

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MARIE LU

STEEL STRIKER
ÇELİK SAVAŞÇI

©psilon®

NEW YORK TIMES'İN ÇOKSATAN
YAZARI MARIE LU, SKYHUNTER İLE BAŞLADIĞI
MACERA SERİSİNE, STEELSTRIKER: ÇELİK
SAVAŞÇI KİTABIYLA HEYECAN DOLU BİR SON
VERİYOR.

Karensa Birliği'nin zulümlerine direnen tek ulus olan Mara düşmüş ve tüm bu felaketin ardından Talin bir başına kalmıştır.

Savaş nedeniyle arkadaşlarından ayrı düşen ve Başkan tarafından annesi esir alınan Talin, onu hayatta tutmak için Savaşçı arkadaşlarına ve ikinci vatani Mara'ya ihanet etmek zorunda kalır. Artık Birlik'in yeni Steelstriker'ı, yeni savaş makinesi odur.

Tüm yaşananlara rağmen Red, Talin'den vazgeçmemiştir. Aralarındaki zayıf bağ, Talin'i, Mara'yı ve geleceklerini kurtarmak için tek umududur. Talin ve Red, Savaşçıları yeniden bir araya getirmeli, Birlik'e karşı savaşmalı ve eve geri dönmenin bir yolunu bulmalıdır!

“Heyecan verici, ince düşünülmüş, bol aksiyon ve
sempatik karakterlerle dolu bir hikâye.”

– *Kirkus Reviews*

“Distopik bir hikâyenin acımasız ama bir o kadar da tatmin edici sonu.”

– *School Library Journal*

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 143045

KDV'den
muafır.

“Heyecan verici, ince düşünölmüş,
bol aksiyon ve sempatik karakter-
lerle dolu bir hikâye.”

– *Kirkus*

“Distopik bir hikâyenin acımasız
ama bir o kadar da tatmin edici
sonu.”

– *School Library Journal*

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

STEEL STRIKER

ÇELİK SAVAŞÇI

Tg: Carettas'

Steelstriker: elik Savaşı

Orijinal Adı: *Skyhunter II: Steelstriker*

Marie Lu

Çeviri: şebnem Tansu

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Selin Kurugöl

Düzeltili: Gülçin Kaya

Kapak Uygulama: Çağla Yön

Sayfa Tasarım: Ceyda akıcı Baş

1. Baskı: Ocak 2023

ISBN: 978-625-414-304-5

©Xiwei Lu, 2021

Tüm hakları saklıdır.

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.ř.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.ř.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgıç arşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.ř.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

MARIE LU

STEELSTRICKER
ÇELİK SAVAŞCI

Çeviri
Şebnem Tansu

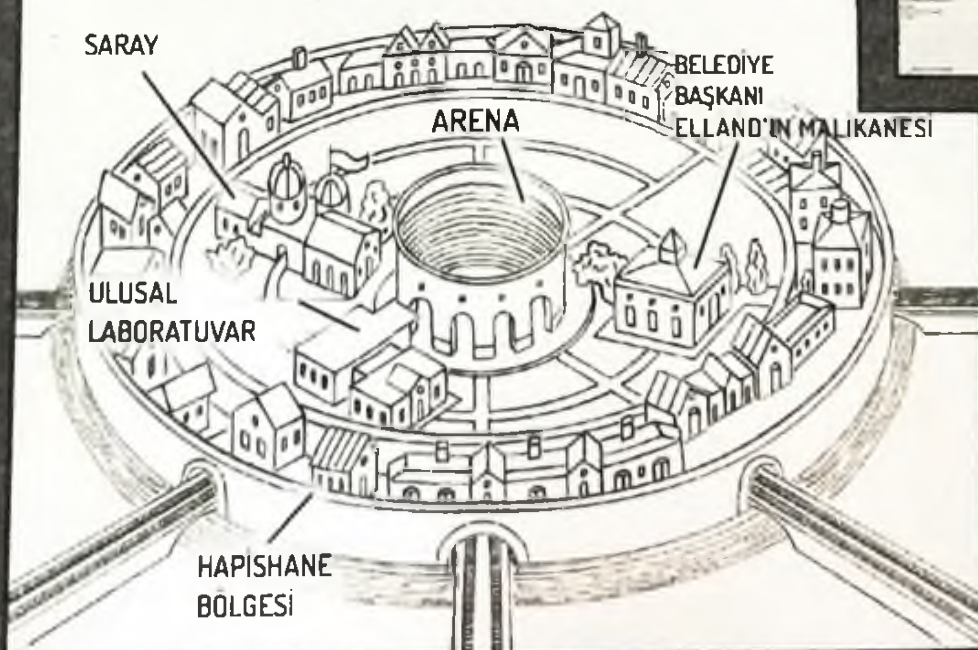
©psilon*

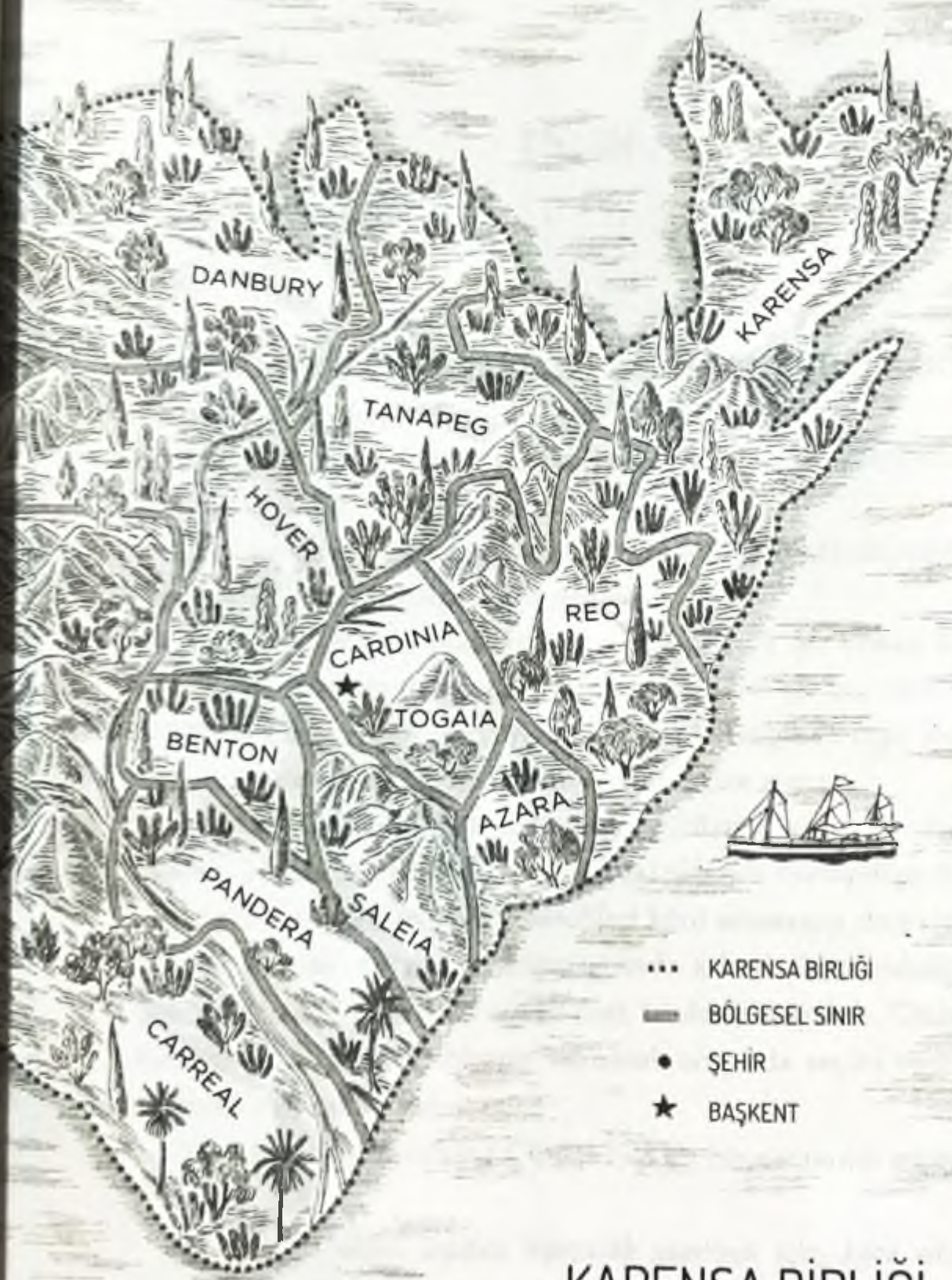
*Tüm kaybı olanlar, tüm direnenler ve
başkalarının hayatta kalmasını sağlayanlar için...*

CARDINIA

KARENDA BİRLİĞİ BAŞKENTİ

KARENSA BİRLİĞİ

TALIN

BİRLİK ASKERİ OLARAK İLK DERSİNİZ VERİMLİLİKTİR.

Mahalleleri kolaylıkla yakmayı öğrenirsiniz.

Birkaç günde bir şehri tren rayları döşemek için temizlemekte zorlanmazsınız.

Mahkûmları, kimin önce ya da sonra geldiğini hatırlayamayınca kadar birbiri ardına infaz edersiniz.

Şimdi, askerlerin aşağıda, huzurlu manzara bir enkaz hâlini alana dek Newage şehrinin etrafındaki araziye alt üst ettiklerini görebiliyorum. Birlik bir şeyi elde etmek istediğinde olan budur. Sınırlarınıza girer, sizi mahveder ve kendimize alırız.

Dikkatli dinlediğimde askerlerin gülüşmelerini, şakalaşmalarını, vatanlarına dair hikâyeler anlattıklarını duyabiliyorum.

Şüphesiz, doğaları gereği *kendileri* kötü olmasalar da eylemleri kötü onların. Gözlerimi kapattığımda aslında kim olduklarını görebiliyorum: birilerinin ağabeyleri, birilerinin kızları. Onlar ailelerini ya da kendi ruhlarını korumak arasında seçim yapmaya zorlanmış çocuklar yalnızca.

Nereden mi biliyorum? Çünkü ben de bir zamanlar onlardan biriydim.

Kötülüğün olayı budur. Kötülük yapmak için *kötü* olmaya gerek yoktur. Sizi tamamen ele geçirmesine gerek yoktur. Küçük bir şey de olabilir. Tek yapmanız gereken var olmasına izin vermektir.

Aşağıda askerler şakalaşıp kahkaha atıyorlar çünkü bu, onları gerçekte ne yaptıklarını düşünmekten alıkoyuyor; ama yakında Birlik onları savaş alanına geri gönderecek. İnsanlarınızın çok fazla düşünmesine izin verir, insanlıklarını hatırlamaları için onlara zaman tanırsanız bu, eylemlerinin korkunçluğunu fark etmeleri riskini alıyorsunuz demektir. Masumların ellerine bulaşan kanlarını... Geriye bakıp arkalarında bıraktıkları katliamı, Birlik adına kendilerinde feda ettikleri şeyleri görmeleri, acı içinde dizlerinin üzerine çökmeleri riskini alıyorsunuz demektir.

Fazla düşünürseniz veya tereddüt ederseniz sizi laboratuvarlarındaki cam kafeslerden birine kilitleyip tecrit ederler, böylece kendinizden başka konuşacak kimseniz kalmaz. *Sen* ve *ben* fikri tüm anlamını yitirene, aklınızı kaybedene kadar kendinizle konuşup durursunuz.

Benim düşünecek çok vaktim oldu. O cam kafeste oturdum ve genç bir kızın hayatını bağışlayıp bağışlayamayacağımı, ailemin ölümünden sorumlu olup olmadığımı, bir başkasını kurtarmak için masum bir insanı öldürmeyi nasıl mantığa oturtabileceğimi düşündüm. İyi ile kötüyü ayırt edemeyeceğim noktaya gelinceye kadar düşünmeye devam ettim.

Şimdi özgürüm; ama bence bir parçam her daim o odanın içinde tutsak kalacak. O küçük kötülüğün içinde kaybolan parçam hep daim olacak.

NEWAGE

MARA

KARENDA BİRLİĞİ

Mara'nın düşmesinden altı ay sonra

NEWAGE

MARA

WARRANTY FULFILLMENT

After 100,000 miles or 10 years

whichever comes first, we will replace or repair

any part of the engine, transmission, or drivetrain

that fails due to normal wear and tear.

Excludes labor, taxes, and other applicable fees.

See dealer for details and restrictions.

Warranty is void if vehicle is used for racing or other

illegal activities.

See dealer for complete warranty details.

Warranty is not transferable.

1

TALIN

BİR ZAMANLAR ANNEMİN EVİNİN BULUNDUĞU YER şimdi kül olmuş bir araziden ibaretti.

Onun sıra sıra dizilmiş yemyeşil bitkilerini, filizlerinden sarıkan tombul bezelye kabuklarını, şekerotlarının limon kokan yapraklarındaki çiy damlalarını hatırlıyordum. Hepsi yok olmuştu.

Eski caddenin geri kalanı da yok olmuştu; bütün çarpık kulübe-ler, ateşin üzerinde dumanı tüten bütün tencereler... Dar sokakla-rın iki tarafı da torbalara konulmuş baharatların ve hurda satışın-dan kurtarılmış aletlerin satıldığı, soluk kumaşlar ve paslı teneke levhâlarla kaplı derme çatma tezgâhlarla dolu olurdu; kızarmış balık, yağ ve lağım kokusu birbirine karışırdı. Hepsi yok olmuştu.

Newage'deki Dış Şehir'in kenar mahalleleri hiçbir zaman gü-zel bir yer olmamıştı ama şimdi yalnızca çamur, toprak ve enkaz-dan ibaretti. Görünürdeki ayak izleri, yalnızca Birlik'in teftiş için gelen Karensalı askerlerinin botlarına aitti. İşçiler uzaklarda, bir zamanlar Mara'nın başkenti şimdi ise Birlik'in kontrolünün altı-na giren şehirlerden biri olan Newage'e giden yeni tren raylarını yerleştiriyordu.

Ulusal Meydan, etrafa dağılmış paletler, yaralı Birlik askerle-rine bakan hemşireler ve Maralı savaş mahkûmları tarafından ele

geçirilmişti. Eskiden Red ile paylaştığım daire, sekiz Birlik askerinin kaldığı bir kışlaya dönüştürülmüştü. Bir zamanlar Red'in tutulduğu ve Mara'ya döndüğümüzde benim de kaldığım yeraltı hapishanesi devasa bir kazı alanı hâline gelmişti. Cardinia Belediye Başkanı Elland'ın alt üst edilmiş toprağın yanında durduğunu ve Baş Mühendis ile bulduklarını başkente nasıl gönderecekleri hakkında konuştuklarını görebiliyordum.

Birlik; Kadimler'in güçlü, antik bir enerji kaynağını Mara topraklarının altında bıraktığına inanıyor, Başkan Constantine de onu burada, eskiden hapishanemiz olan yerin derinliklerinde bulacaklarını düşünüyordu. Karensalı Mühendisler giriş açmak için bir patlama yaratmış ve siloya sondaj ekipleri göndermişti. En alt kat karanlığa açılan bir çukurdu şimdi ve alan, düzinelerce halat ve palangalarla doluydu.

Değişmeyen hiçbir şey kalmamıştı. Küçük bir çocukken savaş cephesine giden Savaşçıları görmek için parıldayan gözlerle üzerine sinip bacaklarımı sarkıttığım duvar şimdi kaybolan sevdiklerini arayan Maralıların ilanlarıyla kaplıydı. Şehir altı ay önce düştüğünden beri bu hâldeydi.

Kayıp: Damian Wen Danna, sevgili babam.

Tünellere doğru kaçarken annesinden ayrılan on iki yaşındaki kız çocuğu Kira Min Calla'yı gören var mı?

Errin An Perra, bebeği Seanine Min Perra'yı arıyor, mavi gözlü, kahverengi saçlı, on dokuz aylık, güney duvarlarının yakınında ayrı düştüler.

Torro Wen Marin, annesi Karin An Tamen ve babası Parro Wen Marin'i arıyor, ikisi de işgal gününden beri kayıp.

Böyle devam ediyordu. İstirap dolu arayışlarla üst üste konan kâğıtlar o kadar kalınlaşmıştı ki duvarın kendisi kâğıttan yapılmış gibi görünüyordu. Duman dağıldıktan sonra Basea duvarlarının da böyle görünüp görünmediğini merak ediyorum. Acaba bizi arayacak kimse kalmış mıydı?

Her evin kapısında Karensa mührü vardı. Tüm vitrinlerinde fiyatlar Karensa parasıyla yazılmıştı. Her köşede en az bir ya da iki Karensalı asker duruyordu, çoğu bıkkın görünüyordu, ellerini kızıl üniformalarının ceplerine sokmuş, soğuktan şikâyet ediyorlardı.

Altı ay, özgür ve bağımsız Mara'ya ait tüm anılarımı soldurma-ya yetmişti. Değişmeyeceği umuduyla buradaki hayatın rutinine alışmışken her şeyin ne kadar çabuk yok olabileceği bir kez daha hatırlatılmıştı bana. Bir an için etrafımda bir toplum, bir sıra çelik duvar ve bir ev vardı. Tekrar baktığımda ise her şey kül olmuştu.

Eskiden Savaşçı arkadaşlarımla antrenman yaptığım arenada Karensa Birliği'nin genç başkanı Constantine Tyrus'un yanında duruyordum. Burası da değişmişti. Etrafı düşman flamalarıyla kaplanmıştı ama amacı aynı kalmıştı. Bugün mahkûmların cezalandırmalarını izlemek için buradaydık.

Constantine'in erkek kardeşi General Caitoman, kardeşinin diğer tarafında duruyordu. Kısık sesle birbiriyle konuşuyorlardı. Diğer askerler yanımda tetikte bekliyordu. Onlara doğru bir bakış attım. Birkaçı benimle göz göze geldi ve anında bakışlarını korkuyla yere indirip başlarını saygıyla eğdiler.

Korkmalarından memnuniyet duymuş, hemen ardından da bir tiksinti hissetmiştim. Benden korkuyorlardı çünkü beni, Başkanlarının yarattığı bir canavar olarak görüyorlardı.

Göz ucuyla, bileğimle dirseğimin arasındaki yumuşak derinin altından zırhın dolaştığı yeri görebiliyordum. Vücudumdaki kemikler çelik özüyle güçlendirilmişti. Saçlarımda tıpkı Red'inkiler gibi metalik bir parlaklık vardı. Ellerimin üzerinde yok edilemezliğin sembolü olan elmas şeklinde dövme taşıyordum.

Ben yok edilemezdim. Yaşayan tüm insanlardan daha güçlüydüm ve bu gücü her hareketimde hissedebiliyordum. Bir zamanlar sadece çimen gördüğüm yerde şimdi bıçaklardan bir deniz görüyordum. Hava rüzgârla dalgalanıyor gibiydi. Dünya sanki binlerce hareketle titreşiyordu. Sırtım kesilip açılarak baştan yaratılmış,

uzuvlarım çelikle bağlanmış, yüzümün yarısı siyah miğferin ve maskenin altında gizlenmişti.

Sadece gözlerim açıktaydı. Hâlâ büyük ve eskisi kadar koyu renkli olsalar da onlar da yeni ve insanüstü bir şeye dönüştürülmüşlerdi. Şimdi ise ne zaman bir aynanın önünden geçsem farklı bir şey yansıttıklarını, zihnimin derinliklerinde bir başkasının varlığını, görüyordum.

“Onların yarısı Maralı,” diyordu Caitoman, Constantine’e. Laboratuvarlarda esaret altında geçen onca ayın ardından az da olsa Karenezce öğrenmiştim.

“Ya diğer yarısı?” diye sordu. Soruyu umursamıyormuş bir tonla sorsa da bağımız aracılığıyla, sorunun Başkan’ın dikkatinin çektiğini, Caitoman’ın mahkûmlar hakkında daha fazla bilgi vermesini sabırsızlıkla beklediğini hissettim.

Caitoman’ın dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. Constantine’in sahip olmadığı her şeye sahipti: kalın kaslar, uzun boy, güç, kahverengi gür saçlar ve sinsice bakan gözler. Ancak Constantine’in bakışları kardeşininki gibi boş değildi. General’e baktığımda tek görebildiğim geceleri okyanusun hâliydi. Merhametsiz ve çalkantılı.

“Sınır eyaletlerinde yakaladığımız isyancılar,” diye yanıtladı Caitoman. Hızlı konuştuğu Karenezceyi anlamakta zorlanıyordum. “İkisi Tanapeg’deki son olayların lideriydi. Aralarından biri Carreal’den. Carreal’i Birlik’ten ayırma girişiminin başındaki kızdı.”

Sınır eyaletlerinden isyancılardı onlar; Tanapeg batıda, Carreal güneydeydi. Aylardır, Başkan’ı izlemeye ve onu korumaya başladığımdan beri, onlar hakkında bir şeyler duyuyordum. Bağımız aracılığıyla kardeşinden aldığı bilgiler sayesinde Constantine’in derin bir memnuniyet yaşadığını hissettim.

“Onları iyice sorguladığınızı varsayıyorum,” dedi Constantine.

Caitoman’ın tek kaşını kaldırmasıyla aralarında konuşmadan anlaşmış gibi göründüler. “Bunu biliyor olmalısın,” diye cevap verdi.

Kendi kendime duygularımı kontrol etmemi telkin etsem de yumruklarım bir kapanıp bir açılıyordu. General Caitoman'nın mahkûmları sorgulamasına bizzat tanık olmuştum. Ne kadar alet ve silah kullandığını, ne kadar yaratıcı olabileceğini, insanları bu süre boyunca nasıl hayatta tuttuğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Yüzündeki bu zayıf gülümsenin sorgular boyunca orada kaldığına tanıklık etmiştim.

Kendimi General hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım, bunun yerine arenaya baktım, Başkan'a yönelik tehlikelere karşı daima tetikteydim.

Constantine ölürse annem de ölürdü. Başkan'ın hayatı ve sağlığıyla ilgili endişelerimi körükleyen tek düşünce buydu. Eğer o öldürülürse annemi tuttukları gizli yere bu bilgi anında ulaşacak ve bir keskin nişancı onu vuracaktı. Constantine'in kalbi durduğu anda anneminki de duracaktı.

Bu yüzden potansiyel suikastçılara, Constantine'e zarar verebilecek casuslara, gölgelerde saklanan tehlikelere dikkat ediyordum. Bu durum midemi bulandırır da yapıyordum.

Bana kızgınsın.

Constantine'in zihnimde yankılanan sesi beni irkiltti. Aramızdaki bu yeni bağa hâlâ alışmamıştım. Skyhunter ve efendisi. Bu gizli sohbetlerdeki sesi, yüksek sesle konuşurkenki sesinden farklı geliyordu. Daha yumuşak, daha az boğuk ve zarifti; belki de hastalığı ilerlemeden önce sesi böyleydi.

Sana hep kızgınım, diye cevap verdim bağımız aracılığıyla. Ona dönünce nefret ettiğim o ifadeyle yan yan bana baktığını gördüm. Gözleri, duygularımdaki dalgalanmayı hissedebildiğini, beni burada tutup bunları izlettirdiği için ona öfkeli olduğumu anladığını söylüyordu. Bu yüzden kalbimi küçültmek için sıkıştırıyormuşum gibi duygularımı acımasızca geri çektim.

Skyhunter dönüşümünden sonra öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu: Başkan'ın zihniyle olan bağım, gücünün çoğunu benim ve onun duygularından alıyordu. Red ve benim birbirimizin

hislerini her daim bu kadar yoğun hissedebilmemizin, duygularımızın birbirini besliyor gibi görünmesinin nedeni buydu. Red'in öfkesine yenik düştüğünde bile savaş alanındaki en güçlü kişi olmasının nedeni buydu. Duygularımı ne kadar bastırırsam Constantine'in bağımız aracılığıyla bir şeyleri algılamak için daha fazla çaba harcaması gerektiğini keşfetmiştim. Duygularımı ne kadar saklarsam Constantine zihnimi o kadar az okuyabiliyordu.

Ve Red...

Ne kadar az şey hissedersen Red'den o kadar uzaklaşırdım.

Gerçi düzenli, zayıf kalp atışlarını hâlâ hissedebiliyordum ama hepsi bu kadardı. Dönüşümünden bu yana ondan gelen bir duygu dalgası bile hissetmemiştim. Duygularımı böyle bastırmaya başladığımdan beri. Ben ne kadar az şey hissedersen Red de beni o kadar az hissedirdi. Böylece hem o hem de hayatta kalan diğer Savaşçılar dönüştüğüm bu canavardan uzak olurdu.

Onu uzak tutma mücadelem Constantine'i eğlendiriyor gibiydi; ama amacı benden bir tepki almaksa bundan daha fazlasını yapması gerekecekti.

Bu mahkûmların yarısının senin için bir önemi yok, diye devam etti Constantine. Onlar hiç gitmediğin ülkelerden. Diğerleriysen sana hiçbir zaman iyi davranmayanlar. Maralı soylular. Devriyelerinde olduğun için sana içerleyen Savaşçılar. Senin için bu kadar mı kutsallar?

Dudaklarımı büzdüm. *Neyin kutsal olduğunu söyleyene bak.*

Neden? Mara'yı daha iyi bir yer yapacağım için mi?

Ne yaptığını biliyordu. Dişlerimi sıkıp öfkemi kontrol etmeye çalıştım. *Orası sana ait değil.*

Kollarını göğsünde kavuşturup başını alt üst edilmiş toprağa doğru salladı. Tıraşlı başına taktığı gösterişli başlık sallanırken üzerindeki mücevher parçaları şingirdadı. *Kadimlerin bıraktığı enerji kaynağının ülkedeki tüm evlere ısı ve ışık verebilecek kadar güçlü olduğu söyleniyor, dedi. Bir hapishaneyi kazmaya değer, değil mi? Bugün infaz edeceğimiz insanlar savaş suçluları, servet*

istifleyen alçaklar ve kendilerini artık var olmayan bir ülkeye adanmış bağnazlar. İnfaz etmeye değerler, öyle değil mi? Bana bilgiş bir bakış attı. Bana yanıldığımı söyle Talin.

Yanılıyorsun.

Mara h la ayakta olsa her şeyi farklı yapacağını söyle.

Söylesem bir şey değişmeyecek değil mi? Kendimi tuttum. Cevabımdaki hırıltının zihninde yankılandığını duyabiliyordum. Sen sadece istediğini yaparsın. Sadece alay etmek için bana soruyorsun.

Parmaklarını kolunun manşetlerinde gezdirdi. Gerçek, onu duymak istemediğinde kulağa alay gibi gelir.

Ellerimi  n mdeki pervaza koyup duygularımın sakinleşmesini bekledim.

O hâlde izin ver sana gerçeği söyleyeyim, dedim bağımız aracılığıyla, sesimi en sakin şekilde kullanmaya çalışarak. Zayıf bir hükümdar olarak görülmekten korkuyorsun.

Tam o anda, nokta atışı yaptığımı anladım. Bakışlarını benden kaçırdı ama bağımız sayesinde, neşesinin kısa bir süreliğine kızgınlığa dönüştüğünü hissettim. Bu oyunu beraber oynuyorduk ve bazen, yalnızca bazen, kazanan ben oluyordum.

Öfke belirtisi kayboldu, sakin hâline geri döndü. Dikkatli ol Talin, dedi yüzünü çevirmeden önce. Seni zenginliklerle sarmalayan kim unutma.

Yeni giysilerime baktım. Bir zamanlar Savaşçılara ait, safir renğinde, sade ve zarif üniformayı giyerken şimdi ise üzerimde fazlasıyla lüks, yabancı kıyafetler vardı. Altı ince ketenle kaplı ve gümüş rengi k rkle süslenmiş siyah y n ve deri, şimdi beni baştan ayağa sarıyordu; süslü kollarımın üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en güçlü, en güzel siyah çelikten yapılmış Birlik mührü bulunan kolluklar vardı.

Constantine, savaş makinesinin iyi görünmesini istiyordu.

Red'i de böyle süslü şeylerle donatmışlar mıydı? Ka mayı başarmadan önce o da kukla gibi dolaştırılmış mıydı? Düşüncelerimin her zaman olduğu gibi onun yanımda olduğu anlara kaydığını

fark ettim. Güçlü ve yenilmez görünen figürü, korumacı bir tavırla arkamda duruyordu. Yüzü Newage hamamlarındaki öğleden sonra ışığıyla çerçelenmişti.

Acaba Red de beni düşünüyor muydu?

Düşüncelerimi sertçe ondan uzaklaştırdım. Kendimi çok bırakırsam Constantine duygularımdaki bükülmeyi hissedecekti. Yine Red'i düşündüğümü anlayacaktı. Bunu daha önce Ulusal Laboratuvar'da iyileşme sürecindeyken ve bütün gece Red'in özlemiy-le ağlarken zor yoldan öğrenmiştim. Ertesi sabah Constantine odama gelmiş, Red'in nerede olduğunu hissedip hissetmediğimi sorgulamıştı. Onu bulması için Caitoman'ı, Red'in olabileceğini düşündüğüm ormana göndermişti. Neyse ki yanılmıştım; dönüşümüm nedeniyle zihnim puslu bir durumdaydı; ama bu bile yeterli bir uyarıydı.

Başkan henüz beni ona itaat etmeye zorlamadığı için rahat-tım. Dönüşümümünden sorumlu olan Baş Mimar birinin zihnini mahvetmeden silemeyeceğini söylemişti. Hayaletlerin Birlik'e karşı hızlıca gösterdiği itaati, uyanık ve akıllı bir insan zihnine yaptırmak daha zordu. Mimar henüz bunu nasıl yapacağını bula-mamıştı ama ekipleri üzerinde çalışıyordu.

Yine de Başkan birini kontrol etmenin birden fazla yolu oldu-ğunu biliyordu. Annemi elleri ve ağzı bağlı, boğazına dayalı bir bıçakla önüme getirdiğinde bana bunu göstermişti. Emirlerini ye-rine getirmemin nedeni mecbur olmam değildi, yerine getirmez-sem neler olacaktıydı.

Annem gece gündüz izleniyordu. Constantine benim davra-nışlarıma göre iki haftada bir onun yerini değiştiriyordu. İtaatkâr-sam ve söylediklerini yapıyorsam o haftalarda annem konforlu bir yere gönderiliyordu. Onu memnun etmezsem eğer, annemi daha kötü bir yere gönderiyordu.

İki haftada bir onu görmeme izin veriliyordu. Bunu iyilik ol-sun diye yapıyormuş gibi davranıyordu ama ikimiz de asıl ama-cının, tutumumun annemin hayatını doğrudan etkilediğini kendi

gözlerimle görmem olduğunu biliyorduk. Rahat ya da sefil bir hayat sürmesinin benim elimde olduğunu bilmemi istiyordu.

Constantine'in söylenenleri yaptığımdan emin olmak için beni her yerde izleyen gözleri vardı. Bu yüzden yapıyordum. Annemin hatırına emirlerine uymak için kendimi zorluyordum.

Ama zihnim tutsak değildi. Henüz.

Baş Mimar beni bunun uzun sürmeyeceği konusunda uyar-mıştı. Geçen her gün aramızdaki bağ biraz daha güçleniyordu. Duygularımı kontrol etmek daha da zorlaşıyordu.

Yarın Birlik'in başkenti Cardinia'ya döndüğümüzde Mimar, Ulusal Laboratuvar'da üzerimde çalışmaya devam edecekti. Zih-nim yavaş yavaş düzenli olarak zayıflatılacaktı ve duygularımı Başkan'inkinden ayırt edemeyeceğim bir noktaya gelecektim.

Bir sonraki yıl kendi zihnimi kontrol edemeyecektim.

Karensalı asker birlikleri, arenanın başından sonuna kadar iki sıra hâlinde dizildi. Alanın bir tarafındaki kapı kaydırılarak açıldı ve bir grup mahkûm itilerek ışığa çıkarıldı.

Eski giysilerinin parçalanmış kumaşlarından kim olduklarını anlayabiliyordum. Her şeye rağmen başlarını dik tutan isyan-cı liderler dikkat çekiyordu. Manzara karşısında gizli bir tatmin duygusu hissettim. Aralarından biri ciddi şekilde topallarken, bir diğeri kurumuş kanlarla kaplıydı. Ancak Caitoman bile cesaretle-rini kıramamıştı.

Diğerlerinin üstünde Mara'ya ait ipek paltoların ve ince keten gömleklerin döküntüleri vardı. Constantine aralarında soylular var derken yalan söylememişti. Hapiste çürüyerek altı ay geçirmiş-ler, Newage çevresindeki toprakları temizleyerek çalıştırılmışlar, şehre getirilmek üzere Karensa trenlerindeki erzakları çıkarmışlar, Karensalı sorgulayıcılar tarafından sorgulanıp Karensalı yargıç-larca cezalandırılmışlar ve sonra nihayet infaz günlerinin gelme-sini beklemişlerdi.

Bir yanımda Constantine'in böyle bir toplu infazı izleme zahme-tine girmesine şaşırıyordu. Kuşkusuz koca bir Birlik'in Başkanı

olarak Newage'de kalıp Maralılarının idam edilmelerini izlemekten daha mühim işleri olmalıydı; ama sonuçta buradaydık.

Belki de bir şehrin dizleri üzerine çökmesini izlemekten keyif alıyordu. Belki de isyancı liderlerin öldürüldüğünü kendi gözüyle görmek istiyordu.

General Caitoman balkona yaslanıp sahte bir ifadeyle gülümsedi. Ona baktım, hem ne düşündüğünü merak ediyor hem de hiçbir zaman o adamın zihnine bağlanmayacağım için minnet duyuyordum.

Mahkûmlar yaklaşırken içlerinden birini anında tanıdım. Mara'ya özgü giysileri yırtık pırtıktı, safir mavileri ve kırmızılar şimdi kahverengiye dönmüştü. Bir zamanlar gururla dik tuttuğu omuzları yenilgiyle çökmüştü. Hapishane ve ağır cezalar, birkaç ayda onlarca yıl yaşlandırmıştı onu. Buna rağmen yüz hatları Jeran'ınkinlerden daha zalim bir görünüyordu.

Jaren'ın babasıydı.

Onu görünce başım döndü, kontrolümü kaybetmemek için duygularımı sımsıkı tutmalıyım. Mara düşmeden önce onun zalimliğine, Jeran'ı yumrukladığına ya da oğlunu saçlarından çektiğine sayısız kez şahit olmuşum. Adamın kötü muamelesi sonucu Jeran'ın kollarında, yüzünde ve boynunda morluklar ve çürükler görmüş, Jeran'ın, babası adına boş yere mazeretler bulmaya çalıştığını duymuş, karşılık vermekten çekindiğine tanık olmuşum. Kılıcımı kaburgalarına saplamanın hayallerini kuruyordum, öyle ki adama saldırmamam için Adena beni sakinleştirmek zorunda kalmıştı.

Şimdi ise burada, idam edilmek üzereydi.

Doğrudan tribünlere bakıyordu, gözlerini Constantine'e kilitlemişti. Gözlerindeki sert parıltı yerini yenilgiye bırakmıştı, Başkan'a baktığı sırada içinde bir yerlerde korkunun yanıp tutuştuğunu görebiliyordum. Daha sonra gözleri bana kaydı, yüzüme beni tanımış gibi baktı.

Dudakları sanki bana seslenmek istiyormuş gibi aralandı ama hiç ses çıkmadı. Bakışlarına soğuk bir biçimde karşılık versem de içimde bir yerlerde uğursuz bir neşe köpürüyordu. Tıpkı Karensalı askerlerin beni görüğü yüzlerinin ekşittiklerinde hissettiğim duyguyla aynıydı. Talin, Savaşçıların yanına asla ait olmayan Basealı fare. Şimdi üstümde cellat giysileriyle bu korkunç adamın ölümünü izlemeye hazır hâlde, Birlik Başkanı'nın yanında duruyordum.

Neşem anında tiksintiye döndü. O kısa an içinde, kendime Constantine ile müttefik olmak adına izni vermişim ve bunu yaparak beni dönüştürdüğü canavar hâline gelmişim. Onun yanında duran bir Karensalı olmuşum.

Constantine ruh hâlimdeki değişikliği hissetti. *Arkadaşın mı?* diye sordu masumca.

Pervazın üstündeki ellerimi yumruk yapıp cevap vermeyi reddettim.

Diğer Maralı mahkûmlardan ikisi Savaşçıydı; safir rengi palto-ları hapiste geçen onca zamanın ardından bile hâlâ dikkat çekiyordu. İkisini de tanıyordum, savaş cephesinin diğer ucunda konuşlanan devriyede-ydiler ama arenada onlarla birlikte antrenman yaptığımı, terfi ettiğimi ve aynı gün devriyeye seçildiğimi hâlâ hatırlıyordum. Kızın adı Sana, oğlanınki Eres'di. Bana karşı naziktiler. En azından diğerlerinden daha zalim değillerdi.

Boğazımdaki yumruya odaklandım. Bu insanlardan bazıları bana acımasız, bazıları da nazikti; ama bunun bir önemi yoktu. Her şekilde, günün sonunda öleceklerdi.

"Son sözleriniz?" diye seslendi General Caitoman.

Uzun bir sessizlik oldu. İsyanlı liderler meydan okurcasına bakıyorlardı ama Savaşçılardan biri —Eres— dayanamadı, hıçkırıklar içinde dizlerinin üstüne çöktü. Ona daha dikkatli baktım, parmaklarının her birinin kırık olduğunu görebiliyordum, eklemleri bükülmüş, enfeksiyondan kararmıştı. Yavaşça ellerini kucağına koydu.

Eres'in ellerinin ne kadar güzel olduklarını hayal meyal hatırlıyordum. Eğitim günlerimizde silah kullanmadaki hünerlerini

hâlâ gözümde canlandırabiliyordum. Caitoman insanların sahip oldukları en önemli şeyleri onlardan alma konusunda uzmandı.

Eres merhamet dileniyor ancak Maraca söylüyordu. Bu yüzden Caitoman yalnızca omuz silkti ve anlamadığını ifade etmek ister gibi alaycı bir hareketle kulaklarını işaret etti.

Zalimliği karşısında yüreğim ezildi. Bakışlarımı çevirdim, böylece Eres'in yalvaran gözlerini bana çevirdiğini görmeyecektim.

Nasıl yapacaksınız? diye sordum Constantine'e bağımız aracılığıyla. *Celladınız ne zaman gelecek?*

Cellat mı? Sorumun üzerine Başkan başını salladı. *Bugün öleceklerini kim söyledi?*

Sözleri ona bakmama neden oldu. Ona baktım ve orada, gözlerinin içinde, cevabı gördüm.

Elbette ölmeyeceklerdi. Hayalet'e dönüştürüleceklerdi.

Ben bunları düşünürken arenanın diğer ucundaki kapılar açıldı.

Daha onları görmeden dişlerinin tanıdık gıcirtısını duydum, karanlığın içinden teker teker çıkarken öğle güneşinin ışığıyla gözlerini kırıştırıyorlardı. Hayaletler... Bir düzine kadar.

Canavarlar onlara saldırmayacak olsa da arenada konuşlanan Karensalı askerler Hayaletlerin yaklaştığını görünce huzursuzca kıpırdandılar. Aralarında en büyük olanı başını göğe kaldırdı, etrafı kokladı, kazandığı özgürlük karşısında şaşırılmış görünüyordu. Uzun, sivri kulakları peşinden gitmek için aradığı seslere duyduğu açlıkla seğirdi.

Jeran'ın babası acımasız bir istismarcıydı; ama Birlik'in onun bir Hayalet'e dönüştürecek sonrasında ise insanların peşine salacak olması düşüncesi midemi bulandırdı.

Hayır. Bir anda aklımdan geçiverdi.

Hayır mı? dedi Constantine neredeyse eğlenerek. *Meydan mı okuyorsun?*

Aşağıda, Savaşçı Sana içgüdüsel olarak ayaklarını toprak zeminde kaydırıp dövüş pozisyonunu aldı. Eres olduğu yerde, dizlerinin üstünde duruyordu. Canavarlar insan arayarak yaklaşırken

yanlarındaki soylular korkudan sinmişlerdi. Sanki bu onları kurtarabilirmiş gibi Savaşçıların arkasına sığınmışlardı.

Ama isyancı liderler kımıldamadı. Kendimi onlara bakarken buldum, metin ifadelerinden az da olsa güç alıyordum.

İçlerinden biri gözlerini General Caitoman'a dikerek sesini yükseltti. Reo'dan gelen bir isyancı liderdi.

"Benim sana son bir sözüm var," diye bağırdı, kızın sesi temiz ve sakindi. "Ve bunu senin dilinde söyleyeceğim ki anlayabilesin General Caitoman." Ardından hafifçe gülümsedi. "Ben yakaladığınızı sandığınız isyancı lider değilim."

Yakınımda duran Caitoman gülümsemesini bozmadı ama çenesinin kasıldığını görebiliyordum.

"Ben birçok liderden sadece biriyim. Bunu unutma." Bakışlarını Constantine'e çevirdi. "Birlik'in *düşecek*. Bu an meselesi."

Başkan'dan gelen keskin bir öfke dalgası hissettim ama cevap vermedi.

İsyancı liderlerin yanında duran Jeran'ın babası, Hayaletlerden biri dört ayağı üzerinde yaklaştığı sırada dehşet dolu bir çığlık attı. Hayalet başını onlara doğru çevirdi. Süt beyazı gözleri beklentiyle açıldı ve yakındaki bir avın umuduyla çenesini açtı.

Diğer soylular da cesaretlerini yitirmişlerdi. Arenanın iki tarafına doğru kaçışırken zincirleri gürültüyle şingirdiyordu. Karsenali askerlerin silahlarını kaldırmaları üzerine anında durdular. Sıkışıp kalmışlardı.

İlk Hayalet çığlık attı ve bununla birlikte diğerleri de başlarını kaldırdı. Yumruğumu sıkmaktan parmaklarım beyaza dönmüştü. Gücümün her zerresiyle kalp atışımı yavaşlatmak için çabalıyordum; öfkemi bastırmaya çalışmamın yarattığı gerginlik sanki beni parçalara ayıracakmış gibi hissediyordum.

Her şey hızlıca olup bitecekti.

İlk Hayalet onlara doğru atıldı. Hızı, cüssesiyle çelişiyordu, saniyeler içinde iki Savaşçı'dan birine ulaştı.

Sana yana sıçradı. Elleri içgüdüsel olarak normalde kalçasında duran silahlara gitti ama orada boşluktan başka bir şey yoktu. Hayalet çenesini ona doğru savururken eğildi, ardından yarattığın altından yuvarlanıp sırtına atlamayı denedi.

Ancak ellerinden başka silahı yoktu ve elleriyle de bir hayaletin boynunu parçalayamazdı; ayrıca hapishane reflekslerini zayıflatmıştı. Canavarın sırtına atlayamadan Hayalet arkasına döndü ve bir kez daha çenesiyle ona doğru bir hamle yaptı. Bu sefer dişlerini bacağına geçirmişti.

Canavar, onu tüm gücüyle ısırırken bile Sana ses çıkarmıyordu. Eğitimimiz içselleştirmiştik. Hayalet Sana'yı oradan oraya savururken dudakları sessiz bir yüz buruşturmayla aralandı.

İrkildim. Durgun duygularımda bir dalgalanma oldu. Corian'ın son anlarında dudaklarının maviye dönüşünü ve bana onu öldürmem için yalvarışını hatırladım.

Kes şunu, diye çıkıştım Constantine'e bağımız aracılığıyla.

Nedenmiş? diye sordu Başkan, buz gibi bir tavırla.

Onlar Savaşçı. Onları kendi askerlerin yap.

Hayaletlerim benim askerlerim.

Constantine'e baktığımda yüzünde çelik gibi bir ifade gördüm. Kalbinde keskin bir kararlılık ve intikama benzer bir duyguyla sahneyi izliyordu.

İçime dolan öfke, onu bastırma çabalarım karşılık hızla büyüyordu. Yerde, soylulardan biri dişlerini onu yakalamaya çalışan Hayalet'in boynuna geçirmeye çalışıyordu; ama ikinci bir Hayalet geldi ve çenesini omzuna geçirdiği gibi adam gözden kayboldu. Eres bir Hayalet gelip boğazını parçalayana dek orada durdu. Baş kaldıran isyancı lider ise sonunda onu yere serebilen Hayalet'e baktı.

Kendimi dizginleme çabam tükenmişti. Daha fazla dayanamayacaktım. Öfkemin kalbimden göğüs boşluğuma, uzuvlarıma ve zihnime hücum ettiğini hissedebiliyordum. Sırtımdaki kanatlar açıldıkları sırada, metalin metale sürtünürken çıkardığı sesle

tıngırdadılar. Tek yapmam gereken havaya fırlayıp onlara saldır-
maktı. Şu an hepsini parçalara ayırabilirdim ve kimse —Başkan
bile— beni durduramazdı.

“Talin,” dedi Constantine kısık bir sesle ama bu kez bağımız
aracılığıyla konuşmuyordu.

Umursamadım. Dişlerimi sıktım, damarlarımdaki gücü hisset-
tim. Aşağıda, arenada Sana’nın dönüşümü başlamıştı, yerde kon-
trolsüzce titriyor, bedeni acı içinde kıvranıyordu, sessizliği nihayet
ıstırap dolu, insanlık dışı bir iniltiyle kırılmıştı.

Kanatlarım bir kez daha hareket etti. Ayaklarım zeminden ay-
rıldı, havalandığımı hissediyordum. Görmesem de savaş alanında
Red’in kör edici bir öfkeyle parladığı gibi gözlerimin zayıf bir ışıık-
la parlamaya başladığını biliyordum.

“Talin,” dedi Constantine bir kez daha, sesi beni bir bıçak gibi
kesti. Ona baktığımda ürpertici bir sabırla bana baktığını gördüm.

Beni tedirgin ettiğini biliyordu. Duygularımı serbest bırakmam
için beni zorluyordu. Aramızdaki bağ, duygu akışıyla çağlıyordu.
Bağımız aracılığıyla onun bana üstün geldiğini hissediyordum.

Annemi düşün, dedi bağımız aracılığıyla.

Annemi düşün. Annemi düşün.

Beni kontrol etmesi için tek gereken buydu. O anda annemi,
nerede olabileceğini düşündüm. Annemin ellerinin, ağaca tır-
manırken kestiğim bacağımdaki derin bir yarayı özenle diktiğini
hatırladım. Fener ışığıyla aydınlanan figürünün, şekerotlarından
yaptığı iplik ile gecenin bir yarısı Savaşçı üniformamı onardığını
görebiliyordum. Anılarım bir makas misali öfkemi kesiyordu.

Ayaklarım yeniden yere değdi. Kanatlarım sırtımdaki yuvala-
rına geri girdi. Öfke gelgitleri damarlarımda uğuldamaya devam
ediyor, beni acılar içinde bırakıyordu. Öfkeyle doluydum ve bu
duyguyu serbest bırakmamın yolu yoktu.

Bana yan yan baktığı sırada Constantine’in gözlerinde mem-
nuniyet vardı. *Aferin kızım,* dedi.

Ondan nefret ediyordum. Nefretimi, kalbimi bir buz tabakasına dönüştürmeye çalışsam da gücümün her damlasıyla ondan nefret ediyordum.

Hayaletler Jeran'ın babasına ulaşmıştı. Adam şimdi yüksek sesle ağlıyor, çığlıkları arenada yankılanıyordu. Karensalı askerlerden bazıları onun bu hâline kıs kıs gülüyordu.

“Üzgünüm,” diye inledi, Hayalet'in karşısında kendini tamamen kaybetmişti. Eski bir Maralı Senatör gibi değil de güçsüz, yaşlı bir adam gibi görünüyordu. “Beni bağışla. Beni bağışla.”

Ona bakmak, Hayaletlerden biri çenesini göğsüne geçirirken acı dolu çığlıklarını duyarak tatmin olmak istedim. En yakın arkadaşıma eziyet eden birinin sonu izlemenin tadını çıkarmak... Ama burada keyif alınacak bir şey yoktu.

Beni bağışla. Beni bağışla. Çaresizlik dolu bu çığlık çok kötü muamele ettiği oğlu için miydi? Jeran için miydi? Asla öğrenemeyecektim. Bunun yerine yalnızca izledim ve Jeran'ın, eğer hayat-taysa tabii, burada olup izlemek zorunda kalmadığı için minnet duydum. Böyle bir görüntünün ona musallat olmasını hak etmiyordu.

Constantine'in, topraklarındaki herhangi bir yerde, sonsuz sorumluluklarıyla ilgilenmek yerine buraya gelme zahmetine katlanmasının nedeni bu olmalıydı. Bunu görmemi istemişti. Duygularımla oynamak, çöküşümü izlemek istemişti. Sırtımı Mara'ya döndüğümü görmek için beni buraya getirmişti.

Her bir hücrem, bütün arenayı yakıp yıkmam için çığlıklar atıyordu; ama bunu yerine kılımı bile kıpırdatmadım. Annemi düşündüm ve hiçbir şey hissetmeme izni vermedim.

Hayaletlerle yüzleşmenin dehşeti benim için eskisi gibi değildi. Artık eski savaş cephesindeki ormanlarda onlar tarafından avlanmaktan korkmama gerek yoktu. Dişlerinin gıcirtısı ve seslerinin tizliği artık beni tehdit etmiyordu. Şimdi başka bir korkuya katlanmak zorundaydım: Aynı gaddarlığı, korumak için uzun süre savaştığım ülkeye karşı da kullanmalarını izleme korkusu.

Bir zamanlar diğerk tarafta onlarla karşı karşıyaydım. Şimdi benim müttefikim olmuşlardı ve onların her şeyi yok etmesini izleyecektim.

Gösteri nihayet korkunç sona ulaştığı sırada General Caitoman dönüp sessizce Constantine'e bir şeyler söyledi, bu kez sesinde soğukkanlılıktan eser yoktu. Sinirliydi.

"Bu kadının söylediklerini araştıracağım," diye mırıldandı. Konuşmaya cesaret eden isyancıyı kastettiğini anladım. "Ordularını toplayamayacaklar."

Ordu. Constantine'in duygularının yeniden kabardığını, ardından temkinli bir gerginlikle sabitlendiğini hissettim.

Aniden, bir irkilemeyle, Constantine'in bu cezalandırmaya tanıklık etmek için gelmesinin gerçek nedenini anladım. Bunun nedeni canının sıkılıyor olması değildi. Beni disiplin etmeye çalışmıyordu, gerçi bundan da hoşlandığını biliyordum.

Bu isyancıların hayatlarının gözlerinin önünde sonlanmasına ihtiyacı vardı. Çünkü onları gerçek birer tehdit olarak görüyordu. *Korkuyordu* ve bu, o kadının sözlerinde doğruluk payı olduğu anlamına geliyordu.

Ben birçok liderden sadece biriyim, demişti. Birlik'in düşecek. Bu an meselesi.

Birlik'in içinde çıkan olaylara dair haberlerin düşündüğümünden daha ciddi olabileceğini fark ettim. Çatlaklar, Birlik'i parçalayacak kadar derin olabilirdi.

2

RED

MARACADA SEVDİĞİM BİR KELİME VAR. *Tazmin.*

Adena bana bunu dün, geçici silahların tehçizatlarını yapmak için bir ağaç kabuğunu soyarken açıkladı.

Tazmin? demişti Adena. *Kaybolan ya da senden çalınan bir şeyin iade edilmesi anlamına gelir. Yanlışların düzeltilmesi.*

Karenezcede bununla eşanlamlı olan bir kelime yok. Birlik içinde, istedikleri şeyleri elde edebilenlerin kaderlerini yönetebildiği söylenir. Sevdğin şeyi elinde tutamayacak kadar güçsüzsen, o şeyi hak etmediğini düşünürler. Elinde tutamıyorsan eğer belki de o şey bir başkasına aittir.

Diğerlerinin inandığı şeyin bu olmadığını bilmek güzeldi. Merak ediyordum, bilmediğim başka ne vardı?

Bir tepenin kenarındaki çalıların arasına çömeldim, bakışlarım Newage'in cınlayan çift katlı çelik duvarlarını üzerindeydi. En güvenli gözetleme noktası burasıydı, Karensalı işçiler tarafından inşa edilen tren istasyonunun açıkça görülebildiği bu yer, çalılıkların ve ağaçların arasına gizlenmişti.

Kalabalık kamp alanımız arkamızda kalıyordu. Kuşatmadan kurtulan çok olmamıştı, yara almamış iki düzine insan ve

bir düzine de yaralı vardı. Jeran, Aramin, Tomm ve Pira burada tanıdığım Savaşçılar arasındaydı. Adena bize —neydi?— *ayak takımı* diyordu. Sanırım yanlış değildi, pejmürde bir hâldeydik; ama yine de herkes işlerini düzenli yapıyordu. Kuruyacak giysiler düzgünce asılıyordu. Ayakkabılar dizilip elimizden geldiğince parlatılıyordu. Moralemizi yüksek tutmalıydık, değil mi? Düzen hissine ihtiyacımız vardı.

Newage'in eteklerine doğru uzanan eğimli tepelerin diğer kısımlarında başka hayatta kalanlar da olmalıydı ama Birlik askerlerinin ormanlara yerleştirilme biçimleri yüzünden birbirimize ulaşamıyorduk. Başkan'ın hâlâ peşimizde olması canımızı yeterince sıkıyordu.

Özelikle de benim. İlk Skyhunter'ının. İlk hatasının. Belki de kendimle gurur duymalıyım.

Elimden geldiğince sabit durmaya çalışıyordum. Adena'nın arkamda yaralı kanatlarıma nazikçe dokunduğunu hissedebiliyordum. Biri son kuşatmada parçalanmış, metalde derin bir yarık bırakarak birkaç tel ve tendon koparmıştı. Dürüst olacağım, bu kanatların kırıldıklarında canımı acıtacaklarını düşünmemiştim; ama kesinlikle acıtıyordu, yara kemiklerimi saran derin bir sızı bırakıyordu. Adena elinden geldiğince onları sabitlemeye çalışıyordu ama sanki bir sürü lanet bıçak sırtıma saplanıyormuş gibi hissetmeden onları açamıyordum.

"Trenler hareket etmeye hazır mı?" diye sordu bana çalışmaya devam ederken.

"Yarın yola çıkacaklarmış, öyle duydum." Newage'in duvarlarından Mara'yı, Birlik'in kalanından ayıran tepelere doğru uzanan rayları işaret ettim. "İhtiyaçları olan her şeyi arabalara yüklemişler gibi görünüyor."

"Arabalar mı?"

"Vagonlar? Yüklenmiş görünüyorlar," diye tekrarladım Maraca açıklamaya çalışarak. Bakışlarımı bir an kamp alanına çevirip Jeran'ı aradım. O tercüme etmeden anlamak zor oluyordu.

Adena göz ucuyla bana baktı "Aksanın daha iyi."

Omuz silktim "Anlaman yeterli."

"Yine de hâlâ gereğinden fazla resmi konuşuyorsun. Her heceyi vurgulamana gerek yok."

"Nasıl söylemeliyim?"

Aynı cümleyi tekrar etti ben de aralarındaki farka odaklanmaya çalıştım. "Gördün mü? Her kelimeyi senin yaptığın gibi uzatmıyorum."

Tekrar söyledim. Birlik'in son kuşatmasından bu yana geçen aylarda diğerleriyle temel seviyede anlaşacak kadar Maraca öğrenmiştim; ama böyle zamanlarda hâlâ aklım karışıyordu.

Adena sırtımda bir şey бүktü, keskin bir acı hissettim. "Yarın bizim için yeterli olmayacak," diye devam ettim. "Ama başka seçeneğimiz yok, değil mi?"

İç çekti. "Hayır, yok. O tren başkente gitmek üzere en az birkaç düzine Maralı savaş esiri taşıyacak. Eğer o askerleri serbest bırakacak ve rayı tahrip edeceksek bunu sabah yapmamız gerekiyor."

Maralı askerleri kendi kaderlerine bırakmanın daha iyi olduğunu söylemek istedim. Onları serbest bıraksak bile nereye gideceklerdi? Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorduk. General Caito-man ormanlara her gün daha çok asker ve Hayalet gönderiyordu. Şehrin yakınında saklanmaya devam ederlerse eninde sonunda yakalanacaklardı. Peki sonra ne olacaktı?

Ama bir şey demedim. Ne anlamı vardı ki? Eğer Birlik'le savaşmak için, onları yavaşlatmak için son kalanlar bizlersek ve biz de harekete geçmezsek kimse geçmezdi. Bu yüzden başımı sallayarak onayladım. "Şimdi yapmak en iyisi," diye mırıldandım.

"Lanet olsun, keşke Talin burada bizimle olsaydı," diye mırıldandı Adena da. "Oraya hepimizden daha sessizce sokulabilirdi."

Düşüncelerim her zaman olduğu gibi Talin'e kaydı.

Ayrı düştükten sonra uzun bir süre onu dinledim, bağımız aracılığıyla varlığını hissetmeyi umdum. Ara sıra ondan gelen acıyı, kalp kırıklığını ve ıstırapı hissettim. Ayrılığımızın ilk gecelerinin

çoğunu uykusuz, öğürerek, ateşler içinde ona ne yaptıklarını düşünerek geçirdim. Onu aramaya gitmemi engellemek için herkesin bir olması gerekti.

Son birkaç aydır Talin'den çok az şey geliyordu. Ne zaman ona ulaşırsam sadece benimkiyle ritmik atan kalbini hissedebiliyordum. Yine de umudumu kaybetmemiştim. Kaybetmemeliydim, değil mi?

Ona ulaşırsam ne derdim?

Dikkatli ol. Kendini koru.

Üzgünüm.

Seni seviyorum.

Bekledim de bekledim; ama hiçbir şey gelmiyordu.

Onu incitebilecekleri her yol kâbuslarıma musallat oluyordu. Her gece ter içinde onun adını fısıldayarak uyanıyordum, onu kurtaramayıp savaş alanında bıraktığım anın görüntüsü zihnime kazınmıştı. Belki de bağımız sayesinde hissettiğim kalp atışları yalnızca hayal gücümün bir ürünüydü. Belki de Talin çoktan ölmüştü.

Ve eğer öldüyse bu benim suçumdu.

Tanıdığım o derin paniği zihnimin en ücra köşelerinde hissettim. Kaybettiğim kız kardeşim ve babamın anıları, onların Hayaletlerinin bana hırlayışı. Şimdi Newage duvarlarına inersek Talin'in yüzü olan bir Hayalet ile mi karşılaşacaktım?

Bu sorular zihnimde dönüp dururken sırtıma aniden keskin bir acı saplandı. Doğal olarak o kadar sert döndüm ki Adena dengesini kaybetti.

"Of!" diye homurdandım.

Adena doğrulup kaşlarını çatı. "Bu kadar sert tepki verecek sen haberim olsun!"

"Bana bıçak saplayacaksan haberim olsun."

"Sana bıçak saplamadım!" diyerek çıkıştı Adena kollarını iki yana açarak.

"İyi ama öyle hissettim."

“Tüy bıçaklarından birini düzeltmeye çalışıyordum ve sen ağzımdan sürünerek çıkan bir kertenkele görmüş gibi ciyakladın.”

Tuhaf benzetmesi karşısında gözlerimi kırıştırdım. “Bu mümkün mü?”

“Bu cümleyi daha önce duymadın mı?” Ayağa kalkıp üstündeki tozu silkeledi. “Boş ver. Uçmayı bir daha dene. İyi uçamayabilirsin ama bence süzülebilirsin.”

Ayağa kalktım, kanatlarım hâlâ açıktı. Manzara karşısında Adena otomatik olarak bir adım geri çekildi, ifadesi tedirgindi. Artık onların arkadaşı olabilirdim ama bu, onların beni arkadaşları olarak gördüğü anlamına gelmiyordu. Kampın geri kalanı için ben hâlâ Karensalı savaş makinesiydim, bir şekilde hain olmuş ve geçici olarak onlarla ittifak kurmuştum. Kimse bir düşmanı bu kadar kolay bağışlamazdı. Günün birinde onlara sırtımı döneceğimi düşünüyor olmalıydı.

Geri çekilip kanatlarımı nazikçe hareket ettirmeye çalıştım. Anında yüzümü buruşturdum, Adena acımı hafifletmek için ne yaptığını düşünüyordu bilmiyorum; ama yuvalarına tam ve düzgün biçimde oturmasalar da en azından kanatlarımı sırtıma yapışık bir çift keskin bıçak gibi katlayabiliyor olmam hoş olmuştu. Dişlerimi sıkıp onları bir kez daha açtım. Acı, bir ısı dalgası gibi içimi yaktı. Buna rağmen, neredeyse yarıya kadar açılan kanatlarımın gölgesi üzerinde durduğum ormanın zeminine düşüyordu.

Hayır, mükemmel değildi ama eskisinden çok daha iyiydi. Ne diyebilirdim? Bazen küçük zaferlere de ihtiyacımız vardı.

Temkinli bir tebessümle başımı salladım. “Birlik’in eline düşmediğinden emin ol, tamam mı?” dedim ona. “Onlar için değerli bir oyuncu olabilirsin.”

“Değerli bir ne?”

Yanlış Maraca kelimeyi kullanmış olmalıydım. “oyuncu?” dedim tekrar.

Adena alaycı bir ifadeyle güldü. “Sanırım *asker* demek istiyorsun, söylenişi ona yakın geliyor.” Küçük metalik bir silindiri

kaldırıp kemerine geri taktı. “Yarın dikkat dağıtmak için sadece hızlı hareket etmen yeterli. Bunu yapabilir misin?”

Bunun üzerine Adena’ya gülümsedim. “Ben tam anlamıyla dikkat dağıtmak için yaratıldım.”

Adena bir kez daha güldü. “Eminim ki dönüşümünden önce tam bir baş belasıydın.”

Kahkaha atarak güldüm ama onun peşinden kamp alanına doğru giderken sözleri zihnimde yankılanıyordu. Tam bir baş belası. Birlik beni almaya gelmeden, hayatım parçalara ayrılmadan ve yıllarım işkenceyle geçmeden önceki yaşamıma ait bir şeyi hatırlamak zordu. Zihnimin tecrit ve deneylerin ağırlığıyla ezilmesinden öncesine ait bir şeyler...

Bundan önce kimdin? diye sorup duruyordum kendime. Bu, cam odada boğuştuğum ve akıl sağlığımın zayıflamaya başladığını hissettiğim zamanlarda kendimi cevap vermeye zorladığım bir soruydu. Aynı soruyu kendime, sesim bana ait değilmiş ve benimle konuşan ikinci bir varlık varmış gibi hissedene kadar sorardım. Şimdi o ikinci ses zihnimde yankılanıyordu.

Bundan önce kimdin?

Belki de onu sonsuza dek kaybettin. Bahçede kız kardeşini kovalayan, babasıyla saklambaç oynayan bir oğlana ait belli belirsiz anıların var, ordudaki arkadaşlarıyla gülüp şakalaştığın, çocuk asker olduğun bir hayata dair parçalar. Bir zamanlar sahip olduğun arkadaşlarına dair anılar. Lei Rand adında bir kız, Danna Wendrove adında bir oğlan. Sadece nöbet veya uzun gece vardiyalarını takas etmek için hanginizin cambazlık yapabileceğine dair bahislere nasıl da girerdiniz. Danna sık sık akşam yemeğine gelirdi. Lei bir keresinde sana çok nazik olduğunu söylemişti.

Bir hayatı yaşarsın ve hep öyle kalacağını sanırsın, ta ki bir gün her şey değişene kadar.

O zamanlar mutluydun belki de. Birlik bunu elinden almadan önce.

3

TALIN

En kötüsü bittikten sonra mahkûmlar Hayalet'e dönüşümlerinin tamamlanması için hücrelerine sürüklendiler. Onlar arenadan çıkarılırken Constantine çelik gibi gözleriyle bana dönüp başını göğ'e doğru salladı.

"Gidip rayları izle Talin," dedi "ve Ulusal Salon'da bana rapor ver. Tren için hazır olduklarından emin olmak istiyorum."

Elbette beni bu göreve göndermesinin tek nedeninin bu olmadığını biliyordum. Ne zaman şehir duvarlarının etrafında süzülsem herkes yukarıdaki silüetime bakıyor ve yüzlerinde saf bir korku belirliyordu. Mara halkı Birlik'in gücünü başlarının üstünde görmeliydi, Karensa'ya karşı savaşmanın nafîle olduğunu hatırlamalıydı. Constantine'in kahramanı ve onun büyük gösterisiydim.

Şükürler olsun bugün Constantine'in cezalarını yerine getiren ben değildim, yine de bitkin düşmüştüm. Tek yaptığım durup izlemektir. Buna rağmen zihin kaslarım duygularımı bastırma çabamdan, itaat etmekten başka seçeneğim olmadığından dolayı titriyordu.

Constantine bana her emir verdiğinde içimde şiddetli bir acı belirliyordu. Onu memnun edemeyeceğim an bu mu olacaktı? Bu defa mı öldürecekti annemi?

Bu yüzden tereddüt etmeden harekete geçtim. Duygularımı kontrol altında tutmak için oluşturduğum barikatların ardında korkularım kalbimi sımsıkı sarmalamıştı. Sırtımdaki siyah çelik kıpırdandı, kanatlarım tamamen açılırken birbirine sürtünen metal tüyler tıngırdadı. Constantine'e başımı eğdim, ardından gözlerimi göğe kaldırdım. Bir sıçrayışla havalandım.

Havada süzülürken Skyhunter olmanın bana bir parça keyif veren tek kısmına direnmek zordu. Aşağıda dünya hızla uzaklaşıyordu, birden Constantine çok küçük göründü, Newage duvarlarının yüksekliğine ulaştığımda ince vücudu gözden kayboldu, şehrin üstünde uçarken aşağıdaki insanlar bir noktadan ibaret kalmıştı. Bu kısacık anda bağım beni Başkan'a bağlıyor olsa da özgürlüğün yanılısamasına kapıldım.

Suçluluk duygusu anında beni sardı. Dönüşümüm sırasında, çelik kanatları hazırlarken kesilip açılan sırtımın iyileşebilmesi için yüz üstü titreyerek yatarken Baş Mimar yeni gücümün vereceği hissi seveceğimi söylemişti. Skyhunter olmanın gücüne bağımlı olacağımı, istediğim her şeyi yapabileceğimi fark etmekten daha sarhoş edici bir şey olmadığını söylemişti.

Uçabilirdim. Yok edebilirdim. İstedimde öldürebilirdim.

O zaman ona bundan varlığımın her zerresiyle nefret edeceğimi söylemiştim. Bunu tüm vücudumun üstündeki bir ter parıltısını göstererek işaret etmiştim. O da beni anlamıştı, tutsak kaldığım aylar boyunca söylediklerimin bir kısmını anlamaya yetecek kadar Mara işaret dili görmüştü.

Sadece bekle ve gör Skyhunter, demişti dudaklarını kıvrıran bir gülümsemeyle.

İşte buradaydım, altı ayın sonunda uçmanın heyecanı damarlarımda dolaşıyordu. Karnım burkuldu ve bir kez daha duygularımı bastırdım.

Buradan Newage'in kendi mimarisi ile üzerine inşa edildiği harabeler rahatlıkla görülüyordu, eski siyah çelik temiz beyaz taşla karışmıştı, iki medeniyet arasındaki çatışma bana tanıdık ve

rahatlatıcı gelmişti. Gerçi şimdi kızıl flamalar şehrin siyah beyaz silüetini gölgeliyordu. Asker birliklerinin evleri boşaltıp içindkileri ateşe attıkları yerden dumanlar yükseliyordu. Birlik, Mara yönetiminden kalanları yakıyordu: bayrağımız, flamalarımız, üniformalarımız, armalarımız. Bir süredir gelişigüzel devam eden bu ateşler her yere is yağmasına neden olurken akşam göğünü sönük kül rengine çeviriyordu.

Hayalet sürüleri orada burada toplanmıştı, bazıları kafesteydi, diğerleri şehrin dış mahallerindeki tepelerde geziniyordu. Tren rayları Newage'den öteye bir yılan gibi uzanıyordu, vagonumuz şimdiden hazırdu ve trenin sonunda bekliyordu. Yarın bu tren, içleri Mara'dan yağmalanan sanat eserleri, Kadimler'in harabeleri, savaş mahkûmları ile dolu bir düzine vagonla birlikte bizi Birlik'in kalbine geri götürecekti.

Constantine'in şehri gökyüzünden görmemi istemesinin diğer nedeni buydu. Yukarıdan görülen manzara Mara'nın fethini, bir ulusun ele geçirildiğini açıkça hatırlatıyordu. Bu beni tek bir kelime etmeden, ruhen yıkmaya devam etmesinin yoluydu. Bana şunu fısıldama biçimiydi: *Unutma*.

Mara artık yoktu. Burası sadece Birlik'e ait başka bir topraktı.

Uçmaktan duyduğum azıcık neşe de kaybolup yeni kimliğimin boş ıstırabını ardında bıraktı.

Burada, rüzgârla ve gökyüzüyle baş başa, beni görebilecek kimse yokken ve Constantine biraz uzaktayken nihayet kalbimin etrafındaki duvarların bir kısmını indirmiştim. Daha fazla dayanamayacaktım. Kendimi bıraktım ve bastırdığım duygular tıpkı bir sel gibi vücudumun her santimine hücum etti.

Duygularım çok yoğundu. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

Şehrin üstünde yay çizerken sessizce ağladım, rüzgâr acımın kanıtlarını siliyordu. Yukarıdayken yanaklarıma tek bir damla düşmeden ağlayabiliyordum. Düşüncelerim anneme, ardından da Constantine'in bu sefer onu nereye götüreceğine dair aklımı sürekli kurcalayan o soruya kaydı.

Geçen ay Newage dışındaki bir vadide saklanırken yakalanan bir grup Maralıyı yok etme emrini açıkça reddetmiştim. Ertesi gün Başkan annemi Cardinia'dan geçen nehrin kenarında sıralanan fabrikalardan birine göndermişti. Son ziyaretimi annemin zincire vurulmuş ellerindeki kanayan yara izleriyle, yanaklarındaki çukurlara, taş bloklarını bir vagonun arkasına yükleme çabasına bakıp çaresizce ağlayarak geçirmiştim. Ona üzgün, çok üzgün olduğumu söylemiştim. Bu ay farklı olmalıydı.

Bugün arenada yanında durduğum için bu kez onu ödüllendirecek miydi? Yoksa öfke patlamam yüzünden cezalandırılacak mıydı? Bu düşünceyle içimden yükselen boğuk hıçkırık ve dudaklarımdan çıkan çatallı hırıltı etrafımdaki rüzgârın uğultusu tarafından yutuldu. Ona ne olacaktı? Benim yüzümden daha ne kadar acı çekecekti?

Ciğerlerim ağrıyana, buz gibi hava gözlerime acıtana, gözyaşlarım acıdan mı yoksa uçmanın acısından mı ayırt edemeyeceğim noktaya kadar ağladım.

Sonunda nefes alışverişim yavaşladı. Yumruklarım açıldı, sırtımdaki kaslar gevşedi, kendimi hava akımına bırakırken uçuşum yumuşadı. Uçmaya ilk başladığımda rüzgârla mücadele ederek kendimi yoruyordum. Yavaş yavaş, kuşların rüzgârı kendi lehlerine kullandıklarını gözlemleyerek vücudumu hava akımına göre hareket ettirmeyi öğrendim. Sonuç olarak uçuşlarım uzadı. Şehrin yarısından fazlasını turladım, dinlenmeme izin verildikten sonra kalbimin etrafındaki duvarları daha sıkı inşa edecek kadar sakinleşmiştim. Yavaş yavaş kendimi toparladım, duygularımı yüzeyin altına güvenle gömdüm.

Aşağıda, apartman kulelerinin arkasından arena görünüyordu. Bir infaz alanından derme çatma bir tedarik istasyonuna dönüştüğünü görebiliyordum, yakındaki hapishane kazı alanında çalışan işçiler şantiye dışındaki enkaz yığınlarına daha fazla yer açmak için kasaları taşıyorlardı.

Daha dikkatli bakmaya çalışınca uçuşum bir an için yavaşladı. Eskiden Newage'in zindanı olan büyük kazı alanına göz atmak için yolumu değiştirip arenanın üstünde dar bir daire çizdim.

Çukurun derinliklerinde asılı duran palangalar ve halatlar şimdi derinlerden büyük bir şeyi yukarı çekiyordu.

Kaşlarımı çattım, kalp ağrım bir an için yerini meraka bıraktı. Sonunda bir şey mi bulmuşlardı?

Gizemli nesne, Ulusal Salon'u yanlardan güçlendiren payandalardan birinin büyüklüğünde bir silindire benziyordu ama kasnakların gıcırtısı ve yukarı çekmeye çalışan çok sayıda işçinin verdiği mücadeleye bakılırsa en az on kat daha ağır olmalıydı. Çağlar boyunca toprak altında kalmış olmasına rağmen zayıf öğleden sonra güneşinin vurduğu donuk metalin parıltısını görebiliyordum.

Son bir gayretle, nesneyi yerden yukarı kaldırmayı başardılar. Makaralar tekerlekli bir platformun üstüne doğru alçaltırken bir ekip onu yana doğru itmeye çalışıyordu.

Odaklanmaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Mara'da gördüğüm hiçbir şey buna benzemiyordu, Kadimler'in harabelerinde dahi buna benzer bir şey görmemiştim. Merakla izlerken nesnenin içinden gelen zayıf bir parıltı fark ettim. Belki hayal gücümün bir ürünüydü ya da belki de laboratuvarımda geçirdiğim, aynada gördüğüm kişinin ben mi yoksa bir halüsinasyon mu olduğuna asla emin olamadığım ateşli günlerin kalıntısıydı; ama nesne sanki içinde kendine ait bir yaşamı varmış gibi sıcak görünüyordu. İşçilerin nesnenin etrafında dolanıp çeşitli kısımlarını işaret etmelerini ve kenarlarını ovuşturmalarını izlerken tüylerim ürperdi. Constantine'in Mara'nın altında gömülü olduğunu iddia ettiği enerji kaynağı... Aradığı şey bu muydu?

Nesnenin içinden gelen ışık bana Red'i ilk gördüğüm anı, Mara'nın eski savaş cephesinde Birlik ile ilk kez karşı karşıya geldiğimiz geceyi hatırlattı. Red yanımda diz çökmüş ve göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yükselmişti, ona baktığımda

gözlerinde ruhani mavi bir ışık görmüştüm. Onun bir insandan fazlası olduğunu anlamıştım.

Red, dikkatimi aşağı çevirmeden önce bağımız aracılığıyla ona yeniden seslendim, bu kalıcı bir refleks hâline gelmişti.

Mara düştüğünden beri her gün ona sesleniyordum. İçimde onun özlemiyle yatağa giriyordum, duygularım alevler içinde, keder ve çaresizlikle yanıp tutuşuyor, asla gelmeyecek bir cevabın gelmesini bekliyordu. Bunca zaman hiç cevap vermemişti.

Şu ana kadar.

Tanıdık bir şey zihnimi yokladı.

O kadar şaşırdım ki başta bunun hafızamın bir başka oyunu olduğunu, hayal gücümün gerçek olmasını dilediğim şeyler yarattığını düşündüm. Hayır. Bu, beni yanına çağırmaya hazırlanan Constantine olmalıydı.

Ardından bir çekim daha hissettim. İçgüdüsel olarak o yöne döndüm ama tam olarak nereden geldiğini anlamak çok zordu. Yine de kaynağı hakkında yanılmıyordum.

Bu his Başkan'dan gelmiyordu. Bu asla kopmayacak olan ilk bağımdan geliyordu.

Çok iyi tanıdığım bir insandan gelen hissiyattı.

Her gün acısını yaşadığım birinin seslenişiydi.

Bu Red'di.

4

RED

Onu ilk olarak kamp alanımızı çevreleyen ağaçların arasında batan güneşin ışıkları parlarken hissettim, Adena ve Jeran ile birlikte artan karanlığa doğru ilerliyorduk.

Gözlerimi kırpıştırıp olduğum yerde donup kaldım. *Talin*. Kalbim hızlanmaya başladı, içimdeki diğer ses de uyanmıştı.

Olamaz. Rüya görüyor olmalısın.

Bir an için zihnimin beni yanılttığını düşündüm. İşgal sırasında ayrıldığımızdan beri hemen hemen her gece rüyamda görmüş-tüm onu. Belki bu da uyanırken gördüğüm bir rüya, gerçek ol-masını istediğim bir halüsinasyondur. Belirsiz bir duygu damlası, ruhun derinliklerinden gelen saf bir hüznün ve beraberinde gelen yakıcı bir alevdi. Öfke yangınıydı.

İçimdeki her şey ondan geldiğini sürekli hissettiğim sıcaklık için yanıp tutuşuyordu.

Talin, kalp atışından fazlasını hissedebileceğim kadar yakınımda mıydı? Burada, Newage'de miydi?

Bu hisle ne yapacağımı bilmiyordum. Bununla ilgili tek kelime etmedim. Kendim bile emin olamazken diğerleriyle nasıl paylaşabilirdim? Bu yüzden tek yapabildiğim burada, olduğum yerde

durup kalbim ağzımda, çaresizce onun varlığını bir kez daha hissedebilmek için çabalamaktı.

Benim, diye seslendim bağımız aracılığıyla. *Benim Red. Orada mısın?*

Zihnimin derinliklerinde her daim var olan, hayal meyal çarpan kalbinin atışından başka bir şey yoktu.

Talin, diye selendim bir kez daha.

Ama cevap vermedi. Elbette vermezdi. İşte yine imkânsız istiyordum. Bir dakika sonra hissi kaybolup beni bir kez daha bağımızın hassas zinciriyle baş başa bıraktı.

Jeran ormanda sessizce ilerlerken bana baktı. “İyi misin?” diye işaret etti.

Bunca ayın ardından Talin’den gelen hayali bir şeyi hissetmek ve sonra da onun yok olması nasıl bu kadar acı verebilirdi? Uzun zamandır ondan gelen bir şey hissetmemekten nasıl daha kötü olabiliyordu?

Ona bunu anlatmayı düşündüm; ama sonra zihnimdeki diğer ses bana sert, vahşi bir cevap verdi. Bu sadece zihninin bir oyunu, diyordu. Sadece Talin’in yokluğunun acısı.

Başımı sallayıp işaret ederek cevap verdim, “İyiyim.”

Jeran bana bir süre daha baktı, gözleri gözlerimi dikkatle yokladı ve yoluna devam etti.

Geçen birkaç ayda bu ormandaki tüm yolları öğrenmiştik. Adena ile yerdeki yapraklara hasar vermeden nasıl yavaşça adım atacağımı çalışmıştım. Jeran’la ağaçtan ağaca –Maraca nasıl söyleniyordu?– rüzgâr gibi süzölmek konusunda uzman olmuştum. Onlar hâlâ benden daha sessiz hareket ediyorlardı ama Birlik’in ordusunda eğitim gören biri hayatta kalma tekniklerini hızlıca öğrenebilirdi.

Newage’in bulunduğu vadiyi gören tepeye vardığımızda günbatımı yerini alacakaranlığa bırakmıştı. Başımızın üstünde görünmeye başlayan yıldızlar yanıp sönüyordu. Newage’in ana kapsının yakınındaki tren istasyonu şantiyesi, bir zamanlar Dış Şehir olan

bölgedeki birkaç ateşin yanı sıra, lambalardan yansıyan yapay ışıklarla aydınlanıyordu. Uzun siyah gölgeler oluşturan Newage'in etrafına diktikleri üç gözetleme kulesi buradan bakılınca göğe uzanan sütunlar gibi görünüyordu.

Adena biraz ileride, rayların yanındaki çimlerin üzerinde duran bir motorun gölgesine saklandı. Jeran'a işaret etti. Hareketleri, geçen aylarda öğrendiklerime göre seçiyordu, böylece onu anlayabiliyordum.

"Duvarları bugün kim izliyor?" diye sordu.

Jeran aradığı üniformayı bulana kadar gözlerini bölgenin üzerinde gezdirdi.

Başkan'ın küçük kardeşinden bahsetmek için yeni geliştirdiğimiz işareti kullanarak "Caitoman Tyrus ve devriyeleri," diye cevap verdi Adena'ya karanlığın içinden. Bulunduğum yerden Adena'nın ifadesini göremesem de silüetinden yüzünü buruşturduğunu anlayabiliyordum.

General'in, henüz on dört yaşında bir çocukken Ulusal Laboratuvar'a gönderilip Baş Mimar'a teslim edilmeden önce atıldığım hapisane hücresinin diğer tarafından bana gülümsemesini hatırladım. Babamın ve kız kardeşimin hayatları için yalvarırken beni dinlemişti.

"Onları kurtarmak için ne vereceksin?" diye sormuştu bana.

"Ne isterseniz efendim," diye cevaplamıştım çaresizlik içinde.

Bunun üzerine General'in gözleri kocaman açılıp uğursuz bir ışıltıyla parlamıştı.

Hücreden çıkarılmamı emretmiş ardından beni hapisane avlusuna çıkarıp pişirilmek üzere mutfağa gönderilecek yavru bir keçinin tasmağını elime vermişti. Bana bir bıçak uzatıp ne yapmamı istediğini söylemişti.

Ben de yapmıştım.

Birlik askeri olmak böyle bir şeydi. Sana söyleneni yapardın.

Sonrasında ona "Babamın ve kız kardeşimin hayatlarını bağışlayacak mısınız?" diye sorduğumda kahkaha atmıştı. Gözlerinden yaş gelene kadar gülmüştü.

Hapishane koridorunda yürümeye başlamadan önce omzunun üzerinden bakıp “Sadece yapıp yapamayacağını görmek istedim evlat,” demişti.

Güçlkle bastırdım bu anıyı, yine utançla dolmuştum. General Caitoman böyle biriydi. Bu gece bizi burada yakalarsa ne yapacağını merak ediyordum.

Adena saklandığım yere bakıp işaret etti, “Sana verdiğim her şey yanında mı?”

Bir kez başımı salladım, elim kemerime asılı keseye gitti. İçinde sıkıca sarılmış, Adena’nın aylar boyunca çaldığı kimyasal karışımlarla doldurulmuş ve ateşlendiğinde patlaması gereken en az bir düzine küçük küre vardı. Bu gece benim görevim onları stratejik bir şekilde tren raylarına yerleştirmekti. Ertesi sabah tren tekerleklerinin raylara çarpması onları ateşe verecekti. Muhteşem bir gösteri ortaya koyarak teker teker patlayacak ve raylara tamir edilemeyecek kadar büyük bir zarar vereceklerdi. Doğru şekilde yapılırsa Birlik’in aylarca ilerlemesine engel olacaktı.

Karmaşa anında ben Karensalı devriyelere saldırırken diğerleri vagonlardaki mahkûmları serbest bırakmaya çalışacaklardı. Eğer hızlı hareket edersek Birlik bizi yakalamadan oradan çıkabilirdik.

O andan sonra yapacağımız her şey zaman kazanmak için olacaktı.

Ağaçların arasından inşaat alanının etrafında yükselen ray yığınlarına doğru yavaşça ilerledim. İşçiler gece olduğu için durmuştu, sahada sadece birkaç tane nöbetçi devriye geziyordu, tren istasyonunu daha iyi görebilmek için gölgelerin arasına saklandım. Gözlerim her bir askerin üzerinde geziniyordu.

O kızıl üniformaları görmenin bende yarattığı aşinalık duygusu tuhaf ve mide bulandırıcıydı. O paltoların tenimde nasıl bir his bıraktığını hatırlamadan edemiyordum, kemerimdeki bıçakların ve tüfeklerin ağırlığını, gece görevinin tahammülü zor yorgunluğunu. Kendimi askerlerin yüzüne bakarken buldum, sanki eski bir tanıdığa rastlamıştım. Eski bir arkadaş.

Ama hepsi bana yabancıydı.

Nöbetçiler gözetleme kulesinden kimsenin bakmadığı küçük bir an bırakarak yer değiştirene kadar bekledik. Jeran en yakınındaki kuleye doğru giderken tren yolunda bir kıpırtı gördüm. Orada olduğunu bildiğim hâlde yine de gölgelerin arasında onu kaybetmiştim; neyse ki sonunda onun kulenin altındaki gölgelerin içinde, tren yolunun geri kalanını geniş açıyla gören bir noktada yerini aldığını gördüm.

Bir kez daha zihnimde hareketlenme oldu, köprünün diğer ucunda tanıdık birinin kalp atışlarını hissettim.

Durup yeniden kaşlarımı çattım. Ellerimle şakaklarımı ovuşturdum.

Talin?

Newage'de olamazdı. Onu aylar önce başkente götürmüşlerdi. Yine de nefesim kesilmeye başlamıştı. İçimde vahşi bir umut uyandı, ondan bir iz aradım ama bulamadım.

Kaybedecek vaktim yoktu. Tüm gücümle aklımı kurcalayan o düşünceyi uzaklaştırdım ve istasyona doğru döndüm, ardından gara doğru ilerleyip en yakındaki kulenin gölgesinde çömeldim. Newage duvarlarının üstündeki nöbetçiler dikkatlerini çoğunlukla Dış Şehir'deki eski evlerinin yıkıntılarını aramak için kapının dışında dolaşan eski Maralı mültecilere yöneltirlerdi. İki mültecinin yerde buldukları bir şey yüzünden boğuştuğunu fark ettim. Anısı olan değerli bir paçavra mıydı? Bir ayakkabı mıydı? Bilmiyordum ama olay onları ayırmaya giden, yakınlardaki Karensalı askerlerin dikkatini dağıtmaya yetmişti.

Bu fırsatı kaçıramazdım. Nöbetçiler ayrıldığı anda tren gövdesinin oluşturduğu gölgenin içine girdim. İlk küreyi rayı tutan ahşabın altına sıkıştırarak yerleştirdim. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. İşim sıkıcı olsa da kolaydı, ta ki nöbetçiler geri dönene kadar. Geri döndüklerinde durup yine saklandım, bakışlarımı işaret vermesi için Jeran'ın kulesine çevirdim.

Uzun çimenlerin arasındaki silüetini seçmek neredeyse imkânsızdı. O kadar uzun süre baktım ki neredeyse ortadan kaybolduğuna inanacaktım. Sonunda hafifçe kıpırdayan başını, ardından da ay ışığında belli belirsiz hareket eden parmaklarını gördüm.

Başkası bu kadar uzaktan işaretlerini göremezdi ama benim sıradışı bir görüşüm vardı ve gecenin karanlığında kelimelerini deşifre edebiliyordum.

“Otuz saniye bekle,” diye işaret ediyordu. “Nöbetçiler üçüncü kuleye gidecek, boşlukta trenin diğer tarafına geçebilirsiniz.”

Dikkatimi yine raylara çevirdim. Tam otuz saniye bekledim ardından derin bir nefes alıp vagonların arasından kayarak trenin diğer tarafına geçtim. Gerçekten de alan boştu, nöbetçiler soluklanmaya gitmişti. Elimden geldiğince hızlı ve sessiz çalışarak küreleri düzenli aralıklarla yerleştirdim.

Bu trenin vagonları; Birlik’in geri dönüştürüp iyi şeylere çevirmek için istemiş olduğu ufalanmış taşlar, bükülmüş çelikler ve Newage yıkımın kalıntılarını taşıyor gibi görünüyordular. İçlerinde cam kırıkları, siyah taşlar ve ezilmiş metal parçalarından başka bir şey olmayan vagonlara baktım.

Kulenin altından Jeran işaret etti, “Bir dakika.”

Hızlandım. Bir küre ardından bir tane daha ve bir tane daha. Tren garının diğer ucunda Adena’nın istasyon binasının etrafını dolaşma görevi bitmek üzere olmalıydı. İşimiz bitip sahadan ayrıldığımızda kimse tüm bu alanın yıkım için gerekli teçhizatla donatıldığını bilmeyecekti. Bu düşünce acımasız bir tatmin duygusu verdi. Aylarca ormanda saklanıp birkaç mahkûmu kurtarmaktan başka bir şey yapamazken çaresizce Karensa’nın yeni raylar döşemesini ve Newage’i istedikleri gibi yeniden inşa etmelerini izlemek özgüvenimizi zedelemişti.

Ama şimdi yakalansak bile ormanda başkaları vardı. Bu savaş daha sona ermemişti.

Talin’in kalp atışlarını bağımız sayesinde yeniden hissettim. Bu kez daha güçlüydü.

Bir şey değişmişti, içinde yeni bir karanlık, açıklanamaz bir şey vardı. Bu şeyin ağırlığını hissediyordum, korku bedenimin her hücrelerini ele geçiriyordu. Çünkü bu hissi tanıyordum. O karanlığı. Gözlerim şehir duvarlarını üstünü taradı. Orada olmalıydı. Bu bir halüsinasyon değildi.

Fena hâlde ters giden bir şey vardı.

Aniden Newage'e açılan ana kapının yakınında bir kargaşa duydum ve buz kesip trenin gölgesine geri döndüm.

Bir asker devriyesi kapıya doğru gidip iki sıra hâlinde durdu. Dikkatle onları izliyordum, sonra Jeran'ın bana gönderdiği başka bir işaret var mı merak edip kuleye baktım. Orada hareket yoktu. Gözlerim istasyonun yanına Adena'nın olması gereken yere kaydıldı. O da hareket etmiyordu.

İki sıranın arasında gece teftişine çıkmış gibi görünen Başkan yürüyordu; ama midemin bulanmasına neden olan şey onun varlığı değildi. Beni çevreleyen dünyayı alt üst eden o değildi. Tüm bunların nedeni onun varlığının yoğun bir biçimde zihnime akın etmesiydi. Geçen altı ay boyunca uyanık olduğum her an düşün-düğüm kızın kalbi ve hissiydi. Askerlerinden biriyle kısık sesle konuşan Genç Başkan'ın yanı sıra yürüdüğünü gördüğüm figürdü. Bu figür Başkan'la senkronize hareket ediyor, gözleri önündeki karanlığı inceliyordu.

Hayır. Gece havasına karışan nefesimi zar zor fark edebildim. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı. *Hayır.*

Sırtındaki bir dizi çelik kanadı hafifçe açışını işte o zaman gördüm.

Talin.

Taktığı maske ve miğferin altından bile vücudunun her çizgisini, çenesinin eğimini biliyordum. Akşamın ışığı, yüzünü özenle ezberlediğim bir genç kadının profilini çevreliyordu.

Bu oydu.

İnanmamak için mücadele vermeme rağmen Başkan'a bakarken kanatlarının hafifçe açıldığını ve ona doğru dönen Başkan'a başını eğişini dehşetle izledim.

O kanatların anlamını biliyorsun. Siyah zırhı biliyorsun.

Çaresizlikle bağımız aracılığıyla Talin'e ulaşmaya çalıştım; ama ondan aldığım tek dönüş karanlık bir his, ona yapılanların korkunçlüğüydü. Acısı aramızdaki köprüyü örtmüştü.

İçime doğan korku tanıdıktı. Kız kardeşinizin gözlerinizin önünde hayalete dönüşmesini izlemektir. Karensalı bir asker olarak isyan etmenin ailenizin ölümü anlamına geldiğini bilmektir.

Bakışlarımı tren istasyonuna çevirince Jeran'ın bana işaret ettiğini gördüm. "Ne oluyor?"

Zar zor işaret ederek cevap verdim. "Talin yaşıyor," dedim.

Uzaktaki gölgenin içinden bile Jeran'ın yüzünün aydınlandığını görebiliyordum. "Burada mı? Onu alabilir miyiz? Diğer mahkûmlarla birlikte vagona..."

O daha bitiremeden başımı iki yana salladım. "Hayır," diye cevap verdim.

"Neden?"

Gözlerimi eskiden tanıdığım kıza çevirdim. "Çünkü," diye işaret ettim, "o bir Skyhunter."

5

TALIN

RED. ONU HİSSETTİM.

Newage üzerinde süzülürken varlığını hissettim. Şehir duvarlarının dışındaki araziye Başkan'la gezerken bağımızdan sızan duygu hareketliliğini hissettim.

Tekrar ve tekrar ona seslenmeye çalıştım ama onunla konuşamayacağım kadar uzakta olmalıydı. Yine de duygularımı sıkıca bastırarak araziye izledim, tren raylarını gözlerken bile bakışlarım ondan bir iz aradı. Hatta o gece Ulusal Salon'a döndüğümüzde Red'in tanıdık çekimi zihnimin bir köşesinde kalmış, peşimi bırakmamıştı.

O buradaydı. O *buradaydı*.

Constantine bu gece bir şeyin duygularımı sarstığından şüphelendiyse bile hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine öncekine göre daha yavaş adımlarla yanımda yürüdü. Arenada her hâliyle Başkan gibi görünse de gece şehre dönerken sonunda gücünü kaybetmişti. Ağırlığını hafifçe bana verdiğini hissediyordum, ardından bağımız aracılığıyla sesini duydum.

Talin.

Efendim.

Kolunu bana uzat.

O gece ağrıları canını sıkarken duygularındaki hafif sisi, zihnindeki uyuşukluğu hissedebiliyordum. Tüm benliğimle onu öldürmek, silahlarımdan birini göğsüne sokup hayatına son vermek istiyor olsam da kolumu uzatıp tutmasına izin verdim. Sabit durmak için gücümü kullanırken tutunduğu koluğumun üstünden elinin titrediğini fark ettim.

Güçsüzlüğünü bana karşı bir silah olarak kullanmasından, sanki Birlik'in tiranı değilmiş, etrafında yaşayan her canlıyı yok edebilecek gücü olan biri değilmiş gibi ihtiyaç duyduğu anlarda beni ona yardıma zorlamasından nefret ediyordum; ama öfkemi bastırıp ona yardım ettim. Bunu yaparken her zaman verdiğim sessiz sözü tekrarladım.

Bir gün hastalığı onu öldürecekti. Aksi takdirde, yemin ederim bunu ben yapacaktım.

...

Başkan, eski Meclis Başkanı'mızın Ulusal Salon'daki odalarını kendi özel odası olarak değiştirmişti. Mermilerin parçalanmalarını önlemek için tasarlanmış birkaç panel kalınlıkta pencerelerle çevrili geniş bir alandı. Eskiden kapının iki tarafında da Mara bayraklarının asılı olduğunu duymuştum ama onlar da Karensa topraklarının haritalarıyla değiştirilmişti.

O gece Constantine'in yatağa yerleşmesini beklerken haritalara baktım. Birlik'in toprakları kâğıt üzerinde kırmızıya boyanmıştı; renk, okyanustan okyanusa tüm kıtaya yayılıyordu. Bir zamanlar, çok eskiden, sadece bu toprakların kuzeydoğu kısmını kapsamaktaydı. Sonra Tanapeg ve Hover'a, Kente ve Larc'a kadar genişlemişti ve Basea'ya. Gözlerim doğu denizinin kıyısından kıta boyunca batıya, birbiri ardına kana bulanık eski uluslardan geçip tüm kuzeyi taradı ve sonunda henüz kızıla dönmüş olan Mara'yı buldu.

Boğazıma bir yumru oturdu. Aylarca ekiplerin bu şehrin parçalarını söktüğüne tanıklık etmiştim. Newage'in merkezinde küçük ama güzel bir harabe olan Şelale parça parça çıkarılmış, işçiler onu yan devirirken kemikleri sızlamıştı. Donakalmış bir şekilde izlemiştim. Acemi Savaşçı olarak seçilip Corian'la eşleştiğimde teşekkürlerimi sunmak için Şelale'ye gitmiştim. Mara tanrılara inanmıyordu ama biz her daim Kadimler'e bir dereceye kadar doğaüstü bir hayranlık beslerdik. Bu yüzden orada dizlerimin üstüne çöküp talihin bana, Savaşçıların yanında rehberlik etmesini, bir acemi olarak başarılı olmayı, Dış Şehir'de anneme destek olmasını dilemiştim. Yapının boşlukları arasından süzülen serin esintiyi, kumaşın altından dizlerime değen soğuk zemini hâlâ hatırlıyordum.

Şimdiyse geriye sadece alt üst edilmiş toprak, çamur ve çimen kalmıştı. Şelale trende Cardinia'ya götürülmeyi bekliyordu. Koleksiyonlarına eklemek için bir ganimet daha bulmuşlardı.

Newage'in en belirgin sembolü olan ve Savaşçı arenasının ön girişinde bulunan lento' ile Newage'in dış duvarında yer alan kapıdaki iki sütunu da almışlardı. Mara da kan rengindeki diğer tüm topraklar gibi, Constantine'in savaşının ganimetiydi. Ulusumuzun kutsal emanetleri herkesin hayranlıkla izlemesi için Birlik'in başkentine yerleştirilecekti.

Aklım ülkem için tuttuğum yaslı günün erken saatlerinde bağımnda hissettiğim sızıya kaydı. Red oradaydı, aramızdaki çekim barizdi. Peki neredeydi? Diğer Savaşçılarla birlikte miydi? Bu düşünceyle içimde uyanan duyguları Başkan hissetmesin diye sakinleşmeye çalıştım. Gözlerim tümüyle kızıla boyanmış olan haritada takılı kaldı.

Yollarımızın kesişmesi ne kadar zaman alacaktı? Beni zayıflayan bağımız aracılığıyla hissedecek kadar yakınsa o zaman yenden karşılaşmamız tahmin ettiğimden daha erken olacaktı. Peki sonra ne olacaktı?

* Yapılarda kapı ya da pencere gibi dikey boşlukların üzerine yatay konulan mimari blok (üst eşik). (ç.n.)

“Talin.”

Constantine’in emriyle dönüp yatağının yanına yürüdüm. Bir hizmetli dizlerine masaj yaparken Cardinia Belediye Başkanı Elland yatağının baş ucunda oturuyor, defterine bazı notlar alıyordu. Ben yaklaşırken bana baktı.

“Ahl” dedi Constantine’e bakarak, “Skyhunter’ın.”

İpek giysisi üzerinden su gibi dökülüyordu, kalın telli ve hoş görünen gümüş grisi saçları bir dizi bukle hâlinde başını üstünde toplanmıştı. Ona doğru başımı eğince homurdandı. “Karensa vatandaşı olalı bir yıl olmadı ama tanıştığın herhangi bir Cardinaliya başını eğiyorsun ha?” Ben başımı kaldırıncaya sırtımdan Başkan’a döndü. Diğerlerinin aksine onun yüzünde korkudan eser yoktu. Skyhunter olmamla ilgili hiçbir şey onu korkutmuyor gibiydi.

“Yerini biliyor,” diye cevap verdi Constantine, yemek tepsisinden bir kâse şifalı çorbayı alırken. Bizzat Baş Mimar’ın, Başkan’ın kafasının rahatlatması ve kaslarını gevşetmesi için hazırladığı bir tarifti.

“Öyle olduğunu umuyorum.” Belediye Başkanı Elland dikkatle bana baktıktan sonra defterini kapatıp ayağa kalktı. Constantine’e başını eğdi. “Tesislerimizin sizin için hazır olmasını sağlayacağım efendim,” dedi. “Herkes o sanat eserlerini görmek isteyecek.” Başkan’a göz kırptı. “Belki sizin gelişinizi gölgede bırakırlar.”

Gidişini izledikten sonra Başkan’a döndüm. Bağımız aracılığıyla geçmeyen ağrısını hissediyordum. Onun her gün ne tür bir acı çektiğini gerçekten bilen tek kişi bendim. Son yıllarda onu tüketen hastalığı tüm gücünü yiyip bitiriyor, geceleri rahat uyuyamamasına neden oluyordu.

Yattığı yerde onu izlerken bağımız aracılığıyla derin bir yorgunluk hissettim. Gün içindeki aktiviteler onu yormuştu ve yarın Cardinia’ya gitmek için trene binmeden önce iyi bir gece uykusu çekmesi gerekiyordu.

Hizmetlileri kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakırken Constantine haritalara doğru başını salladı. “Bizden önceki dünyayı hayal ediyorsun,” dedi Maraca. “Birlik’ten önceki.”

Bildiğim dilleri benden memnun olup olmadığını belli etmenin yolu olarak kullanıyordu. Ne zaman Baseaca konuşsa üzgün ve zalim bir ruh hâlinde oluyor, eski evimin sesini kullanarak benimle alay etmeye çalışıyordu. Maraca konuştuğunda keyfi küçük iyilikler yapacak kadar yerinde demektir ya da yalnız olduğunun ve gerçek olmasa bile bir arkadaşına ihtiyacı duyduğunun göstergesiydi.

Kılımı bile kıpırdatmadan ona baktım, duygularımı yorumlamasından nefret ediyordum ama en azından aklımı okuyamıyordu, henüz.

Yastığına geri yerleşirken yan yan belli belirsiz gülümsedi. “Geçmişte ne kadar güzel olduğunu merak ediyor olmalısın.” İç çektir. “Topraklarımız genişlemeden önce bu kıtanın savaştan uluslarla dolu olduğunu biliyorsun. Tanapeg on yılda bir Hover ile bozuşurdu. Larc Kente’yi işgal etmeyi denedi. İnsanlar her yerde duvarların arkasına saklanıyorlardı ve kendilerini düşmanlarının önüne atarak ölüyorlardı. Okyanusun karşı tarafı da böyleydi.” Bir kaşını kaldırdı. “Bunu biliyorsun değil mi?”

Dünyadaki diğer uluslar hakkında, onların da savaştığı dışında bildiğimiz az şey vardı. Okyanus ötesinde bir ülkenin parçalandığını ve bir düzine ayrı bölgeye ayrıldığını duyduğumu hatırlıyordum.

“İşgalimiz zamanında Basea’da yaşanan korkunç olaylardan sağ kurtulduğunu biliyorum,” dedi Constantine. “Nelere tanık olduğunu biliyorum; ama Birlik kıtamızdaki tüm ulusları birleştirdiğinden beri başka savaş olmadı. Kan dökülmedi, savaşılmadı. Hayatlar yok olmadı. Anlıyor musun?”

Bu bir yalan demek istedim. Birlik tarafından işgal edilen uluslarda ayaklanmalar, isyanlar olmuştu ve bugün arenadaki cezalandırma her şeyin daha kötüye gideceğinin göstergesiydi.

Anlıyorum, diye cevap verdi bağımız aracılığıyla.

“Anlıyorsun ama aynı fikirde değilsin.” Elini bana doğru salladı. “Sen inansen da inanmasan da Birlik barış getirdi.”

Yok etmek barış değildir, diye cevap verdim bağımız aracılığıyla.

“Babam kimseyi yok etmedi,” diye karşılık verdi. “Başarısız olan ulus devletlerini tek bir bayrak altında toplayarak kurtardı.”

Basea’nın işgal edildiği gece babamı vuran askeri düşündüm, içimde aciz bir öfke kabardı.

Constantine iç çekti ve sadece bir anlığına, onun içten içe yavaşça ölen bir genç adam olduğunu gördüm. “Barış iyi bir şeydir, nasıl elde edilirse edilsin,” diye fısıldadı.

Dışarıda bu kadar çok isyancı varken buna barış denir mi?

Bu mesele canını sıkıyordu, bağlantımız aracılığıyla süzülen öfkesinden kısa bir memnuniyet duydum. Gözlerini kısıtı.

Denir ve öyle kalacak.

Beni bir şeylere ikna etmeye çalışarak vakit kaybediyorsun.

“Belki vakit kaybıdır,” diye onayladı. Gözlerini kapadı. Ağrının hâlâ vücudunda dolandığını hissedebiliyordum. “Belki de bu gece söylediklerimi düşünürken bulursun kendini, ta ki sana mantıklı gelene kadar.”

Neden umrunda?

Gözlerini açtı ve bir an için karmaşık duygularının arasında trajik bir şey hissettim. “Herkes birilerinin kendine inanmasını ister,” diye yanıt verdi.

Ardından başını çevirdi, ben de bitişiğindeki odama yöneldim. Kapıyı kapadığımda bile sanki hâlâ açılmış gibi Constantine’i hissedebiliyor, odasını onun gördüğü gibi gözümde canlandırabiliyordum. Devam eden ağrıları çenesini düşürmüştü. Bitkin zihni nihayet kendini uykuya teslim ederken her kelimesinde ciddi olduğuna dair garip bir hisse kapıldım.

Kendi yalanlarından oluşan bir dünyada yaşamak zor olmalıydı.

...

Her zaman olduğu gibi hafif, sıkıntılı bir uykuya dalmam saatlerimi aldı. İlk kalkanım Corian uykumun ağır olmasıyla hep dalga geçerd; Savaşçı olarak paylaştığımız dairemizde her sabah onun

mutfaktan neşeyle seslenip ardından başıma yastık atmasıyla uyanırdım.

O mutlu günler artık sadece bir anıydı.

Nihayet uykuya dalarken sanki bir köprünün halatı düşüncelerime bağlanıp beni uzaktaki, görünmez, güvenilir birine doğru çekiyordu. Başkan'ın da bunu hissedip hissetmediğini düşünürken keskin bir endişe göğsümden aşağı inip mideme yerleşti.

Köprüde yürüdüm. Aşağı baktığımda gümüş rengi nehir şeridiyle kesilmiş hiçlişe uzanan bir uçurum gördüm. Bana, annemle birlikte Basea'dan kaçarken geçtiğimiz, altında nehir kıvrılan köprüyü hatırlattı. Başkan'ın peşimde olduğundan emin bir şekilde omzumun üzerinden bakarken aynı korkuyu hissettim.

Ama peşimde değildi. Köprüyü tek başıma geçip kül rengi araziye ulaştım ve orada Red'in kalp atışı beni sarıp kendine çekti. Bu hisle içim umut doldu. O burada, etrafımdaydı. Onun bilincinin içindeydim ve yavaşça, o anda gördüğü dünya sanki yanımdaymışım gibi bana görünmeye başladı.

Ve ben bir anda Red *oldum*, onun bakış açısıyla görüyordum, Newage'in arkasını çevreleyen tepelerin eteklerinde duruyordu. Tek kelime etmeden şehrin üstünde yükselen dumanlara bakıyordu. Yanında karanlıkta duran birkaç belki bir düzine kadar Savaşçı daha vardı, onları sıcak tutacak ya da yiyeceklerini ısıtacak ateşleri yoktu; üniformaları kirlenmişti. Ormandan topladıkları kökleri ve şehirden almayı başardıkları azıcık erzaklarını yiyorlardı.

Kaçan askerler yalnızca bunlar mıydı?

Red'in yanından tanıdık bir ses geldi. Red dönüp Newage'in çelik duvarlarının siperlerine doğru başını sallayan Adena'ya bakarken kalbim hızlandı. Bir Karensa silahının üzerine eğilmiş onu parçalara ayırıyordu.

Adena'nın yerde oturmuş kambur figürü bile boğazımın tıkanmasına yetmişti. Kapalı gözlerimden yaşlar boşaldı. Esir alındığımdan beri onu çok düşünmüş, içten gülümsemesini, ev yapımı ilaçlarını, özenli icatlarının hasretiyle yanmıştım. Onu sandığımdan daha çok özlemiştim.

“...sayımız bir isyan görüntüsü vermeye bile yetmez,” diyordu Adena. “Ama o mahkûmları serbest bırakmalıyız. Bu küçük ekip-ten fazlasına ihtiyacımız var.”

“Birlik’e karşı ne kadar zaman kazanırız?” diye sordu Tomm.

Tomm, Mara’nın ön cephesi hâlâ ayaktaiken bizden nefret ederdi. Şimdi burada, Adena’nın yanında oturuyordu. Mavi pal-
tosunu gördüğümde tek hissettiğim minnettarlıktı. Sanırım çare-
sizlik herkesi birleştirebiliyordu.

“Bir ay? Bu bize onları geri itmeye hatta belki Newage’den çe-
kilmeyi zorlamanın yolunu düşünmek için yeterli zaman verir,”
dedi Adena. “Bütün Birlik’i yenemeyiz. Sadece Mara’nın bu zah-
mete değmeyeceğini düşünmelerini sağlamak istiyoruz.”

“Anlamıyorsun,” diye cevap verdi Red. “Tren garında gördük-
lerimiz işleri değiştirdi. Hiçbirimiz Başkan’ın yarın o trende olaca-
ğını bilmiyorduk. Bu demek oluyor ki yarın sabah biz hamlemizi
yapacağımız sırada garda olacak ve onu koruyan kişi Talin olacak.
O gerçek bir Skyhunter, Adena, Başkan’a sadık.” Sesi alçaldı. “Ben
ona denk değilim. Hiçbirimiz değiliz.”

Adena doğrulup başını salladı. “Bekleme lüksümüz yok. Bunu
kendin söyledin.”

Eğer tren garının etrafındaysalar o zaman gerçekten yakınday-
dılar. Bugün Red’in çekimini hissetmeme şaşmamalı. Beni orada
görmüş olmalıydı. Neye dönüştüğümü biliyordu.

Red’in en son girdiğimiz ve kaybettiğimiz savaşta-ki kolluğumu
taktığını fark ettim. Ancak bu imkânsızdı çünkü onları hiç çıkar-
mamıştım. Gözlerimi kırıştıtırıp Adena’ya baktım aradan geçen
zamanda saçları çok uzamıştı.

Sonuçta bu bir rüyaydı. Gördüklerimin ne kadarının gerçek ne
kadarının hayal olduğunu bile bilmiyordum. Belki kısmen gerçek-
ti. Neyin gerçek olduğunu ya da olmadığını söyleyemezdim. Dö-
nüşümüm sırasında sırtımda, uzuvlarımda ve gözlerimde çalışan
çelik aletlerin acısıyla şoka girip halüsinasyon gördüğüm zaman-
lar olmuştu. Belki de kafam hâlâ karışık.

Belki artık hayatta bile değillerdi. Belki tüm bunlar hayal ürünüydü.

Red öfkeyle arkasına yaslandı ama Adena ile tartışmak istemiyordu. Sessizliği karşısında yakınlarında oturan diğer figürlerden biri kıpırdandı. Red dönüp ona baktı. Nefesim kesildi. Aramin.

“İkiniz de haklısınız,” dedi İlk Kılıç, gece gözlerinden yansıyor-du. O konuşurken herkes susardı. “Talin’in Skyhunter’a dönüşmesi hesaba kattığımız bir şey değildi. Ona karşı savaşılamayız; ama eğer şanslıysak buna gerek kalmaz. Her şey plana uygun giderse rayları patlatır ve o bizi yakalayamadan mahkûmları kurtarırız.”

“Buna değmez,” diye çıkıştı Red. “Hasar görmüş tren rayları ve birkaç mahkûm için hayatlarınızdan mı vazgeçeceksiniz?”

Bu kez Aramin’in yanındaki figür konuştu. Bu Jeran’dı. Yüzünde taze bir yara var gibi görünüyordu, yanağı boyunca uzanan, güzelliğini değiştiren bir izdi. Üniforması yırtık, dirsek yerleri yıpranmıştı ama her şeye rağmen eski hâline hâlâ o kadar benziyordu ki ona bakmaya doyamıyordum.

“Bence tereddüt etmenin başka bir nedeni daha var Red,” dedi Jeran yumuşak sesiyle. “Talin’in senin için anlamını biliyorum.”

“Talin artık bir insan değil,” diye cevap verdi Red. Kelimeler aşına olduğum soğuk ve acımasız bir tavırla dökülmüştü ağzından. Bu, onu yıkacak acıya karşı kendini savunma şekliydi, aynı alışkanlık hayatına son vermeye hazır gibi görüldüğü ilk tanıştığımız zaman da vardı. “O bir savaş makinesi. Tek bir şey yapması için tasarlandı: Constantine’in emirlerini yerine getirmek; konu ister onu korumak, isterse de önüne çıkan herkesi öldürmek olsun. Onun isteklerini tereddüt etmeden yapacaktır. Bunu neden anlamıyorsunuz?”

Kelimeleri beni bir bıçak gibi acı verici şekilde deldi. İçime dolan kederim göğsümden çıkıp boğazıma tırmanırken dışarı çıkmak isteyen bir çığlının baskısını hissettim. *Red*, bağımız aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştım ama hiç tepki vermedi.

“Gayet iyi anlıyoruz,” diyen Aramin’in sesi sertti.

“Ne için? Birlik’in planlarını biraz geciktirmek için mi?”

“Gerçekten de bir ay daha burada kalabileceğimizi, kampın güvenli olduğunu düşünüyor musun?” Aramin gözlerini kıstı. “İki ay? Üç? Ne kadar? Bu arada onlar tepelerde izimizi sürecektir. Bizi korkak çocuklar gibi yakalamalarına izin mi vereceğiz? Yoksa bir şey mi yapacağız?”

“İhtimalleri lehimize çevirecek bir şey gerek,” diye mırıldandı Red. Ayaklarına baktı, şimdi ondan gelen korkuyu hissedebiliyordum. Şaşkınlıkla bunun nedeninin ben olduğumu fark ettim.

Benimle savaşmaktan korkmuyordu. Gerçekte kim olduğumla yüzleşmekten korkuyordu. Bana yardım edememiş olmaktan korkuyordu.

“Bizim şansımız sensin,” dedi Adena. “Sen de bir Skyhunter’sın.” Omuz silkti, bakışları bir anlığına Newage’in uzaklarına daldı. “Bir şeye inanmamız gerek.”

Red sessizdi. Ondan yayılan bir duygu dalgası etrafımı sardı, nefesim kesildi, bir an için onun kederinde boğuldum. Birbirimizi son gördüğümüz anı düşünüyordu, o anın görüntüsü zihnimde netçe belirdi.

“Bunu yapacağız,” dedi Aramin takip eden sessizlikte. “Ve bunu hızlıca yapacağız. Girip çıkacağız. Verimli olmaya çalışalım.”

Red başta cevap vermedi. Ardından nihayet başını salladı, çenesi kasılmıştı.

“Peki ya sonra?” diye sordu Adena usulca.

“Adım adım,” dedi Jeran.

Önlerinde şafağın ilk ışıkları Newage şehrinin üstünde mor ve turuncu çizgiler oluştururken başlarının üstündeki yıldızlar kaybolmaya başladı. Yine de Red’in geliştirilmiş görüşü sayesinde o kadar parlaktılar ki ışıklarının hayalimdeki sis nedeniyle arttıklarını düşündüm.

Gerçek olsun, diye düşündüm. Ardından *gerçek olmasın,* diye düşündüm. Eğer bu sadece bir rüyaysa o zaman Red gerçekten Savaşçılarla kamp alanında oturmuyordu. Eğer gerçekse o zaman

bir canavar olduğuma inanıyordu. Gerçek ya da değil. İki durumda da ben kaybediyordum.

Red'in yan döndüğünü gördüm. Profilinin üzerine gölgeler düşmüştü ama o karanlıkta dahi ifadesini anlayabiliyordum. Omzunun üzerinden bakıyordu, gözleri düşüncelere dalmıştı, vücudu sisin içinde bulanıklaşmıştı. Sanki uzak bir yerden gelen bir ses duymuştu. Benden.

Soluk soluğa uyandım, yüzüm gözyaşlarından ıslanmıştı. Çarşafıma mavi çizgiler çizen loş ışık, şafaktan hemen önceki bir saat olduğumu söylüyordu. Titriyordum; az önce gördüğüm Red rüyasıyla ağrıyan, umutlanan, şaşkına dönen başım içgüdüsel olarak pencereye yöneldi. Bir rüya değildi, hayır. Her detay o kadar canlıydı ki Red'in varlığının parmaklarımda karıncalandığını, diğerleriyle birlikte oturduğu tepenin serin esintisini hâlâ hissedebiliyordum. Gerçek bir şeye şahit olmuşum. Oradaydılar ve bu sabah tren raylarına bir hamle yapmayı planlıyorlardı.

Öyle bir huzursuzluk içindeydim ki Constantine'in zihnimde beliren sesini duyduğumda artık çok geçti. Bağımız sayesinde neredeyse onun yatakta oturur pozisyona geçtiğini hissediyordum. Zihnindeki sis temizlenmişti. İlaçlar işe yaramış olmalıydı.

Red'i düşünüyorsun, dedi.

Duygularımdaki kasırgayı hissetmişti. Bir şey olduğunu biliyordu.

Zihninde tekrar tekrar onun adını fısıldadığını duyabiliyorum.

Başımı sallayıp ona yalan söylemek istedim; ama rüyamın etkisinden çıkamamış, hislerimi düzgün bir şekilde gizlenmek için uykunun sersemliğini hâlâ üzerimden atamamıştım. Zihnimde sırtı bana dönük, ocağında yemek pişiren annemin görüntüsü belirdi. Constantine'e sadakat sözü verdiğimde bir muhafızın annemin başına silah doğrulttuğunu hatırlıyordum. Şu anda nerede olabileceğini düşündüm. Constantine henüz bana söylememişti.

Onu gördün değil mi? dedi. Onunla bağ kurdun.

Hayır, dedim; ama bana inanmadı.

Bana her şeyi anlatacaksın, diye emretti, sesi aynı anda hem nazik hem tehditkârdı. Böylece Cardinia'ya döndüğümüzde ve annenin kaldığı yeri gördüğünde memnun olacaksın. Beni anladın mı?

Kendimi tam olarak söylediklerini yaparken buldum.

6

RED

Şehir duvarlarına bakan uçurumun üzerindeki gözetleme noktamızdan tren garının daha şafak sökmeden hareketlenmeye başladığını görebiliyorduk. Adena benimle birlikte gözetleme yaparken yanında duran Jeran ise kılıçlarını kınına sokuyor, Tomm ve Pira da silahlarını kontrol ediyordu.

“Çoktan pozisyon almışlar,” diye mırıldandı Pira. “Beklediğimizden erken.”

“Başkan’ın kendisi o trende olacaksa o zaman kalabalık daha artacaktır,” diye cevap verdim. “Talin oralarda bir yerde trenin tefişini gözetliyor olabilir.”

“Hayalet var mı?” diye sordu Jeran.

Adena başını iki yana salladı. “Henüz yok; ama ortaya çıkarlarsa şaşırmam.”

“Senin hamleni bekleyeceğiz,” dedi Tomm.

Adena bana baktı. “Tek başına yapabileceğinden emin misin?”

“Evet,” dedim. “Geri kalanlarınız istasyon ve vagonlarla başa çıkabildiği sürece.” Talin gerçekten trenin yakınlarında olacaksa o zaman başkasıyla karşılaşmasındansa benimle karşılaşması daha iyi olacaktı.

Adena ikna olmuş gibi görünmüyordu ama fazla seçeneğimiz yoktu bu yüzden sadece başını salladı ve birleştirilmiş çelikten eğri büğrü plakalarla kaplı küçük bir nesne uzattı, hurdalıktan kurtardığımız metal parçaları kullanarak zırhlı bir patlayıcı yapmıştı. “Mükemmel değil,” dedi nesneyi elinde dikkatle çevirerek. “Ama işe yarayacaktır. Şunu görüyor musun?” Ucundaki küçük ip parçasına dokundu. “İç kısımdaki baruta bağlı. İpi çekersen yine içinde bulunan çakmaktaşı yanıp küçük bir kıvılcım oluşturur. Hızlıca. İpi çek ve at. Çarptığı anda patlayacaktır.”

Başımı salladım. “Çek ve hemen at. Halledebilirim.”

“İslanmadığından emin ol.” Adena derin bir nefes aldı. “İslanırsa çalışmaz ve elimizde sadece bir avuç var. Yüzünde patlamasına izin verme. Bir Skyhunter olabilirsin ama bildiğim kadarıyla ölümsüz değilsin.”

Bu kez dudak bükerek gülümseme sırası bendeydi. “Ama yakınlım.” Ayağa kalkıp kanatlarımı hafice uzattım. İçime bir acı saplandı ama fark edilir derecede azalmıştı.

Adena gözlerini devirip ayağa kalktı ve ellerini kılıçlarının kabzalarına yerleştirdi. “O hâlde beklemek için sebep yok. Gidelim.”

Cesur görünmeme rağmen korkum iliklerimde gezinen canlı bir varlıkmış gibi hissediyordum. Gökyüzü açıktı, her şey yolundaydı ve bir planımız vardı; ama bunların bir önemi yoktu. Zihnimdeki diğer ses kıpırdanmış, uyanmıştı.

İçten içe her şeyin korkunç bir şekilde ters gitmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Talin bugün Başkan ile birlikte aşağıdaki tren garında olacaktı. Onunla ilgili düşüncelerin zihnimi ele geçirmesine izin vermeme-ye çalışarak başımı salladım. Dün gece bir an onun beni arkamdan izlediğini, uzak bir yerden bana baktığını hissettiğimi düşünmüştüm; ama emin olamadım. Hayatınızın büyük kısmında bir denek olduysanız birinin sürekli sizi izlediğini sanırdınız.

Bu sabah yollarımız kesişecekse, onunla tek başıma yüzleşmem en iyisi olacaktı. En azından bu, diğerlerinin kaçması için yeterli bir dikkat dağınıklığı yarattı.

Gölgelerin arasından sessizce şehrin eteklerine yöneldik. Günün ilk ışıkları gökyüzünde görülmeye başladığında tren istasyonunun yakınındaki çelik ve ahşap yığınlarının arkasında yerlerimizi almıştık. Bir grup asker bölgede devriye geziyordu, açık olan ön kapılardan tren istasyonuna sabit bir işçi ve nöbetçi akışı vardı. Yanlarında sıra hâlindeki mahkûmlarla yürüyorlardı. Karensalı askerler onları teker teker vagonlara bindirirken tökezliyorlardı. Birkaçının üstünde hâlâ safir rengi paltoları vardı. Bazı Savaşçılar rütbesiz askerlerin arasına karışmıştı. Birlik'in bunların *yetenekli* savaşçılar olduklarını düşündüklerini ve Cardinia'ya vardıklarına Baş Mimar'a teslim edileceklerini bilmek midemi bulandırdı. Belki de geleceğin Skyhunterları olacaklardı.

Birden ilk eğitim günlerimde Karensalı genç bir acemiye Larc şehrinin fethedilmiş sokaklarında ilk devriye görevine gönderilişimi hatırladım. Her hareketini takip eden bu sıska çocuğa tahammülü olmayan uzun boylu huysuz bir savaşçıyı kollamakla görevlendirilmiştim.

Kadın savaşçı o öğleden sonra bir zamanlar ev olan tuğla ve kireçli harç enkazını işaret ederek "Burada kal," demişti bana. "Biri beni atlatıp kaçmaya çalışırsa haber ver. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallamış o ve peşindeki birkaç asker evin içine girerken geride kalmıştım. Çıkmasını beklemek sonsuzluk gibi gelmişti. Derken evden gelen bir çığlık duyuldu, onu hıçkırıklar ve ardından bir silah sesi takip etti. İrkildim, kaçmaya hazır bir tavşan misali gerilmiştim; ama kimse dışarı çıkmadı, bu yüzden olduğum yerde kaldım. Uzun süre bekledim, nihayet kadın savaşçı elleri ve gözleri bağlı birkaç adamın önü sıra dışarı çıktı.

Lütfen, diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Lütfen hareket etmeyin*.

Kimse kımıldamadı. O adamlara ne olduğunu ya da neden dışarı çıkarıldıklarını bilmiyordum. Belki tıpkı bizim gibi isyancılardı. Sebep her neyse kendimi kaybettim ve molozların arasında, sessiz ve kimseye görünmeden şehrin eteklerinde kurulan Karensa üssüne geri döndüm. Kolladığım kadın asker yokluğumu umursamadı bile. Ortadan yok olduğuma sevinmiş olmalıydı.

Rayların arkasında çömelirken bir zamanlar olduğum kadar küçük ve görünemez olmayı istedim. Biraz uzakta tren istasyonunun yakınında Adena, Tomm ve Pira'nın siluetlerini görebiliyordum, bu arada Jeran ve Aramin trenin uzaktaki vagonlarının etrafında saklanma yerlerini almışlardı. Harekete geçmeden önce işaretimi bekleyeceklerdi.

Havanın aydınlanmaya başlamasıyla trenin Cardinia'ya tam olarak ne götürmekte olduğunu daha iyi görebildim. Çelik ve taş parçaları gibi görünen şeyler şimdi sütunlar ya da üzerlerine harfler kazınmış taş bloklar olarak bilindik şekiller almışlardı. Şaşkınlıkla bunların Mara'nın sanat eserleri olduklarını fark ettim, Birlik bunları tutmaya değer bulmuş olmalıydı. Bunlar ganimetti.

Öfkeyle bakarken vagonlardan birindeki taşın Savaşçı arenasının kapısının üstünde asılı duran taş blok olduğunu fark ettim. Üstüne mantralarından biri kazınmıştı: DAHA NİCE ŞAFAKLARA. Başka bir vagon Kadimler'in yazısını gösteren oymaların bulunduğu iki sütun taşıyordu. Son olarak diğerlerinin hedef alacağı mahkûmlarla dolu vagon vardı.

Gün iyice doğana kadar bekledim. Nedense askerlerin ve işçilerin dolaşma düzeni beni rahatsız etmişti. Birkaç ekibin mühendislerle birlikte yürüdüğünü gördüm, hepsi vagonlara bağlı nesneleri inceliyorlardı. Yanlarında Cardinia'nın Belediye Başkanı Elland olduğunu bildiğim bir de kadın vardı. Mara'ya şehre geri götürecekleri şeyleri incelemek için gelmiş olmalıydı.

Bir terslik hissediyordum. Normalde Başkan bir yere gidecekse devriyeler çok daha sıkı olurdu, düzgünce sıraya girip onun gelişini beklerlerdi, böylece onu gitmesi gereken yere kolay ve güvenli bir şekilde götürebilirlerdi. Hayatım boyunca birçok kez görmüştüm.

Ama burada yoklardı. Başkan da gelmemişti.

Fikirlerini mi değiştirmişlerdi? Başkan bu trene binmeyecek miydi? Eğer durum buysa bu, görevimizi kolaylaştırırdı. Yenemeyeceğimiz bir silah olan Talin burada olmayacaktı.

Havanın aydınlığı biraz daha değişti. Adena ve istasyonun yakınındakiler ile bakiştım. Onlar da benim kadar şaşkın görünüyorlardı. Trenden buhar ve duman çıkmaya başlayıncaya kadar olduğumuz yerde kaldık. Tren harekete geçiyordu.

Askerler birbirlerine bağırarak trenden uzaklaşırken devasa makinenin kükreyerek hareket etmesini izledim. Rayların altına gizlenmiş kürelerden ilkinin patlamasına kendimi hazırladım.

Ama patlamadı.

İkincisi de.

Patlayıcılar çalışmamıştı. Bakışlarımı Adena'nın gözlerine çevirirken aklımdan geçen ilk şey bu olmuştu; ama raylara daha dikkatli bakınca konunun Adena'nın yaptığı kürelerin işe yaramaması olmadığını anladım.

Sorun onların çıkarılmış olmasıydı. Dün gece biz onları yerleştirdikten sonra birileri hepsini temizlemişti.

Başımı kaldırıp ön kapıdan giren General Caitoman'ı gördüğüm anda kanım dondu. Arkasında birkaç asker devriyesi yürüyordu.

Şaşırmış gibi görünmüyorlardı, saldırıya hazırlardı, bizi bekleyen bir sürü asker olduğunu dehşetle fark ettim. Hayaletlerin devasa silüetleriyle birlikte tren istasyonunun köşelerinden ortaya çıkıyorlardı.

O an, nihayet her şeyi o anladım. Tuzağa düşmüştük.

Sizi Skyhunter yapan şeylerden biri saldırmadan saniyeler önce içinize dolan öfke patlamasıydı. Şimdi, hareket etmeye hazırlanırken kahrolası bir sıcaklıkla birlikte damarlarıma hücum eden aynı telaşı hissedebiliyordum. Talin genç bir adamdan canavara dönüşürken gözlerimin parladığını söylemişti. Öfke beraberrinde korku da getiriyordu.

Telaştan nefret ediyordum. Bu histen nefret ediyordum. Yine de ne zaman ortaya çıksa ve beni tamamen ele geçirirse yarattığım yıkımın farkına varamayacağımı umarak daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamıyordum. Bir şeyin arkasına saklanmak daha iyiydi, değil mi? Kendini kaybetmek daha iyiydi.

Gözlerimi kapadım, beni saran dünya ışıktan bir yola dönüştü.

Ardından ayağa kalktım ve kanatlarımı gerdim. İstasyondakiler beni şu an görüyorlarsa her bir askerin dikkatini üzerime çektiğimi anlamış olmalıydı. Yakınımdaki nöbetçi donup kaldı, bana bakan gözleri dehşetle açıldı. Arkasında bekleyen takımına çılgınca el salladı ama yapabileceği tek şey buydu. Kendimi hazırlayıp trene doğru harekete geçtim. Eğer elimizde treni durdurabilecek bir şey yoksa o zaman hasarı bizzat kendim vermeye çalışacaktım.

Ben trenin devasa tekerleklerine doğru koşarken askerler önüme çıktı. Bıçak gibi tüylerim trenin metal parmaklıklarına çarparak kıvılcımlar çıkardı. Darbe içimde ıstırap dalgaları oluştursa da dişlerimi sıkıp çaresizce tekerleklerle yeniden vurdum.

Saldırım bir patlama yaratmamıştı ama tüm ağırlığımı trene verince koca taşıt gürültülü bir iniltiyle sallandı. Tekerleğin parmakları, çarpmanın etkisiyle büküldü. Sertçe sürtünmek treni durdurdu.

Diğerleri anında ne yaptığımı anlamış gibiydi çünkü bir anlığına bakışlarımı onlara çevirdiğimde saklandıkları yerlerden çoktan çıktıklarını ve tren vagonuna ulaşmaya çalıştıklarını gördüm. Jeran'ın görüntüsü bulanıktı. Önce devriyelerden birine ulaşım eğildi, havada salladığı bıçakları parlıyordu. Yakınında Adena istasyon kulübesine doğru zıpladı, anında kendini toplayıp ayağa kalkarak ateş etmeye başladı.

Karensalı askerlere doğru döndüm. Tüm bu süre boyunca aklımı aynı soru kurcalıyordu. Biliyorlardı. Biliyorlardı. Nereden biliyorlardı?

Askerlerin karşılık verecek zamanı olmadı. Tek yapabildikleri bıçaklarını kaldırmaktı. Bazıları silahlarını bana doğrulttular ama ben çömelip yana kaydım, kanatlarımdan biri beni mermi yağmurundan koruyordu. İlk askerin yakasına yapıştım ve yere fırlattım, düşen kılıcını alıp ikinci askere sapladım.

Hemen arkalarından çürük dişlerin gıcirtısı duyuldu. Hayaletler.

Hedefleri ben değildim, dikkatlerini bizimle göreve gelen Savaşçılara çevirmişlerdi. Gözlerimi kısıtım, dişlerimi göstererek üzerlerine atıldım.

Yeryüzü, tren raylarının yakınında meydana gelen bir patlamayla sarsıldı.

Patlama o kadar kuvvetliydi ki ısının sırtımı yaktığını hissettim. *Adena'nın bombalarından biri.* Sanırım hepsini bulamamışlardı.

Devriyelerin savrulduğu kapının oradan çığlıklar duyuldu. Girişten alevler yükseliyordu. O kaosun içinde mahkûmların bulunduğu vagona yaklaşan Tomm ve Pira'nın yanında koşan Adena'nın silüetini gördüm. Çimlerin arasından çıkan Aramin'in üniforması gözüme ilişti.

Elimdeki bıçaklar ben daha saldırdığımın farkına varmadan karşısına çıkan her deriyi ve eti kesiyordu. Askerler ve Hayaletler arasında bir kan kasırgası gibi dönüyordum. Bıçak kanatlarım vücutlara çarpmadan önce havayı kesiyordu. Her çarpışmada yüzümü buruşturuyordum ama acı beni besliyor, ölüm korkusu ise devam etmeye zorluyordu.

Hayaletlerden bazıları yeni dönüşmüştü. Diğerlerine göre insana daha çok benziyorlardı, boyutları küçük ama öfkeleri tazeydi, vücutları dönüşümün yoğun acısından aldıkları güçle kızarmıştı. Dişlerimi sıktım, onlara bakmaktan nefret ediyordum. Bu, artık insan olmayan bir insana bakmak gibiydi. Gözlerinizin önünde kız kardeşinizin ruhunun çürümesini izlemek gibiydi.

Askerler artık her yönden hücum ediyordu. Başa çıkamayacağımız kadar çoktular. Görünüşe göre sadece saldırı gerçekleştireceğimizi değil, benim de aralarında olacağımı biliyorlardı.

Bu savaşı kaybetmiştik. Diğerlerinin artık kaçması gerekiyordu.

Fırlayıp diğer Savaşçılara yönelen bir asker devriyesine hücum ettim. Bir kurşun omzuma isabet edip beni geriye fırlattı. Yüzümü buruşturup saldırganıma baktım. Caitoman'ın kendisiydi. Kurşun derimin altındaki çeliğin içine girmemişti ama yine de küçük bir yara açmıştı. Dönüp ona odaklandım.

Trenin diğerk ucundan, Jeran'ın vagon kapısını kayarak açtığını ve karşısına çıkan ilk mahkûmun iplerini kestiğini gördüm.

Ona seslendim. "Jeran!" diye bağırdım. "Geri çekil! Geri çekil!"

Jeran gözlerini bana çevirdi ama çenesini kasıp beni duymazdan gelerek mahkûmları serbest bırakmaya devam etti. Lanet okudum. Yufka yürekli olmak lanet bir şeydi.

Caitoman bana yeniden ateş etti. Bir kez daha atlattım ama artık mahkûmlarla pek ilgilenmediklerini, daha çok benim kaçışımı engellemeye çalıştıklarını fark ettim. Gerçek ödöl bendim. Gözlerimi kısıp asker kalabalığının içine daldım, yoluma çıkan herkesi kesiyordum; ama çok fazlaydılar.

"Savaşçılar!" diye bağırdım tekrar tekrar. "Geri çekilin!"

Göz ucuyla, Jeran'ın mahkûmlardan bazılarını ormana yönlendirdiğini gördüm. Birkaçı istasyonu geçip doğruca ormana koştu. Hayaletlerden bazılarının üstüne geldiğini gören Jeran hızlıca arkasını döndü. Aynı hızla bıçaklarından birini silahla değiştirdi.

Derken aniden durdu. Bakışlarını ona doğru koşan ilk Hayalet'e kilitledi. Yüzündeki tüm renk çekilmişti.

Dikkatini verdiği canavara baktım. Dönüşüme yeni uğradığı barizdi, hâlâ bir zamanlar olduğu yaşlı adamın çehresine sahipti ama ağzında büyüyen sivri dişler yüzünden dudakları şimdiden parçalanmış görünüyor ve kanıyordu. Derisi kırmızı kaslarına kadar yer yer çatlamaya başlamıştı.

Tanıdık geliyordu. Bir an sonra kim olduğunu anladım.

Bu, Jeran'ın babasıydı.

Başımı Jeran'a çevirdim. "Hayırl!" diye bağırdım. "Kımıldal!" Ona koşmak için çömeldim ama zamanında ulaşamayacak kadar uzakta olduğumun farkındaydım. Panikle Karenezce konuşmaya başladım. "O senin baban değil!"

Ama Jeran hareket etmedi. Gözleri babasına kilitlenmiş, bedeni dehşetle donup kalmıştı.

İfadesinde, bir zamanlar Senatör'ün zalimliği karşısında sinip istismara sessizce katlanan o çocuğu, yüzündeysse Şebeke'de gördüğünüz o korkuyu görebiliyordunuz.

Jeran tereddütle bir adım geri çekildi. Savaşçı eğitiminde öğrendiği her şeyi unutmuş gibiydi. Silahını ve bıçağını bıraktı, ellerini kendini savunmak ister gibi yüzüne kaldırdı. Babası —Hayalet— çenesini açmış ona koşuyordu.

Adena bir anda ortaya çıktı. Jeran'ı setçe itip yere devirerek Hayalet'in önünden çekti.

Aynı anda Aramin de trenin üstünden atlayıp Jeran ve Adena'nın önünde çömeldi. Dişlerini göstererek hırladı, iki elinde de bir bıçak vardı.

Hücum eden Hayalet'in üstüne atılmadan önce acımasızca gülümsedi.

Daha fazla asker beni ablukaya almaya çalıştığı için bakışlarımı onlardan ayırmak zorunda kaldım. Yine de gözümün ucuyla fışkıran kanı görmüştüm. Hayalet'ten mi yoksa Aramin'den mi gelmişti bilmiyordum. Trenin üstünden bir ağ atıldı. Son anda çekilip bir kez daha yanlarına gitmeyi denemek için diğerlerinin olduğu yöne döndüm.

Gölge o zaman üzerime düştü. Midem kasıldı, daha bakmadan ne olduğunu anlamıştım.

Talin gelmişti.

7

RED

Talin üzerimizde süzüldü ve on metre kadar önümde yere inip diğerlerine giden yolu kapadı. Donakalmıştım, yalnızca önümde çömelmiş olan figüre bakabiliyordum.

Nefes kesici olduğunu düşünmeden edemiyordum. Siyah kanatları sırtında tamamen açılmıştı, gökyüzünü ve arkasındaki diğer her şeyin görülmesini engelliyordu. Tüm hatlarından güç fışkırıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu.

Ve o anda, arenada beni kurtaran ya da benden elli metre ötede banyo yapan kızı göremedim, ikimiz de o sessiz anın içinde kaybolduk.

Onda yeni ve korkutucu bir şey vardı.

Skyhunter gözlerinde Başkan'ın parıltısını gördüm. Bu, Talin değil savaş kölesini geri almaya gelen Constantine'di.

İçime büyük korku yaratan şey Talin'in zırhı içindeki görüntüsünden çok Constantine'in burada olduğu düşüncesiydi. Buraya beni almaya gelmişlerdi ve benim onunla denk olmadığımı biliyorlardı.

Ben geri çekilemeden üstüme atıldı. Yana kaydım ama hamlemi öngörmüştü ve bana çarpıp sırt üstü devirdi. Çarpışmanın kuvvetiyle nefesim kesildi. Bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordum.

“Talin...” diye mırıldanmayı başardım ama ikinci kez bana doğru koştuğu sırada sesim kesildi. Yan dönüp kendimi ayağa kalkmaya zorladım, ellerini boğazıma kilitlemeye çalışmasından hemen önce yolundan kaçtım. Savaşan iki Skyhunter’ın arasında kalmaktan korkan Karensalı askerler geri çekildi. Hızlıydım, burada ona karşı şansı olan tek kişi bendim; ama onun üstün geleceğine şüphe yoktu. Kırık kanatlarımı elimden geldiğince açmaya çalışırken acı sırtımı deldi. Bir kaçış yolu bulmak için bölgeyi taradım.

Parlayan gözlerini bana kilitledi. Ardından çömeliş bir kez daha üzerime atıldı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. Muhafızlarının yanında duran Caitoman'a doğru koştum. Askerlerinin ikisi beni durdurmaya çalıştı, ilkini kenara ittim. İkincisi silahını yüzüme doğrulttu. Silahı elinden alıp başına sertçe vurdum. Yere devrildi. Caitoman bana vurmaya çalıştı, hızla çekildim ve kolumu boynuna sıkıca doladım. Ardından Talin'e döndüm.

“Constantine,” diye seslendim gözlerimi Talin’den ayırmadan, Başkan’ın bu gösteriyi izliyor olabileceği yere bakmaya cesaret edemedim. “Kardeşinin hayatına karşı benimki.”

Bir an için Başkan'ın Talin'i durdurmayacağını, kardeşinin canını seve seve feda edebileceğini düşündüm. Caitoman dişlerini sıkı, kurtulmaya çabalıyordu ama onu sıkıca tutuyordum. Bir saniye daha bekledim. Talin kımıldamadı.

Constantine ona beklemesini söylemiş olmalıydı.

Bunu düşünmek kalbimi sızlattı. Küçük de olsa bir yanımdı, ne kadar aptalca olsa da onun Başkan'ın emirlerine bu denli sıkı bağlı olmayacağını ummuştum. Ne aptalca bir düşünceydi. Ona baktım, kalbim çaresizlik içinde gümbür gümbür atıyordu, ayrıldığımdan beri ilk kez ona iyice bakmak için kendime izin verdim.

Tedirgin bir hâli vardı. Daha önce kısık gözlerinde öldürmeye hazır olduğunu gösteren bakışların yerinde şimdi başka bir şey görüyordum. En azından kim olduğumu anlamıştı ve bunu fark ettiğim anda, bağımız aracılığıyla kalp atışlarımızın ötesine geçen bir şeyin ilk işaretini hissettim.

Ondan gelen bir duygu hissettim. Korku.

Beni incitmekten, yakalandığımı görmekten, burada öldürüldüğümü görmekten korkuyordu. Bu duygu bir dalga gibi üzerime çöktü, öylesine tanıdık bir histi ki onun artık eskiden tanıdığım kişi olmadığını hatırlamak için tüm benliğimle çabalamam gerekti. O artık Birlik'in bir silahı, hepimiz için bir tehlikeydi. Caitoman'ın boynuna doladığım kolumu biraz daha sıktım. Elleriyle çaresizce kolumu çekmeye çalıştı. Askerlerinden bazıları komutanlarına nasıl yardım edeceklerini bilemeden öne çıktı ama Caitoman onlara sertçe başını salladı.

Ardından, asker hattının gerisinden Constantine'in sesini duydum. "Onu bırak."

Tanıdık silüetine bakmak için başımı çevirdim, arkasında Newage görünüyordu; ürkütücü derece zayıftı, gözlerinin altındaki gölgeler koyulaşmıştı. Kardeşi için endişeleniyorsa bile gözlerinde bunu görmüyordum.

"Senden emir almıyorum," dedim Karenezce.

"Sana emir vermiyorum," diye cevap verdi Constantine. "Kendinin ve arkadaşlarının hayatını kurtarmanın tek yolunu söylüyorum."

Omzumun üzerinden baktım. Tek bir bakış bu savaşı kaybettiğimizi söylemeye yetti. Jeran hiçbir yerde görünmüyordu. Babası onu parçalamış mıydı? Aramin, Karensalı askerlerin elinde çırpınıyordu. Adena yere yatırılmıştı, yüzü toprağa bastırılıyordu. Rayların yanında iki genç Savaşçı'nın cesedi duruyordu. Etrafımızı zı bir çember gibi saran askerler daha da yakınlaşmıştı ve savaşın hararetiyle başlarını sallayan Hayaletlerin çığlıkları gökyüzünde yankılanıyordu.

Birlik'i yavaşlatma şansına sahip olduğunuzu, hazır olduğunuzu düşünüyorsunuz ve sonra da yeniliyorsunuz.

"Geri dön Redlen," dedi Constantine, "kanatlarını onarmama izin ver. Canın acıyor olmalı."

Tam o anda bükülmüş çeliğin acısını sırtımda hissettim. Bakışlarımı Talin'e çevirdim. Şimdi yüzünde hüzünlü bir ifade vardı, birbirimize bakarken başını belli belirsiz salladı.

Lütfen, dedi bağımız aracılığıyla.

Kelimenin zihnimde yankılandığını duydum, uzun zamandır özlediğim bir histi.

Düşüncelerimdeki varlığı, boğazıma bir yumrunun oturmasına neden oldu. Daha fazlasını duymak istedim ama başka bir şey gelmedi.

Anısızın bastıran bir kederle Birlik'in bugün geleceğimizi nasıl bildiğini anladım. Talin. Her nasılsa ne planladığımızı benim gözlerimden görmüştü. Aramızdaki bağ sandığımdan daha güçlü olmalıydı ve muhtemelen edindiği bu bilgiyi Constantine'e iletmek zorunda kalmıştı.

Bu tuzağın arkasındaki oydu, bendim.

Seni incitmek istemiyorum, dedi bana.

Biliyorum, diye karşılık verdim uysalca.

General'i serbest bırak, dedi ve Savaşçıları işaret etti, *yoksa burada öldüklerini görmek zorunda kalacaksınız*.

Constantine onun üzerinde ne kadar kontrol sahibiydi? Benim tanıdığım Talin eski dostlarının hayatlarını tehdit etmektense ölmeyi tercih ederdi. Nasıl bir acı çektiğini hayal etmeye çalıştım ama bağımızın üzerinde bir direnç duvarı vardı. Yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

Diğerlerine döndüm. Adena'yla göz göze geldim, gözleri yenilgiyle doluydu. Kaybetmiştik. Bitmişti.

Aniden bağımız aracılığıyla Talin'den gelen son bir kelime duydum.

Git.

Tam olarak ne yapmak istediğini bağımız, bilinçaltı duygu ve düşüncelerimiz sayesinde mi tahmin ettim bilmiyordum; ama anında anlamıştım. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Hiçbir şart altında Birlik'in eline düşmeyeceğimi biliyordu.

Talin bana doğru koşmaya başladı ama harekete geçmem için küçücük bir an bıraktı.

O küçük fırsatı sezip kullandım. Kanatlarımı tek bir hareketle açtım, ağır sırtıma setçe saplandı. Tüm gücümle havalandırken Caitoman hâlâ elimdeydi. General elimden kurtulmaya çalıştı, dişlerini sıkıp odaklanarak elimden geldiğince yükselmek için tüm gücümü kullandım.

Arkamdan esen rüzgârı hissettim. Talin havalandırıp peşime düşmüştü. Yaralı kanatlarımı bir kez daha çırttım, sırtımda şiddetli bir baskı vardı. Çıkabileceğim kadar yükseğe çıkmıştım.

İşte Caitoman'ı o zaman bıraktım.

Boğuk bir çığlıkla düşmeye başladı. Duraksamaya mecbur kalan Talin'e kısa bir an bakmaya cesaret ettim. Peşimi bıraktı, metal kanatlarıyla havada güçlü bir kavis çizdi ve ardından Caitoman'ı yakalamak için döndü. Ben olay yerinden hızla uzaklaşırken onu yakaladı.

Diğerlerine ne olduğunu görme şansı bulamadım. Constantine öldürölmeleri emrini mi vermişti bilmiyordum. Sadece yukarı bakan Talin'in yüzünü ve akıtılmamış yaşlarla parlayan gözlerini gördüm. Diğer parçam, zihnimin derinliklerinde konuşan o parçam, içimde yüksek sesle şunları söylüyordu:

Onları kurtaramazsın. Senin lanetin bu. Tek yapabileceğin kaçmak.

8

TALIN

Red kaçtıktan sonra aklıma gelen ilk düşünceden nefret ettim. Constantine, Red'e söylediğim şeyi hissetmiş miydi? Onun kaçmasına izin verdiğimi biliyor muydu? Annemi öldüren bu mu olacaktı?

Red kurtulmuş muydu? Onun peşine düşecekler miydi? Diğerlerinin yaşamasına izin verilecek miydi?

Başkan'a karşı duyduğum korkunun bana yaptığı buydu.

Caitoman havada dönerek düşerken onu kolundan yakaladım, hızı yüzünden bir saniyeliğine sallandık. Ardından diğer elimle onu sabitledim, sıkıca tutup dikkatle yere indirdim. General bir toz bulutu içinde yuvarlandıktan sonra ayağa fırlayıp gözlerini göğe çevirerek Red'in nereye gitmiş olabileceğine baktı.

Ben de peşine düşmek için yukarı baktım ama aramızdaki bağ sayesinde bunun gereksiz olduğunu biliyordum. Ben Caitoman'ın hayatını kurtarmaya çalışırken Red gözden kaybolmuştu.

Peşine düşeyim mi? diye sordum Constantine'e.

Constantine cevap verdiğinde ses tonu sertti. *Hayır, dedi, seni burada istiyorum.* Bunun nedeninin saldırmaya hazır başka isyancılar olmadığından emin olmaması olduğunu anladım. Bir

sürprizle karşılaşma ihtimaline karşı Başkan ve kardeşini korumam için burada kalmalıydım.

Bakışlarımı, hâlâ bir dizinin üstünde nefesini kontrol altına almaya çalışan Caitoman'a çevirdim. Etrafımda arkadaşlarımın ellerini bağlayıp ayağa kaldırmak için koşturan askerler vardı, figürleri, trenin her yeri saran buharı ile gölgelenmişti. Benim için dünya yavaşlayıp sessizliğe bürünmüştü.

Ben bir haindim. Bir yok edici. Arkadaşlarımın, annemin ölecek olmasının sorumlusu bendim. İçimi dolduran suçluluk öylesine kuvvetliydi ki güçlkle ayakta duruyordum.

Red ile rüyamda nasıl bağlanmışım? Bunca ay etrafıma bir kabuk örmek için çok çalışmışımtı Onları korumak için duygularımı bastırmıştım. Sevdiklerimi Constantine'in gazabından korumak için duygularımı kontrol edeceğime dair kendime verdiğim sözü nasıl bozmuştum?

Uyku. Bana ihanet eden uykuydu.

Rüyalarda daha az kontrolüm vardı. Bunu uyandığımda, gözlerimi açıp duvarlarımı yeniden örmek için çabalarken hissedebiliyordum. Kendimden geçtiğimde kırık kalbim dizginlerinden kurtuluyor olmalıydı. Red ile olan bağım o saatlerde güçlenip iradem dışında beni ona mı bağlamıştı?

Olan bu muydu?

Constantine aramızdaki bağın boyutunun farkına varınca beni, annemin hayatına karşı her şeyi anlatmaya zorladı.

Arkadaşlarımın yakalanmasına neden oldum. Az kalsın Red de yakalanacaktı.

Red'in kalbinin zayıf atışlarını hissedebiliyor olmama rağmen sanki hayatına son vermişim gibi içim titriyordu. O anda bunu yapabilirdim. Constantine bana Caitoman'ı boş verip Red'i öldürmemi emretmiş olsaydı yapmaktan başka seçeneğim olamazdı.

Acaba Red'e kaçması için verdiğim o küçücük anı fark etmiş miydi?

Bu korku beni zayıf düşürüyordu. Yine de kendimi yumruklarımı sıkmaya, sakinleşmek için açıp kapamaya zorladım.

Annem, diye kendime hatırlattım. *Annem*. *Annem*.

Bu yüzden Constantine beni yanına çağırınca gittim. Yaptıklarım için beni överken itaatkâr bir tavırla başımı eğdim. Kendimi dikkatini esir Savaşçılara, arkadaşlarıma çeviren Constantine'i izlemeye zorladım.

Öldürölmelerini emretmedi. Bu yüzden rahatladım mı yoksa dehşete mi kapıldım bilmiyordum. Halat ve zincirlerle bağlanıp Cardinia'ya gidecek diğer mahkûmların arasına eklendiler. Yüzlerine baktım. Tomm ve Pira. Adena. Aramin.

Jeran. Orada değildi ama bu konuda bir şey söylemeye cesaret edemedim. Yine de Jeran'ın aralarında olmadığından emin olana kadar gözlerimle mahkûmları ve araziyi taradım. Saldırı sırasında buradaydı, onu görmüştüm.

Askerlerden birinin onu öldürmüş olabileceğini düşünüp endişelendim; ama o çok yetenekli bir Savaşçı'ydı. Karmaşa anında kaçmış mıydı? Kalbim küt küt atmaya başladı. Constantine'in bunu arkadaşlarımla gözlerimin önünde zincirlenmesiyle ilişkilendirmesini umdum.

Jeran ve Red kaçmıştı. Diğerleriyle göz göze gelirken tadı kaçan umuda tutunmaya çalıştım.

Cardinia'ya vardığımızda Constantine'in ne yapacağını biliyordum. Baş Mimar tıpkı beni gördüğü gibi onları da görecekti. Onları Ulusal Laboratuvar'a götürecekti ve Skyhunter dönüşümüne dayanıp dayanamayacaklarını görmek için test edecekti. Testi geçemezlerse belki de Hayalet'e dönüştürüleceklerdi.

Ya da daha kötüsü Başkan'ın kardeşine teslim edileceklerdi. General Caitoman'ın onlara yapabileceklerini düşünerek ürperdim.

"İlk Kılıç," dedi Aramin'i görünce. Constantine'in böbürlenmesini bekledim ama bunun yerine sadece başını iki yana salladı. "Savaş cephesinde teslim olmalıydınız. Yetenekli askerlerinizin çoğu Birlik içinde kendilerine yeni bir amaç bulabilirdi."

Aramin cevap vermedi ama bakışlarını Başkan'dan ayırmayıp sessizce ona meydan okudu.

Yanında duran gardiyan, Aramin'e sertçe vurup onu dizlerinin üstüne devirdi ve yüzünü yere bastırdı. Bu görüntünün acısını bastırmak için kanın metalik tadını alana kadar dudağımın içini ısırdım. Constantine soğukkanlılıkla izliyordu, hiç etkilenmemişti.

Gözlerim Adena'ya kaydı. Kendinde değil gibiydi, önceki gece Red'in görüşünde olduğu kişinin gölgesiydi yalnızca. Gözlerime baktı ve aradığını buldu: Gerçeği. Pusuya düşürülmelerinin sebebinin ben olduğumu biliyordu. Bugünkü planlarının neden işe yaramadığını. Bir biçimde ne planladıklarını öğrendiğimi ve bu bilgiyi Başkan'a ilettiğimi biliyordu.

Gözlerinde gördüğüm acı, erkek kardeşinin öldüğü zamanı hatırlattı bana.

Adena o gece çok sarhoş olmuştu. Kusmuş ve yemekhanenin dışında yere yığılmıştı. Jeran onu yarı baygın hâlde daireye taşımış, Corian ona kana kana su içirmiş, ben üstünü değiştirip yatağa yatırmıştım. Yatarken hüzünlü bakışlarını bana çevirmişti.

Nasıl yaptın Talin? diye fısıldamıştı bana. *Basea'dan sonra nasıl dayandın?*

Hüzünle gülümsemiştim. *Doğruyu söyleyeyim mi? Bilmiyorum. Annemle birlikte Dış Şehir'e yerleştikten sonraki günlerin çoğunu hatırlamıyorum. Hepsi birbirine girdi. Omuz silkip duraklamıştım. Ama sonra bir gün yılların geçtiğini ve hâlâ burada olduğunu fark ediyorsun.*

Bana gülümsemişti, bir an cesur görünmüş ama sonra ağlamaya başlamıştı. Titreyen elleriyle yüzünü gizlemişti. *Ona bakıyorum Talin,* diye hıçkırmıştı. *Bana koşuyordu ve ben ona doğru koşmayı düşünmedim bile. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmazken beni izledi. Onu ben öldürmüşüm gibi hissediyorum.*

Bir elimi omzuna koyup beklemiştim. Nihayet sessizliğe bürünüp gözlerini kurulamaya başladığında yatağına doğru eğilip ona bakmıştım. *Bunu sen yapmadın,* demiştim işaret diliyle. *Onlar*

yaptı. Beni dinle Adena. Sen hâlâ buradasın. Başardın. Yaşadığın sürece kardeşinin mirasını devam ettireceksin. Hayatta olduğumuz sürece onları geri püskürtmeye devam edeceğiz.

Anılar soldu ve kendimi aynı kızın yüzüne bakarken buldum; ama acısı eskisi gibi değildi. Beni onunla beraber savaştan ya da ağlarken onu tutan Savaşçı olarak görmüyordu. Bana cephenin diğer tarafındaymışım, koşarken kardeşini sırtından vuran kişiymişim gibi bakıyordu.

Haklıydı. Başka neydim ki?

Constantine, Caitoman'a baktı ve sertçe başını salladı. Caitoman birliklerine parmaklarını şaklattı, gaddar gülümsemesi yüzünde yeniden belirmişti. Savaşçılara bağladıkları ipleri çekmeye başladılar. Gözlerimi bağlanmış uzağa figürlerinden çevirdim, onlara yapabileceklerini düşündükçe kalbim deli gibi atıyordu.

Constantine'e döndüğümde meraklı bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Kardeşimin hayatını kurtardığın için teşekkür ederim," dedi; ama beni incelediğini, o anda ona karşı koymak için bir şey yapıp yapmadığımı merak ettiğini hissedebiliyordum.

Sonunda yavaşça başını salladı. *Kardeşimi kurtardığına pişman olduğunu biliyorum.*

Onun bir canavar olduğunu biliyorsun.

Bağımızda garip, farklı bir dalgalanma hissettim. Acı, belki pişmanlık. Emin olamıyordum.

Caitoman, babamız ona ne yaptıysa o, diye cevap verdi Constantine.

Daha fazlasını söylemedi. Bunun yerine doğruldu, önüm sıra kardeşinin yanına yürüdü ve ona bir şey söylemek için kulağına eğilen kardeşini sabırla dinledi.

İki kardeşin gidişini izledim, nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ardından umurumda olmadığını fark ettim. Constantine'in geçmişte ne yaşadığını ya da Caitoman'ın neden böyle olduğunu umursamıyordum. Yollarına çıkan her şeyi yok etmeyi seçmelerinin sebebini bilmek umurumda değildi. Ne olursa olsun

bu, bana yaptıklarını değiştirmeyecekti. Red'e yaptıklarını. Arkadaşlarıma. Anneme.

Annem. Annem. Onun hayatı için duyduğum korku zihnimin her köşesini kaplıyordu. Bu yüzden kızgın hissetmeye, öfkemin korkumu geçmesine, Constantine'in benden hissedebileceği tek şey hâline gelene kadar göğsümde birikmesine izin verdim. İçimden yayılan öfkenin ona musallat olmasını umdum, geceleri karanlık kâbuslardan ter içinde uyandırmasını.

Ve onun da korkmasını.

9

RED

Ormana yönelip mümkün olan en kısa sürede, derme çatma kamp alanımızdan uzak bir yere indim. General Caitoman'ı doğrudan bize yönlendirmemeliydim. Yüksekteki bir ağacın kuytusunda çömelip bekledim.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Zaten kaybetmiştik.

Benimle konuşan diğer benin suçlayıcı sesi zihnimi bir girdap misali kaplamıştı.

Yine kaçmaya başladın, diye tıslıyordu. Hep kaçıyorsun ve nereye gideceğini bilmiyorsun. Newage'e inşa ettikleri yeni tren raylarını yok etmen gerekiyordu. Trenlerdeki mahkûmları kurtarıp büyüyen mücadelemizde bize katılmalarını sağlaman gerekiyordu.

Bunun yerine diğerleri öldürüldü, ortadan yok oldu ya da esir alındı.

Onları orada kendi başlarının çaresine bakmaları için yalnız bıraktın. Başka kaçan oldu mu? Kamp alanına geri mi dönecekler yoksa orası çok mu tehlikeli? Peki ya sen geride kalanların yanına tek başına, bu kırık kanadınla, onlara savaşıma şansını vereceğini düşündükleri işe yaramaz, eski bir Skyhunter olarak dönebilecek

misin? Elin boş döndüğünü gördüklerinde ne düşünecekler? Düşmanı doğrudan onlara mı yönlendireceksin?

Ve Talin.

Görüntüsünü zihnimden uzaklaştırma çabasıyla gözlerimi kapadım, yeni metal kanatlarını, onu saran siyah zırhı, gözlerinin içindeki trajediyi... Öteki sesi susturmaya çalıştım. Ben onun yüzüne, o da benimkine bakmıştı. Doğrudan gözlerime bakmış, beni tanımış, yapmak zorunda olduğu şeyi anlamış ve bana kaçmamı söylemişti.

Vücudu dönüştürülmüş, kesilip açılmış ve benimki gibi yeniden şekillendirilmişti. Aradaki fark, ben kaçabilmiştim ama o kapana kısılmıştı.

Birlik'in Başkan'ı onu her an emirinde tutuyordu ve ben kurtaramazdım. Onu yanımda götüremezdim. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki neredeyse çenem kırılacaktı. Tırnaklarım avuçlarımı kesene kadar yumruklarımı sıktım.

Ona yardım edemezdin.

Olduğum yerde kalakaldım, kalbimdeki utanç beni her yöne çekiştiriyor, ses zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Yalnız, kapana kısılmış ve çaresiz hissettiğimde, sanki o cam kafese geri dönmüşüm gibi, sesi hep daha gür çıkıyordu. Talin'le karşılaşmak onu bir süreliğine susturmuştu. Onu kaybetmekse daha güçlü olarak geri dönmesine neden oldu.

Sonra başımı salladım. Sesin tavsiyeleri değişti.

Şimdi başarısızlıklarını düşünmenin bir faydası yok. Askerler hâlâ peşindeler. Kaçarken gökyüzünde izlediğin yolu gördüler. Çıkıp seni arayacaklar. Burada oturup zihninin alt üst olmasını bekleyemezsin.

Talin seni kaçman için uyararak bir riske girdi. Constantine'in onun üzerindeki kontrolünün derinliğini bilmiyorsun ama yine de belli ki hâlâ düşünebiliyor. Bu da hâlâ zamanın olduğu anlamına geliyor.

Hâlâ onu oradan çıkarmanın yolunu bulabilirsin. Buna mecbursun.

Günün kalanı yavaş geçti. Her saat yerimi değiştirdim, hareket hâlinde olmaya özen gösterdim. Vücudum ağrıyordu. Gün batıp yerini geceye bıraktı, ardından ise şafak söktü. Huzursuz bir uykuya daldığımda rüyamda yine çocuk asker olduğumu, diğer nöbetçilerin yanına kıvrıldığımı, vardiyam sırasında soğuktan titrediğimi ve birinin beni sarsarak uyandırdığını gördüm. Danna nöbet değişimine geç aldığını söylüyordu. Onun sesi yerini, kalkmamı ve Skyhunter dönüşümü için sıradaki aşamaya geçme zamanımın geldiğini söyleyen Baş Mimar'inkine bıraktı. Tekrar tekrar titreyerek uyandım.

Sonra, sabahın zayıf ilk ışıkları ormanın gölgesine düşerken yalnız bir figürün sessizce yer yer aydınlanan patikada yürüdüğünü gördüm.

İlk başta onun Karensalı bir asker olduğunu sandım. Davetsiz misafirim beni bulmadan önce onu öldürmek için hazırladığım sırada kaslarımı gerdim.

Figürün orman zeminin aydınlık bir kısmına geçmesiyle saçındaki kırmızı parıltıdan onun Jeran olduğunu anladım.

Tuttuğum nefesi bıraktım. Gözlerimi hızla ormanda gezdirip onu takip eden biri var mı diye kontrol ettim; ama yalnızdı. Kimse peşine takılmamıştı.

Jeran bize kurulan tuzaktan kurtulduğu için sevinmeliydim; ama o, kendinde değilmiş gibi görünüyordu. Kan lekeleri, yırtık Savaşçı paltosunu siyaha çevirmişti. Yürüyüşüne bakılırsa yaralanmamıştı. Tek hissedebildiğim bitkin bir rahatlamaydı.

Onu korkutmadan varlığımdan haberdar etmek için en iyi yol bulmaya çalışıyordum ki adımları yavaşlayıp benden on metre ötede durdu ve etrafına bakındı. Anında saldırı pozisyonunu aldı. Etrafı tarayan gözlerini ağaçlara çevirip bana kilitledi.

Her şeye rağmen gülümsememe engel olmadım. İç güdüleri onu yarı yolda bırakmamıştı.

Dalın üstünde döndüm, ağacın gövdesine doğru yürüdüm. Ardından sessizce yere atladım, kanatlarım inişimi yumuşattı. Kanatlarımı sadece süzölmek için hafifçe kullanmak bile yüzümün acıyla buruşmasına yetmişti. Kaçışım sırasında onları çok zorlamıştım, bu yüzden Adena'nın geçici onarımı bile omurgama saplanan ıstırap ateşini durduramıyordu.

Bir an için çömelip nefesimi kontrol altına aldım; ardından acıyla kanatlarımı katlayıp Jeran'a doğru yürüdüm.

Bitkin görünüyordu, sabah ışıkları yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu. Saçının topuzu gevşeyip dağılmış, nemli tutamlar alnına yapışmıştı. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Ardından sanki birbirimize ne söylemek istediğimizi zaten biliyormuşuz gibi sessiz, acı dolu bir ifadeyle başımızı salladık.

"Kampa geri dönmemişsin," diye fısıldadı nihayet konuşabildiğinde.

Başımı salladım.

Yüzümü inceledi ve suçluluğumu gördü. Bu, içten içe onu çok üzmüştü. Buraya gelirken onu ayakta tutan şey her ne ise aniden koptu ve yüzünü buruşturarak dizlerinin üzerinde yere çöktü. Safir rengi paltosu daire şeklinde etrafına yayıldı.

"Hareket edemedim," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Yüzünü görünce kımlıdayamadım." Durdu, gözyaşları içinde derin bir nefes aldı. "Yapamadım. Bu yüzden Adena ve Aramin'i aldılar. Beni korudukları için."

Ağlarken yanında durdum. Sessiz ormana yayılan hıçkırıkları suskun ve boğuktu. Babasının Hayalet'ini gördüğünde yüzünde oluşan korku dolu ifadeyi düşündüm. O anda bir canavar değil, korktuğu, kendini korumak adına isteklerine boyun eğdiği adamı gördüğünü biliyordum.

Onu teselli etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Nasıl hissettiğini biliyorsun. Aynı şeyi kendi ailenle yaşadın.

Nihayet hıçkırıkları yatışınca kısık sesle konuştum. "Babamı ve kız kardeşimi Hayalet olarak ilk gördüğümde ben de donup

kalmıştım. Sanki biri elini zihnime daldırmış ve onu tutmuş, kanatıyordu. Birlik'in amacının bu olduğunu biliyorsun. Sevdiklerini nefret ettiğin bir şekilde görmeni sağlamak. Ruhunun derinliklerinde bir şeyi öldürdüklerini biliyorlar." Sesim yumuşadı. "Başka türlü bir tepki vermene imkân yoktu."

Başını sallayıp koluyla yüzünü kuruladı. Bir süre sessizce oturduk, duyduğumuz tek ses uzaklarda ara sıra öten bir kuşun sesiydi.

Sonunda Jeran saçını düzeltmek için hareketlendi. Saçını düzgün bir topuz yapmak ona sakinlik hissi vermiş gibiydi, bana daha berrak gözlerle baktı.

"Planımızı Talin sayesinde öğrendiler, değil mi?" Başını kampa doğru salladı. "Bu yüzden geri dönmüyorsun."

Bakışlarımı ondan kaçırıp etrafımızı saran ağaçlara çevirdim. Tek yapabildiğim başımı sallayarak onaylamaktı. Talin'le bağlantı kurmanın verdiği mutluluk şu anda beni yutmakta olan öfke ve acıyla karşılaştırıldığında bir hiçti, kederimin sebebinin mutluluğum olduğunu biliyordum.

Bizi karşı karşıya getiren bağımızdı ve ne kadar yaklaşırsak birbirimize o kadar zarar verebilirdik.

"Risk alamam," diye yanıtladım. "Talin bir biçimde planlarımızı hissetmiş hatta bir anlığına bizi görmüş bile olabilir. Diğerlerine ne kadar yakın olursam onları o kadar tehlikeye atarım."

Yüzümdeki ifadeyi gören Jeran uzanıp koluma dokundu. "Onunla arandaki bağ hâlâ çalışıyor," dedi. "Bu iyi bir şey. Bunu lehimize çevirebiliriz."

"Nasıl?" durup ağaçların arasından esen rüzgârın bize sarmasına izin verdim. "Aramızdaki bağ bizim için daimi bir tehdit."

"Aramın, Savaşçılara bir avcı gibi düşünersek avcı olan taraf olabileceğimizi söylediler," dedi. "Eğer Talin seni görebiliyorsa o zaman belki sen de onu görebilirsin. Belki onun sayesinde Birlik'in içini, Constantine'in günbegün planladığı şeyin kalbini görebiliriz." Jeran parmaklarını huzursuzca bıçaklarının kabzasına vurdu,

bazı duyguları yüzüne yansıtıyordu. Aklının Aramin ve Adena'da olup olmadığını merak ettim. "Belki bunu güçlendirmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Bağımız fiziksel olarak yaklaştıkça sıklaşıyor," dedim.

Jeran bana baktı. "O hâlde bu Cardinia'ya gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Bir süre konuşmadım. Elbette haklıydı. Kampın geri kalanını, başlarına açabileceğim tehlikelerden uzakta, yalnız hayatta kalmaları için bir başlarına bırakabilir, biz de Birlik'in peşine düşebilirdik.

Başımı salladım. "Diğerlerini de oraya götürüyorlar zaten, trenle."

Jeran dudaklarını sıktı. "Evet," dedi. "Bu yüzden başka seçeneğimiz yok."

Sesindeki kararlılığı duyuyor, göğsünde şiddetlenen öfkeli ateşi hissediyordum. Birlik kime zarar verdiğini umursamıyordu. Belki bir gün bu pervasızlığı Birlik'in sonunu getirecek, güçlü düşmanlarını ona karşı besleyecekti.

İçimdeki aynı fikirde gibi görünen diğer ses de bana güç veriyordu.

Hâlâ buradasın ve bu, bir şansınız olduğu anlamına geliyor.

Jeran ikimizin de korktuğu şeyi yüksek sesle dile getirmemeye özen gösterdi. Önce Aramin ardından Adena'nın camdan bir odada bağlanıp Skyhunter'a dönüştürüldüklerini gözümde canlandırdım. Onların da Talin'in yanına katıldığını, kendi arkadaşlarına saldırmaya zorlandıklarını.

"Sadece ikimizin gitmesi daha kolay olur," dedim Jeran'a.

Başını salladı, bana yardım eden ilk Maralılardan biri yanımda olduğu için minnettardım. Mara'yı arkamızda bırakacak olmanın ağırlığı gözlerinden okunuyordu. Eğer şimdi gidersek küçük grubumuzun bu ulusu geri alma şansının çok az olacağını biliyorduk. Kendisinden önceki pek çok kişinin de yaptığı gibi anavatanına

sırtını dönecekti; ama bu konuda üzülmeyi bırakacaktı, böylece bir gün daha savaşabilmek için hayatta kalabilecektik.

Sonunda başını salladı ve yönünü kamp alanının diğer tarafına doğru çevirdi. "O zaman gitmenin bir yolunu bulalım."

CARDINIA

KARENDA BİRLİĞİ

CARDINAL KARENSA BIRLIGI

10

TALIN

UYUMAKTAN ÇOK KORKUYORDUM.

Gece çöktüğünde kendimi Başkan'inkine bitişik odamda duvara yaslanıp uyanık kalmaya, kalbimin çevresine ördüğüm duvarları sıkı denetim altında tutmaya zorlarken buldum. Önce odanın içinde dolandım durdum. Ardından yüzüme soğuk su çarptım, çaresizce bilincimi açık tutmaya çabalıyordum. Gece uzundu, ay ışığı odanın zemininde yer değiştiriyordu. Yüksek sesle saydım, eski Basea şiirlerini, Mara türkülerini ya da cephede zaman geçirmek için söylediğimiz tekerlemeleri tekrarlardım.

Uyku beni sürekli kendine çekiyordu. Her seferinde panikle sıçrayarak uyanıyordum. Hayır. Uyuyamazdım. Rüya göremezdim. Kazayla Red ile bağlantı kurup yerini Başkan'a ifşa edemezdim. Bunu tekrar yapamazdım.

Artık yalnızdım. Kimse bana yardım edemezdi.

Şafaktan önceki bir saatte, duvarın dibinde kendimden geçmişim. Günün ilk ışıklarıyla ayağa fırladım; gözlerim uykuluydu, nefes nefeseydim. Yine Red'i mi görmüştüm? Ona yine ihanet mi etmiştim?

Ama Constantine ile karşılaştığımda hiçbir şey söylemedi. Yeterince uzun uyumamış olmalıydım.

Gün iyice ağarıp istasyona doğru yola çıktığımızda bitkindim. Savaşçıların nafile bir çabayla yok etmeye çalıştığı rayları kontrol eden askerlerin yanından geçerken gözlerimin altındaki halkalar da koyulaşmıştı.

Trene, sis bulutu içindeymişiz gibi bir hisle bindik. Constantine'in karşısına oturdum ve Newage'den yavaşça uzaklaşırken pencereden bakıp işgalden önce var olan şehri hatırlamaya çalıştım. Burayı duvarlarına asılı kızıl siyah bayraklar olmadan hayal etmekte daha şimdiden zorlanıyordum.

Çok geçmeden Mara'yı arkamızda bıraktık ve sorunsuzca Basea kırsalından geçmeye başladık. Mara'nın günün birinde nasıl görüneceğinin örneğiymiş burası, Karensa'nın ruhunu alıp götürdüğü, artık vatan olmayan bir vatandı. Bakışlarımı camdan uzaklaştırdım.

Constantine'in beni alaycı sözlerle iğnelemesini, Baseaca bir şeyler söylemesini bekledim; ama neyse ki hiçbir şey demedi, deri kaplı günlüğüne bir şeyler yazıyordu. Belki de gözlerimin altındaki mor halkaları görmüş yorgunluğumu, acımı hissetmiş ve şimdilik bu kadarının yettiğine karar vermişti. Skyhunter'ının zihnini tamamen yok etmenin anlamı yoktu.

Böyle anlarda ellerine kan bulanmış genç bir savaş lordundan, arkadaşlarımı trene sokuşturan adamdan çok, birlikte keyifli bir seyahate çıktığım uysal ve sofistike birine benziyordu.

Ara sıra yanına gelen danışmanlarıyla kısık sesle bir şeyler konuşuyordu. Hangi Mara bayramlarının kutlanmasına izin vereceğini, hangilerinin yasaklanacağını, hangi yeni gelenek ve kültürlerin aşılacağını anlatmasını çaresiz bir sessizlik içinde dinliyordum. Tartıştıkları konular arasında, Karensa'da halihazırda sürdürülen alışkanlıklara daha iyi uyum sağlamak için saç kesimi ve giyim tarzlarının düzenlenmesini emreden bir kıyafet kanunu değişikliği de vardı. Ardından getirilecek teknolojiler, yeni sokakların ve rayların inşası hakkında konuşuldu.

Başkan, bir ülkenin gelenek ve göreneklerini yok etmek önemli değilmiş gibi konuşuyordu. Arkamızdaki vagonlarda esir askerler, eski Savaşçı arkadaşlarımin da içinde bulunduğu tutsaklar varken o sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi bir edayla konuşuyordu.

Kelimeleri bir alev gibi mideme oturdu; ama duygularımın etrafındaki duvarları güçlendirmekten, içimde hâlâ hayatta olan her şey ölene kadar kendimi duygusuzlaştırmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Elimi cebime sokup belime asılı küçük bir bozuk para kesesi çıkardım. Aralarından bir tane gümüş Karensa madeni parası aldım. Constantine'in profilinin bulunduğu tarafı avcuma bastırdım, Karensa Birliği'nin sınırlarını gösteren tarafı yukarıda kaldı.

Mara o kadar yeni bir bölgeydi ki Constantine henüz onu Birlik sınırları içinde gösteren madeni paralar bastıramamıştı. Başkan danışmanlarıyla konuşmaya devam ederken eski topraklara baktım. Karensa'nın her zaman her yeri kapsamadığını, eskiden Mara'nın sahibi olmadığını kendime böyle hatırlatıyordum. Madeni parayı incelerken genç isyancı liderin bir Hayalet'e yenik düşmeden önceki sözlerini hatırladım

Birlik'in düşecek. Bu an meselesi.

Birlik'in önemini yitireceği, tarihin tozlu sayfaları arasında kaybolacağı bir gün hâlâ gelebilirdi.

...

Cardinia'ya vardığımızda daha önce görmediğim tarzda bir kutlama ile karşılandık. Jeran ve Adena'yla birlikte başkente ilk sızma girişimimizde tanık olduğumuz ulusal panayırda bile mukayese edilemezdi.

Birlik'in başkentine giden tren raylarının geçtiği siyah çelik köprüleri buraya yaptığım ilk kısa seyahatten hatırlıyordum ama bu kez köprüler altın rengine boyanmıştı. Her tünelin girişine kırmızı

siyah bayraklar asılmıştı, trenimiz bu tünellerden birinden geçerken gelişimizi kutlayan kalabalığı gördüm, her biri vagonlarımızın üzerine sepet dolusu kâğıt konfetiler atıyordu. Tüm bunların ilerisinde, başkentte, gökyüzüne uzanan cam kubbeler ve kulelerden oluşan bir şehir manzarası görünüyordu.

“Kutlamalar gelecek haftaya kadar sürecektir,” dedi Constantine. “Her gün artarak devam edecek ve yaz gündönümü akşamı sona erecek. Bu süre boyunca bir dizi oyun olacak.”

Ona döndüm. *Oyun mu?*

Başını sallayarak onayladı. “Bu, dört yılda bir dünyanın her yerinden katılımcıları çeken oyunlara ev sahipliği yapan Kadimler’den kalan bir gelenektir.”

Pencerelerden birini açıp kırmızı renkli kâğıtlardan birini yakalamak için elimi çıkardım. Kâğıda bakmak için elimi geri çektiğimde bir tarafında Karensa arması diğer tarafında da Mara bayrağı basılı olduğunu gördüm.

Hemen Constantine’e baktım, yüzünde gözlerine yansımayan bir gülümseme vardı.

Aramıza hoş geldin, dedi bağımız aracılığıyla.

İşte o zaman bu yıl yeni fetihlerini de kutlayacaklarını anladım.

Adena ve Jeran ile birlikte Cardinia’ya ilk gelişimde bu kulelerin görüntüsünden o kadar etkilenmiştim ki şehrin iç duvarlarını çevreleyen bölgeye dikkat etme zahmetine bile girmemiştim. Bu bölgenin kendine ait daha alçak duvarları ve muhafızların beklediği bir dizi kapısı vardı.

Bu kez, şehrin içine girerken dönüp bölgeye baktım. Şimdi ne olduğunu biliyordum çünkü annem birkaç ay önce bu bölgede çalıştırılmıştı. Hapishane bölgesiydi, o kadar geniş bir alandı ki şehrin etekleri boyunca uzanıyordu. Hapishane bölgesinin kapılarının üstünden binalardan çıkan buhar bulutlarını görebiliyordum.

Burası savaş mahkûmlarının kaldığı yerdin. Hainlerin ve casusların. Hırsızların, katilerin ve Birlik’e karşı olan herkesin.

Soruşturmaları General Caitoman yürütüyordu.

Bakışlarımı kaçırdım, midem bulanmıştı. Annemin bu fabrikalardan birindeki zorlu çalışmasını görmüş, morluklarına ve yaralarına katlanmak zorunda kalmıştım. Mahkûmların iç duvara zincirlenip ölene kadar asılı kaldıklarına tanık olmuştum.

Ya Savaşçılar da oraya gönderilirse? Ya Adena ve Aramin de o duvara asılırsa?

Kargaşa içinde trenden indik. Başkanlarının tren platformuna ayak bastığını görmek için birkaç bin kişi toplanmıştı. İlk önce General Caitoman indi, hain bir Skyhunter tarafından kısa bir süre önce rehin alınmamış gibi başı dik, gülüşü kendinden emindi. Dönüp bana baktı, bir anlığına göz göze geldik. Ardından bana ve ağabeyine yer açmak için kenara çekildi.

Kalabalık beni görünce içgüdüsel olarak geri çekildi, aralarında Karenezce bir kelimenin dalga dalga yayıldığını duydum. *Skyhunter. Skyhunter.*

Onları etkilemek için çelik kanatlarımı hafifçe açtım ardından Constantine'in yürüyebilmesi için kenara çekildim. Tren vagonundan inişini gürültülü tezahüratlarla karşıladılar. Makyözler bugün onun üzerinde fazladan çalışmış, gözlerinin altındaki koyu halkaları kapatıp yorgun cildine renk katmışlardı. Genç, hatta tazelenmiş görünüyordu. Belki parıltısının bir kısmı Karensa'nın kazanılan yeni bölgesinin kutlanması nedeniyleydi; çünkü bağı-mız aracılığıyla memnuniyetini hissedebiliyordum.

Hemen yanında duran Caitoman kalabalığa doğru başını salladı. "Eve dönmek için güzel bir gün, değil mi?" diye mırıldandıktan sonra devriyelerini yönetmek için yanımızdan ayrıldı.

Constantine'in danışmalarından oluşan bir grup onu karşılamaya gelmişti. Şimdi hepsi yüzlerinde yaltaklanan bir gülümsemeyle etrafında dönüp duruyor, bilgi vermek için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı. Birkaçı benimle göz göze gelince grubun diğer ucuna doğru kaçıştı.

Dikkatimi onlardan trenin ilerideki vagonlarına çevirip indirilen mahkûmları görebilmek için başımı uzattım; ama yoğun

buhar görüşümü kapatıyordu. Birkaç sefer buharın içinde hareket eden birkaç kirli, safir palto gözüme ilişti. Onların ötesinde işçiler şimdiden Savaşçı arenasının lentosunu ve Şelale'yi tekerlekli platformlara itiyorlardı.

Bağımızda hissettiğim bir çekilmeyle dikkatim yeniden Constantine'e yöneldi. Tekrar hareket geçmiştik. Kalbimde bir sızıyla başkentin içine doğru giden tren istasyonu yolunda ilerlemeye başlayan Başkan'ı isteksizce takip ettim.

"Bu gece. Acil."

Danışmanlarından birinin sesini duydum. Skyhunter'a dö-nüş-tük-ten sonra keskinleşen kulaklarım Constantine'in yanında diğerleriyle birlikte koşturan adamın ses tonundaki çaresizliği ya-kalamıştı.

Constantine ona soğuk bir bakış attı ama adam devam etti. Yüzü solgundu, konuşurken dudakları endişeyle büzülüyordu: "Tanapeg'le ilgili," diyordu kısık sesle. Bakışları platformun etra-fında dolandı. "Ve Carreal ile. Acilen birlikleri göndermeliyiz. Bu gece efendim. Bağımsızlıklarını ilan ettiler..."

Bu sözlerin üzerine Constantine dönüp buz gibi bakışlarını danışmanın gözlerine sabitleyince adam hemen geri çekilip ba-kışlarını yere indirdi.

"Elbette efendim," diye fısıldadı telaşla, "bunu sonra ele alabi-liriz. Sadece acil bir onaya ihtiyacımız var."

"Elbette," dedi Constantine yürürken yumuşakça ama sesin-de adama karşı bir tehdit duymuştum. Adamın rengi biraz daha soldu, ardından başını eğip konuyu tümenden kapadı. Diğer danış-manların takip eden adımları hızlandı.

Constantine ne kadarını duyduğumu anlamasın diye fazla tepki vermemeye özen gösterdim. Duygularım sakin kaldı ama bu haber zihnimde deli gibi dönüyordu. Tanapeg ve Carreal, Birlik'in sınırlarındaki eyaletlerdi. Newage'de cezalandırılan isyancı llder-lerin eyaletleriydi.

Bağımsızlık.

Constantine'in askeri birliklerin oraya gönderilmesini emredeceğine şüphe yoktu, belki de huzursuzluğu bastırması için General Caitoman'ı gönderirdi; ama doğrudan bir bağımsızlık ilanı mı?

Bu, Başkan'ın isyanı en başında bastırmak için yeterli askeri olmadığı ve Birlik'in aynı anda pek çok işle uğraşıyor olabileceği anlamına geliyordu; bu ihmal Constantine'in mutlak kontrolüne mal olabilirdi.

Birlik'teki bu çatlaklar ne kadar derine iniyordu? Nereye kadar uzanıyorlardı?

Bu sorular içime oturmuş, oraya kök salmıştı.

Şehrin her yeri kızıl rengi bayraklarla ve altın rengi ışıklarla donatılmıştı. Sokaklarda yemek arabaları sıralanmıştı, cızırdayan etlerin ve ekmeklerin kokusuyla midem guruldadı. Sokakta birbirlerini kovalayan, kahkahalar atan, Başkan'ın saraya doğru ilerleyen konvoyunu gösterip el sallayan çocukları izledim. Gün batımının pembe ışığı tüm şehre sıcak bir ısıltı yayıyordu. Birçok Karensa binasının tepesinde bulunan karakteristik cam kubbeler ışığın sıcak tonlarını yansıtıyordu. Camların açılı bu binaların tepeleri kan kırmızısı bir ışıkla yıkanmış gibi görünecek biçimde tasarlanmıştı.

Mara'nın siyah beyaz mimarisi ve Basea'nın bol yeşiliyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Bu görüntü canımı yakıyordu.

Güneş battığında Cardinia'nın, ucunda sarayın görüldüğü ana caddesinin sonuna gelmiştik. Devriyelerinin önünde at binen General Caitoman konvoyumuzu ilerletiyordu. Buradan, Birlik'in fethedilmiş her bölgesinden getirilen parçaların yerleştirildiği devasa heykel bahçesinin başlangıcını görüyordum. Kadimler'in eski uçan makinelerinin içi boş çelik kabukları... Gökyüzüne uzanan eski binaların parçaları, ezilmiş çelikler ve taşlar... Eski bir hükümdarın evinden alınmış kubbe örnekleri ve düz beyaz sütunlar...

Ancak yeni parçalar da eklenmişti: Danbury'den alınan güzel bir kadının taş heykeli, Saleia valisinin salonundan alınmış, bir zamanlar devasa bir kapı olan oyma kemer, Tanapeg'in Meclis

Parlamentosuna çıkan ön basamaklarında dizili olan, Karensa gelmeden önceki eski ulusal liderlerini tasvir eden büst koleksiyonu.

Her biri bu bahçeye ustalıkla yerleştirilmiş ve etrafları çiçeklerle çevrilmiş yüzlerce heykel olmalıydı. Eserler ana caddenin ortasına dizilmiş, sarayın iki tarafına doğru göz alabildiğine devam ediyordu.

Yanından geçtiğimiz yapıları izlerken Constantine bana döndü. *Gördüğüm güzellikleri korurum*, dedi bağımız aracılığıyla, sanki bu parçaların çalınması için geçerli bir sebepmiş gibi.

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı ondan uzağa çevirdim. *Bunlar lanetli anıtlar.*

Ama Başkan sadece omuz silkti. *Bu şehirde yirmi bölge var*, diye devam etti, *her biri yakında bu heykellerle süslenecek. Bırak bize Karensa'nın gerçeğe dönüşen kaderini hatırlatmalarına izin ver.* Bana anlamlı bir bakış attı. *Buna alışsan iyi olur Talin. Mara'nın kuruluşunu benimle birlikte denetleyeceksin.*

Ona baktım, bağımız aracılığıyla aklından geçenlerin bir kısmını sezdim, trenden indirilen Savaşçı arenasındaki lento ve Şelale'nin parçalarını düşünüyordu.

O hâlde vakit kaybetmeyecekti. Onların diğerleriyle birlikte mümkün olduğunca çabucak buradaki yerlerini almalarını istiyordu.

Mara'nın büyüklüğünün kalıntıları... Bir ulusun ruhunun derinliklerinde yer tutan nesneler... Yakında ulusun çöküşünün kanıtı olarak burada sergileneceklerdi. Mara soylularından ele geçirilen tabak takımları ve aile yadigârları Cardinia Ulusal Müzesi'ni dolduracaktı. Sütunlu binayı buradan görebiliyordum, güzel şehresiyle içerideki şeylerin çalıntı olduğunu gizliyordu.

Mara'nın burnu havada soylularının hatırası hafızamda tazeliğini korusa da bundan tatmin olamıyordum. Onlar ölüyken ve bedenleri toprağın altında çürümeyi beklerken cam vitrinlerin ardında sergilenen zenginlikleri yaşamaya devam edecekti. Tüm bunları toplamanın ne anlamı vardı?

Belki üzülmem aptalcaydı. Mara, yürüdüğüm yere tüküren insanlarla doluydu; annemin duvarlarından geçmesine izin vermeyen, kapılarından geçmeye cüret eden mültecileri vuran bir ülkeydi.

Ama aynı zamanda evimdi. Adena, Aramin, Jeran ve Corian'ın doğduğu yerdı. En azından daha büyük bir kötülüğü uzak tutmaya çalışmıştı. Bu yüzden gözlerimi Ulusal Müze'den uzağa çevirdim, yavaşça nefesimi bıraktım, göğsümdeki duyguların savaşından başım dönüyordu.

Başkan, onu ana caddeden saraya götüren at arabası üzerinde ayağa kalkıp kendisini izlemek için toplanan kalabalığa el sallarken geride durdum. Kızıl kostümler içindeki dansçılar arabanın önünde ve arkasında gösteri yaparken hemen arkamızdaki araba da danışmanları taşıyordu. Buradan bile kahkahalarını ve konuşmalarını duyabiliyordum. Bazıları gece kutlamalarının coşkusuyla çoktan sarhoş olmuşlardı.

Nihayet sarayın ön kapısına vardık. Saray çevresi boyunca uzanan duvarın ortasında bir kapı vardı ve sadece Başkan ile yakın kafilésinin önden girme izni bulunuyordu. Danışmanlar burada bizden ayrılıp yan kapılara gittiler. Kapılar, tıpkı Ulusal Laboratuvar'dan hatırladıklarım gibi, siyah çelikten yapılmıştı ve biz yaklaşırken ses çıkarmadan kayarak açıldılar.

Bu noktada Caitoman, ağabeyini arabadan indirdi ve onu, üzerinde kırmızı siyah bayrakların asılı olduğu ve kendisini bekleyen süslü bir sandalyenin bulunduğu sur kapısının üstüne çıkan taş basamaklara götürdü.

Baş Mimar çoktan gelmiş, bizi bekliyordu. Gösterişli beyaz ceketi neredeyse yere değiyordu, saçları basit bir topuz hâlinde toplanmıştı. Omuzları her daim endişeli olduğunu gösteren tanıdık, gergin bir duruşla kamburlaşmıştı, çukur gözleri gözlüklerinden yansıyan ışığın parıltısının ardına gizlenmişti. Parmağında güneş ışınları işlenmiş altın bir yüzüğün göz kamaştıran parıltısı dikkatimi çekti. Ona baktığımı görünce bana bir an gülümseyip

ardından yanağıma soğuk bir öpücük kondurdu. Başkan'ın yanında duran General Caitoman kendini beğenmiş bir tavırla başını salladı.

"Işık, bize rehberlik etti," diye açıkladı yüzüğünü, sanki Karenazce bir yazıttan alıntı yapıyormuş gibi, "ve güneş kaderimizi belirledi. Başkent'e tekrar hoş geldin Skyhunter."

Tiksintiyle ondan uzaklaştım.

Her zamanki gibi Constantine'i görünce ürkmüştü; ama sonrasında yüzüne öyle bir gülümseme yayıldı ki neredeyse gerçek olduğuna inanacaktım.

"Bütün başkent geçen haftadan beri kutlama yapıyor," dedi Constantine'e, biz peşinden giderken gözleri Başkan'la General Caitoman arasında mekik dokuyordu. "Mara'dan döneceğinizin haberi çabuk yayıldı."

Constantine gülümsedi. "Şehri özledim. Skyhunter'ım ve ben yarın Laboratuvar'a geleceğiz, böylece sen de onun gelişimini inceleyip her şeyin yolunda olduğundan emin olursun."

"Gelişim", Baş Mimar'dan dönüşümümün sorunsuz olduğundan emin olması için zihnimi analiz etmesini istemesinin şifresiydi. Kısa süre içinde Laboratuvar'a götürülmem, bana daha fazla enjeksiyon yapması ve kanımı analiz etmesi için bir işaretti. Nihayetinde bağımsızlığımın Başkan'ın kontrolü altına geçeceğinin hatırlatıcısıydı.

Ben tepki vermedim ama Baş Mimar aceleyle başını sallayarak onayladı. Yüzünde kafamı karıştıran bazı ifadeler belirip kayboldu.

Bana yaklaşıp küçük bir şişede renksiz, bulanık bir sıvı uzattı. "Lütfen iç bunu," dedi. "Nasıl olduğuna karar vermeme yardım edecek."

Yani dönüşümüm planlandığı gibi devam edecekti. Bir insan, vücudumu deforme ederken bana karşı nasıl bu kadar candan davranabilirdi? Constantine'in karşısında onun söylediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Şişeyi elinden aldım ve bir dikişte içtim. Mide bulandıracak kadar tatlıydı.

Her Şeye rağmen ona olan öfkem patlama noktasına gelmişti. Tüm bunları bana o yapmıştı; ama günün sonunda birbirimizden hiç de farklı değildik. Ben de kendi ailemi korumak için arkadaşlarıma sırtımı dönmemiŐ miydim? Ona bakmak yerine başımı çevirip Şişeyi uzattım.

Biz yürürken insanların gözleri bizi takip ediyordu. Hangilerinin Constantine'in casusları olduğunu zar zor tahmin edebiliyordum, gerekli itaati g sterdiğimden emin olmak için beni izliyorlardı.

Constantine, bir yanında ben, diğer yanında Caitoman ile kalabalığın bizi görebilmesi için surun kenarına gelene kadar ilerlemeye devam etti.

AŞağıdan Şiddetli çığlıklar yükseliyordu. İnsanların coşkuyla salladığı küçük kıvılcık bayraklar dalgalı bir deniz gibi görünüyordu. Ana caddeye konuşlanan mühendisler caddeye sıralanan bir dizi yuvarlak meŐaleyi aynı anda yaktı. Her birinden kıvılcımlar yükseldi. MeŐaleler birer silahmıŐ gibi Başkan'a yaklaştım ama Constantine'in sesi neredeyse anında beynimde yankılandı.

EndiŐelenme Talin. Bunlar havai fişekler.

Havai fişekler, aylar önce görev için buraya geldiğimiz zaman gördüklerimiz gibi. Geri durup ışıkların meŐalelerden sıra hâlinde uzayarak havada patlamalarını, geceyi ve kalabalığı gökkuşağı renkleriyle aydınlatmalarını hayranlıkla izledim. Patlamaların sesleri zemini sarsıyordu.

Şaşkın bir sessizlikle manzaraya baktım. AŞağıdaki insanlar sarayın önünde dans ederken askerler etrafı izliyordu. Baş Mimar yine anlamlandıramadığım bir ifadeyle bana baktı. D n Ő m mle ilgili hassas ayarları nasıl yapacağını düşünüyor olmalıydı. Ardından yine önüne döndü, ellerini düzgün bir biçimde önünde kavuşturdu.

Başkan kollarını iki yana açtı. Kalabalık sessizliğe bürünürken General Caitoman boğazını temizledi ve konuştu, Constantine'in sözcülüğünü yapan g r sesi hürmetle çınladı.

“Başkan’ınız denizden denize birleşmiş yeni bir Karensa Birliği’ne geri döndül”

Kalabalıktan yine tezahürat sesleri yükseldi.

Constantine hafifçe gülümseyip başını halkına doğru eğdi. Caitoman’ın onun yerine konuşmasının nedeninin Başkan’ın böyle bir kalabalığa seslenecek gücünün olmaması olduğunu biliyordum ama izleyenler için Constantine, kardeşi üstünde tam otoriteye sahipmiş gibi görünüyor olmalıydı.

“Mara’nın topraklarımıza katılmasıyla,” diye devam etti Caitoman, “bu yeni bölgesel devlet, enerji kaynaklarımızı bizi yeni çağa taşıyacak bir şeye dönüştürmemize yardımcı olabilir. Başkanınız ulusumuzu genişletmek ve geliştirmek için çalışmalarına devam etmeyi heyecanla bekliyor.”

Tam o anda Constantine’in bağımız üzerinden verdiği emri duydum. *Göster onlara.*

Başkan’ın arkasında çelik kanatlarımı açtım, ikimizin oluşturduğu silüet o kadar genişti ki devasa gölge neredeyse sarayın bir ucunda diğerine ulaşıyordu. Gördükleri manzara karşısında insanların nefesi kesildi.

General Caitoman, yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle devam etti. Bense bir sirk gösterisindeymiş gibi kanatlarımı açık tutuyordum. Muazzam uluslarının görkemi, geleceğe yönelik planları, halklarından duydukları gururları ve sürekli olarak kendilerini geliştirmeye olan bağlılıkları hakkındaki sözlerinin üstümden uyuşuk bir dalga misali akıp gitmesine izin verdim. Bu konuşmaya nasıl da kayıtsız kalabiliyordum?

Aşağıda toplanan kalabalığın ettiği tezahüratı bir süre sonra fark ettim.

“Skyhunter! Skyhunter! Skyhunter!”

Beni görmekten mutlu olmuşlardı. Constantine’den gelen hursuzluğu hissetmek beni şaşırttı. Ona bakınca halka hoşnutsuz bir bakış attığını, kaşlarının çatıldığını gördüm. Bu, kendinden

emin olmadığı ya da endişeli olduğu zamanlarda takındığı bir ifadeydi.

Şaşkınlık içinde, kalabalığın coşkuyla benim için bağırmasından hoşlanmadığını anladım. Karensalılar güç gösterisini seviyordu ve ben Başkan'ın zayıf görünmesine neden oluyordum.

Yeter, dedi bağımız aracılığıyla.

Anında kanatlarımı katladım. Kalabalık bir ağızdan hayal kırıklığıyla bağırdı.

Orada dikilirken Constantine'in danışmanının sözleri aklıma geldi ve aşağıdaki insanlara baktım. *Bağımsızlıklarını ilan ettiler.* Küçük bir karşı koyma belirtisi görmek için kalabalığı taramaya devam ettim, karşılarındaki manzaraya yüz çevirip birbirleriyle fısıldaşan insanlar, Birlik'in zayıf noktalarına dair izler aradım.

İlk bakışta, tezahürat yapan insan topluluğundan başka bir şey yok gibiydi; ama sonra keskin görüşüm birkaç detayı yakaladı. Fısıltılar. Başkan onlara doğru döndüğünde kaçırılan gözler. General'in az önce söylediklerini alkışlamayan tek tük vatandaşlar.

Uzaklaşırlarken her birini izledim, Başkan onlara bakmadığı zaman asık suratlarıyla onu, baktığı zamansa şehrin geri kalanını işaret ediyorlardı. Hepsinin kim olduğunu zihnime kaydettim.

Çok geçmeden konuşma bitti, surun üzerinden inip bizi başka bir caddeye götürecek olan arabamıza bindik. Arkamızdaki arabada Baş Mimar ve General Caitoman vardı, üçüncü araba Constantine'in danışmanlarını taşıyordu.

Nereye gittiğimizi anlamam uzun sürmedi. Az ileride caddede sergilenen eserler arasında bir boşluk vardı.

Midem yine bulandı. Mara'nın parçalarını trenden indiren işçiler buradaydı, arkalarında atlar tarafından çekilen büyük tekerlekli platformlar duruyordu. Mara heykelleri gelmişti, Şelale'nin parçalarının her biri özenle yere bırakılmıştı. Mühendisler nesnelerin ölçülerini trenimizden çok önce göndermişti; işçilerin Şelale'nin ayakta durması için toprakta uygun çukurlar açtıklarını

görebiliyordum. Lento için en az üç metre yüksekliğinde iki güzel çelik sütun dikilmişti.

Başkan arabasında inip alanın önündeki yerini alırken bahçenin etrafında geniş daire oluşturmaya çalışan kalabalık sessizce itişip kakışıyordu. Ben bakarken mühendisler Şelale'nin çelik parçalarını bir dizi halat ve makara ile kaldırıp dikkatle taşıyarak yuvalarına düzgünce oturttular. Diğer işçiler her parçayı iyice monte etmek için acele ederken mühendisler bir sonrakine geçtiler. Şelale yavaş yavaş belirip tıpkı Mara'daki gibi ortaya çıkıyordu, tek fark artık kutsal bir yer olmaktan çıkıp sadece Karensalılarının keyif alması için fethedilen topraktan gelen bir eserdi.

Heykelin yanında zemine hem Karenezce hem de Maraca yazılmış bir plaka yerleştirilmişti.

**ŞELELE
MARA NEWAGE İÇ ŞEHİR'DEN GELDİ
KADİMLER'DEN KALAN BİR YAPI
BU ANTİK PARÇA MARALILAR TARAFINDAN BİR MEDİTASYON VE
HUZUR BULMA YERİ OLARAK KULLANILMIŞTIR.**

Manzara karşısında içimde bir öfke kabarırken boğazıma bir yumru oturdu. İşçilerin, Savaşçıların lentosunu sütunların üzerine yerleştirmek için büyük bir palanga getirdikleri yöne doğru baktım.

O taşı burada görmek ne tuhaftı, her sabah ülkemi korumak adına antrenman yaptığım arenaya girerken beni izleyen gözleri, artık Newage'in İç Şehir'inin tepeleri yerine Birlik'in başkentine bakacaktı. Savaşçı arenasına adım atarken bakmaya alıştığım kelimeleri burada okumak ne kadar da gerçekdişiydi.

Lentonun levhasında şunlar yazıyordu:

**SAVAŞÇI ARENASININ TAŞI
MARA, NEWAGE'İN İÇ ŞEHİR'İNDEN GELDİ**

**KADİMLER'E AİT BU PARÇA ESKİDEN MARA'NIN ÜNLÜ
SAVAŞÇILARININ ANTRENMAN YAPTIĞI ARENANIN GİRİŞİNİ
SÜSLÜYORDU
ÜSTÜNE KAZINMIŞ KELİMELEİN ÇEVİRİSİ ŞÖYLE:
DAHA NİCE ŞAFAKLARA,
SAVAŞÇI MANTRASİ**

Lento yerine konmadan önce Başkan'ın danışmanlarından biri öne çıkıp içi kırmızı boya dolu sığ bir tabak kaldırdı. Tabağı Constantine'in önüne getirdi. Kalabalığın havada asılı kalan sessizliği sırasında Başkan iki parmağını boyanın içine daldırdı ardından Şelale'ye doğru yürüdü. Parmaklarını yapının çelik kemiklerine değdirdi ve üstüne dikey bir işaret çizdi. Aynısını letonyaya da yaptı. Çok iyi tanıdığım taşın yüzüne kırmızı bir çizgi çizdi.

Nihayet geri çekildiğinde taş sütunların üzerine kaldırıldı. Küçük bir tıkırtıyla yerine oturmasını izledik.

Bu noktada Constantine gülümseyip kollarını açtı. "Mara'ya, Karensa Birliği'ne hoş geldin diyoruz!" diye bağırdı.

Kalabalık deli gibi bağırdı. Gürültülü alkışların ortasında Karensa'nın sanki kendilerine aitmiş gibi sahiplendiği Kadimler'in inancını hatırladım.

Dünyadan yıldızlara kadar hükmetsinler diye çocuklarımıza Sonsuz Kader tohumları ekliyoruz.

Tören devam ederken kelimeler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Başımın üstünde sergilenen lentoyu görmemek için kafamı eğdim. Başkan yeni yapılardan uzaklaşıp arabasına doğru harekete geçtiği sırada titrediğimi fark ettim. Sakin kalma çabamdan dolayı titriyordum, Mara'nın parçalarını sergilemelerini izlemenin zorluğundan.

Bu kâbusta suç ortağı olduğumu fark ettiğimden.

11

RED

Bir zamanlar Mara'dan çıkıp Birlik sınırlarına girmek için kullandığımız yolu kullanmak şimdi imkânsızdı. Ağaç topluluğunun üstünde güçlkle süzölüp Mara'nın eski savaş cephesi ile cephenin ötesindeki topraklar arasında kalan vadiye bakarken vahşi ormanın önceden içinden geçtiğimiz kısımdaki ağaçların kesildiğini ve üzerine askeri kamplar ve ekipmanlar yerleştirildiğini gördüm. Yer yer devasa kazı alanları vardı, toprağın altı üstüne getirilmiş, çukurların içine metal palangalar ve halatlar uzatılmıştı.

Burada bir şey arıyorlardı. Karensa sürekli bir şey arıyordu.

Jeran'a başımı salladıktan sonra yanına indim. Kanatlarım artık o kadar çok acıyordu ki dişlerimin takırdamasını engellemek için çenemi sıkıca kapadım.

"Daha kuzeye gitmeliyiz," diye işaret ettim.

Jeran gözetleme yaptığı ağaçları gösterdi. "Nehrin yanına yeni raylar döşüyorlar," diye işaret etti. "Trene binip askeri kamp alanını geçmenin bir yolunu bulabiliriz."

Onu takip ettim. Bulutlu bir geceydi, karanlık her şeyi yutuyor, bizi gölgelerine saklayıp koruyordu. Fazla sorun yaşamadan tren istasyonuna ulaştık.

Trene bir şey yüklüyorlardı, içinde daha küçük silindirler bulunan neredeyse üç metre uzunluğunda bir silindirdi. Manzara karşında kaşlarımı çattım. Nereden olduğundan emin olamasam da yapı tuhaf biçimde tanıdık gelmişti. Newage'de durdurmayı başaramadığımız trene de benzer bir nesne yüklemiyorlar mıydı? Beni huzursuz eden şey nesnenin gösterişli tasarımı mıydı yoksa bu şeylerin birden fazla olması mı?

"Dikkat et!" Nesneyi kaldırmakta zorlanan işçilerin tekrar tekrar Karenezce bağırdıklarını duydum. Ağır olmalıydı, boyutunun gösterdiğinden daha ağır olmalıydı. "Dikkat et! *Dikkat et!*"

İşçilerden biri yakınlarda konuşlanan askerlere el salladı.

"Bir süre vakitlerini alacak gibi görünüyor," diye fısıldadı Jeran. Ona bakınca başını belli belirsiz diğer askerlere doğru salladığını gördüm. "Yardıma çağırdıkları askerlere bak."

Gerçekten de bir grup nöbetçi tren rampasından yuvarlanmaya başlayan esere doğru koşuyorlardı. Nesnenin etrafına atılan zincirle boğuşan ve yere düşmemesi için mücadele eden işçiler panik içinde bağışıyorlardı.

İstasyonu inceledim. Bir kısmı yükleme işine yardım etmek için gittikleri için devriyede kalan nöbetçi sayısı azalmıştı.

Kalan nöbetçiler dikkatlerini raylardaki kargaşaya verdiğinden gecenin karanlığında trenin gölgesine ilerledik. Orada, iki vagonun arasına girip sessizce bekledik.

Tam olarak küçük bir nesne değildi ama bu boyutta bir şey nasıl *bu kadar* ağır olabilirdi?

Nihayet durumu lehlerine çevirip silindiri tren vagonuna indirdiler. Nesneyi emniyete almak için acele eden işçiler üstünden attıkları yeni zincirleri sıkıca vagon zeminine vidaladılar. Karanlıktan dolayı görmek zordu ama nesneden tuhaf, soluk bir parıltı geliyordu.

İçimdeki diğer ses huzursuzca kıpırdandı. Bununla ilgili bir şey sana dönüşümünden sonra kendini aynada ilk gördüğün zamanı hatırlatıyor. Yeni gözlerinin içerden geliyormuş gibi görünen ışığını. Orada olmaması gerek bir şeyi.

Eser sımsıkı bağlandıktan sonra askerler yerlerine geri döndü, işçiler trene bindi. Yarım düzine kadarı nesneyle aynı vagona binip bitkince yanına oturdu.

Yakındaki vagonlardan birine binip altımızdaki tekerlekler inleyerek sarsılırken vagonun duvarına yapıştık. Tren düdüğünden kulakları sağır eden bir ses yükseldi. Vagonun duvarına sıkıca dayandım.

Bir dakika sonra tren istasyondan hareket etti.

Çok geçmeden arkamızda duman ve buhar bırakarak gece karanlığında kırsalda kıvrılarak ilerlemeye başladık. Vagonlar zangırdarak yalpalarken kenardan dışarı baktım ama etrafımızı saran karanlıktan başka bir şey göremedim.

Jeran bana yaklaştı. Zifiri karanlıkta ellerimi göremiyor, tren ise birbirimizi duyamayacağımız kadar çok gürültü çıkarıyordu bu yüzden uzanıp kolunu buldum ve çatıya çıkmamız gerektiğini söylemeye çalıştığımı anlamasını umarak bileğini iki kere yukarı doğru salladım. Burada sağa sola savrulmadan durabilmek imkânsızdı. Eğer çok yorulursak düşebilir, tren vagonlarının altında ezilebilirdik.

Jeran'ı vagon duvarlarından birine dayalı merdivene doğru yönlendirip basamakları çıkmaya başladım. Arkamdan basamakları tırmanan çizmelerinin sesini dinledim; ama o kadar sessiz hareket ediyordu ki hareketlerini algılayamadım. Bu yüzden sadece yukarı bakıp tırmanmaya devam ettim.

Nihayet vagonun tepesine çıktığımızda basınçlı bir rüzgâr üstümüze vurdu. Burası soğuktu ama en azında düzdü ve vagonun çatısının her iki yanında denge sağlayabilmemize imkân veren metal korkuluk vardı.

Jeran'a bakmak için arkamı döndüğümde onun çoktan iyice çömelip küçük bir top gibi kıvrıldığını, vücudunun vagonla birlikte sallandığını gördüm. Korkuluğu sıkıca tutmuştu. Gecenin içinde gözleri hafifçe parlıyordu. Tek görebildiğim buydu.

Hâlâ birbirimizle işaretleşebileceğimiz kadar ışık yoktu bu yüzden sessiz kalıp sıkıca tutunduk. Gece sürüp gidiyordu. Bastıran uykuyla mücadele ediyordum; ama zihnimin her köşesini zapt eden yorgunluk beni zayıf düşürüyordu. Gözlerim kapanırken ağızım açılıyor, tren bizi sarstıkça tekrar tekrar sıçrayarak uyanıyordum. Ardından aynı döngüye tekrar kapılıyordum. Her seferinde elimin korkuluğa kenetli olduğundan emin olup *sıkı tutun* diye haykırıyordum kendime.

İçimdeki diğer ses kıkırdıyordu. Skyhunter olarak seni bu kadar güçlendirdiler ama uyku ihtiyacını kaldırma zahmetine girmediler mi? Ne yazık.

...

Tüm çabalarıma rağmen sonunda evham dolu bir yarı uykuya daldım.

Rüyalarımın çoğunda Talin'in kalp atışları, geri planda her daim var olan bir ritimdi. Buna o kadar alışmıştım ki onları kendi kalp atışlarım olarak düşünürdüm; ama bu gece onu, yan yana yürüdüğümüz günlerden hatırladığım kadar yakınımda hissediyordum. Bu rüyadan çıkmayı istemiyordum. Gecenin içinde şekli bir gölge gibi titremeye başladı, öyle belli belirsiz bir hareketti ki orada olup olmadığını anlayamıyordum.

Sonra omzunun yansımaları ve çenesinin köşesini gördüm. Sırtının üst kısmıyla ensesini ortaya çıkaracak şekilde geriye kaymış bol, geniş yakalı bir gömleğin soluk hatları bir an için gözümde ilişmişti ama yine de nefesimi kesmeye yetmişti. Zihnimin sırf bana eziyet etmek için onu bu hâliyle hayal etmesinden nefret ederek gerildim. Tüm benliğimle ona uzanmak, ensesine dökülen saçlarını okşamak, parmaklarımı kolunda gezdirmek istiyordum.

Görüntü biraz daha netleşti. Talin tek başına bir pencerenin yanında oturuyordu, dışarıdaki sokak lambalarından vuran ışık onu gümüş rengine boyarken boynunu esnetip gözlerini kapadı.

Üstünde hâlâ o bol yakalı gömlek vardı, gözlerim bir kez daha açıkta kalan sırtına ve ensesine kaydı. Onu görmek kalbimi sıplatmıştı. Çelik kanatları kısmen açıktı, bıçak gibi tüyleri hoş bir kavisle yere sarkıyordu. Bu ışığın altında, güzelliğin ve ölümün hatlarıyla, başka dünyalardan bir yaratık gibi görünüyordu. Etrafındaki her şey karanlığa karışıyor, o, pencere ve ay ışığı karanlık bir dünyada süzülüyor gibi görünüyordu.

Aniden doğruldu. Yüzünü yana çevirdi, ardından tıpkı eskiden olduğu gibi aramızdaki bağda sesi duyuldu, ses rüyada yankılandı.

Red? dedi. Burada mısın?

Donup kaldım. Rüya görüyordum. Bu gerçek değildi. Yine de sesi camdaki damlaların sesi kadar netti ki sanki o da beni görebiliyordu. Sanki benimle *iletişim* kurabiliyordu.

Daha önce rüyalarımda hiç konuşmamıştık.

Burada mısın? diye sordu bir kez daha. Bu kez arkasını döndü, sanki odada karşısında duruyormuşum gibi gözleri doğrudan benimkilere kilitlendi.

Evet, diye cevap verdim, doğaüstü bir güç tarafından itiliyor-muş gibi.

Beni duymasını hatta cevap vermesini beklemiyordum ama yüzünde benim kadar şaşkın olduğunu gösteren bir ifade vardı.

Gözlerinin kenarlarında dökülen yaşlar korkudandı. Birbirimize bakarken bağımız aracılığıyla sözlerini duydum.

Git buradan.

Bir anda aramızdaki bağın titrediğini hissettim, sanki kendini geri çekiyor, kalbinin pencerelerini kapatıp etrafına duvarlar örüyordu. Bizi bağlayan duygular titrerken görüşüm bulanıklaştı.

Elim onun eline değebilirmiş gibi çaresizce öne eğildim. Ona gerçekten dokunamasam da elimin hayaleti onun hayaline dokunurken göğsünde bir kapının açıldığını hissettim. Yüzü acıyla buruştu. İşte o an Talin'i ağlarken hiç görmediğimi fark ettim. Sadece şu an bağlantı kurduğumuz için ağlamıyordu. Bu, tutsak

kaldığı aylar boyunca özenle inşa ettiği bir barajın patlamasıydı. Vatanını kaybettiği için ağlıyordu, başka bir ulus yenildiği için ağlıyordu, tanıdıkları öldüğü için ağlıyordu ve yaşamak zorunda bırakıldığı yeni hayatı için ağlıyordu.

Istırabı bir dalga hâlinde içime aktı, bağımız yeniden güçlenirken gözyaşlarının benim yanaklarımı ıslattığını hissedebiliyordum.

Aramızda rüyalar böyle mi yaşanıyordu? Bilinci savunmasını indirecek kadar kapandığında, uykuya daldığında, duygularının değişimleri onu boğduğunda... Aramızdaki kapıları mı açıyordu? Bunca aydır buz kesen bağımız şimdi gözü kara bir açlıkla dalgalar hâlinde yayılıyordu. Eski Mara savaş cephesinde bizi bağladığı ilk anki gibi bağ kurmamız arzusuyla kıpırdandığını hissediyordum.

Hayır. Bu tehlikeliydi. Constantine aramızda bir şey olduğunu böyle hissetmiş, tren istasyonundaki planımızı böyle öğrenmişti. Ya bizi bu sefer de hissederse ne olacaktı?

Kendimi ondan çekip buradan bir çıkış yolu bulmaya, rüyadan kurtulmaya çalıştım; ama yapamadım, nasıl yapacağımı da bilmiyordum.

İkimiz de bilmiyorduk. Talin hâlâ buradaydı, yaşlar yaralı yüzünde kuruyordu. Birbirimizden uzak dursak da aramızdaki bağın uğultusunu duyuyor ama onu kıramıyorduk.

Böyle buluşamayız, dedi sesi titreyerek. Anlayabilir.

Nasıl engel olacağız? dedim. Nasıl bozacağız?

Ses çıkarmadı. Uykuya dalmaya nasıl engel olabilirdiniz? Rüyalarınızda ne yaptığınızı nasıl kontrol edebilirdiniz?

Constantine... diye başladım soruma, önce tereddüt etsem de sonra arkasını getirdim. *Constantine düşündüğün her şeyi hissedebiliyor mu?*

Başını iki yana salladı. *Henüz değil. Constantine beni annem sayesinde kontrol ediyor.*

Cevabındaki dile getirilmemiş uyarıyı yakaladım. Henüz değil. Constantine'in hepimize karşı annesini kullandığını öğrenmemle içimdeki öfke kabardı. *Onu nerede tutuyor?* diye sordum.

Bilmiyorum, diye yanıtladı Talin. Daha geçen hafta yerini değiştirdi, bunu iki haftada bir yapıyor. Bilgi bir sır olarak saklanıyor. Annemin götürülmesini emretmeden önceki gün yeri kendisi seçiyor ve başka kimseye söylemiyor. Duraksadı, ifadesi gölgelendi. Duygularımdaki değişimi hissedebilir. Geçen sefer böyle buluştuğumuzda rüyamda seni gördüğümü anladı. Duygularım yüzünden senin bir şeyler peşinde olduğunu düşünebilir.

Rahatlama, üzüntü ve korku aynı anda içime aktı. Constantine henüz Talin'in zihnini istila edememişti. Talin hâlâ kendi adına düşünebiliyor, kendi kararlarını verebiliyor ve gerekirse bir şeyleri saklayabiliyordu.

Onu kaybetmedin. Henüz değil.

Yine de Başkan ona bağlıydı. Zihni onun zihnine benimki kadar bağlıydı ve duygularındaki değişimi hissedebiliyordu. Talin'in kalbini duvarların arkasına kilitlemesine şaşmamalıydı. Korku içinde olmasına şaşmamalıydı.

En kötüsüyse annesinin Constantine'in elinde olmasıydı. Sevdiklerini korumak zorundaydı. Annesinin onun yanında verdiği mücadeleyi hatırladım, ona olan sevgisi hepimiz için bir esin kaynağıydı. Azıcık şeye sahipken bize bir ziyafet hazırlamayı başarmıştı.

Onu bulmamız gerekiyordu. Onu kurtarmalıydık. O olmadan Talin'e yardım edemezdik.

Talin bana baktı, ifademdeki öfkeyi gördü. Kederle gülümsedi. Duyguları keder ve acı dolu bir sevgi dalgasıydı.

Bakışlarını yere indirdi. *Sana yaptıkları için üzgünüm.*

Kendi kaybının derinliğine rağmen Skyhunter dönüşümünü yaşadığımda başıma gelenleri düşünüyordu. Ailemi düşünüyor-du. Diğerlerini düşünüyordu.

Bağımızda kederin, umudun, korkunun hatta aramızda belki hâlâ var olan ve aşk denilebilecek sevginin ötesinde yeni bir şey hissettim. Kendini yeniden çekip agresifçe uzaklaştı. Bu gerilimi ilk bağ kurduğumuz ve aklındaki düşünceleri okumamı

istemediğindeki zamanlardan hatırlıyordum. Şimdi de bir sır saklıyordu ve ne olduğunu tahmin edemiyordum.

Ya ona senin katlanmak zorunda kalmadığın şekillerde zarar verdilerse?

Çaresizce daha fazlasını anlatmasını istedim ama o ne kadarını söyleyebileceğini tartıyormuş gibi sessiz kaldı.

Talin'le tekrar konuşabilmenin eskisi gibi olacağını nereden çıkardığımı bilmiyordum. İlk günlerde kurduğumuz bağ Başkan'ın zihnini işgal etmesiyle sona ermişti. Şimdi farklı türden bir mesafeyle birbirimizden ayrılmıştık. Çaresizlik içinde aramızdaki engelin yükseldiğini hissettim.

Talin artık Talin değil, Başkan'ın bir uzantısı. Constantine emir verirse tereddüt etmeden seni öldürür ve eğer Jeran için bir tehdit oluştursa sen de aynısını yaparsın.

Ya kanım onun ellerine bulaşırsa? Ya onunki benim ellerimi kirletirse?

Bir kez daha düşman olmuştuk, ikimiz de ilk tanıştığımız zamana göre zıt taraflara geçmiştik.

Bu düşünceler içinde kaybolduğumu hissettiğini biliyordum. Sanki aynı odadaymışız gibi benden birkaç santim ötede duran Talin'e baktım. Ona eğilmek, nefesini tenimde hissetmek, ipek saçlarında parmaklarımı gezdirmek istiyordum. Şimdi eline dokunsam gerçekten hissedebilir miydi? Birbirine bağlı zihinlerimizin gücüyle ortaya çıkan gerçeklik o kadar netti ki neyin rüya neyin gerçek olduğunun ayırdına varmak zordu.

Bir an daha bu rüyada kalma cesaretini gösterdik. İkimiz de bir şey söylemedik. Her an kaybolabileceğini bilerek nefes alışverişine odaklandım. O yüzümü inceledi, bir şey arıyordu.

Ona uzanmaya çalıştım.

Sonra görüntü titredi. Uyanıyorduk. Etrafımızı saran dünya bulanıklaşmaya başladı.

Talin. Yapamayacağımı bilmeme rağmen kendime engel olmayıp bir kez daha ona doğru uzandım.

Gerçekliğin askıya alındığı anın bulanıklığı içinde o gözden kaybolurken ben gecenin içinde sarsılıp sıçrayarak trenin tepesinde uyandım.

Nefesimi tutup gözlerimi açtım. Ellerimle yüzümü ovuşturduğumda gözyaşları buldum. Görüntüsü zihnime kazınmıştı. Son derece gerçektir. Constantine'in şüphesini çekebileceğimiz rüyadan nihayet çıkabildiğimiz için rahatlamış olmam gerekiyordu ama aksine, kendimi bomboş hissediyordum. Talin'i bırakmak kalbimi göğsümden söküp atmak gibiydi. Yüzümü buruşturdum. Vücudum kesilip açılmış gibi bir acı hissediyordum.

Gözlerim Jeran'a kaydı, uyuyordu. Trenin üstünde bizi koruma nöbetim sırasında güya uyanık kalacaktım. Suçluluk duygusuyla vücudumun onun vagonun üstünden yuvarlanmasını engellemesi için yer değiştirdim ve trenin kalanına baktım.

Bakışlarım birkaç vagon ilerideki ağır bir kalıntıyı taşıyan platforma takıldı.

Karanlık, eseri korumak için görevlendirilen birkaç işçinin bizi görmesini engellediği için minnettardım. Orada, tren vagonlarıyla birlikte sallanıyorlardı. Başta hepsinin uyuduğunu sandım ama sonra birkaçının vagonun kenarından acıyla iki büklüm olmuş kusan işçilerden birini tuttuklarını gördüm.

Bunca zaman sonra trenin sallanmasına alışmış olduklarını düşünmüştüm. İçlerinden birinin bu yüzden hasta olmasına şaşırdım.

Gecenin zifiri karanlığında hasta işçinin kan kustuğunu fark etmem bir dakikamı aldı. Elbette nasıl göründüğünü biliyordum, daha önce karanlıkta defalarca kan görmüştüm. Rüzgârla gelen hafif metalik koku haklılığını onaylıyordu. İçim çekildi.

İşçinin eskiden kalma bir yarası olmalıydı. Belki de eseri taşıırken verdiği mücadele sırasında daha da kötüleşmişti. İşçinin yorgunluktan bitap düşene kadar öğürmesini mide bulantısıyla izledim.

Eserin diğerk tarafındaki başka bir işçi de hareketli platformun kenarında kusuyordu. Buradan bile, ara sıra ondan gelen iniltileri duyabiliyordum. O adam da kan kusuyordu.

Onlara bakarken Talin için hissettiğim üzüntü bir an için azaldı. Sonunda huzursuz bir uykuya daldıklarını gördüm. Onda da mı eski yaralar vardı? Nedense bu bana pek mantıklı gelmiyordu. Gözlerim uyuyan işçilerden tuhaf biçimde tanıdık gelen metal silindire kaydı, içinde yayılıyor gibi görünen hafif ışığa odaklandım.

Belki hayal gücümün bir ürünüydü. Belki, raylar boyunca kıvrılarak ilerleyen trenin önünden geçtiği köylerden gelen ışıkların esere vurmasıydı.

Yine de onunla ilgili içimde kötü bir his vardı. Çocukken Karenşa'nın ilk Hayaletlerinin Cardinia caddelerindeki geçit törenini izlerken hissettiğim gibi bir histi. Her yıl gündönümü şenliklerinde savaş mahkûmları sokaklarda sürüklenirken üzerime kırmızı kâğıtlar yağdığında hissettiğim gibi bir histi.

Havada doğal olmayan bir şeyin yer değiştirdiği hissi. Bir şeylerin korkunç biçimde ters gideceği hissi.

12

TALIN

Cardinia sarayındaki ilk gecemi huzursuz geçirdim. Koridorlar, kapılar ve spiral merdivenlerden oluşan alanın büyüklüğüne alışamamıştım. Burada asansör adını verdikleri hareketli platformlar vardı. Makaraların aşağı yukarı hareket ettirdiği çelik kutularla sarayın içinde bir kattan diğerine geçiliyordu. Doğu tarafında ana saraya bir koridorla bağlı ayrı bir binada devasa bir sera vardı: Mermer ve taş sarayın aksine cam bir yapıydı. Diğer Savaşçılarla birlikte Cardinia'ya ilk ayak bastığımda ulusal panayır için dikildiğini gördüğüm cam sergi salonu bu seradan örnek alınarak yapılmıştı. Constantine'in sık sık uğradığı bu yer meyve ağaçları ve gökkuşağı renklerinde hoş kokulu çiçeklerle dolu bir cennetti.

Ana sarayın avlusu cam tavanla kapanmıştı. Yıldızlı pervazlarla çerçevelenen duvarlara Karensa'nın göçebe ırk oldukları günlerden başlayıp kuzeydoğuda bir nehir kıyısında, Kadimler'in harabelerinin üzerine ilk kalıcı şehirlerini kurdukları döneme kadarki tarihini gösteren ayrıntılı sahnelerin resimleri çizilmişti.

Anlamsız savurganlıklarla dolu bir yapıydı. Baktığım her yerde yeni ve çok büyük bir şey vardı.

Ayak seslerim boş koridorlarda yankılanıyordu. Sarayda binlerce hizmetli çalışıyor olmalıydı; ama geceleri, Başkan buradaki tek kişiymiş gibi hissediyordum.

Yine uyuyamıyordum. Akşam yorgun düştüğümde rüyamda Red'i görmüştüm, şaşırtıcı derecede canlı o rüyadan gözümde yaşlarla sıçrayarak uyandığımda Red'in ismi hâlâ zihnimde yankılanıyordu. İmkânsız olduğunu bilmeme rağmen gerçekten konuşmuşuz gibi hissetmiştim. Ona bakarken beni gerçekten gördüğünü anlayıp korkmuştum. Ne de olsa son rüyamın gerçekten bir kesit olduğu ortaya çıkmamış mıydı? Dakikalarca zihnimde onu Constantine'e ifşa etmiş, Başkan'ın bir kez daha bağ kurduğumuzu hissetmesi riskini almıştım. Sonrasında saatlerce Constantine'in ne zaman gelip Red'i gördüğüm ikinci rüyamı soracağını merak ederek kendimi duvarlar ördüğüm kalbimin arkasında gizlenmeye zorlamıştım.

Ya da daha beteri Başkan'la bir köşeyi dönüp Red'i dizleri üstünde zincirlenmiş görecektim. Red'i rüyalarımda görmek bir şekilde Başkan'a bulunduğu yeri açık edecek ve yakalanmasına neden olacaktı.

Ama bu kez Constantine hiçbir şey söylemedi. Bir dahakine bu kadar şanslı olmayabilirdik.

Dolayısıyla bu gece o boş koridorlarda yürürken düşüncelerim gölgeler ve kâbuslarla doluydu. Özel düşüncelerimin tekrar açığa çıkmasından duyduğum korkularla... Casuslar tarafından izleniyor olmaktan duyduğum korkularla... Annemin çekeceği acının bağlı olduğu Constantine'in ruh hâlinden duyduğum korkularla... Hepsinden öte, isyancıların Başkan'a karşı harekete geçmesinden, bir gün Constantine'i bu tehlikeden koruma konusunda başarısız olmaktan ve bu nedenle annemin infaz edilmesinden duyduğum sonsuz korkuyla doluydu.

Tüm bu endişeler dayanılmaz hâle gelene kadar midemi alt üst etti. Yürüyüşümü yarıda bırakıp odama döndüm ve banyoya koşup içimde hiçbir şey kalmayana kadar kustum.

Ne olursa olsun acı çekecektim. Bu tünelin sonunda hiç ışık yoktu.

...

Sabah nihayet şafak söktüğünde yorgun ve huysuzdum. Yıkayıp giyinmem için gönderilen genç hizmetliye çelik kanatlarımdan birini uzatıp korku içinde odamdan dışarı çıkmasını sağladım. Kaçışını görmek içimde bir suçluluk duygusu uyandırsa da onun içi endişelenecek vaktim yoktu. Bugün Constantine'in annemi bir süreliğine nereden tutmaya karar verdiğini görmeye gidecektim.

Çok geçmeden beni Cardinia'nın başka bir bölgesine götüren arabaya bindim. Şehir merkezinden geçerken ana cadde boyunca sıralanan heykellerin bazılarının taş kaidelerine taze boyalar sıçradığını ve üzerlerine bir şeyler yazıldığını gördüm.

Bir an için dikkatimi dağıttılar. Araba yaklaşınca bunların taş karalanmış öfke çığlıkları olduğunu fark ettim.

KUKLA BAŞKAN ÖZGÜRLÜK BİR YALAN KARENDA'NIN GİRTLĞİNİ KESİN

Araba yollarından geçip verilen hasar gözden kaybolana kadar onlara baktım. Şüphesiz, birileri bunları mümkün olan en kısa sürede temizleyecekti. Fazla düşünmeme gerek yoktu ama danışmanın tren istasyonundaki sözleri aklıma gelip duruyordu.

Bağımsızlık.

Başkan'a yönelik tehditler onun değerli heykellerinin üzerine karalanmıştı.

Araba şehir merkezinden uzaklaşıp dar bir sokağa girene kadar da bu düşünceler zihnimi kurcaladı.

Bölgeye attığım tek bir bakış, bana bilmem gereken her şeyi söylemişti. Bu kez anneme giden yol güzeldi; üstü açık at arabası,

yaşlı meşe ağaçlarının gölgelediği bir Cardinia bölgesinden geçiyordu. Bizi süslü dövme demirden kapılara ulaştıran yol, pürüzsüz asfalt döşeliydi. Kapıların ardındaki parlak mika ile süslenmiş Arnavut kaldırımları beyaz mermer ve taştan yapılmış bir malikâneye uzanıyordu, süs havuzunun fiskiyesinin sesi hayatı tatlılaştırıyordu.

Ördüğüm duvarların arkasında, kalbimdeki dehşet düğümü biraz gevşedi; kaslarımın da gevşediğini, havanın ciğerlerime biraz daha kolay dolduğunu hissettim. Constantine'in benden memnun olduğunu böyle anlıyordum. Mara'ya giderken ona eşlik etmiştim, savaş mahkûmlarını Hayaletlere çevirerek cezalandırmasına yardım etmiştim. Onu ve trenimizi korumuş ve sırtımı Red'e dönmüştüm. Onun için kendi ruhumu kanatmışım. Karşılığında annem kısa bir süre burada, hayatımda gördüğüm en büyük malikânede yaşayacaktı.

Kapılar bizim için açılırken sürücü başını sallayarak "Cardinia Belediye Başkanı Elland'ın evine hoş geldiniz," dedi. Yarı tiksinti, yarı korkuyla bana baktı. "Hizmetlileri bugünkü misafirliğinizde tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacak. Gün batarken arabam ve ben sizi malikânenin girişinde bekliyor olacağız."

Başka şeyler de söylemişti ama Karenezcesi anlayamayacağım kadar hızlıydı. Sadece başımı salladım ve dikkatimi mülkün ön kapısına çevirdim. Gerçekten de ön kapıda hazır olda bekleyen, yüzleri bize dönük bir sıra hizmetli gördüm. Bakışlarımı yolun geri kalanına çevirdim.

Constantine annemle ilgili verdiği sözü hiç bozmamıştı, yine de hâlâ endişeliydim. Gözlerim onu ararken parmaklarımı huzursuzca bacağıma vuruyordum. Annem henüz görünürde yoktu.

Ben arabadan inerken hizmetliler hafifçe başlarını eğdi. Sürücü beni indirir indirmez atlarını ileri sürme konusunda tereddüt etmedi. Dizginleri salladığını duyabiliyordum, omzumun üstünden bakınca sırtını çoktan bana döndüğünü, sanki ona saldırmam için kendini hazırlamış gibi kamburlaştırdığını gördüm.

Hizmetlilere baktım. Bir yanım kanatlarımı tamamen açıp bu Karensalıların Başkan'ın Skyhunter'ından korkmalarını izlemek, bana baktıklarında gördükleri o canavar olmak istedi; ama kendime onların hizmetli olduklarını hatırlattım. Hatta içlerinden bazıları annem gibi mahkûm ya da diğer fethedilen topraklardan gelen ve Belediye Başkanı'na hizmet etmeye zorlanan insanlar olabilirdi. Ben de bunun yerine sadece başımı eğerek karşılık verdim.

Gerçi hiçbiri beni görmüyordu. Hiçbirinin bana bakmaya cesareti yoktu.

"İşte buradasın, tam zamanındal"

Belediye Başkanı'nın tanıdık sesi merdivenlerin üstünden geldi, başımı kaldırıncı basamaklardan bana doğru indiğini gördüm, gümüş rengi kıyafeti ve sıkıca toplanmış saçlarıyla muhteşem görünüyordu.

"Anlaşılan Başkan'ın anneni ödüllendirmesine yetecek kadar iyi davranmışsın," dedi. Tıpkı Newage'deki gibi, zoraki itaat etme çabama sırtarak karşılık verdi. Ardından yanındaki hizmetliye sert sert baktı. "Pekâlâ, orada öylece durma. Skyhunter'ın atının hazırlandığından emin ol ve ona yolu göster."

Hizmetli emir karşısında hafifçe sıçrayıp aceleyle başını eğdikten sonra koşarak uzaklaştı.

Belediye Başkanı bana dönüp elini malikâne boyunca dönen patikaya uzattı. "Annen bu sabah at biniyordu. Uzun süren esaretinden sonra beklenenden daha güçlü. Belki Basea ruhuyla ilgili bir şeydir." Gülümsedi. "Ya da belki mahkûmlarımıza iyi muamele ediyoruzdur."

Esprisi karşısında yumruklarımı sıktım ama o kahkaha attı. "Hadi o zaman Skyhunter," deyip ilgisiz bir tavırla elini bana doğru salladı. "Halletmem gereken bir sürü iş var ve sen yeterince zamanımı aldın."

Soylu kadının küçük cömertliği karşısında şaşırısam da üzerinde durmadım. Bunun yerine hızlıca başımı eğdim.

"Ah, Constantine ve oyunları," dedi, sesi neredeyse üzgün çıkmıştı. Gözlerinde anlayış pırıltısı vardı. "Çocukluğundan beri hiç değişmedi. Tamam o zaman. Git hadi."

Dönüp Belediye Başkanı Elland'ın koşarak gönderdiği genç hizmetliyi takip ettim. Hizmetli beni malikânenin yanına götürdü. Köşeyi döndük ve orada, ev boyunca uzanan taş duvarın önünde annem beni bekliyordu.

Beyaz bir atın üzerindeydi, hemen yanında duran ikinci bir atın dizginlerini tutuyordu. Gri beyaz saçları kalın bir örgü hâlinde sırtından dökülüyordu. Beni asıl şaşırtan üzerindeki geleneksel Basea giysilerine benzeyen kıyafetiydi: önden düğümlemiş bol beyaz bir gömlek, hilal şeklinde parlak gümüş tokayla tutturulmuş siyah renkli geniş kuşağı olan yüksek belli bir pantolon. Basea'da bile onu bu kadar şık görmemiştim.

İçim minnetle dolup taşıyordu ama bugün Constantine'den bağımız aracılığıyla duygularımı hissetmekte zorlanacağı kadar uzaktaydım. Gerçi hissetse bile umurumda değildi. Annemi böyle görmek gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Aynı anda içimde büyük bir öfke birikti. Geçen ay annem hapishane bölgesinde tutulmuştu. Şimdi ise Belediye Başkanı'nın malikânesindeydi, yemesine ve dinlenmesine izin veriliyordu. Hapishanede çalışırken ellerinde açılan yaralar iyileşmişti, cılız yüzü tombullaşmış, cildine renk gelmişti.

Constantine ve oyunları, demişti Belediye Başkanı. Haklıydı. Avıyla böyle oynuyordu, bana itaat etmeyi öğretmek için, hatta belki vatandaşlarından biri gibi onu sevmem için, bu duyguları benden çekip alıyordu.

Etrafıma bakarak annemi buradan kurtarıp güvenli bir yere götürebileceğim yol aradım; ama Constantine beni bu konuda uyar-mıştı. *Seni hep izliyorum*, demişti. Ben görmesem bile ağaçların arasında, çevrede saklı askerler, malikânenin çatısında silahlarını annemin başına doğrultmuş keskin nişancılar olduğunu biliyordum. Eğer bir şey denemeye kalkışırsam onu öldüreceklerdi. Ben

bile, tüm Skyhunter geliştirmelerime ve gücüme rağmen onları durduramazdım.

Annem yüzümdeki ifadeye bakıp kederle gülümsedi. Bu ay sahip olduğu lüksün sırf itaatkârlığımın Başkan'ı memnun etmesi sayesinde olduğunu biliyordu ve bu kez, etrafını saran bu lüksün ötesinde, hangi şartlar içinde olursa olsun gözlerinde taşıdığı ağırlığı görebiliyordum. Güvende olmasının daima bir bedeli vardı.

Yine de bunları bir kenara bıraktı. "Ne?" dedi, sesinde alaycı bir tonla. "Anneni Basealı bir asil gibi hayal etmedin mi hiç?"

İçim samimi bir rahatlama ile doldu. Kimsenin Mara işaret dilini anlamadığı, söylemek istediğim her şeyi sadece Constantine'in algıladığı Cardinia'da kapana kısılmak, duygularımı kalbime gömmek beni içi boş bir kabuk hâline sokmuştu; ama annemle birlikte olabildiğim bu günlerde kalbimi biraz aralayıp onu içeri alıyordum.

Sanırım bunun için Başkan'a teşekkür edebilirdim.

"Sadece o kıyafetlere aitmiş gibi görünüyorsun diyecektim," dedim işaret diliyle.

Yanında duran atı işaret etti, hızla yanına gittim, günün tadını çıkarmaya hazırdım. Eyeri tutup atın sırtına kolaylıkla atladıktan sonra annemi takip etmesi için onu yönlendirdim. Arazinin geri kalanını oluşturan tepelere doğru döndük. Hafif bir esinti vardı, hava ılıktı ve düşman bir ülkedeki mükemmel ânın tadına varıyor olmanın tuhaflığını görmezden gelip kendimi bıraktım.

"Ağrıların nasıl?" diye sordu annem huzurlu sessizliğin ardından. Dilinden döküle Baseacanın sakinleştirici etkisini hissettim. Bu her ziyaretimde sorduğu bir soruydu. Bir süre cevabım, *hep var, sürekli*, hiç geçmiyor olmuştu. Vücudumdaki küçük değişiklikleri görüyordu, bir ay saçlarımdaki metalik parıltı, bir sonraki ay kanatlarıma eklenen bıçak uçları. Kemik iliklerime eklenen küçük çelik partiküllerin, vücudumdaki değişikliklere uyum sağlayabilmesi için büyüyüp güçlendirerek zorladıkları kalbimin, o ilk haftalarda kalbimin patlayacağından emin hâlde nefes alma

çabasıyla acı içinde göğsümü tutarak geçirdiğim uykusuz gecelerin... Annem bunların sonuçlarını görüyordu.

Annemin acı çektiğini görmenin ıstırabına rağmen beni o hâlde görmenin anneme daha çok acı verdiğini tahmin edebiliyordum.

Başımı iki yana salladım. İşaret diliyle cevap verebilmek için dizginleri bırakıp "Çok az o da bazen uyurken," diye cevap verdim. "Artık dönüşüm sürecimde fazla bir şey kalmadı." Bu konuda daha fazla konuşmamak için hemen sordum, "Belediye Başkanı sana iyi davranıyor mu?"

Annem homurdandı. "O kadın," dedi. "Bu atı bana nasıl getirdi biliyor musun? Ben küvete girene kadar bekledi ve sonra banyo suyum içmesi için atın başını açık pencereden soktu. Çıgıllıklarım arasından bile onun kahkahalarını duyabiliyordum. Espri anlayışı olan bir Cardinialı. Vay canına!"

Şaşkın şaşkın kahkaha atarken sesim ince bir hırıltı gibi çıktı. "Bu ülkede gerçek bir insan olmalı bence."

Annem de kahkaha attı, sonra atlarımız malikâneyi geride bırakıp ağaçlıklarla çevrili çayıra girerken sessizleşti. "Bana günde üç öğün getiriyorlar," dedi kısık sesle. "Tavuk, yumurta ve yulaf lapası. Poğaça ve kokulu pilav. Balık, haşlanmış sığır eti ve erişte. Basea yemekleri Talin. Hepsi sanki bir uzman aşçının elinden çıkmış gibi. Başkan sözünü tutuyor ve bize her fırsatta bunu hatırlatmak istiyor; ama benim her gün düşünebildiğim tek şey mutfağlarında muhtemelen Basea'nın düşüşünden kaçan ve üç kuruş Karensa parası karşılığında bana yemek yapan bir aşçı olduğu. Başkanın emriyle." Gözlerini ufka doğru çevirirken dudaklarını sıktı. Orada Kadimler'den kalma birkaç harabenin silüetini görebiliyorduk, uzun sütunlar zeminden yükseliyor ama hiçbir yere varmıyordu. "Benim yüzümden onlara hizmet etmek zorunda kaldığın için üzgünüm Talin."

Başımı salladım. İlk aylarda annemin beni Başkan'a itaat etme işkencesinden kurtarmak için kendini öldüreceğinden korkarak yaşamıştım. Çektiğim ıstırap karşısında o kadar hırpalanmış ve

o kadar cansızlaşmıştı ki... İkinci ziyaretimde dizlerimin üzerine çöküp küçük bir kız gibi ağlayarak hayatta kalması için ona yalvarmışım. O ölürse benim de öleceğimi söylemişim. Bana söz vermeye zorlamışım. Bu yüzden yaşamaya devam etmişti.

Bazen onu hayatta kalmaya zorlayarak korkunç bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

Ellerini işaret ettim. "Yaraların düşündüğümünden hızlı iyileşmiş."

Başını sallayıp şimdi sadece yara izi kalmış parmaklarına bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek baktı. "Başkan ayın diğer yarısında iyi iş çıkardığının haberini gönderince çalıştığım hapishane ekibinin başı beni vardiyadan erken çıkardı." Kelimelerini dikkatli seçerek gözlerini bana çevirdi. "Orada iki hafta hastanede kaldım ve Karensa'nın dışındaki eyaletlerden gelen savaş mahkûmlarının anlattıkları hikâyeleri dinlemekten başka bir şey yapmadım."

Annemin sözlerine tepki vermemeye, saraydan bu kadar uzaktayken bile Constantine'in ne düşündüğümü fark etmesi ihtimaliyle zihnimi sakın tutmaya dikkat ettim; ama kalbim duracak gibiydi.

Annemin yaşamayı seçmesinin diğer nedeni buydu. Bu, Constantine'in *beklemediği* bir şeydi. Cardinia'da annem gibi bir ay içinde hapishane bölgesinden Belediye Başkanı'nın malikânesine geçebilen çok az kişi vardı. O da götürüldüğü her yerde kulaklarını dört açıyordu. İşime yarayabilecek bilgiler arıyordu.

Casusluk yapıyordu.

"İyileşirken dinleyecek hikâyeler bulmana sevindim," diye cevap verdim parmaklarımı sakince hareket ettirerek.

"Söylentiden fazlası degiller." Annem omuz silkti. "Tanapeg'de birkaç çatışma ve protesto. Tutuklananlardan birkaçı benim çalıştığım hapishane bölgesine getirildi. Belediye Başkanı onları kendi malikânesinde çalıştırıyor."

Sadece birkaç çatışma ve protesto. Bu dikkatli bir cümleydi. Konuşurken bana anlamlı anlamlı baktı, annemin ne anlatmak istediğini anında anlamışım.

Belediye Başkanı onları kendi malikânesinde çalıştırıyor. İlk geldiğimde Belediye Başkanı'nın bana ne söylediğini hatırladım. Uzun süren esaretinden sonra beklenenden daha güçlü. Belki mahkûmlarımıza iyi muamele ediyoruzdur.

Annem Belediye Başkanı yardım ettiği için mi bu kadar çabuk iyileşmişti? Eğer durum buysa... Belediye Başkanı ona neden yardım etmişti? Düşünce o kadar çılgındı ki sürdürmeye korkuyordum. Belediye Başkanı başka neye yardım ediyordu?

"Ah?" diye karşılık verdim sakince, dahasını duymak istiyordum. "Artık Birlik'in kanadı altında olduklarından protesto edecekleri fazla şey olacağını sanmam."

Sık ağaçlığın kenarından giderken annem atını yavaşlattı, ben de aynısını yapmak için atımı dürttüm. "Diğer uluslarda nadiren ayrılmak isteyen grupların çıkması gerçekten önemli mi?" Bana dönüp bir baktı. "Eğer buraya getirilirlerse Birlik için gerçek sorun olur."

Bunun üzerine anneme hızlıca baktım. Parmaklarım süratle hareket ediyor sadece annemin anlayabileceği ama başka kimse-
nin duyamayacağı kelimeleri işaret ediyorlardı. "Cardinia'ya mı getirildiler?"

Bir kez başını salladı. "Tam kalbine," dedi işaret diliyle.

Ardından atını hızla koşturmaya başladı. Ben de aynısını yaptım. "Şimdi de ben burada, bu malikânede dinleniyorum. O tut-sakların nereye götürüldüğünü kim bilir? Belki çoktan hapislane bölgesinde ölmüşlerdir." Hafiften güldü. "Ya da belki kendilerini daha üst düzey yerlerde çalışırken bulmuşlardır."

Sözleri umursamazca, ilgisizce söylemişti, onu tanımayan biri alaycı bir üslupla konuştuğunu düşünebilirdi; ama ben gözündeki pırıltıyı yakalamıştım. *Belki de kendilerini daha üst düzey yerlerde çalışırken bulmuşlardır.*

O eski mahkûmlardan bazılarını tanıyordu. O isyancılardan bazılarının göz önünde saklandığını biliyordu. Nereye yerleştirildiklerini biliyordu.

Tam buraya.

“Ne tür üst düzey yerler?” diye sordum işaret diliyle.

“Ulusal Laboratuvar,” diye cevap verdi işaret dilini kullanarak.

Annemle yan yana giderken sessizliğe bürünmüştük ama artık ellerim titriyordu. Birileri Birlik’in savaş deneylerinin doğduğu yere girmenin yolunu bulmuştu.

İfademe bakıp hafifçe gülümseyip işaret diliyle, “Sadece söylenti; ama senin kulağının arkasında yara izi olan biriyle konuşman gerektiğini söylüyorlar,” dedi.

Tüm düşüncelerim başımın içinde gürültüyle dönüp duruyordu. Onları baskılayıp aklımı annemle at binmeye dönmeye zorladım.

Bana bilmem gerekeni söylemişti. Birlik’in sınır eyaletlerinde huzursuzluk çıkaran isyancılar Cardinia getirilmişti. Onlar buradaydı, başkentte. Belediye Başkanı’nın emrinde çalışıyorlardı.

Belki de Belediye Başkanıyla birlikte çalışıyorlardı.

Belediye Başkanı Elland gerçekten dahil olduysa o zaman huzursuzluk düşündüğümünden büyük olmalıydı. Hızla büyüyen bir hareketti. Bununla ilgili daha fazla şey öğrenebilirsem yardım etmenin bir yolunu bulabilirdim. Mara yenilgiye uğradığından beri tutunduğum eski bir düşünce aklıma geldi.

Birlik bizi fethetmişti ama henüz yok edememişti.

13

RED

Cardinia'da son kez özgürce ayak bastığımda on iki yaşımdaydım.

Geçmişe dönüp baktığımda her şeyi hatırlıyordum. Sıcak, yapış yapış bir gündü, şehirde yaz şöleni vardı, çocukların kaymasına izin verdikleri sulama tünelleri sisteminin sergilendiği bir festivaldi. İki arkadaşım ile birlikte gitmiş, sırlıklam hâlde kahkahalara atarak dönmüştük, iki dondurma yapışkan şekerleriyle ellerimizde eriyordu.

Ne eğlenceli bir gün geçirmiştım. Etrafımda olan şeylerle ilgili ne kadar az düşünüyordum.

O zaman sokağın köşelerinde durup beni izleyen, beni düşmekten ya da boğulmaktan ya da at arabalarının önüne, caddeye koştuktan koruyan muhafızlarıma bakmıştım. Bir yıl sonra şehre gözden düşmüş bir asker olarak dönmüştüm, bir kızı vurmadığım için amirimi dolaylı olarak öldürmekle suçlanıyordum. Talin'i.

Talin, onun için endişelenmeyi bırakamadığım kız. Onu kurtarmayı, bizimle birlikte buradan çıkacağını hayal bile edemediğim kız.

Üstümüzde Karensa giysileri, yüzümde bir maskeyle Jeran ile birlikte Cardinia sokaklarında yürürken ikiden fazla nöbetçinin nöbet tuttuğu her sokakta gerildiğimi fark ettim.

Trenimiz, Mara sınırında çıktıktan iki akşam sonra nihayet gündönümü kutlamalarına kendini kaptıran Cardinia'ya varmıştı. Şehre gelir gelmez ilk yaptığımız şey yeni fethedilen Mara'nın artıklarını satan işportacılar gibi davranarak bıçaklarımızdan birkaçını para karşılığı takas etmek oldu, sonra kendimize yeni giysiler aldık. Cardinia bir zamanlar, Karensa Birliği gelmeden önce Togaia'nın başkentiydi ve bu da herkesin yeni fethedilen topraklardan gelen ziyaretçilerin uyum sağlamakta zorlanmasına alıştığı bir şehir olduğu anlamına geliyordu. Cardinia'da bir sürü farklı insan olduğu için kalabalığa rahatça karıştık ama bu, General Catoman'ın askerlerinin tetikte olduğu ve bize benzeyen birilerini aramadığı anlamına gelmiyordu.

Tüm şehir gündönümü şenliklerine katılmak için toplanmıştı. Kalabalık, yanımızda itişip kakışarak dikkat çekmemize engel oluyordu. Yürürken yanından geçtiğimiz her nöbetçinin kol bandına dikkat etmeyi alışkanlık hâline getirmiştik, her birinde hangi devriyeye ait olduklarını gösteren farklı semboller vardı.

Küçük bir oğlan çocuğu gibi görünen, o zamanki yaşlarımda bir nöbetçi gördüğümde gözlerim doluyordu.

Manzara içimde istenmeyen bir nostalji rüzgârı estirdi. Bir anda kendimi yine, acemi bir çocuktan biraz daha büyük, rütbe işaretimin cılız kolumdan düşmemesi için bandımı koluma iki kez saran genç bir asker gibi hissettim. Başka devriyeye atanan arkadaşlarımı nerede bulabileceğimi söyledikleri için günlük görevlerim sırasında diğer şehir devriyelerini takip ederdim. Anıları zihnimden uzaklaştırıp sembollerin çetelesini tutmaya başladım. Göğsüme dağlanan eski devriye işaretim giysilerimin altında sızlıyordu.

O eski arkadaşlarımdan hâlâ burada olup şehirde devriye gezen var mıydı? O zamanlar onlar da benim gibi bir çocuktu. Şimdi beni bu maskenin ardından bile tanıyabilirler miydi? İçgüdüsel olarak uzanıp başımın etrafına gevşekçe sardığım bezi düzelttim.

Jeran yanımda yürüyordu, etrafa bakarken yarım maskesinin arkasında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu festival hakkında bir

şeyler okumuştum,” dedi mükemmele yakın Karenezcesiyle, “ama bu kadar büyük olduğunu hayal etmemiştim.”

Teşekkür ederim Jeran, diye düşündüm kendi kendime, *bu kadar akıcı konuştuğun için.* “Bize ait değil,” diye cevap verdim. “Bu Carreal’e ait bir gelenek. Karensa yıllar önce o ülkeyi ele geçirdiğinde gündönümü festivallerini o kadar eğlenceli buldular ki sahiplenmeye karar verdiler.”

Jeran’ın dudakları gerildi. Ana caddede yürüyüp geniş bulvar boyunca sıralanan yüzlerce tezgâhın önünden geçerken bakakaldı. “Her zaman bu kadar provokatif miydi?”

Sözleri üzerine gözlerimi onun baktığı yere çevirdim. Jeran dikkatini ana caddede sergilenen bir heykelin mermer kaidesine sürünmüş siyah boyaya vermişti.

Bu Başkan’ın alevler içinde yok olan mührüydü.

Hemen yanında duran diğer bir heykel de tahrip edilmiş, kırmızıya boyanıp öfkeli sözlerle karalanmıştı.

KARENZA ÖLDÜ.

Gözlerimi kırıştırdım, şaşkınlıktan bir süre bir şey söyleyemedim. “Hayır, bu yeni,” diye mırıldandım.

Şehirdeki nadir yaşanan huzursuzluk haberlerine aşinaydım, amirlerim burada sık görev yapar, potansiyel isyancıları izleyip şüpheli görünenleri tutuklardı; ama bu türden açık bir isyan mı? Böylesini daha önce görmemişim.

Jeran bir süre daha durup hangi heykellerin hasar aldığına baktı. “Talin’i burada hissedebiliyor musun?” diye sordu.

Talin’den bahsedilmesi içime yeni bir korku dalgası gönderdi. Tüm tren yolculuğu boyunca kalp atışları bana eşlik etmişti ama şimdi hafif bir kıpırtı gibi hissediyordum, hatta festivalin gürültüsü ve kaosu içinde bir kısmı kayboluyordu. Şu an her ne hissediyorsa algılayamıyordum. Düşüncelerini sımsıkı tutuyor olmalıydı.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum," diye itiraf etmişirde. Sadece bunu söyleyebilirim."

Dün gece gördüklerim aklıma geldi. Bir yanıım hâlâ nuşmamızın sadece bir rüya olduğuna inanıyordu ama gerçek olmalıydı; çünkü uyandıktan sonra bile son derece r derece gerçekçi görünmüştü.

Jeran yan yana baktı. "Annesinin şu anki yerinde ne ka redir olduğunu biliyor muyuz?"

Annemi, demişti Talin bağımız aracılığıyla, öfke ve üzünt sesi o kadar keskin ve çaresiz çıkmıştı ki acısını hâlâ hisse yordum. Talin'in Başkan için çalışmasının tek nedeni ann Bu tuzağın acısını biliyordum.

"Yaklaşık bir hafta," diye cevap verdim kısık sesle. "Bir daha orada kalacak. Sonra Constantine, Talin'den duyduğu nuniyete ya da hoşnutsuzluğa bağlı olarak yerinin yeniden tirilmesi emrini verecek."

Jeran yüzünü buruşturdu. Kendi babasını mı düşünüyö Merak ettim; ama konuştuğunda sadece "O hâlde nerede ğunu kısa zamanda öğrenmemiz gerekecek. Böyle bir arar nereden başlayacağız?" dedi.

Etrafımdaki şölen manzarasına baktım. Nereden *başlay lirdik?* "Talin, Başkan'ın yere kendisinin karar verdiğini söyle diye fısıldadım bir sokak performansçısının etrafında topla kalabalığın yanından geçerken. "Ama başka kimseye danışma ve annesi götürülmeden bir gün önce. Bu demek oluyor ki nesinin nereye transfer edileceğini önceden öğrenmek için kısa bir zamanımız var. Bu kısa aralık onu kurtarmak için fırsatımız."

Jeran başını iki yana salladı. "Ama *birileri* annesinin nere olduğunu biliyor olmalı. Sonraki konumdaki bir nöbetçi mese böylece yeni yüksek profilli mahkûm için hazırlık yapabilirler. S nuçta Başkan kendisi götürmüyor."

Zihnimden canlanan görüntü beni güldürdü. "Deneseydi b yılıp çimlere yığılırdı."

Jeran kendini tutamayıp güldü.

“Mahkûm hareketlerine dair söylentiler gardiyanlar arasında yayılır,” dedim Jeran’a laboratuvar kompleksine yaklaşırken. “Burada genç bir askerken bu konuda bahis oynadığımızı hatırlıyorum.”

“Bahis mi?” diye sordu Jeran.

Başımı sallayarak onayladım. “Arkadaşlarım ve ben yüksek profilli mahkûmların nereye götürülecekleri, hangi devriyelerin görevlendirecekleri konusunda bahse girerdik. Bir keresinde Basea’da yakalanan bir generalin devriyesine kıdemsiz gardiyan olarak atanmıştım. Onun konumu hakkında değil, ölüm cezası alıp alamayacağını konuştuk. Yine de bahis oynadık.”

“Kazandın mı?”

Bakışlarımı çevirdim, onunla göz göze gelmek istemedim. “Üç yüz kâğıt,” diye cevap verdim kısık sesle, “evet, kazandım.”

“Bu tür sohbetleri duymak için nereye gideceğiz?”

Omuz ilktim. “Şu an mahkûmların en yoğun olduğu yere, nereye götürülürlerse götürülsünler en çok ilgiyi yeni Maralı mahkûmlar çeker.”

Jeran etrafına baktı. “Bu arada Savaşçı mahkûmları nereye götürdüklerini düşünüyorsun?”

“Ya Ulusal Laboratuvar’a götürülmüşlerdir,” diye cevap verdim, “ya da arena tribünlerinin altındaki odalarda tutuluyorlardır.”

Jeran bana dik dik baktı. “Arena tribünü mü?”

Başımı bir kez salladım. “Karensalılar sporu seviyor,” dedim. “Başkan, insanları mutlu eden etkinlikleri devam ettiriyor, özellikle de bunları genellikle savaş mahkûmlarıyla yapmayı seviyor. Etkinlik hep bir sır olarak saklanıyor. İzleyiciler her gün arenada neye tanık olacaklarını bilmeden toplanıyorlar.” Sustum, tekrar konuşmaya başladığımda sesim boğuktu. “Savaşçılar ya laboratuvar kompleksinde bazı deneysel programlar için seçilecek ya da insanları eğlendirmek için kullanılacaklar.”

Jeran sessizdi ama maskesinin altından gözlerine baktığımda tehlikeli bir ışıkla parladıklarını gördüm. Bu, Karensa’nın arkadaşlarına yapacakları yüzünden duyduğu öfkeydi ama aynı zamanda

suçluluk duygusu da vardı. Mara da kendi mahkûmlarına benzer şeyler yapmıştı. Ben de içlerinden biriydim, değil mi? Ölmek için stadyuma gönderilmek asla eğlenceli değildi.

Bakışlarımızı birbirimizden uzaklaştırdık, düşman uluslardan iki asker, sessizlik aramıza tuhaf bir biçimde yerleşmişti.

Laboratuvar kompleksinin yanından geçerken Savaşçıların burada olmadıklarını anında anladım.

Kapıların önünde yeni savaş esirlerine bakmak için meraklı kalabalık toplanmamıştı. Bu yüzden şehrin merkezindeki arenaya doğru yöneldik.

Etrafımızdaki herkes Karensa renklerinde giyinmişti. Mutluydular, gülüyorlardı, yemek tezgâhlarında sıra beklerken acıkmaya başlamışlardı, arenada ne olacağını görmek için can atıyorlardı. Kutlamaya devam etmelerini gerçek üstü bir utançla izliyordum. Bir zamanlar ben de kızarmış peynir için sıra bekleyen o çocuktum. O gün ne tür yeni bir eğlence olacağını merak ederek arenaya koşan çocuktum. Şimdi burada, yüreğim ağzımda, arkadaşlarım bu kalabalığı eğlendirenlerden biri olacak mı diye bekliyordum.

Yaklaştıkça kalabalık arttı. Yapı kusursuz bir daire şeklindeydi. Kavisli dış duvarlara gömülü bir düzine farklı kapıdan ana arenaya açılan bir düzine farklı bekleme odasına giriliyordu. Çok sayıda insan olmasına bakılırsa Savaşçılar çoktan içeri alınmış olmalıydı. Arenaya çıkmak için seçilecekleri güne kadar orada kalacaklardı.

Öldürülecekleri güne kadar.

İlk girişe, kayar metal kapıların ayrıntılarını görecektik kadar yaklaştık. Etrafımızı saran kalabalık şenlik havasında hareket ediyordu. Hayır, burada çok fazla insan vardı. İkinci kapıyı daha iyi görebilmek için kalabalığın arasında ileri baktım.

İşte bazı sütunların yanındaki dikdörtgen şeklindeki metal levhaları o zaman fark ettim. Havalandırma menfezleri. Çocukken kapılardan geçerken başımın üstünde hava akımı hissettiğimi hatırladım. Arenanın altındaki koridorlar boyunca ilerleyen ve her

oturma sırasının altında uzun hava kanalı tünelleri vardı; menfezlerin olduğu yerlerde saklanacak açık alanlar olurdu.

Menfezlerin üstündeki metal ızgaralar yüksekti, kavisli kapıların üstündeki tavana yakındılar, ortalama bir insanın ulaşamayacağı yükseklikteydiler; ama Jeran ve benim için durum böyle değildi, ulaşabileceğimiz bir mesafedeydi. Eğer içeri girmenin bir yolunu bulursak fark edilmeden tünel boyunca ilerleyip bekleme odalarını arayabilirdik.

Jeran'ın omzuna bir kez dokundum ve hiç açıklama yapmadan kalabalığın bizi kapılardan birine sürüklemesine izin verdim. Bu gölgeli girişlerde daha az insan birikmişti. Bu da Jeran ve bana kapının iki yanındaki sütunların arkasına geçme, kalabalığın geri kalanı, mahkûmları görme ihtimaliyle bekleme odalarının giriş kapıları etrafında ara vermeksizin dönüp dururken kısmen gizlenme ve unutulma fırsatı verebilirdi.

Jeran ne yaptığımı görünce şaşırdı ama tepki vermedi. Aksine üstümüzdeki metal ızgaraları incelerken beni izledi. Sütunun arkasındaki gölgeye saklanıp çizmelerimle elimden geldiğince sertçe zıplayarak bir taştan diğerine geçip kendimi yukarı çektim. Izgaranın kenarına ulaşmam için bu yeterliydi. Belimden bir bıçak çıkarıp ızgarayla çerçeve arasına sokup ittim.

Kanatlarım hasar görmüş olabilirdi ama gücüm hâlâ yerindeydi. İtiş kuvvetim ızgarayı oynatmaya yetti ve ızgara sallanarak açıldı. Ortaya çıkan karanlık tünele bakabilmek için kendimi biraz daha yükseğe kaldırdım. Kesinlikle bir havalandırma kanalıydı, içeride dolaşan serin esinti saçlarımı uçuşturdu.

Aşağıda duran Jeran'a baktım, ne yaptığımı kavramıştı. Çizmelerimle en küçük çıkıntıları bularak rahatça sütuna tırmandı. Ben havalandırma kanalından içeri girip ona yer açmak için ileri süründüm. Bir saniye sonra Jeran arkamda belirdi. Metal ızgarayı yerine takarken çıkan hafif tıkırtıyı duydum.

Birbirimize bakıp gülümsedik. Sonra ben dönüp kanal içinde ilerlemeye devam ettim.

Bekleme odalarının bulunduğu koridor serindi. Duvarın kavisini boyunca kıvrılan kanalda ilerledik. Yol boyunca kanalın kenarındaki ince boşluklar aşağıdaki koridoru az da olsa görme şansı veriyordu.

Her bekleme odasının kapısında iki gardiyan bekliyordu. Kirişlerin gölgesinde sessizce durup boşluklardan kızıllara bürünmüş askerlerin düzenli aralıklarla yürümelerini izledik. Hiçbiri başını kaldırıp tavan boyunca ilerleyen kanala bakmaya tenezzül etmiyordu, hiçbiri endişeli görünmüyordu.

Bir süre aralarında yaptıkları sohbetlerden parçalar dinledik. Dikkatleri yeni gelen mahkûmların üzerinde gibiydi ama aralarında konuşup gülüşürlerken eskiden benim yaptığım şeyi yaptıklarını gördüm: Bahis oynuyorlardı. Muhtemelen gelecek birkaç gün içinde oyunları kazanacağını düşündükleri kişilerle ilgiliydi. Onlar birbirleriyle şakalaşırken ben koridorun kalanını inceledim.

Arenadaki asker sayısı çoktu ama beklediğim kadar değildi. Şaşırtıcıydı. Ben bu şehirde yaşarken en azından altı kişilik bir düzine devriye olur ve arenanın sadece bu bölgesine konuşlandırılırdı. Şimdi sadece üç tane saymıştım? Geri kalanlar neredeydi?

Asker grupları arasında kısa bir duraklama olana kadar bekledim, sonra tünel içinde ses çıkarmadan ilerlemeye devam ettim. Sessizce çömelerek peşimden gelen Jeran aşağıdaki koridorun karşısındaki odalara bakıp ızgaraların diğer tarafında tanıdık birinin izini arıyordu. Aramızda en dikkatli olan oydu ama şimdi hareketlerinde ender görüne bir telaş vardı. Buna sadece bir kez şahit olmuştum. Savaş alanındaki son direnişimiz sırasında, Aramin'i korumak içindi.

Aniden durdu. Donup kalmıştı. Omzunun üstünden bana bakıp bir kez başını salladı.

Kapı bir dizi geniş metal çubuktan oluşuyordu ve aralarından bakınca loş ışıklı bir odada Adena ve Aramin'in gölgeli yüzlerini gördüm. Tomm ve Pira'dan iz yoktu, başka bir odada tutuluyor olmalıydı. İkisi de öyle sıkı zincirlenmişti ki çok tuhaf görünüyordu,

el ve ayak bileklerindeki, bellerinde ve boyunlarındaki prangalar duvara bağılıydı ve üçü onlara üçü koridora bakan yarım düzine gardiyan kapının dışında duruyordu.

Kalbim sızladı. Constantine yarınki oyuna katılmalarını istiyordu. Hapishane kapısını ve zincirlerinin kilidini açan aslında anahtarlar değil şifre olarak girilmiş bir dizi sayıydı. Şifreler sarayda tutuluyor ve muhtemelen sadece Başkan'ın kişisel muhafızı erişebiliyordu.

Askerlerden biri Adena'ya bir şeyler söylüyordu ama Adena umursamıyor gibiydi. Ne o ne de Aramin gölgelerin içinde çömelip küçük açıklığımızdan onları izlediğimiz yere bakmadı. Kollarını aşağı sarkıtıp dizlerine dayamış hâlde karşılıklı otururlarken gardiyanın onlarla konuşmasını duymazdan geliyorlardı.

Boğazıma bir yumru oturdu. Jeran'ın ne hissettiğini ancak hayal edebilirdim; ama karanlıkta bile tüm vücudunun titrediğini görebiliyordum. Bakışlarını Aramin'e çevirdi, zincirleri inceliyor ve onları kurtarmanın bir yolu olup olmadığını düşünüyormuşçasına, gözleri hafifçe sağa sola hareket ediyordu.

Bu benim de aklıma gelmişti ama imkânsız olacağını biliyordum. Bugün kalabalık yoğun ve bu mahkûmlar üzerindeki ilgi çok büyüktü. Herkes buraya onların performansını izlemeye gelmişti. Çok fazla göz vardı.

Peki ya o gardiyanları geçip hücre kapılarını ve zincirleri açabilseydin?

Hayır. Uçamazdım. Kanatlarım çok hasarlıydı ve uçma kabiliyetim olmadan içeri girmek, kargaşa çıkarmak, şehirdeki nöbetçilerin dikkatini çekmeden onları şehirden çıkarmaya çalışmak çok zor olurdu. Başkan öğrenirdi, muhtemelen Talin'i üstümüze salardı. Hayaletler şehrin etrafındaki askeri komplekslerden ve Laboratuvar'daki kafeslerinden salınırdı.

Hayal kırıklığı içinde sessizce başımı sallarken gardiyanlardan ikisi yer değiştirdi. Jeran bana baktı, ne düşündüğümü anlamış gibiydi. Loş ışıpta elleri titriyordu.

“Kısa vardiyalar,” diye işaret etti, aşağıda hareket eden askerleri göstererek. “Fazla sık.”

Sertçe başımı salladım. Askerler bir düzene göre konumlandırılmıştı. Başımı kaldırıp tavanın köşelerine baktığımda stratejik olarak yerleştirilmiş kavisli çerçeveleri olan aynaları fark ettim. Askerler nerede dururlarsa dursun zeminde göremeyecekleri bir santim kalmaması için tasarlanmışlardı. Her kavisin yansımaları görebilirlerdi. Bu menfezin dışına ayak çıkacak onları öldürmemiz gerekecekti.

Jeran’a elimden geldiğince işaret ettim. Başını iki yana salladı, birkaç kez kaşlarını çattı ama sonunda aynalara bakınca anlatmaya çalıştığım şeyin özünü yakaladı.

Yine oturup askerleri izlemeye başladık. Ne kadar bakarsak bakalım ikimiz de aynı sonuca varıyorduk. Onları dışarı çıkarmak için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Okyanusun karşı kıyısında duruyormuşçasına çaresizdik.

Sonunda gardiyanlardan biri onlarla konuşmaya çalışmayı bırakıp arkasını döndü. Jeran yavaşça kanaldaki açıklığa doğru hareket etti. Yakasındaki düğmelerden biri ışıpta parladı.

Bir dakika sonra Aramin’in bakışları karşısındaki duvara yöneldi. Bakışlarını önce dışarıda duran askerlere döndürdü sonra yukarı çevirip havalandırmadaki boşluklarda tam Jeran’ın düğmesinin parladığı noktaya sabitledi.

En başta, İlk Kılıç bizi göremiyor gibiydi.

Ama Aramin bakışlarını uzaklaştırırken bile olduğumuz yöne bakmak için tekrar tekrar geri dönüyordu. Jeran da her seferinde aynasını yapıyor, havalandırmanın dışından azıcık bir hareketin görünmesine yetecek kadar hareket ediyordu.

Aramin’in dudaklarında küçücük, kederli bir tebessüm belirdi. Belki de bizim olduğumuzu anlamıştı.

Jeran’a baktım. Hiç ses çıkarmadı. O kadar hareketsizdi ki ben bile gölgelere karıştığını düşündüm; ama sonra yüzünü görünce, yanaklarından yaşların aktığını gördüm. Bakışları Aramin’deydi.

İkisi de hiç kımıldamıyordu ama aralarında benim anlayamadığım bir konuşma yaşanıyordu.

Aramin'in yumruğunu sıkıttığını gördüm. Gözleri zemine odaklıydı; ama yumruğunu sessizce göğsüne batırıp Savaşçı selamı verdi. Hareketi belli belirsiz yapmıştı ama Savaşçılar arasında sessizlik sadece sessizlikten ibaret değildi. Bize burada olduğumuzu bildiğini söylüyordu. Hayatta olduklarını ve hâlâ zamanımız olduğunu hatırlatıyordu.

Adena da bu hareketi fark etmişti ama tepki vermemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Yine de gözlerinin hafifçe açılmasından anladığını görebiliyordum. Aramin'in vücudunu takip ederek havalandırmaya baktı. Bir tebessümün hayaleti dudaklarına dokundu.

Kederli gözlerini bana çevirene kadar "Jeran," diye işaret ettim nazikçe. Başımı bir kez salladım. "Yine geleceğiz."

Jeran şaşkınlıktan kurtulmuş gibi başını salladı. Askerlerin dedikodularından bir bölüm yakalama umuduyla havalandırma tüneline sonsuza kadar kamp kuramazdık; ama Adena ve Aramin yapabiliirdi, en azından arenaya çıkmaya zorlanana kadar. Bize yardımı dokunacak bir şey duyabilirlerdi.

Jeran gözlerini Aramin'den ayıramayınca yavaşça omzuna dokundum. "Yarın," diye işaret ettim. "O zaman daha çok zamanımız olur."

Jeran'ın gözleri hâlâ aşağıdaki kilitli hücre kapısındaaydı. "Onlara ne olacak?" diye sordu işaretlerle.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Gerçekten de bilmiyordum. Karensa cezalarının çoğu gibi bu da bir oyun olarak tasarlanmıştı. Kalabalıkların hastalıklı bir merakla dört gözle beklemeye zorlandığı bir şeydi. Söylentiler çoktan yayılmaya başlamış olsa da yarın arenada ne olacağını kimse tahmin edemezdi.

"Sana şunu söyleyebilirim," bu kez kulağına fısıldayacak kadar ona yaklaşmıştım, "Constantine onlara savaşma şansı verecek. Kimse halkı eğlendirmek için kullanmayacağı mahkûmları

gündönümü oyunlarına getirmek için bu kadar zahmete girmez." Aramin ve Adena'nın oturduğu yere doğru başımı salladım. "Mara'nın Savaşçıları bir efsane. İnsanlar onları görmek için çıldırıyor. Birlik bunu bir günden fazla sürmesini isteyecektir. Yarın gece burada olacaklar. Bu da onları kurtarmak için hâlâ bir şansımız olacağı anlamına geliyor."

Jeran bakışlarını hapisaneden ayırmak için mücadele verirken "Kurtarmak," diye işaret etti. Gözlerime baktı. "Bu mümkün mü?"

"Başka bir yıl olsaydı? Hayır. Anahtarlara ulaşmak çok zor." Hafifçe gülümsedim. "Ama bu yıl?" diye fısıldadım. "İçeriden birini tanıyor olabiliriz."

Talin. Eğer anahtarlar saraydaysa o zaman bizim için bir tane bulabilirdi. Eğer.

İçimdeki diğer ses aniden canlandı.

Bu kelimeyi onun ismiyle kullanmaktan nefret ediyorsun. Sanki bunun yerine sana ihanet etmeyi tercih edebilirmiş gibi. Sanki güvenebileceğin biri değilmiş gibi.

Jeran yüzümde ne görmüştü ya da bu çocuk söylenmiş veya söylenememiş şeyleri nasıl her seferinde anlıyordu bilmiyorum; ama sözlerimdeki bir şey aklına yatmış gibiydi, hissiz bir şekilde başını salladı. "Yarın gece," diye işaret etti.

Aşağıdaki bekleme odasına bir baktım. Adena ayağa kalkmıştı, bir şey yüzünden gardiyanlara çıkışıyordu, Aramin dikkatini bizden uzaklaştırmıştı. Gardiyanların bütün dikkatleri onlara çevrilmişken bize bakmaya cesaret edemiyordu. Onlar tartışırken kanalda geriye doğru harekete etmeye başladım.

İşte o sırada gardiyanların söylediği bir şeyi duydum. Kanımı dondu.

"Hayatta kalacak kadar şanslı olurlarsa sonunda Skyhunter ile karşılaşacaklar."

Jeran da duymuştu. Durduk, bir an için bakışlarımız dehşetle birbirine kilitlendi.

Oyunun ne olacağını bilmiyordum ama Constantine onları Talin'inle karşı karşıya getirecekti.

14

TALIN

Cardinia'da kutlama oyunları yarın başlayacaktı. Şimdilik sokaklarda balkonlardan atılan kırmızı kâğıtlardan oluşan bir kasırga vardı ve sokak satıcıları havayı ızgara et ve şeker kokusuyla dolduruyordu. Heykellerin üstünde ara sıra beliren karalamalar gün sonunda kayboluyordu, aceleyle temizlenen hasarlı heykeller kaldırılıyor, yerine başkaları yerleştiriliyordu.

Ama ben onları hatırlıyordum ve bu bana şehirde her şeyin görüldüğü gibi olmadığını hatırlatıyordu.

Bu sabah arkamda küçük bir nöbetçi devriyesiyle, devam eden şenliklerin ortasından yürüyordum. Başkentte günlerimin bazılarını resmi görevlerinde Constantine'i koruyarak geçiriyordum. Diğer günlerde şehirde devriye geziyor, huzursuzluk ya da şiddet olaylarının izini sürüp huzurun sağlanmasını sağlıyordum. Vardiyamın belli bir rutini vardı: sokaklarda dolaşıyordum, belirli dükânları kontrol ediyordum, halkın tepkisini gözlemlemek için her hafta şehir meydanında yapılan resmi duyuruların bazılarına katılıyordum. Şüpheli her şeyi bildiriyor, kanunları çiğneyenleri tutukluyordum. Sorun çıkaran herkesi. Haftada en az bir kere Ulusal Laboratuvar'a gidiyor bazen deneylerin nasıl gittiği hakkında

rapor hazırlıyor, bazen de Baş Mimar'la buluşup devam etmekte olan dönüşümüne dair geliştirmeleri alıyordum.

Çoğunlukla sadece insanların beni sokakta dolaşırken görmesi yeterliydi. Bu, en korkunç silahını halkına sergilemek isteyen Constantine'in işine yarıyordu. Gittiğim her yerde insanların bir selmişim gibi geçmem için ikiye ayrıldığını, sessizce fısıldaştıklarını, gözlerini benden kaçırdıklarını ve içgüdüsel olarak başlarını korkuyla eğdiklerini görebiliyordum. Bakışları siyah zırhıma ve sırtımdaki iki düz metal çubuğa takılıyordu.

Skyhunter. Arkamdan fısıldadıklarını duyabiliyordum. *Bu Skyhunter.*

Bugün Laboratuvar'ı ziyaret etmekle görevlendirilmiştim. Komplekse doğru dönerken annemin işaret diliyle aktardığı sözleri tekrar tekrar aklımdan geçiyordu.

Burada birisi aktif olarak Birlik'e karşı çalışıyordu.

Annem bunu bana Belediye Başkanı Elland'ın talimatıyla mı söylemişti yoksa onun isteği dışında mı? Eğer bir Laboratuvar çalışanı gizlice bir isyanın parçasıysa planları neydi? Yoksa bir Hayalet'e ya da Skyhunter'a dönüştürülmesi planlanan kurbanlardan biri miydi? Çalışanlardan mı yoksa asistanlardan biri miydi? Öyleyse eğer Baş Mimar'ın gözü önünde nasıl gizlenebiliyorlardı?

Derin bir nefes aldım. Annem bana doğrudan söylememişti ama belki kendisi de isyanın bir parçasıydı. Başkan'ın emirlerini yerine getirirken çektiğim işkenceyi biliyordu. Korkunç dönüşümümün sonuçlarını görmüştü. Benim kadar öfkeliydi ve muhtemelen benim gibi göğsünde titreyen ateşi hissediyordu.

Eğer annem bunun içindeyse o zaman ben de olacaktım.

Bu yüzden dikkatimi Laboratuvar'a çevirdim. Muhafızlarıma Karenezce işaret dilini kullanarak basit emirler verebiliyordum.

İçlerinden birine "Sen," diye işaret edip sonra bir başkasına döndüm. "Sen. Benimle geliyorsunuz." Ardından diğerlerine binanın kapıları etrafında birkaç nokta gösterip işaret diliyle beni beklerlerken normal görevlerine oralarda devam etmeleri söyledim.

Muhafızlar tereddüt etmedi. Başlarını eğip hızla görevlendirildikleri yerlere gittiler, bana karşı itaatleri Hayaletlerinki gibi sarsılmazdı.

Seçtiğim iki muhafızdan biri başını eğip şaşkın gözlerle baktı. “Ben yazmayı bilmiyorum Skyhunter,” dedi Karenezce. “Sorun olur mu?”

Muhafızlara bazen Baş Mimar’la yaptığım konuşmanın kaydedilmesi ya da belirli kurbanların laboratuvarda neler yaptıklarıyla ilgili not tutmaları görevi veriliyordu.

Başımı iki yana salladım. “Sorun yok. Bugün not alınmayacak.”

Askerler Başkan’ın yanına katıldığımdan beri bilmeleri gereken bir avuç komut dışında Karenezce işaret dili öğrenmemişlerdi; ama bu kadarı düşüncelerimizi birbirimize iletmeye yetiyordu. Bence onlar üzerindeki kontrolümü sınırlı tutmak Constantine’in hoşuna gidiyordu. Tek tahminim buydu.

Asker başını eğdi. “Elbette Skyhunter,” dedi.

Kutlamalar sırasında Laboratuvar’ın kapıları neredeyse tamamen kırmızı kumaşlarla kaplanmıştı. Bir gece önce yağın yağmur nedeniyle ıslaklardı. Laboratuvar nöbetçileri ben kapıdan girerken başlarını eğdikleri sırada kumaşların altlarında kalan su hattına baktım. Korku midemde yavaşça çalkalanmaya başlamıştı. Buraya kaç kez ayak bastığımın önemi yoktu. Hâlâ nefret ediyordum.

Baş Mimar çoktan girişe gelmiş, beni bekliyordu; omuzları yine gergindi. Yanında genç bir tercüman duruyordu.

Baş Mimar beni görünce başını eğdi, gözlüklerini yukarı itti ve asla gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle gülümsedi. “Bu sabah erkencisin Skyhunter,” dedi Karenezce. Yanında duran çevirmen Mara işaret dilinde çevirdi.

Her zaman olduğu gibi bu kızın eskiden kim olduğunu düşündüm. Acaba bir zamanlar Savaşçı’ydı ve görevden alınıp Constantine tarafından tercüman mı yapılmıştı? Mara’da nerede yaşıyordu ve buraya nasıl gelmişti?

Ama şimdi aklımda yeni bir soru daha vardı: İsyan için bir casus muydu değil miydi?

Tercümana bakıp gözlerinde bir ipucu aradım ama o bakışlarını gergince yere indirdi ve bizi içeri yönlendiren Baş Mimar'ı takip etti. Yürürken tercümanın kulağının arkasına bakıp onu işaret edecek bir yara izi aramayı denedim ama hiçbir şey yoktu.

Girişten geçip koridorun derinlerine doğru ilerlerken midem bulanmaya başladı. Buraya her geldiğimde aynı şeyi hissediyordum. Bu koridorlarda aylar geçirmiş, dönüşümüm sırasında işkencelere katlanmışım. Her köşesi dehşet doluydu. O kâbus anlarının zihnime doluşup beni alt etmekle tehdit ettiklerini hissedebiliyordum ama kendimi dik ve emin durmaya, bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorladım. Beni bir silaha çeviren kişinin karşısında zayıflık göstermeyecektim.

"Başkan diğer Skyhunterların gelişimleri hakkında güncelleme istiyor," dedim işaret diliyle, bu benden görmeye alışkın olduğu bir emirdi. Neyse ki zihnimdeki çalkantının aksine ellerim titremiyordu.

Çevirmen sözlerimi aktardıktan sonra Mimar "Erken geldin, korkarım biri hâlâ dinleniyor," dedi. "Üzerinde çalıştığımız Skyhunterlardan biri şu an rahatsız edilemez ama ikincisini görebilirsin."

Bir kez başımı salladım. "Göster."

Baş Mimar peşimdeki muhafızlara döndü. "Odanın dışında kalın," dedi Karenezce ama anladım. "Bu sadece Skyhunter'ın görebileceği bir şey."

Emre tereddütsüz itaat ettiler. İçlerinden biri geniş odalarda çok sayıda canavar olduğunu bilerek gergin bakışlarını koridora çevirdi.

Biz devam ederken onlar koridorun ucunda durdu. Baş Mimar kapılardan birini açıp beni içeri aldı.

Loş ışıklı bir odaydı, burada geçirdiğim zamanlardan iyileşirken gözlerimize zarar vermemek için özel olarak tasarlanmış bir aydınlatması olduğunu hatırlıyordum.

Önceden gözlerimin karanlığa alışması gerekiyordu. Şimdiyse her şeyi anında görebiliyordum. Bakışlarım doğruca odanın bir tarafındaki ılık küvette oturan figüre gitti. Rahatlayıp keyif yapıyor gibi görünmeliydi ama suyun içindeki kamburlaşmış vücudu hafifçe titriyordu. Gözleri bandajların altına gizlenmişti.

Geldiğimizi duyunca bize döndü, omuzları kasıldı. Titremesi kötüleşti.

“İkinci Skyhunter’ımız,” dedi Baş Mimar, elleri arkasında kenetlenmişti. “Görebileceğin gibi göz güçlendirmesi yeni bitti. Aşına olduğun bir süreç olduğuna eminim.”

Bu prosedürü hatırlıyordum. Birkaç hafta boyunca göz yuvalarının arkasındaki şiddetli ağrıyla seni tamamen kör olduğun hissiyle baş başa bırakan bir süreçti. Aynı zamanda vücut ısını olması gerekenden fazla düşürüyordu. Bunu yaşarken, sıcak odalarda, hatta yaz havalarında camlar açıldığında bile titriyordum.

Sıcak banyo vücut ısısını dengelemek için gerekliydi.

Mide bulantım arttı, yüzümü buruştururken öğürmemek için kendimi tuttum. Onun acısı bir an için benim olmuştu, bu dönüşümü yeniden geçiren benmişim gibi hissettim. Loş ışıktaki kan dolaşımına karışan metalik katkılarla grileşen saçları bana Red’i hatırlattı.

Sakince başımı sallamak için kendimi zorladım. “İlerlemesi eskisinden yavaş görünüyor,” dedim işaret diliyle tercümana, görev bilinciyle Constantine’in sormamı istediği soruları soruyordum.

Baş Mimar ellerini bilinçsizce ovuşturarak “Hafta başında ölümden döndü,” diye açıkladı. “Göz operasyonu sırasında kalbi durdu, vücudunun dinlenmesi için ertelemek zorunda kaldık. Tehlikeyi atlattığını düşünüyoruz.”

Sözleri gülmek istememe neden oldu. Tehlikeyi atlatmak... Sanki bizim sağlığımız için endişeleniyordu.

“Nereden geldi?” diye sordum. Bu Constantine’in sorularından biri değildi.

“Tanapeg,” diye cevapladı.

Sınır eyaletlerinden biriydi. Annemin bahsettiği kişinin o olup olmadığını merak ediyordum?

“Acaba?” diye sordum Baş Mimar’a, başını hafifçe eğip izin verdi.

Odanın içinde ilerleyip küvetin içindeki genç adamın başında durdum. Varlığını hissetti. Yaklaşmamla sanki güçlü ve ölümcül bir şeyin yanında durduğunu anlamış gibi tüyleri diken diken oldu. Daha iyi bakabilmek için eğildim.

Kulaklarının arkasında yara izi yoktu. Tuhaf olan bir şey yoktu. Yine de bir süre daha durup yüzünü ve vücudunu inceledim. Göz prosedürü sırasında az kalsın ölüyordu, bunun bir işkence olduğunu düşünmüş olmalıydı; ama daha çelik infüzyonu, sırtına büyük siyah kanatların takılma prosedürü başlamamıştı. Kendisini bekleyen çok acı vardı ve onu en kötüsüne hazırlamamın yolu yoktu.

Arkasında bir aile bırakmış mıydı? Bir zamanlar ona kim *oğlum* demişti? Onun yasını tutuyorlar mıydı? Başına gelenleri biliyorlar mıydı? Onlar da Red’in ailesi gibi burada esaret altında mı tutuluyorlardı yoksa öldürülmüşler miydi? Gözleri bağlı, korku içinde bu odada kapana kısılmış hâlde kimi düşünüyordu? Benim Red için ağladığım gibi o da uykusunda biri için ağlıyor muydu?

Kadimler kendileri yok etmeselerdi Birlik’in bilgilerini kullanma şekli hakkında ne düşünürdü? Tiksintiyle kaçarlardı mıydı? Yoksa onaylıyorlardı mıydı? Tüm bunlarda kendi yankılarını görürler miydi?

İçimde aniden onu öldürme dürtüsü belirdi. Kendi çelik kanatlarımla boğazını kesip acısına son vermek... Constantine’in Skyhunterlarından birini, benim gibi Başkan’ın emrine amade bir silah olmadan önce yok etmek. Her hücrem bunu yapmamı söylüyordu. Kapıda Baş Mimar sessizce beni izliyordu. Neler düşünüyor olabileceğimden endişeleniyorlarsa bile tepki vermedi.

O sırada zihnimin derinliklerinde tanıdık bir çekilme hissettim, Constantine’in oradaki daimi varlığını. Hiçbir şey söylemiyordu. Muhtemelen ruh hâlimle ya da şu an ne yaptığım ile ilgilenmiyordu; ama bu ihtiyacım olan uyarıydı.

Kendimi, doğrulup Baş Mimar'ın yanına dönmeye zorladım. "İyi görünüyor," dedim işaret diliyle. Yanındaki tercüman cevabımı mırıldandı.

Mimar bana önceden çalışılmış bir ifadeyle gülümsedi. "Bu da yakında sana katılacak Skyhunter," dedi. "Yani onaylamana sevindim."

Dönüp kapıyı açarak bizi dışarı çıkardı. Yüzümdeki nefret dolu bakışı görmediğine sevinmiştim. Ellerimi yumruk yaparak peşinden gittim.

Hayaletlerin cam kafesleriyle Baş Mimar'ın deneylerindeki ilerleyişi hakkındaki raporun haftalık incelemesini yaparken annemin sözlerinin ağırlığının değiştiğini hissettim. Bizi takip eden tercüman bir kez olsun bana bakmamıştı. Mimar'ın yanında asla hata yapmamıştı. Odalarındaki Hayaletler dönüşümlerinin farklı aşamalarında. Tamamen değişenler bitkindi, zincirlerinde ita-atkârca dışarı çıkarılmaya hazır gibi bekliyorlardı. Diğer laboratuvar çalışanları biz yanlarından geçerken başlarını eğiyordu.

Hiçbir şey sıradışı görünmüyordu. Burada kimsenin başka amaçları olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Ne arıyordum? Annem benden ne bulmamı istemişti? Yoksa annemin duyduğu şeyler gerçekten de bir söylenti miydi? Acaba her şeyi yanlış mı anlamıştı? Yoksa bu da Constantine'in zalim oyunlarından biri miydi, annemi zavallı bir piyon olarak kullanıp bir isyan olabileceğine dair boş umutlar vererek boşa mı kürek çektiriyordu?

Son umut kırıntısının da bir kandırmacadan başka bir şey olmadığı düşüncesi neredeyse dayanamayacağım kadar ağırdı. Arkadaşlarımın hapse atıldığını görmüştüm. Anneme hayatta kalması için yalvarmıştım. Hayatımın kalanı böyle mi olacaktı? Çaresizce sevdiklerimin acı çekmesini mi izleyecektim?

Ama sonra, düşüncelerim zihnimde dönüp dururken bana doğru dönen Baş Mimar ile ilgili bir şey fark ettim. Duvara dayalı parlak bir apliğin altına girmesiyle başının arkasındaki gölgeler bir anlığına görebileceğim kadar netleşti.

Kulağının arkasında bir yara izi vardı.

Büyük bir iz değildi. Kesinlikle daha önce fark etmemiştim. Kulak memesinin arkasından geçen ve gölgelerin vurduğu yerde görünmezliğe bürünen gümüş rengi, çizgi şeklinde deriydi; ama işte oradaydı.

Baş Mimar hâlâ konuşuyor, ölmek üzere gibi görünen bir Hayalet'in bulunduğu cam odayı göstererek hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. "Bunu denetim altına alacağız," diyordu yaratık kırık çenesini sallarken. "Kemikleri bir nedenden doğru kaynamıyor ve emirleri takip edemiyor gibi görünüyor."

Söyledikleri kulağıma boğuk ve uzak geliyordu. Uyuşmuş gibi dinliyordum, nefesim göğsümde sıkışıp kalmıştı.

İsyanın arkasındaki kişi nasıl Baş Mimar olabilirdi? Önce Red'in ardından benim Skyhunter dönüşümümü bizzat kendisi denetlemişti. Kendi yarattığı garabetle binlerce aileyi parçalamış, Birlik'in bir sürü ulusu ele geçirmesine yardımcı olmuştu. Günlerini laboratuvarında endişeyle dolaşıp Başkan'ın emirlerini yerine getirerek, kendi yarattığı dehşete boyun eğerek geçiriyordu.

Konuşmasını bitirip bana baktı. Gözlerimdeki bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü bir an tereddüt etti ve yüzünden bazı duygular belirdi.

Genç çevirmene başını salladı. "Hepsi bu," dedi. "Skyhunter'ımızla yapmam gereken birkaç kontrol var."

Kız sanki gitmesine verilen iznin usule uygun olup olmadığını kontrol eder gibi hızla kadına baktı ama Baş Mimar ona yine başını salladı. "Git hadi."

Kızın gidişini izledik. Bir anlığına, labrotuvarın bir köşesinde yalnız kalmıştık.

Baş Mimar arkasını döndü. "Beni takip et," dedi omzunun üzerinden hızlı bir bakış atarak.

"Mimar..." diye işaret etmeye başladım ama hareketimi görüp sözümü kesti.

"Adım Raina de Balman," diye yanıt verdi.

Bir çift gölge gibi ilerlediğimiz sırada koridorda yankılanan çizmelerimiz dışında ses duyulmuyordu. Sonunda beni özel odalardan birine getirdi. Dışardan giren zayıf ışıktaki sadece bir yatak ve şifonyer ile döşenmiş alanı görebiliyordum

Anında gerildim. Skyhunter dönüşümüm sırasında her deneme turundan sonra iyileşmek için bunun gibi odalara gönderiliyordum. Beni bir yatağa yatırıyorlardı, bir hafta boyunca hareketsiz yatıyor, yeni kanatlarımın çevresindeki yaranın yavaşça iyileşmesini, derimin tekrar birleşmesini bekliyordum. Bu odaya dönmek istemsizce titrememe neden oldu, beni hangi yeni deneyler için getirdiğini merak ettim.

Ama ışıkları açmadı. Bunun yerine yatağın yanındaki duvara doğru yürüyüp elini duvardaki bir bölmeye bastırdı.

Duvar da minik bir oyuk göründü ardından sanki duvarın bir bölümü içeri itilmiş gibi girintiler belirdi. Duvar kayarak iki adım genişliğinde açılırken hiç konuşmadan bekledi, sonrasında bana bakıp peşi sıra dar karanlıktan geçmem için başını salladı.

Karşımızda aydınlık bir oda duruyordu.

Kendimi Skyhunter dönüşümüm sırasında kullanılan aynı ekipmanlarla dolu geniş bir odada bulmuştum.

Burada yalnız değildik. Penceresiz odanın diğer ucunda ayrıntılı planlara benzeyen kâğıtların serildiği alçak bir masada sakince oturan kişi Belediye Başkanı Elland'dı.

Arkasına yaslanıp delici bir bakışla bana baktı. "Ah," dedi. "Gelmeniz ne kadar da uzun sürdü."

Annemin Belediye Başkanı'nın mülkünde ilettiği sessiz mesaj. Bana iması. Carreal mahkûmunun sözleri yeniden aklıma geldi.

Ben yakaladığımı sandığın isyancı lider değilim. Ben sadece birçoğundan biriyim.

Belediye Başkanı benimle iletişim kurmak için annemi kullanmış, her ne içinse bu toplantıya katılmamı istemişti. Ne tepki vereceğimi ya da ne beklemem gerektiğini bilmeden ona baktım.

Tereddüdüm uzun sürünce kadın gözlerini devirip yanındaki koltuğu işaret etti. "Bütün günü burada geçirmeyeceksin," dedi. "Constantine eninde sonunda dönmeni bekleyecektir, o yüzden konuşalım."

Belediye Başkanı'n karşısındaki sandalyeye huzursuzca otururken Baş Mimar da benim yanıma oturdu.

Baş Mimar yan gözle bana baktı. "Panik odası," diye açıkladı kapalı alanı işaret ederek. "Laboratuvar kompleksinde bu odalardan az sayıda var. Deneylerimizden birinde bir şeyler ters giderse bilim adamlarımız nöbetçilere tehlike sinyali gönderip daha güvenli olan bu odalara kaçabilirler." Bana bakıp başını salladı, gergin ifadesi sözleriyle tezat oluşturuyordu. "Burada bizi kimse duyamaz."

Belediye Başkanı Elland kollarını masaya dayadı. Raina'nın aksine o kendi malikânesindeki kadar asil ve kendinden emin görünüyordu. "Constantine sürekli hasta olmasının gerçek nedenini öğrenirse diye kaçmak için güzel bir yer," diye espri yaptı.

Bu sözler üzerine bakışlarım Baş Mimar'a çevrildi. Constantine'in kötüye giden sağlığı. Zihnindeki sis. Baş Mimar'ın düşüncesine yardım etmesi için hazırladığı ve Constantine'in içtiği şifa çorbalarını düşündüm. "Constantine'in tedavisi," dedim işaret diliyle, ellerim titriyordu. "Onun hastalığı. Sen..."

Olan biteni anlamama göz kırparak tepki verdi. "Bu sadece bir hastalık Skyhunter," dedi manalı bir tonda. "Yoksa değil mi?"

Hastalık. Ya da yavaş yavaş ölen zehirlenmiş bir beden.

"Surda sana verdiğim tonik," diye devam etti. Gözlüklerini gergin bir tavırla ittirerek, "sınırlarını anlamaya çalışırken ara sıra Red'e verdiğim tonikti. Bağlantı kurmaya çalıştığım ilk kişiydi. Bu tonik zihin bağlantılarının verimini zayıflatıyor böylece etkiler bir damla kadar azalıyor. Şu an bulunduğun yerle ilgili çoğu görüntüyü Başkan ile paylaşmanı engellemesi gerek. Constantine ile bağınızı oluşturan birçok ipten birini baskılıyor."

Baskılıyor. Kelimeleri o kadar sessiz söylüyordu ki onu zar zor duyuyordum; ama orada, havada öylece asılı duruyorlardı.

Belediye Başkanı Elland bir tutam gümüş grisi saçını kulağının arkasına itip bana doğru eğildi. “Mara’yı kaybettiğinizde savaşın bittiğini sandın ama bu, savaş gerçekten bitirme şansımız olabilir, Talin. Bu gerçek son olabilir. Karensa Birliği’nin düşmesini senin de istediğini biliyorum. Öyle değil mi?”

Gözlerine baktım, duyduklarıma inanmakta zorlanıyordum. *Ben birçoğundan biriyim.*

Birçoğu bunlardı. Ben isyanın liderleriyle oturuyordum.

Başını sertçe salladı. “İlgini çekti, değil mi? Güzel. Şimdi sana olan biteni anlatalım.”

15

RED

Akşam, şehrin dört bir yanından birbirleriyle uyumlu bangır bangır çalan kornaların yankısıyla bölünüyordu. İnsanlar yarınki oyunun heyecanıyla kutlama yapmak için caddelere akarken sesler şehirdeki her kuleden coşkuyla yankılanıyordu.

Bu kornoların seslerini hatırlıyordum. Kollarıma bileklikler takıp festival alanına giderken babamın yanında koşardım. Bir keresinde şenlik batıdaki Larc ulusunun fethiyle aynı zamana denk gelmişti.

Ne kadar da aptaldım. O zamanlar bundan nasıl keyif alabiliyordum?

Bu gece Jeran ve ben Karensa kıyafetlerimiz içinde şehrin dört bir yanından gelen kalabalığa katılıp dikkat çekmemeye çalıştık. Bileklerimize sarı şeritler takmıştık. Kalabalığın geri kalanı gibi biz de yarın arenada ne olacağın konusunda çok az şey biliyorduk. Tek bildiğimiz Mara'da tutsak alınan Savaşçıların dahil olacağı, hepsine farklı bir rengin verileceği, böylece seyircilerin onları kolayca ayırt edebileceğiydi. Daha şimdiden etrafımda hangi rengin hayatta kalacağı hangisinin öleceği üzerine bahse girenlerin, hiç görmedikleri insanların hayatları üstüne kumar oynayanların konuşmalarını duyuyordum.

Yanımda yürüyen Jeran gerilmişti. Belki sarı bilekliği Adena takacaktı. Belki de Aramin.

Belki canlarını aldıktan sonra o bileklikleri söken Talin olacaktı.

Ana cadde üzerinde asker grupları esas duruşa geçmişlerdi. Fırsat buldukça onlara bakıyor, kısa sohbetlerini, sıkıcı konuşmalarını dinleyip ipuçları arıyordum. Ancak konuşan az sayıda kişi de emir yağıdırıyor, insanları doğru yöne yönlendiriyordu. Her zamanki gibi kollarındaki sembollere bakıp gördüğüm devriyeleri aklımda tutuyordum.

Tuhaf. Burada olması gerekenden az devriye vardı.

İleride, Gündönümü Çemberi'nin ortasında yükselen Cardinia arenası tamamen renkli pankartlarla donatılmıştı.

Arenadan uzak durup çevredeki festival alanlarını laboratuvar kompleksine giden yola bağlayan patikada yürüdük. Gardiyanlar burada daha yoğunlu. Bunun ne anlama geldiğini hemen anladım: Hayaletler sabah erken saatlerde bu yol üzerinden transfer edilmiş ve yarınki etkinlikler için arenanın bekleme odalarına sokulmuş olmalıydı.

Bunu fark etmek midemi bulandırdı. Yarın tutsak Savaşçıların başlarına ne gelecekse Hayaletlerle karşı karşıya gelmek de buna dahil olacaktı. Constantine bunu, onlar için adil bir dövüş hâline getirmeyecekti.

Kısa süre içinde kompleksin sarmaşık kaplı duvarlarının etrafında dönen kalabalığın içine karıştık. İnsanlar kapılar boyunca kurulan küçük tezgâhlarda satılan gündönümü süslerine ve bibloları bakıyorlardı. Bu küçük tezgâhların hiçbirisi yasal değildi ama gardiyanlar umursamıyor gibiydi. Ara sıra birkaçının tezgâh sahiplerinden rüşvet aldıklarını, başka yöne bakmak karşılığında avuç dolusu madeni ve kâğıt parayı ceplerine sokuşturduğunu görüyordum. Bazıları gündönümü bilekliklerini ışığa tutup takıya hayranlıkla bakıyorlardı.

Jeran ve ben sohbetlerini ara ara dinliyor, gittikçe kendimizi askerlerin gevezeliklerine kaptırıyorduk. Çoğu yarın arenada ne olacağını merak ediyor gibi görünüyordu.

Kompleksin yan kapılarından birinden geçerken bir askerin diğerine "O Maralıların yarına çıkabileceklerini bir an bile düşünme," diyordu alayla.

"Savaş cephesinde ordularımıza uzun süre direnmeyi başardılar, değil mi?" diye karşılık verdi diğeri.

"Yani? Şimdi de buradalar, stadyumda oyun oynayacaklar." İlk asker sırtıttı. "Sen ve Taran bahis koyabilirsiniz. Benim boşa harcayacak param yok."

"Evet, Taran koyacaktı, tabii bu gece hasta olmasaydı."

"Yine mi?"

Onlar nöbet yerlerine geçerken biz de yandaki eşyalara bakıyor gibi yaptık. Jeran'a baktım, cevap olarak başını iki yana salladı. Trendeki diğer tutsaklardan bahsedilmiyordu. Hapishane bölgesinden ya da Talin'in annesin nerede olabileceğini ima eden şeylerden konuşulmuyordu.

"Bu gece sen de çift vardiya mı yapacaksın?" Başka kapıda duran bir asker sızlanıyordu.

Arkadaşı başını salladı. "Çoğumuz yapacağız. Sanırım General bu geceki şölenlerin ardından insanların serserilik yapacağını düşünüyor. Bazılarımızı yedinci bölgedeki görevden aldı."

İlk konuşan iç çekti. "Ah, hep böyle düşünüyorlar. Biraz serbest bırakın."

Gülüştüler. Biz ise ilerledik.

"Yedinci bölgede ne var?" diye sordu Jeran kısık sesle uzaklaşırken.

"Hapishaneler," diye cevap verdim, "ve fabrikalar. Şehir duvarlarının içindeki duvarla çevrili bölge."

"Gündönümü için oradan devriye çekmeleri normal mi?"

Başımı salladım. "Normal." Sonra kaşlarımı çattım. "Ama buradaki devriyelerle ilgili akla yatkın olmayan bir şey var."

"Ne demek istiyorsun?"

Kapılardaki askerlere doğru başımı salladım. "Şehre geldiğimizden beri sokaklarda gezen devriyelerin sembollerine bakıyorum.

Burada geçmiş festivallerde hatırladığımdan daha az devriye var.” Ana caddeye baktım. “Cardinia’nın doğu şehirlerinin devriyeleri o caddede olmalı ama yoklar. Güneydoğu devriyeleri de yok ve onlar genellikle bizim yürüdüğümüz alandan sorumludurlar.”

“Bu General’in onları başka işlere gönderdikleri anlamına mı geliyor?”

“Olabilir.” Jeran’a anlamlı bir bakış attım. “*Bu* normal değil. Gündönümü şenlikleri yılın en büyük kutlaması, özellikle de Karenza denizden denize genişlemişken. Bu da Caitoman’ın onlara başka yerde, gündönümü kadar önemli bir şey için ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.”

Bunun üzerine Jeran başını salladı. “Belki de Talin’in annesini izliyorlardır.”

Bir süre sessiz kaldım, festivalde eksik gibi görünen devriyelerin listesini yaparken başım döndü. *Birileri* Talin’in annesini göz-lüyor olmalıydı. O devriyelerin nerede konuşlandığını bulursam Talin’in annesinin nerede tutulduğunu öğrenebilirdim.

Kompleksin etrafında dolanmaya devam ettik. Ne zaman bir asker grubuna rastlasak elimizden geldiğince dikkatle dinli-yorduk. Arena hakkında konuşuyorlardı, yerleri hakkında; bazıları açlıktan şikâyet ediyor, yemek istiyordu. Bazıları da sınır eyaletle-rindeki huzursuzluk haberlerinden bahsediyordu. Talin’in annesi-ne ya da nerede olduğuna dair bir iz yoktu.

Laboratuvar kompleksinin etrafını neredeyse tamamen do-laşmış üzereyken yan kapılardan birinin önünde toplanan insan kalabalığı bizi durdurdu.

Kalabalık kapıya giden iki yolun her iki yanında sıralanmıştı, yanlarından geçen bir grup askere bakmak için merakla boyunla-rını uzatıyorlardı. Olay yerine yaklaşırken bazı askerlerin bağır-dığını duyabiliyordum.

“Geri çekilin! Geri çekilin!”

Jeran’la birlikte kalabalık içinde bir boşluğa ulaştığımızda birkaç askerin kapıyı açması için birini çağırdığını, iki askerin

de onlara doğru gelen devriyenin yanına yardıma koştüğünü gördüm. Kapı açılırken yol üstündeki devriyelerin kalanı görüş alanımıza girdi.

İşte ensemdeki tüyleri diken diken eden ıstırap çılgınlığını o an duydum. Diğer sesim sanki laboratuvara geri dönmüşüm gibi zihnimde titreyerek uyandı. Bu, kanla dolu bir boğazın çıkardığı türden, savaş alanından tanıdığın bir ses. Etrafındaki cam odalardan geldiğini duyduğun türden bir ses, uykunu kâbuslarla dolduran türden bir inleme.

Küçük bir grup asker ve laboratuvar çalışanları bir sedye kaldırmıştı ve sedyede ağır bir hasta yatıyordu. İnilti ondan geliyordu.

Kurbanın gözlerinde bandaj olmasına rağmen onu hemen tanıdım. Trenle Cardinia'ya bizimle birlikte gelen kazı ekibinden bir işçiydi, silindir şeklindeki eseri tren vagonuna yüklemekle görevli olan adam. O gece vagonun tepesinde Talin'le ilgili gördüğüm rüyadan dolayı aklım karışmış hâlde uyandığımda bu adamın hareketli vagonlarının kenarında şiddetle öğürdüğünü görmüştüm.

Bir şey bu adamı o kadar kötü yakmıştı ki cildi kavrulmuş, su toplamış, iltihaplanmış, gözlerinin etrafındaki bandajlar kanla lekelenmişti.

"Ona ne olmuş?" diye sordu yanımızda biri.

Arkadaşları sadece omzu silkti. "Hiçbir şey."

"O ne demek?"

"Aynen söylediğim şey: *Hiçbir şey olmadı*. Mara'dan Cardinia'ya gelen trendeydi."

Sedye yanımızdan geçip laboratuvara sokuldu. O gözden kaybolduğu sırada bir başkası geldi. Aynı yaraları taşıyan bir başkası, gözlerinin üstünde kanlı bandajlar, vücudunun her yerinde iltihaplı, kanlı yaralar. Aynı kan donduran inilti. Başı bitkin bir hâlde kalabalığa dönüktü, balgamlı öksürükler arasında aldığı nefes hırıltılıydı. Gömleğinde kan lekeleri vardı. Sanki içten içe doğru kanıyordu.

Bu işçiler eseri trene yükleyecek kadar güçlüyken nasıl böyle darmadağın olmuşlardı? Birden devasa metal silindirin görüntüsü, ay ışığı altında doğal olmayan bir biçimde parlayan gümüş yüzeyi aklıma geldi. Tuhaf ağırlığı... İçimden beliren bir ürperti tüm uzuvlarımı yayıldı.

Başka bir askerin telaşlı sesi aceleyle yanımızdan geçerken kulaklarımıza ilişti. "Mara'dan gelen yeni heykellerin kutsanması sırasında meydandaydılar. Yüzlerinde bazı kabarcıklar vardı ama bu..."

Onları kapıda karşılayıp içeri alan bir laboratuvar çalışanı "Bu imkânsız," dedi. Ardından toplanan kalabalığa baktı, sözlerinin kalanını yutmuş gibi görünüyordu.

Sesini yükseltti. "Hey, geri çekilin, çekilin! Devlet işi. *Geri çekilin!*" Elini sabırsızca devriyeye doğru salladı, gardiyanlar kalabalığı dağıtmak için itmeye başladı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Jeran. Gözleri sedyedeki iki adamda oyalandı sonra bana döndü. "İçimden bir his onlara fazla yaklaşmamamızı söylüyor."

Başımı sallayarak onayladım ve tek hareketle ikimizde olay yerinden uzaklaştık; ama kurbanların kompleksin içinde gözde kaybolmadan önceki son hâlleri zihnime kazınmıştı. Vücudumdaki ürperme hissi geçmiyordu.

"Trendeki eseri nerede tuttuklarını biliyor muyuz?" dedim.

"Trenden o büyük platformlarla indirmediler mi?" dedi Jeran. "Bu tip ekipmanları şehirde nereye götürüyorlar?"

Cardinia'nın bölgelerini düşünürken kaşlarım çatıldı. "Sarayın yakınında bir askeri bölge var," diye mırıldandım. Laboratuvar kapısının yakınında olanlardan habersiz, yaklaşan oyunlar için heyecanlanan insanlar yanımızdan bulanıklaşarak geçti. "O platformlar fırlatma rampası ve top gibi büyük silahların nakliyesinde kullanılıyor. Belki de yapıt o bölgeye taşınmıştır."

Jeran başını salladı. Akşam ışığının altında bile renginin solduğu görünüyordu. "Fazla zamanımız yok," dedi usulca. Ne demek istediğini anlamam için açıklama yapmasına gerek yoktu.

Birlik dişlerini Mara topraklarına geçirmişti, Kadimler'den kalan değerli bir şeyi bulmak için yerin altına üstüne getirmişti; ama onların çıkardığını gördüğümüz silindir... O şey yalnızca bir kalıntı olamazdı. Nesneyi taşımadan öncesinde ve sonrasında o işçilerin ne hâlde olduklarını kendi gözlerimle görmüştüm, kan içindeydiler. Burada anlamadığım bir şey oluyordu ama havada asılı sıkıntısını hissedebiliyordum. Bu gelecek bir şeyin önsezisiydi.

Sonuçta daha önce de yaşanmıştı. Bir zamanlar efsane olan Kadimler artık yoktu.

Karensa, Mara'da bulduklarını, o adamalara zarar veren şeyi bir silaha dönüştürmeyi başarırlarsa o zaman yakında durdurmamız gereken tek şey Birlik olmayabilirdi. Yakında hepimiz Kadimler gibi kontrol edemediğimiz bir şey tarafından yok edilebilirdik.

16

TALIN

Karensa Birliği'nin Baş Mimar'ını bir canavar, bir korkak ve Constantine'in yarattığı tüm ıstırabı mümkün kılan bir bilim insanı olarak tanıyordum.

Burada onunla ve Cardinia Belediye Başkanıyla oturmak ve Baş Mimar'ın Başkan'ın aleyhine konuşmasını duymak şaşırtıcı bir deneyimdi.

"Karensa başkanlarına güçlü oldukları için değer veriyor," dedi Raina. "Yenilmezlikleri nedeniyle. Constantine'in babası tanıştığı herkese korku salan vahşi bir adamdı. Constantine de aynısını yapıyor. Tyrus ailesini destekleyen Karensa halkı onların Kadimler'in gücünü miras alan, seçilmiş kişiler olduklarını düşünüyor." Raina parlak gözlüklerinin üzerinden anlamlı bir bakış attı. "Ama Birlik sınırlarında huzursuzluklar var. Fethedilen topraklardaki insanlar ancak bu kadarına dayanabildi. Artık hamlemizi yapma zamanı."

"Planımız halkının gözünde Constantine'i zayıf düşürmek," diye devam etti Belediye Başkanı Elland. "Hem onların hem de ordunun desteğini almalıyız." Bir elini Raina'ya uzattı. "Neyse ki Baş Mimar'ımız insan bedenini manipüle etme konusunda oldukça başarılı. Öyle değil mi Raina?"

Raina yüzünü buruşturduysa da karşı çıkmadı.

Belediye Başkanı bana göz kırptı. “Çok alçak gönüllü değil mi? Raina’nın isyan içindeki rolü Constantine’in sağlığının bizim istediğimiz gibi olmasını sağlamak.”

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, sırtıma kanatların takılmasını, kemiklerime çelik infüzyonu yapılmasını emrederken Raina sessizce isyancılarla birlikte çalışıyordu.

Raina gergince öksürdü. “Constantine’e verdiğim ilaç onu bir yıldır hasta ediyor. Bunun gerçek bir hastalık olduğunu düşünmesine yetecek kadar yavaş ilerliyor ve iyileşmesine yardım etmemi bekliyor.”

“Ve ordu bunun için hazırlandı mı?” İşaret dilini kullanarak şüpheyi sordum.

Raina ondan hâlâ nefret ettiğimi anlamış olmalı ki oturduğu yerde kıpırdanıp bakışlarını kaçırdı.

Belediye Başkanı Elland söylediklerimi çevirmesi için merakla Baş Mimar’a baktı. Raina sözlerimi çevirdi, sonra cevap verdi, “Başlamak üzere olan oyunlar harekete geçmek için doğru zaman. Constantine’in dozlarını gelecek hafta artıracam. Çekeceği acı fark edilir şekilde zayıf düştüğünü dolayısıyla da yönetime devam edemeyeceğini göstermeye yetecek. Oyunların sonunda işaret vermemizle ordunun içinde Başkan’a karşı ayaklanmaya hazır yeterince asker var.”

“Tüm isyancılarımız arenada yerini almış yönetimi devirmenin fitilini ateşlemeye hazır olacak,” diye ekledi Belediye Başkanı. “Uygun sayıda ordu üyesi hazır.”

“Peki sonrasında ne olacak?” dedim işaret diliyle. “Constantine devrildi. Sonra? General Caitoman ne yapacak? Siz kardeşini devirince o nasıl tepki verecek?”

“Yeni yöneticiyi seçmeye hazır bir konseyimiz var,” dedi Belediye Başkanı Elland.

“Zamanı geldiğinde General ile ilgileneceğiz,” dedi Raina aynı anda.

Sonra sanki Belediye Başkanı'nın devam etmesine izin veriyormuşçasına sustu; ama Belediye Başkanı sadece omuz silkmekle yetindi. Bir süre sonra Baş Mimar "Ne olursa olsun bu senin endişeleneceğin bir konu değil. Darbe ilk önceliğimiz," dedi.

Belediye Başkanı hafifçe gülümsedi. "Sen sevgili Skyhunter halkı bizim tarafımıza çeken kuvvet olacaksın." Önümüzde duran kâğıtlardan birine dokundu. Oyunların oynanacağı arenanın ayrıntılı planıydı. "Oyunların sonunda orduya Constantine'e karşı başkaldırması için çağrı yapacağız. Sen, onun gücünün en görünür sembolü olarak bizimle birlikte öne çıkmalısın. Constantine'i tutuklayıp götürecek kişi sen olacaksın."

Bu Karensalı soylulardan daha fazla emir alma düşüncesi içimde bir şeylerin kabarmasına neden oldu ama sonra, zihnimde imkânsız görünen bir şey canlandı: Constantine'e yüz çevirip onu tahtından inmeye zorlamak, ellerini arkasında birleştirip çığlıklar atılan arenadan çıkarmak. Sadece ona sırt çevirerek gücünü elinden almak.

Cardinia'ya gelişimizde insanların bana dehşet içinde baktıklarını hatırladım. Belediye Başkanı haklıydı. Ben, Başkan'ın gücünün en görünür örneğiydim. İnsanlar ona sırt çevirdiğimi görürse Constantine'in kaybettiğini anlayacaklardı.

"Neden öldürmüyorsunuz?" dedim işaret diliyle.

Raina yüzünü ekşiterek başka tarafa baktı. "Ben de bunu isterdim," diye mırıldandı suratını asarak.

Ama Belediye Başkanı, Raina'ya sert bir bakış atıp başını iki yana salladı. "Onu öldürmek zehirli komplo teorileriyle birlikte halk arasında iç savaş çıkması riskini doğurur," dedi. "Halkı Başkan'a karşı çevirmek onun ölmesinden daha çok fayda sağlar. Vahşi tavrının nedeni kötüleşen durumunu gizlemeye çalışmasından; ama söylentiler yayılmaya başladı bile. Şu an tek ihtiyacımız tüm halkın önünde uygun bir darbe gerçekleştirmek ve bunun tetikleyicisi de sensin."

Raina tiksintiyle başını iki yana salladı ama itirazını yüksek sesle dile getirmedi. İki kadın arasında eskiden kalma bir çekişme

olduğu hissine kapıldım yine. “Belediye Başkanı’nın Constantine’e karşı zaafı var,” dedi yan gözle bakarak.

Beni şaşırtan Belediye Başkanı’nın inkâr etmemesi oldu. Sesi hafifçe yumuşadı. “Constantine’in annesini tanıyordum,” dedi.

Bir an tereddüt etti. O tereddütte arkadaşlıktan fazlası olduğunu hissettim. Bu kadın ve merhum kraliçe arasında var olan koca bir geçmiş hissettim. Eski, kırık bir aşk hikâyesi hissettim.

“Annesi mi?” dedim işaret diliyle, Raina tercüme etti.

“Uzun zaman önce öldü,” dedi Belediye Başkanı kısık sesle. Ardından bakışları sertleşti ve bize döndü. “Constantine, tıpkı babası gibi bir canavar. Plana uyacağız.”

Raina başını salladı. “Plana uyacağız,” diyerek onayladı.

Kalbimin etrafına ördüğüm duvar sallanıyor, beni yıkılmakla tehdit ediyordu. Tüm bu duyduklarım doğruysa, Constantine’i ve Birlik’i gerçekten yok etme şansımız varsa...

Ama sonra eski arkadaşlarımla ilgili düşünceleri neden bir kenara ittiğimi hatırladım. Red ile rüyalarımızda bağlantı kurduğumuzda neden dehşete kapıldığımı. Ödünç verilmiş lüks ipekler içinde at binen annemi hatırladım.

“Bir sorun var,” dedim işaret diliyle Raina’ya. “Constantine ile olan bağımlı istediğin kadar kırabilirsin ama Constantine annemi elinde tuttuğu sürece ona karşı bir hamle yapmam. Yapamam.” Belediye Başkanı’na baktım. “Onu tutabilir misin? Onu malikânende saklayabilir misin?”

Belediye Başkanı’nın dudakları gerildi. “Korkarım bunu yapamam,” diye cevap verdi. “Tüm planlarımız Constantine’in, Raina ve bana duyduğu güven sayesinde ilerliyor. Beni bebekliğinden beri tanıyor, teyzesi gibi görüyor. Raina de Balman ise onun askeri fetihleri için gerekli tüm bilimsel mücadeleyi verdi. Biz onun en yakın iki danışmanıyız. Bir anda anneni malikânemde tutmak istediğimi söylersem hemen bizden şüphelenir. Bu riski alamayız. Anneni Constantine’in istediğinden fazla orada tutamam.”

Gözlerimi kıstım. “Siz ona yardım edemezseniz ben de size edemem.”

“Bu uğurda hepimizin kaybedeceği anlamlı şeyler var,” dedi Belediye Başkanı, bakışları beni delip geçiyordu.

Raina ellerini kaldırdı. “Ona yardım edemeyiz demedik.” Arından masaya eğilip bir elime dokundu.

İçimdeki duvarlar yükselip duygularımı çeliklerin ardına saklarken elimi sertçe çektim.

Raina istifini bozmadan bana bakmaya devam etti. “Nasıl hissettiğini biliyorum. Kocam ve oğlum da Constantine devrilmeden başkentten kaçmalı. Sana söz veriyorum Talin Kanami, bize yardım etmeye söz verirsen annenin güvenliğini sağlayacağız.”

“Yemin et,” dedim işaret diliyle, hareketlerim yavaş ve emindi.

“Yemin ederim.”

Bakışlarımı Belediye Başkanı’na çevirdim. Bir kez başını salladı, dün sabah annemi görmeye gitmemi söylerken gözlerindeki anlayışlı ifadeyi hatırladım.

“Yemin ediyorum,” diye tekrarladı Belediye Başkanı.

Birlik topraklarının altında yer değiştiren şeyler onun temellerini zayıflatıyordu ve o düştüğünde hepimiz altında kalabilirdik. Hiçbirimiz sağ çıkamayabilirdik. Hatta Raina’nın tüm çabalarına rağmen Constantine bu toplantı sırasındaki duygularımı algılamış ve çoktan gardiyanları göndermiş de olabilirdi. Sürekli yakalanma korkusuyla hareket edecektik. Ölüm korkusuyla.

Yine de buradaydık. Hepimizin kaybedecek bir şeyi olabilirdi ama kazanacak çok şeyimiz vardı. Raina için, kendisi ve ailesi için özgürlük. Belediye Başkanı Elland içinse belki de kaybettiği aşkın intikamı.

Ya benim için? Adalet. Basea için, Mara için, annem için. Kendim için.

Bakışlarımın, aralarındaki gerginliğe, kaybedebilecekleri şeylere rağmen bir arada duran bu iki güçlü kadın arasında mekik dokuduğunu fark ettim.

Kendimi onaylayarak başımı sallarken buldum.

17

RED

Şehirdeki kutlamalar geç saatlere kadar sürdü ama gece yarısından birkaç saat sonra ortalık nihayet sakinleşti ve Jeran’la kendimizi arenadan pek uzak olmayan bir köprünün altındaki boşluğa sıkışmış hâlde bulduk. Ufukta göğe dik yükselen Ulusal Müze’nin silüetinin bir kısmını görebiliyordum.

Her hafta kız kardeşim ve babamla birlikte o müzeye gitmek için bu köprüden geçerdik. Laeni şimdi beni burada çömelirken görse muhtemele burnunu kıvrırdı.

Ama bulabildiğimiz en güvenli yer burasıydı. Devriyeler rutubet ve köpüren kanalizasyon kokusu yüzünden bu köprülerin altını kontrol etmekten nefret ederdi. Küçükken diğer acemilerle köprü altlarında kalanları uzaklaştırmaya kimin gideceğini belirlemek için kumar oynardık. Ne zaman kaybetsem kemerlerin altına gönülsüzce göz atar, ıslak yosunlar arasında titreyen insanları arar, ardından daha ilginç görevlere koşardım. Ne nankör ne sefil bir işti.

Şimdi ben o titreyen figürlerden biri olmuşum.

Dize kadar gelen suda durduk. Gecenin sessizliği, tenhaliği ve yorgunluğumuz korkularımızı yatıştırmıştı, aklımızı nemli soğuktan uzak tutmak için alçak sesle birbirimizle konuşuyorduk.

Jeran'ın sanki eskiden sahip olduğu silahları arıyormuş gibi parmaklarını tembel tembel kemerine götürdüğünü gördüm. Zaman içinde bu rutin hareketlerin ne anlama geldiğini öğrenmiştim.

Kurutulmuş balık ve kuru yosun çubuklarımızdan sonuncusunu gönülsüzce çiğneyerek "Şu anda Aramin'i düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum.

Jeran bana baktı, sonra gözlerini yere indirdi. Parmaklarını geri çekti. "Nasıl tahmin ettin?"

"Aylardır yanınızdayım," dedim asık suratla kurutulmuş balığa bakarak. İnsanlar bu balığın tadına nasıl tahammül edebiliyordu? Bu suç olmalıydı. "Sanırım birkaç şey öğrendim."

Jeran hafifçe gülümsedi, sonra sessizleşti. Bir süre sonra, "Bizim yerimizde olsa Aramin ne yapardı diye düşünüyorum."

"Öfkeden deliye dönerdi." Elimi köprünün ötesindeki dünyaya doğru salladım. "Sana ulaşmak için karşısına çıkan herkesi öldürürdü."

Jeran kıkırdadı. Gecenin içinde yanakları pembeleşti. "İster inan ister inanma, güç toplamak ve bizimkinden daha az umutsuz olan bir plan yapmak için hâlâ Newage'de olurdu. Aramin her şeyi hesaplar."

"Senin arenada katledilmene izin vereceğini mi söylüyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Asla inanmam buna."

"Elbette hayır," dedi Jeran burnunu çekerek. "Ama Aramin'in İlk Kılıç olmasının bir nedeni var. Hamlesini yapmadan önce toplayabildiği tüm bilgileri toplamayı sever. Herkes için en yararlı olacak şeyi yapmaya çalışır." Gülümsedi. "Ve genellikle bu konuda inatçıdır."

Bakışlarımı Jeran'a sabitledim. Nedense sözlerinin altında Aramin'in onun kurtarmaya geleceğine inanmaktan korktuğunu hissettim. Onu tutup sarsmak istedim. İlk Kılıç'ın onu ne kadar önemseydiği hakkında hiç fikri yok muydu? Aramin'in ona nasıl baktığını geri kalanlarımız fark etmişken o fark etmemiş miydi?

“Öyledir belki,” dedim. “Ama konu seninle ilgili olmadığında.” Jeran’ın yanakları daha da kızardı. Belki de biliyordu ve itiraf etmeye utanıyordu.

“Aramin hep böyle aksi miydi?” diye sordum.

Omuz silkti. “Onu tanıdığımndan beri böyle.”

“Ya?” Sırtımı soğuk taşa yaslarken gülümsedim. “Bana bir hikâye anlat da aklım yaşadığımız bu sefaletten uzaklaşsın.”

Jeran’ın gülümsemesi hüzünlü bir hâl aldı. Etrafımızda büyüyen yabancı otları koparıyordu. İşte yine aynı şeyi yapıyor, düşünceleri İlk Kılıç’a kayarken farkında olmadan bir şeyleri kurcalıyordu. “Onunla bir tercümana ihtiyacı olduğu için tanıştım.”

Kahkaha attım. “Doğal olarak.”

“Bu, o İlk Kılıç olmadan çok önceydi. O ve diğer birkaç kişinin, yakaladıkları Karensalı bir askeri sorgulaması gerekiyordu. Askerin söylediğinden tek kelime anlayamıyorlardı, bu yüzden benden yardım istedi.” Jeran kalan sapları suya attı. “Doğu devriyelerinde Karenezce bilen tek kişinin sen olduğunu duydum.” Bana ilk söylediği sözler bunlardı.

“Ne kadar da romantik biri.”

Bu, Jeran’ın kıkırdamasına neden oldu ve şehrin kalanı onu duyabilirmiş gibi gözleri köprüünün alt kısmına kaydılar. “Bana bunu sormak canını sıkmış gibi görünüyordu ve bu da beni çok gücendirmişti,” dedi zor duyulur bir fısıltıyla.

“Peki gücenmiş Jeran ne karşılık verdi?” diye fısıldadım.

Gülümsedi ve bir an için gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “Ne kadar vereceksin?”

Kahkahamı bastırmaya çalışmam öksürmeme neden oldu. Öne eğilip omzundan ittim. “Nedense bunun nadiren yapacağın bir şey olduğunu hissettim.”

“Alay etmiyordum. Yardımım için bana yemekhane kredisinden ellilik ödedi.”

Kolumu dizime dayadım ve keyifle ona baktım. “Jeran Min Terra, asla paragöz biri olduğunu düşünmezdim.”

“Aramin içimdeki cevheri ortaya çıkardı.” Göz kırptı. “Sonrasında benimle aylarca konuşmadı. Bizi yemekhanede birlikte takılmaya ortak arkadaşlarımız Adena ve Corian zorladı.”

Hâlâ acemi olmalarına rağmen savaşın vahşetine tanıklık etmemiş olan, ortak bir salonun sıcaklığında gülüp şakalaşan bu genç askerleri gözümde canlandırmaya çalıştım. Ben de bir zamanlar öyle değil miydim? Sıkılan gardiyanlarla kumar oynar, oyunlarda bahse girer, gündönümünde yemek tezgâhlarına gizlice gitmek için birbirimizi kollardık.

Sonra dünyanın gerçekte nasıl olduğunu gördün. Tüm çirkinliklerine dahil olmak zorunda kaldın ve işler değişti.

Talin ve ben tüm bunlardan sağ kurtulmayı başarırsak ne olacaktı? Aramızdaki şeyler hoş, nazik ve şapşalca olabilir miydi?

“Ne düşündüğünü tahmin etme sırası bende,” dedi Jeran. Ona bakınca başını hüznle salladığını gördüm. “Talin’i düşünüyorsun, değil mi?”

Ben de onu düşünürken farkında olmadan bazı hareketler yapıyor muydum? Başımı salladım, bir süre konuşmadım. Son rüyamızda nasıl geri çekildiğinden bahsetmeye hazır değildim.

“Onu gerçekten seviyorsun,” dedi Jeran usulca.

Utanarak yanaklarımın kızardığını hissettim. Belki de Jeran’a bu kadar sataşmayı bırakmalıyım. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Daha önce birini sevebileceğimi hiç düşünmedim.”

Sakin görünüyordu. “Daha önce hiç böyle bir fırsatın oldu mu?”

“Hayır.” Kızarıklığım arttı, yayılan sıcaklığa küfrettim. “Bu şekilde değil.”

Nazikçe gülümsedi. “Bir başkasının anlaması senin bunu görebilmenden hep daha kolaydır.”

“Sen görüyor musun?” dedim tereddütle. “Aşık olduğumu?”

Başını salladı. “Görüyorum.”

“Bu kadar kolay okunduğum için hayal kırıklığına uğradım.”

Jeran'ın dudakları keyifle titredi. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi, "insanları okuma konusunda iyiyimdir."

"Bu özgüvenli Jeran'ı seviyorum. Bizimle daha sık takılmalı."

Bir süre konuşmadık. Nedense düşüncelerim yine babam ve kız kardeşime kaydı. Küçük Laeni'ye. Ben o tür bir sevgiyi biliyordum. Gecenin karanlığında Ulusal Müze'nin bir karaltı gibi görüldüğü yere baktım. Laeni ve ben içeride koşturup yarışma yapar, Kadimler'in heykellerinin isimlerini bilmeye çalışırdık. Babam bizi yanına çağırana kadar bir sergiden diğerine koşardık. Laeni bazı tabelaları göremeyecek kadar kısaydı, bu yüzden onu omzuma alırdım. Açıklamayı okumak için öne eğilmesiyle değişen ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Babam müzede koşturan çocuklarına bakarken bizde annemizi görüyor muydu? Biz uykuya dalıp kendi başına kaldığı gecelerde duyduğu sevgi canını yakıyor muydu?

"Nasıl anladın?" diye sordum bir süre sonra Jeran'a.

"Neyi?"

"Aramin'e ilk ne zaman âşık olduğunu?"

Tereddüt etti ama sonra cevapladı. "Savaş cephesinde ilk can alışımından sonra yanıma geldiğinde."

Sessizce devam etmesini bekledim.

"Ben genelde devriye için yemek yapardım ama o gece ateşin başında değildim. Adena beni aramaya çıkmıştı ama beni bulan Aramin oldu. Her nasılsa nerede olduğumu biliyordu." Jeran köprüye baktı. "Savunma kampımızın etrafındaki sık çalılıkların arkasına gidip görünmemek için iyice çömelmiştim. Hâlâ beni nasıl gördüğünü bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Nefes almıyordum. Ter içindeydim. Sadece orada oturduğumu, kollarımı sıkıca dizlerime sardığımı, nefes almaya çalıştığımı ama içime hava çekemediğimi hatırlıyorum. Aramin'in bana doğru eğilip elimi tuttuğuna dair bulanık bir anım var. O panik anında hissedebilmem için elimi sertçe sıkmıştı. Sonrasında tek hatırladığım sonun sakin sesiydi. *Benimle birlikte nefes al. Bir. İki. Üç.* Tekrar tekrar sayıyordu, onun ağır nefeslerine ayak uydurmaya

çalışırken bu sayıların beni hipnoz ettiğini hatırlıyorum.” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Bana sürekli, ‘Bunlar sadece düşüncelerin. Sadece düşüncelerin. Sana zarar vermezler,’ deyip duruyordu. Ne düşündüğümü nereden biliyordu?” Jeran yine başını salladı. “Nasıl olduysa kendime gelmeyi başarmıştım.”

Ayağını uzattı, pantolonunu ıslatan suya yüzünü buruşturarak baktı. “Nihayet kendimi çalıların arasından çıkacak kadar topladığımda tek kelime etmeden beni diğerlerinin yanına götürdü. Bir eliyle omzumu diğeriyle benim elimi tutuyordu ve ben sadece... Ellerinin ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordum. Diğerlerine ölene saygılarımı sunmaya gittiğimi söyledi ve bir daha bundan hiç bahsetmedi.”

Konuşmasını takip eden sessizlikte başımı salladım. “Onu oradan çıkaracağız,” dedim. “Tıpkı Talin’i kurtaracağımız gibi. Nasıl bilmiyorum ama yapacağız.”

O da başını salladı. “Sevginin sana nasıl güç verdiğini biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Sevgi. Sevginin bizi nasıl tuzağa düşürebileceğini, bize kendimizi yok ettirecek şeyler yaptırdığını düşündüm. Buna rağmen yine de sevebiliyorduk.

Bu yüzden buradaydım. Savaşçılarımızı ve Talin’i kurtarmak için. Onu sevdiğimi böyle anlıyordum.

Gözlerimi uzaktaki müzeye çevirdim.

Bu kez ona bakarken başka bir şey hatırladım. Laeni ve benim önünden geçtiğimiz sergilerden birinde çelik silindire benzeyen küçük bir nesne vardı.

Trene yüklenen şeye oldukça benzeyen bir nesne.

Bu yüzden Mara’daki o yapıtın tuhaf biçimde tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Onu daha önce müzede görmüştüm.

Constantine’in bu eserle neden bu kadar ilgilendiğini ve eserin neler yapabileceğine dair ipuçlarını bulacağımız yer orasıydı.

Nefesimi tutmuş olmalıyım ki Jeran bana baktı. “Ne?” diye sordu.

Ona döndüm. “Benimle Ulusal Müze’yi gezmek ister misin?”

18

TALIN

Oyunların ilk sabahı gün uğursuz bir kırmızıyla ağardı.

Arenanın ortası bugün karmaşık bir duvar labirentine dönüştürülmüştü. Duvarlar, izleyicilerin içinde yaşananları görmesine izin verecek ama labirentin içinde dolaşanların gökyüzünden başka bir şey görmesine engel olacak yükseklikteydi.

Bugün arenanın yükseklerinde şehri görecektik biçimde süzülüyor, aşağıdaki kalabalığın arasında huzursuzluk belirtileri var mı diye bakıyordum. Kanatlarıma açı verip arenanın kavisini izleyerek uçarken gölgem aşağıya doğru genişliyordu. Ana caddedeki insanlar karanlığın üzerlerinde süzülmesiyle içgüdüsel olarak eğiliyorlardı. Gözleriyle hareketlerimin ölümcül zarafetini takip ettiklerini görebiliyordum. Constantine, yanında ne tür bir güç olduğunu hatırlanmasını istiyordu.

Aynı zamanda benim de arenanın girişini görmemi istiyordu. Hayat boyu dostum ve yoldaşım olan insanların ölebileceği yerin burası olduğunu hatırlatmak istiyordu. Hepsi gizli oyunun bir parçasıydı.

Ama artık ben de bir oyun oynuyordum.

Bir yanıml Red'e ulaşmak için can atıyordu. Rüyalarımızda bağlantı kurabildiğimize göre şehir merkezinden çok uzakta olamazdı; ama bu aklıma geldiği anda kamçılanmış gibi geri çekildim. Duvarlar yeniden yükseldi, ürkerek düşüncelerimi ondan uzaklaştırmaya çabaladım. Rüyamda elleri ellerime dokunmuştu. Gözleri gözlerime bakmıştı. Varlığı o kadar belirgindi ki neredeyse orada olduğu yanılsamasına kapılacaktım.

Ona bu şekilde yaklaşamazdım. Hayatına mal olabilirdi.

Şenliklerle ilgili teftişimi tamamlayıp Başkan'a katıldığımında, arenadaki balkonuna doğru yola çıktık. Benimle hiç konuşmuyordu. Bağımız aracılığıyla Baş Mimar ve Belediye Başkanı Elland ile yaptığımız görüşmeyi bilip bilmediğine dair bir iz aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece her zamanki gibi sahte bir güç battaniyesi altına saklanmış yorgunluğunu hissettim.

Yorgunluğu bugün bilhassa fazlaydı. Kirpiklerimin arasından ona baktığımda omuzlarının normalden daha çökük, nefesinin düzensiz, adımlarının dengesiz olduğunu fark ettim. Görüşmemiz sırasında Raina'nın söyledikleri aklıma geldi. İlacın dozlarını bu hafta artırmıştı.

Balkona varıp yerlerimize oturduğumuzda da onu izlemeye devam ettim. Başkan, gözlerinin etrafındaki siyah boyanın altından bile belirgin biçimde zayıf görünüyordu. Constantine görmezden gelse de onu incelediğimin farkındaydı.

İyi. Bugün onun acısına şaşırdığımı, kafamın karıştığını ve endişelendiğimi sanmasına izin verecektim.

Sonunda bakışlarımı ondan uzaklaştırıp arenaya çevirdim. Buradan korkunç alanı net olarak görebiliyor, Savaşçıları neye zorlayacaklarına dair bir fikir edinebiliyordum.

Labirentin bir ucu, laboratuvar kompleksindeki kapıları hatırlatan bir dizi metal kayar kapıya uzanıyordu. Taş duvarların yan taraflarındaki gördüğüm ince oluklar, duvarların her an hareket edebileceği izlenimini veriyordu. Savaşçıları belirsizlik

içinde bırakacaklar, oyuncuların kolayca kazanmasını ya da ölmesini engellemek için oyuna uyum sağlayıp labirent değiştirmeye zorlayacaklardı.

Labirentin diğer ucunda hepsi kafeslerinde zincirli, huzursuzca volta atan Hayaletler vardı.

“On gümüş para kaybetmeye hevesli misin?”

Biz yerimize yerleşirken arkamdaki iki asker birbirlerini iterek gülüşüyorlardı.

“Mucite on gümüş para koyuyorum,” diye karşılık verdi ikinci asker, “ve o parayı bana ödeyen sen olacaksın.”

“Ama aralarından birinin İlk Kılıç olduğunu duydum.”

Sözleri kalbimin aciz bir öfkeyle sızlamasına neden oldu. Mara’nın gücü olan Savaşçılar tüm bu Karensalıları eğlendirmek için hayatları pahasına mücadele etmeye zorlanıyorlardı. Omzumun üstünden onlara bakıp bakışlarımı üzerlerine sabitledim. İlk asker beni gördü, rengi soldu, kendinden emin konuşması bir anda kekelemeye dönüştü. Gözlerini yere indirdi. Arkadaşı da beni fark etti ve telaşla başını öne eğdi.

“Skyhunter,” diye mırıldandı.

Bir süre daha alev saçan gözlerle onlara baktıktan sonra önüme döndüm. Arkamda sessizce durdular.

Constantine’in dikkati etrafımızı saran kalabalıktaydı, kendisine tezahürat yapanlara el sallıyordu. Diğer tarafındaki Caitoman ise gardiyanlarıyla konuşuyordu. Yüzündeki ifade karanlıktı. Onun da bahis oynadığını fark ettim, midemi bulandırıyor. Gardiyanlara Savaşçıların her birinin ölmesini umduğunu söylüyordu.

Nihayet sıranın en sonunda oturan Baş Mimar’ı gördüm, boş bir ifadeyle aşağıdaki labirente bakıyordu.

Bir süre ona baktım. Başını bana doğru çevirdiğinde derin bakışları kısacık bir an benimkilerle buluştu. Ardından gözlerini yine çevirdi.

Arena gürültülü ve kalabalıktı; herkes oyunun başlaması için sabırsızlanıyor, Savaşçıların canavarları öldürme konusunda ne

kadar iyi olduklarını kendi gözleriyle görmek istiyordu. Etkinliğin başlaması için tezahürat yapan insanlara bakarken midem kalktı; ama aynı anda bazı insanlar arasındaki huzursuz bakışmaları, tezahürat sesleri arasında boğulan fısıldaşmaları da görebiliyordum. Herkes buraya eğlenmeye gelmemişti.

Ne kadarı isyanın parçasıydı?

Gözlerim savaşçıların tutulduğu kapılara kaydı. Galiba safir rengi paltoları görebiliyordum. Onlara silahlarının bazıları verilmiş miydi? Başkan seyircilere cephedeymiş gibi gerçek bir gösteri mi izletmek istiyordu?

Ben kapılara bakarken Constantine, duygularımdaki değişimleri hissetmişçesine başını hafifçe bana doğru eğdi. "Umutsuzluğa kapılma Talin," dedi. "Arkadaşlarının savaşma şansı olacak. Sonuçta maksat bu."

Maksat. Midemi bulandıran korkum her zamanki gibi öfkeye dönüşmüştü, kaşlarımı çatarak ona baktım. Belki de Raina'nın bana verdiği tonik işe yaramıştı çünkü öfkemin onu memnun ettiğini hissetmiyordum.

Adaletten bahsedene bak, dedim.

Adalet mi? Başını iki yana salladı. *Bunların adil olduğunu mu düşünüyorsun?*

Ondan beklediğim cevap bu değildi.

Duraksamamın üzerine Constantine'in dudaklarından küçük bir tebessüm geçti. Yüzündeki koyu çizgi yeni boyanmıştı ve ışığın altında parlıyordu, Raina'nın süregelen zayıf düşürme çabalarına rağmen hâlâ dehşet verici görünüyordu. *Fırsatları olacak çünkü bunun eğlenceli olması gerekiyor; ama bu adil değil Talin. Adil olsa onlara kaçma şansı verirdim.*

Gözlerimi kıstım. *Elbette verirdin; ama vermedin.*

Keşke dünya adil bir yer olsaydı, diye karşılık verdi Constantine. Ama kimse bunu istemiyor. Herkes sadece kendilerine adil davranılsın istiyor.

Bu kelimelerde uzun zaman öncesinden kalma eski bir yarının izi vardı.

Bir anda Constantine ile aramızdaki sağlam bağın ötesinde çok iyi tanıdığım bir çekilme hissettim.

Tepki vermemem gerektiğini gayet iyi biliyordum, Başkan'ın anlamasını engellemek için anında duygularımı bastırdım. Raina'nın toniği de işe yaramış olmalıydı. Arenadaki izleyicilere baktım, bakışlarım içgüdüsel olarak çekilmenin geldiğini düşündüğüm yere kaydı.

Red buradaydı.

Onu kalabalıkta görmüyordum ama hissedebiliyordum. Göğsümdeki sevinç korkuyla karıştı. O *buradaydı*, başkentteydi ve etrafı onu öldürmek isteyen düşmanlarla çevriliydi.

Olamaz, bu mümkün değildi.

Yine de farkındalığımı bastırmaya çalışırken bile bağımız aracılığıyla kalp atışını ve kalabalık arasındaki varlığını havadaki esinti kadar net hissedebiliyordum.

Hayır Red, diye bağırarak istedim. Burada olmazsın. Çok tehlikeli.

Aşağıda, arenanın ortasında bir sunucu izleyicilere hitap etmek için sesini yükseltti. Şaşkınlıkla dönüp ona baktım.

"Gündönümü şenliklerine hoş geldiniz!" diye bağırdı. Karşılığında yükselen çığlıklar sağır ediciydi. Sunucu gülümseyip bir eliyle Savaşçıların kapılarını işaret etti. "Mara'nın Savaşçıları, Birlik'imizin korkunç Hayaletleriyle dövüşme yetenekleriyle tanınıyorlar. Yıllardır bu hikâyeleri dinlediğinize eminim ama bugün bir efsaneye bizzat tanıklık edeceksiniz!"

Tek söylemesi gereken buydu. Herkes koltuklarından fırlayarak ayağa kalktı ve boyunlarını kapılara doğru uzattı. Labirentin diğer ucunda nöbetçiler Hayaletleri tutan zincirleri çözdü, hayaletler kafeslerinin parmaklıkları arkasında hırılıyorlardı.

Kaslarım o kadar gerildi ki parçalanacağım sandım.

Constantine başıyla bir kez işaret verdi. Arenanın diğer tarafındaki iki sancaktar kızıl bayrakları salladı.

Savaşçıların kapısı kayarak açılırken aynı anda nöbetçiler Hayaletleri kafeslerinden saldı.

Işığa ilk çıkan Aramin oldu.

Onu görünce nefesim kesildi. Kalçalarına bağlı iki kılıç, oklar ve silahlarla birlikte tam donanımlı bir Savaşçı üniforması verilmişti. Saçları kesilmiş ve geleneksel Mara topuzu yapmasına izin verilmişti. Göze çarpan tek belirgin değişiklik bileğindeki sarı banttı.

Ona baktım, İlk Kılıç'ın tüm ihtişamıyla Cardinia arenasına çıktığını gördüğüme inanmakta zorlanıyordum. Eski rolünü bir oyunda oynamasına izin vermek nasıl bir zalimlikti. Üniformayı nereden bulmuşlardı? Ölen bir Savaşçı'dan mı? Bunu düşünmek midemi bulandırdı.

Bakışlarını göğe çevirdi, kalabalığın sesini duyabiliyor ama onları göremiyordu. Tek görebildiği bulunduğumuz balkonu, yüzlerimiz ona dönüktü.

Kısacık bir an göz göze geldik. O gözlerde bir dünya öfke ve acı gördüm. Kalbimi ona açmak, onu ve diğerlerini kurtaracağımı söylemek istedim ama yapamazdım ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden o gözlerini kaçırana kadar birbirimize baktık.

Onun ardından Adena arenaya çıktı, benzer Savaşçı giysileri içindeydi ama bileğindeki bant kırmızıydı. Sonra çıkan Tomm ve Pira mavi ve yeşil bantlar takmışlardı. Adena önlerindeki labirentin içine açılan yollara baktı. O ve Aramin muntazam bir savuruşla kılıçlarını çektiler. Hareketleri o kadar zarif ve senkronizeydi ki izleyiciler heyecanla mırıldandı. Ölene kadar birbirine bağlı efsane Mara Savaşçı ikililerinden biri olduklarını düşünüyor olmalıydı.

Neden kendimi bunu yapmaya mecbur hissettim bilmiyordum, belki de ellerimi bile göremiyorlardı. Yine de kendimi onlarla işaret diliyle konuşurken buldum ve ardından yumruğumu nazikçe göğsüme bastırdım. O kadar belirsiz bir hareketti ki Başkan ya

da seyirciler fark etmemiş gibiydi; ama aşağıdaki labirentte duran Aramin, Adena, Tomm ve Pira beni görmüştü.

“Daha nice şafaklara.”

İşaret ettiğimi görmüşler, sözlerimi anlamışlardı. Her biri yumruklarını kaldırıp göğüslerine bastırdı.

Nefes kesici görünüyordlardı ve o anda ağlamak istedim. Savaşçı olduğumuzda hepimiz hayatlarımızı Mara’ya adamıştık ve hepimiz kendimizi bir şekilde ölmeye hazırlamıştık; ama bu şekilde değildi. Bir arena dolusu çığlık atan ve hayatlarımız üzerine bahis oynayan insanların önünde değildi.

Labirentin diğer ucunda serbest bırakılan Hayaletler çığlık atıyorlardı. Körü körüne labirente girdiler. Gözlerimi yeniden Savaşçılara çevirdim. Her biri Hayaletlerin çığlıklarının geldiği yöne dönmüş ve savaş pozisyonu almıştı. Aramin’in diğerlerine işaret ettiğini gördüm. Onlara birlikte kalmalarını söylüyordu.

Hep birlikte ilerlediler.

En akıllıca plan buydu, birlikte kalmak; böylece ilerledikleri yolda karşılarına çıkan Hayaletlerin icabına bakarken diğerlerinden sakınmış olacaktı. Ancak labirent yollarından birine girdikten sadece bir dakika sonra labirent tam da korktuğum gibi oluklar içinde kayarak hareket etti. Hep birlikte ilerliyorlardı ancak Aramin ve Adena’nın yolun sonuna gelmelerinin hemen ardından duvar aniden döndü.

Tomm ve Pira hareket eden duvarın arkasında kaldı. Tomm tam zamanında çekilip iki duvar arasında sıkışmaktan kurtulmuştu ama diğer ikisinden ayrılıp labirentte başka bir yol izlemek zorunda kalmıştı. Seyirciler neşeli bir şaşkınlıkla çığlıklar atıyor, aşağıdakilere tavsiyeler vermeye çalışıyordu. Bakışlarım labirentin diğer ucundan Aramin’in yürüdüğü yere doğru ilerleyen ilk Hayalet sürüsünün bulunduğu yöne kaydı.

İlk önce Adena durdu, bir yumruğunu kaldırırken başını Hayaletlerin geldiği yöne doğru eğdi. Canavarlar gürültülü yaratıklar değildi ama hayatı boyunca aldığı eğitimler sayesinde onların

gıcırtılı dişlerini ve hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu. Aramin'e işaret dilinde bir şeyler söyledi. Aramin ise başını sallayıp bir yeri gösterdi. Adena hiç ses çıkarmadan onun gösterdiği yöne hareket etti, Aramin'in biraz önünde diz çöktü.

İlk Hayalet köşeyi dönüp görüş alanına girdiği anda Aramin koşmaya başladı, Adena'nın omzuna basıp havaya fırladı. Yaratık tepki veremedi Hayalet'in omzuna çıktı, bıçağını üç kez boynuna sapladıktan sonra zıplayıp eldivenli elleriyle labirent duvarını kenarlarından yakaladı.

Duvarın üstüne çıkmaya çalışacaktı. Elbette.

Tribünlerden Aramin'in ölümcül zarafetiyle heyecanlanan insanların haykırıışları yükseliyordu. Aramin kendini duvarın üstüne çekti ve ilk kez tüm oyun alanını açıkça gördü. Aşağıda Adena dönerek Hayalet'in yaralı boynuna ölümcül bir ok gönderirken Aramin ikinci Hayalet'e doğru yöneldi.

Öne doğru eğildiğimi fark ettim, yüreğim ağzımda Aramin'in oyunu bozup labirent duvarı üstünde koşmasını istedim; ama o koşmaya başladığı anda labirent yine değişmeye başladı. Üzerinde koştuğu duvar hareket ediyordu, aynı anda duvarın tepesine gömülmüş sivri uçlar yükselmeye başladı, planı tahmin edilmişti.

Aramin tam zamanında atladı. Sivri uçlar duvarın tepesinde ilerlemesini imkânsız hâle getirdiğinden havada bir kavis çizerek süzüldü. Aşağı inerken duvarın kenarına basarak kendini Adena'nın yanına doğru savurdu.

Daha fazla Hayalet yaklaşırken sırt sırta verdiler. Aynı anda silahlarını çektiler ve ileri atılarak uzuvlarına çarpan canavarları kestiler. Labirent duvarından daha uzun olan en büyük Hayalet ikisinin arasına girmeyi başardı, Adena onun hamlesinden kurtuldu ama bu hareket Aramin'den ayrılmasına neden oldu. Aramin, Hayalet'in bacakları arasına girdi ama yaratık bükülüp onu yakalamaya çalışınca geri çekilip sırtını duvara vermek zorunda kaldı.

Arkasında Adena bir gölge gibi ilerliyordu, hareketleri o kadar sessiz ve o kadar pürüzsüzdü ki canavarların hiçbirisi onun etrafta

olduğunu algılayamıyordu. Silahını çekti ve Hayaletlerden birine iki kez ateş etti. Saldırının yönü konusunda kafası karışan yaratık ona doğru dönene kadar Adena yine hareket etti ve canavarın arkasına geçti. Bu arada Savaşçı paltosunu çıkarıp duvara fırlattı. Giysi hâlâ dışarda duran sivri uçlara takıldı ve bir an için paltosu bir salıncağa dönüştü. Paltoya tutunan Adena keskin bir kavis çizerek döndü ve paltoyu bırakıp Aramin'i köşeye sıkıştıran en büyük Hayalet'in üstüne atladı. Bıçağını aldı ve Hayalet'in boynuna saplayarak hassas damarını kesti.

Hayalet sendeleyip yere düşerken tribünlerdeki insanlar çığlık atıyordu. Aramin ve Adena sessizce ayrıldılar, Adena'nın paltosu duvarda asılı kalmıştı. Diğer Hayaletler etraflarında dönüp tekrar üzerlerine atıldı ama Aramin köşedeki bir gölgeden faydalanarak içerisinde tamamen kayboldu ve canavar bir an için onu bıraktı. Avını bulmak için öfkeyle etrafı kokladı.

Labirent aniden yine değişmeye başladı. Bu kez hareket hâlindeki duvara Adena yakalandı ve geri sıçramak zorunda kaldı. Aramin ona doğru koştu, duvar onları ayıramasın diye onu çekmeyi denedi ama değişim çok hızlı gerçekleşiyordu. Bir an için daralan açıklıktan Adena'nın yanına atlamak ile kendi yolunda kalmak arasında kararsız kaldı.

Aramin'i geri iten Adena oldu. Tek seferlik ve hızlı bir hareketi ve buradan bile Aramin'e savaş cephesinde sıklıkla gördüğüm sert bakışlarından birini attığını biliyordum. Bu onun Aramin'e kendi yolunda kalması için sessizce yalvarmasıydı. Dönüşünü tamamlayan duvar Adena'yı diğerlerinden ayırıp Aramin'in görüş alanından çıkardı.

Bakışlarım labirentin ilerisine odaklandı. Adena'nın önünde karşılaşacağı koca bir Hayalet sürüsü vardı ve ikinci sürü şimdi Aramin'in kısıldığı değişen koridorda ilerliyordu.

Hepsi ölecekti. Hâlâ duygularımı bastırmaya çalışıyor olsam da bu düşüncenin korkusunun iliklerime kadar işlediğini hissediyordum.

Farklı bir yol üzerinde, Tomm ve Pira yeni Hayaletlerle karşılaştılar. İzleyiciler ikisinin senkronize hareketlerle canavarları öldürmesini haykırarak izliyorlardı. Her iki savaşçı grubu da labirentin yarısına kadar hayatta kalmayı başarmıştı ama önlerinde hâlâ uzun bir yol vardı.

Seyircilerin çığlıkları beni başka bir yöne bakmaya zorladı. Adena bir şekilde eski paltosundan bir şerit kullanarak bıçaklarıyla tırtıklı bir kamçı yapmıştı. Hayaletlerden birinin boynuna savurduğu kamçı komple dolandı ve bıçakların hepsi canavara saplandı. Kendi yolunda ilerleyen Aramin ona doğru atılan bir Hayalet'in önünden çekildi ve ardından vahşi bir saldırıya geçti. Ancak hareketleri daha uğraş gerektiren bir hâl almaya, saldırılar arasındaki boşluklar bir öncekine göre daha uzun olmaya başlamıştı.

Yoruluyorlardı. Aniden tüm seyirciler aynı anda nefeslerini tuttu. Ses o kadar korkunçtu ki başımı herkesin dikkatini verdiği yöne çevirdim.

Bir Hayalet Tomm'un bacağına derinden ısırmağı başarmıştı.

Tomm umutsuzca çırpınıp kılıcına uzanmaya çalışırken canavar onu yerde sürüklüyordu. Hayal dahi edilemez acılar içindeyken bile ses çıkarmıyordu.

Arenanın dışından Red'in duygularında bir bükölme hissettim. Aynı şeye tanıklık ediyordu.

Pira, Hayalet'e doğru koştu. Altından bir yay çizerek canavarın dizlerine ateş etti. Yaratık sendeledi, tökezledi ve çığlık attı ama arkasından üç tane daha geliyordu.

O ve Tomm bir an için göz göze geldi. İzleyiciler bunun ne demek olduğunu henüz bilmiyordu ama ben ifadelerini anında okumuştum. Bu benim eski savaş cephesinden çok iyi bildiğim bir bakıştı. Pira bıçağını çevirdi ama Hayalet'e değil, Tomm'a. Onun yanına oturdu, kendine çekip sıkıca sarıldı.

Bıçağın içeri girdiğini görmedim ama Pira'nın onu kalbine sapladığını biliyordum

Yüzümü buruşturup başımı o kadar hızlı çevirdim ki Constantine bana baktı. *Corian*. Corian, Corian. Anılar şimşek misali zihnim parladı, Corian az önce öldürdüğü yaratığa saygısını sunmak için orman zemininde çömelirken Hayalet arkasında çenesini kocaman açıyordu. Ben ona koşmakta geç kalmıştım. Yaşlarla dolu parlak mavi gözleri ne yapmam gerektiğini bilerek bana bakıyordu.

Ben kılıcımı ona saplıyordum. Hayatını sonlandırıyordum.

Ben, Pira'ydım. Tomm, Corian'dı. Anıların acısına yeniden, canlı, gözlerimin önünde yaşayarak tanık oluyordum. Hançerini göğsüne saplayıp acısına son vermek için Kalkan'ını kendine çeken Pira'ydım. Fırtınalı geçmişimize, Tomm'un bana sürekli eziyet etmesine ya da Pira'nın alaylarına rağmen ikisi için acıdan başka bir şey hissetmiyordum.

Biraz gevşe Talin.

Constantine'in zihnimde çınlayan sesiyle gözyaşları arasında ona baktım. Başını ellerime doğru salladı. Taş balkonun kenarlarına o kadar sıkı yapışmışlardı ki kendi parmaklarımı kanatmıştım.

Ellerimi gevşettim ama Constantine'e duyduğum öfke bir dalga hâlinde kabardı. Corian bu genç Başkan yüzünde ölmüştü. Onun canavarları yüzünden.

Toplayabildiğim tüm gücümle acımı bastırmaya çalıştım. Kendimi, Tomm'un hareketsiz vücudunun yanında çömelen Pira'ya doğru bakmaya zorladım. İzledim.

Pira'nın Kalkan'ı için yas tutacak zamanı yoktu. Bunun yerine hançerini Tomm'un göğsüne gömülü olduğu yerde bıraktı. Diğer Hayaletler onun için gelirken harekete geçti. Tribünlerde izleyiciler onun hızlı düşünmesini deli gibi alkışlayarak ödüllendirdi. Pira'nın arkasından işlerini bitiren Hayaletlerin bıraktığı Tomm'un bedeni yere yığıldı.

Pira çok fazla ileri gidemedi. Diğer Hayaletler sonunda ona yetişti. Pira dişlerini gösterip vahşi bir kasırga gibi onlara döndü, o anda o kadar güçlü görünüyordu ki gerçekten hepsini alt edebileceğini sandım; ama hayaletlerden biri onu yakaladı ve sertçe duvara itti. Pira başını çarptı. Hareketleri yavaşladı ve dengesizleşti.

Yine başımı çevirdim ama kalabalıktan yükselen çığlıklardan ne olduğunu anlamıştım.

Pira ölmüştü.

Ellerim yanımda hareketsiz duruyordu ama çenemi o kadar sıkımdım ki dişlerimin kırılabileceğinden korktum. Tomm ve Pira savaş cephesinde benim arkadaşım değildi ama müttefiktik. Mara'nın son direnişinde Birlik'e karşı birlikte savaşmıştık. Şimdi ölmüşlerdi, Hayaletlerle cephede savaşırken değil, elli bin kişilik bir kalabalığı eğlendirmek için arenada Hayaletlerden kurtulmaya çalışırken can vermişlerdi.

Gözlerimi kapattım. Yanımda duran Constantine kıpırdandı ama bu kez sesi zihnimde çınlamadı. Sessiz olduğu için minnettardım.

Gözlerimi açtığımda aşağıda Aramin'in labirent yolunun sonundaki sarı bayrağa ulaştığını gördüm. Bayrağın asılı durduğu yerde ona hırlayan son Hayalet ile karşı karşıya gelince başını sessizce salladı. Bayrağı almak için Hayalet'in arkasından koşarken bıçağını çekme zahmetine bile girmedi.

Çelik kapısı kapanarak onu labirentteki diğer Hayaletlerden ayırdı.

Adena sona kalmıştı, tüm yol boyunca tek başına dövüşmüştü. Mucizevi bir biçimde ölmekte olan bir Hayalet'in sırtından atladı, yaratık hâlâ kesik boğazını tutuyordu. Kızıl bayrağı kaptı. Bu hamlesi bir hareketi tetiklemiş gibi onunla yol arasındaki çelik bir kapı kayarak kapandı. İki Hayalet de kendilerini kapanan duvara attı, ona ulaşamamanın öfkesiyle çığlık atıyorlardı. Adena orada durdu, el yapımı silahı hâlâ elindeydi, diğer elinde bir kılıç vardı ve güçlükle nefes alıyordu.

Hayatta kalmıştı. Kalbim umutla dolmuştu. Uzuvarım rahatlayarak gevşemişti.

Bakışlarını otomatik olarak Başkan'a çevirdi. Ardından, kimse-nin onu durdurmasına izin vermeden silahını balkona doğrulttu ve Constantine'e ateş etti.

Hayır. Bunu görüyor olamazdım. Ne yapıyordu?

Adena isabet ettirmek bir yana merminin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ve buna rağmen tekrar tekrar ateş ediyordu. Gözleri kısılmıştı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı.

Dişlerin arasından nefesim tıslayarak çıktı. Aptall Ona bağır-mak istiyordum. Constantine böyle bir suçu cezasız bırakmazdı. Az önce koca labirentten sağ çıkmıştı ama sırf öfkesine hâkim olamadığı için ölecekti.

Yine de içimde bir yerlerde Adena'nın inandığı şeylerin savunucusu olmak konusunda hiç tereddüt etmediği için öfkelenendiğimi biliyordum. Ben burada vatanımı yok eden Başkan'ın yanında dururken o aşağıda silahını ona doğrultmuştu, hiçbir şey vermek istemiyordu. Öfkeliydim çünkü onun yerinde olmak istiyordum.

Constantine onun tehdidine karşı tepki vermedi ama vücudu öfkeyle kaskatı kesildi. Stadyumda seyirciler tek bir varlık gibi nefes alıyordu, bu küstah isyan gösterisi onları heyecanlandırmıştı, hevesle Mara Savaşçısı'nın Başkan'a yönelik tehdidinin sonucuna tanık olmak istiyorlardı.

Hayır. Hayır. Zihnimde Adena'ya yalvarıyor, durması için sessizce çılgılık atıyordum. Seni ahmak! Hayatını kurtarabilir ve bir gün daha savaşabilirdin! Ama artık hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Kendini korumaya yönelik herhangi bir belirti yoktu. Tekrar ateş etti. Mermiler çok yavaştı, bize ulaşamıyor, çarpmak yerine balkonun altındaki taşın altından kavis çiziyordu.

Talin.

Constantine'in zihnimdeki sesiyle buz kestim. Başımı çevirince yüzünde sükûnet maskesiyle Adena'ya baktığını gördüm.

Öldür onu, dedi.

Sesinde hiç duygu yoktu. Ne keyif ne öfke. Sadece... Hiçlik. Sanki bana terliklerini getirmemi söylüyordu.

Adena'nın onu arenada, halk içinde tehdit etmesi açık bir isyandı ve kendisine karşı yapılan kamusal tehdide izin veremezdi.

Emri vermesini bekliyordum ama yine de beni hazırlıksız yakalamıştı.

Arenanın dışında Red'in duyguları kabardı. Constantine'in benden ne istediğini biliyordu. İçindeki şiddetli ıstırap bir gelgit gibi içime akarken umutsuzca ona cevap vermek istiyordum. Ona yerinde kalmasını, bir hamle yapmamasını söylemek istiyordum. Buradan gitmesi için uyarmak istiyordum.

Ama Raina'nın tonağıne rağmen Constantine'in ne kadarını hissedebileceğini söylemek mümkün değildi. Red'in seyirciler arasında olduğunu öğrenirse ne olacaktı?

Constantine'e döndüm, bu kadar zavallı görünmekten nefret ediyordum, yaşlar gözümde parlıyordu, ellerim birbirine kenetlenmişti ama o bana bakmaya tenezzül dahi etmedi. Bunun yerine arenaya, çığlık atan seyircilere baktı. Kan için, onun için tezahürat yapanlara. Sonra Adena'yı cezalandırılmasını onaylamadıklarını haykıranlara baktı. Sessiz kalanlara, düşünceli bir ifadeyle olabilecekleri izleyenlere. Aralarında General Caitoman'ın onları gerçek bir tehdit olarak adlandırmasına yetecek kadar isyancı olduğunu biliyordu. Onların, ayakta tutmak için savaştığı bu istikrarsız imparatorluğun, Birlik'in ufalanan kenarlarını temsil ettiklerini biliyordu.

Yanında duran General Caitoman karşısındaki sahneyi onaylayan gözlerle izliyordu. Bu onun izlemeye geldiğı gösteriydi.

Git Skyhunter, dedi Constantine ve bu kez zihnindeki sesi sertti.

Başka seçeneğim olmadığını biliyordu. İçimde öfkenin kaynadığını hissedebiliyordu. İşte ben, dünyadaki en güçlü yaratık, onun emirlerini yerine getirmek için kapana kısılmıştım. Bu gücü arkadaşımın hayatına son vermek için kullanmaya zorlanıyordum.

Bir sis bulutu içinde çelik kanatlarımı açtım, parlayan gözlerimizden yayılan ısıyı hissediyordum. Ayaklarım yerden kesildi ve Adena'ya doğru havalanışına tanık olan tüm arena nefeslerini tuttu. Dünyanın altımda uzandığını gördüm, havada uçtuğumu hissettim ama sanki uzak bir yerden izliyordum. Sanki artık kendi vücudumda değildim.

Aşağıda Adena gözlerime bakmak için başını kaldırdı ve kendimi karşılık vermekte zorlanırken buldum. Korkmuyordu. Hızla labirente doğru uçup yapının tepesine iniş yapmamla seyirciler korkuyla geri çekilse bile Adena olduğu yerde dimdik durup bakışlarını benden ayırmadı.

Tepesinde çömeldim, sonuna kadar açık kanatlarım güneşi engelliyordu.

Adena kabullenmiş bir ifadeyle bana bakıyordu. "Hadi bitir şu işi," dedi işaret diliyle. Bu sadece benim anlayabileceğim bir mesajdı.

Tüm arena nefesini tutmuş beni bekliyor gibiydi. Ben olduğum yerde kaldım. Anneme ne olacağı korkusu üzerinde dolaşıyor, peşimi bırakmıyordu; yine de oraya inip Adena'nın boğazını kesecek cesareti bulamıyordum. Silahlarımın onun kanını akıtmaması düşüncesine dayanamıyordum.

Red'in nerede olduğunu bilmesem de şu an beni izlediğini hissediyordum. Yapmak zorunda kalacağım şeyden korkuyordu.

Gözlerimi kaldırıncı Constantine'in balkonunda oturmuş hiç kıpırdamadan beni izlediğini gördüm.

Cevabımı bağımız aracılığıyla Constantine'e ilettim. İfadem kararlı, yürekli ve katiydi.

Yapmayacağım. Onu öldürmeyeceğim.

Bağımız üstünden gelen zayıf şaşkınlık dalgasını az da olsa eğlendiğini gösteren bir his takip etti. Ona baktım ama o sadece beni inceliyor, test ediyordu.

Annene ne olacak Talin? diye sordu.

Başka ne yapacağımı bilmeden başımı iki yana salladım. Bildiğim bir şey vardı ve bunun kesinliği içimi bir ısı dalgası gibi kavuruyordu. Constantine'in annem üstündeki kontrolü şu anlık bana boydun eğdirmek için sahip olduğu tek kozdu. Bu da benim de annem sayesinde onu kontrol edebileceğim anlamına geliyordu. Annemi öldürmeyi göze alamazdı. O olmadan benim üstümdeki kontrolü yıkılırdı. Yani içinde bulunduğumuz an ikimiz için bir

bahisti. Birbiriyle rakip olan bizdik, Başkan ve onun Skyhunter'ı, ikisi de bir diğerini geri adım atmaya zorluyordu.

Onun yanında oturan Baş Mimar'a doğrudan bakmaya cesaret edemiyordum; ama göz ucuyla vücudunun tamamen bana döndüğünü, ne yapacağıma odaklandığını görebiliyordum.

Adena bana bakıyor, tereddüt edişimi izliyordu. Bakışlarında yan yana savaştığım Savaşçı'yı, Corian öldüğünde bana sepetlerce turta getiren kişiyi görebiliyordum. Savaş cephesinde hayatta kalmama yardım eden sayısız icat yapan kişiyi. Bir an için karşı taraflarda değildik. Yeniden arkadaştık.

Kalabalık huzursuzca kıpırdandı, ardından yeniden tezahürat yapmaya başladı. Kimisi onu öldürmem için bağırıyor kimisi beni şaşırtan şeyler haykırıyordu.

Merhamet et. Merhamet et.

Constantine ayağa kalkıp kollarını iki yana açtı. Sesini yükseltti.

"Skyhunter'ım beni savunmak için harekete geçti," diye seslendi, "ama bu mükemmel performans ve bu harikulade eğlence için, Savaşçı'nın canının bağışlanmasını emrediyorum." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bizi bir gün daha eğlendirebilir."

Constantine, Adena'nın hayatını bağışlıyordu.

Bunu huzursuz kalabalığı sakinleştirmek için mi yoksa halkına merhametli bir yönetici olabileceği mesajı vermek için mi yapmıştı bilmiyordum. Bu, otoritesini yeniden ilan etme yolu mu, Birlik sınırlarındaki gerilen sinirleri yatıştırma yolu mu yoksa talebime teslim olurken meydan okumamı halkından gizlemenin bir yolu muydu bilmiyordum; ama umurumda değildi.

Labirentin üstünde dönüp karşısında dizlerimin üstüne çöktüm, başımı eğdim. Bağlılığım. Başkan'a itaatim gözler önündeydi.

Merhamet edilmişti.

Bir an için askerlerine Adena'yı öldürme emrini vereceğini düşündüm.

Ama yapmadı. Bunun yerine başından beri tepkimi bekliyormuş gibi bana doğru başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Balkonun yakınlarında General Caitoman tiksiniş bir hayal kırıklığıyla başka tarafa bakıyordu. Baş Mimar kollarını katlamıştı.

Ben titriyordum. Bunun annem için ne anlama geldiğini bilmiyordum; ama bu şekilde ilerlemeye edersem dönüşü olmayan bir yola girecektim. Hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım bir yola. Annemin davranışlarım yüzünden üzüntüyle başını sallayacağı bir yola.

Adena ve ben bir kez daha birbirimize baktık. Gardiyanlar gelmeden önce bana belli belirsiz baş selamı verdi. Ardından onu tutup labirentin sonundaki bekleme odasına götürdüler. Arena şaşırtıcı derecede eğlenceli oyundan duydukları zevkle inliyordu.

Seyirciler arasında bir yerde Red beni izliyordu. İçindeki şefkati, yaptığım şeyi neden yaptığımı anladığını hissediyordum. Benimle gurur duyuyordu. Benden korkuyordu.

Öfkem midemde oturdu. Bağımız aracılığıyla Constantine'e *Teşekkür ederim*, demek için kendimi zorladım.

Bakışları buz gibiydi ve sesi kanımı dondurdu.

Ben etmezdim, diye cevap verdi.

19

RED

Çocukken bu arenada Laeni'yi omuzlarına alan babamın yanında durur, atlar içeri girerken tezahürat yapardım; ya da Mahkûmlar birbirlerini öldürmeleri için getirildiğinde. Hainler infaz edildiğinde.

Hep tezahürat yapardınız. Başka ne yapacaktınız? Bunu eğlenceli olması gerekiyordu, değil mi?

Bazen en çok mutlu olduğun an her şeyden bihaber olduğun o andır. Gerçeği bilmemek ve hayattan bildiğiniz kadarıyla keyif almak en iyisidir. Dehşete tanık olmamak.

Ama şimdi biliyordum ve bilmek acı vericiydi.

Talin'in duygularının etrafına ördüğü duvarlar bu arenada yıkılmıştı. Ona yeniden bu kadar yakın olmak onunla ilgili her şeyi daha net ortaya koymuştu; ıstırabının, çaresizliğinin ve üzüntüsünün yoğunluğunu hissetmiştim. Tek istediğim ona ulaşmaktı. Elini tutmak ve onu buradan götürmek istedim.

Ben Talin'le aramızdaki bağa odaklanırken Jeran eklemeleri bembeyaz olana kadar sıktığı yumruklarıyla labirenti izlemiş, gözlerini Aramin'den ayırmamıştı. Tomm'un ve ardından Pira'nın ölmesini çaresizlik içinde seyretmiştik. Aramin ve ardından Adena sağ salim kapıya vardığında Jeran tuttuğu nefesini bırakmıştı.

Sonra Adena'nın silahını Costantine'e doğrulttuğunu gördük. Constantine'in Talin'e, Adena'nın durduğu yere gitmesini işaret ettiğini fark ettim.

Talin'in direnişine, arkadaşınıldrmeyi reddedişine tanık oldum.

Her şey bir sisin içindeymişim gibi hissettiriyordu. Grdklerimizime inanmıyordum.

Sonra Jeran bana doğru eğildi. Sesi kısık, yumuşak ama netti. "Başkan bugün hasta."

İşte haklı olduğunu o zaman fark ettim. Constantine görünür şekilde balkonun kenarına yaslanıyordu, duruşukk ve bitkindi. Yüzündeki boyalar yanaklarındakiukurları gizleyemiyordu. Buradan bile yorgunluğunu görebiliyorduk.

Talin havalanıp kalabalıktan yükselen tezahürat ve ıslık sesleri arasında balkona uçtu. Yenilmez görünen Skyhunter'ın yanında Constantine daha da zayıf duruyordu.

Eğer biz bunu görebiliyorsak arenanın kalanı da görebiliyordu.

Gözlerimi kısıtım. Skyhunter'ınfkesinin uzuvlarımda karıncalandığını, vücudumda yayıldığını, kanımın kaynamasına ve bıçak kanatlarımı açmak istememe neden olduğunu hissediyordum.

Büyük birabayla kendimi tuttum. Aşağıda askerler Adena'yı kapıların ardındaki gölgelere doğruekiyordu. Oyunlar bitmişti, en azından bugünlük. Dikkatimi Constantine'in yanında duran Talin'eevirdim. Gözyaşı dkmediğini şaşkınlıkla fark ettim.

Doğrudan olduğum yöne bakıyordu.

Bizi görebiliyor muydu, bilmiyordum, Skyhunter görüşü olması gerekenden keskindi. Her şeye rağmen bakışlarına karşılık verdim, beni duymasn istiyordum. Ellerim kapatıp açtım.

Yanında olmanın bir yolunu bulacağım. Seni kurtaracağım.

Yemin ederim.

20

TALIN

Red'i düşünmeyi bırakamıyordum.

Arenanın dehşetini arkamızda bıraktıktan ve başkentin sokakları sessizleştikten çok sonra ay ışığı odama süzülürken yatağımda oturmuş, kollarımı bacaklarıma dolamıştım. Gözlerim kapalıydı. Constantine huzursuz bir uykuya dalmıştı, rüya hâli bağımız aracılığıyla hissetmeye alışkın olduğum üzere yüzeysel ve ritmikti. Duygularımı kontrol altında tutmaya odaklanmıştım ama aklım Red'in kalp atışlarına kayıp duruyordu.

Red, Cardinia'daydı. *Buradaydı.*

Kalbim saatler sonra bile bu düşünceyle titriyor ve kendimi sakinleştirmek için çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Red'in kalp atışlarını sürekli hissediyordum ama arenadayken nabzı o kadar güçlüydü ki geldiği yöne bakıp onun tribünde olduğunu hayal edebiliyordum. Nerede olduğunu tam seçemeyeceğim kadar uzakta olsa da onun olduğunu biliyordum.

Oydu.

Titrek nefesimi yavaşça tekrar tekrar içime çekiyor, ağzımdan veriyordum.

Belki de Başkan'a karşı çıkma, orada durup Adena'yı öldürmeyi reddetme cesaretini onun varlığı vermişti. Belki o olmasa bunu

yapmak zorunda hissederdim. Bilmiyordum. Bilmiyordum. Tek hatırladığım Adena'nın amansız ve öfkeli gözlerinin bana kilitlendiği idi. Benim elimden ölmeye hazırды. Bunu bakışlarında görebiliyordum; aynı bakışa, savaş cephesinde Hayaletler canımıza kıyacaklarmış gibi düşündüğümüz anlardan aşınaydım.

Ama yapamadım. Yapamazdım. Adena'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Başkan'ın zihnimde çınlayan emrine karşı çıkmakla kalmamıştım, Adena da bunu hissetmişti. Bunu bizzat görmüştü. Red de görmüştü. Constantine'e bakmış, kalabalığın önünde Adena'yı gardiyanlara öldürterek beni cezalandırmasını göze almıştım.

Ama yapmamıştı. Yapamayacağını biliyordum. Yapsaydı tüm izleyiciler benim yapmayı reddettiğim bir şeyi yapması için gardiyanlarını zorladığını anlayacaktı. Skyhunter'ı üzerindeki etkisinin söylediği gibi sağlam olmadığını, daha kötüsü ondan bağımsız hareket edebileceğimi anlayacaklardı.

Bunun yerine, oyun oynamak en iyisiydi. Kalabalık, Constantine'in en başından beri Adena'yı eylemlerinden dolayı affetmeyi planladığını, labirentte gösterdiği performans dolayısıyla Başkan'ın cömertlik yapıp yaşamasına karar verdiğini düşünebilirdi.

Peki daha ne kadar yaşamasına izin verecekti? Adena ve Aramin'in sonraki oyunda ölmelerini sağlayacağını biliyordum. Asla onların yaşamalarına izin verip de bana bu tatmini yaşatmazdı. Bu sefer yanında durmaya, çocukluğumdan bu yana sahip olduğum, cephedeki ailemin spor adı altında katledilmelerini izlemek zorunda bırakılacaktım.

Düşüncelerim yeniden titrememe neden oldu. Hayır, hayır, hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Peki ama Başkan'ın yanında kapana kısılmışken onu nasıl durdurabilirdim?

Yüzümü buruşturup başımı ellerimin arasına aldım. Bu aneme zarar verecekti. Ne düşünüyordum ben? Ama başka ne yapabiliirdim?

Annemin güvenliği ya da Adena'nın hayatı. Bu bir tercih değildi.

Red, diye seslendim bağımızdan. Sesimin sonu olmayan bir tüneldymişçesine boşlukta yankılandığını hissettim. *Bak tüm sevdiklerime ne oluyor. Neden uzak durup kendini korumuyorsun?*

Başım ellerimin arasında oturup dakikaları saydım. Sabah Constantine ile oraya geri dönecektim. Başkan'ın emrine amade bir vaziyette yanında duracaktım. Şehri gezen General Caitoman'ın peşinden ayrılmayacaktım. Uygun gördüklerine ceza verecektim. Gündönümü şenlikleri devam edecekti. Ziyafetler ve danslar olacaktı. Başka bir oyun oynanacaktı ve bu kez Adena ve Aramin'in öldürüldüğünü görecektim, biliyordum ve tüm bunlara katlanmak zorundaydım.

Bir gün, diye hatırlattım kendime tekrar tekrar. Bir gün tüm bunlar bitecek. İsyan başlayacak, Raina ve Belediye Başkanı El-land tüm ülkenin Constantine'e karşı cephe almasını sağlayacak ve Birlik köşelerinde kırırdanan huzursuzluklar nihayet ortaya çıkacaktı. Tüm bunların kalbinde ise ben olacak ve onu aşağı indireceğim.

Düşüncem o kadar net ve keskindi ki anında duygularımı bastırmaya çalıştım. Raina'nın görüntüsünü aklımdan uzaklaştırdım. Red'i düşünmeyi bıraktım. Adena ve Aramin'i düşünmeyi kestim. Kalp atışlarım yavaş ve normal, düzenli ritmine dönene kadar duygularımı yatıştırmaya odaklandım.

Ne zaman kendimden geçtiğimi bilmiyorum. Uykuya daldığımı aniden hareket etmeye, karanlık bir sis içinde asılı duran köprüde yürümeye başlayınca anladım. Aşağıda dipsiz bir uçurum, ileride bir yerde havası Red'in sakın kalp atışlarıyla uyumlu, soluk sisler diyarı vardı.

Kendimi Red ile bağımızın kurulmasına yetecek kadar bırakmış olmalıydım. Rüyalarımız bizi birbirimize bağlıyor, bilinçsizlik hâlinde bir kez daha buluşmamıza izin veriyordu.

Farkındalığım paniğe kapılmama yol açtı. *Hayır, Red. Git buradan.*

Ama bu hâldeyken çaresizdim. Yavaş yavaş Red'in zihni benimkine cevap verdi. Çevresini saran her şey etrafımda cisimleşti.

Red, Cardinia'nın dış mahallelerinde bir yerde, şehrin dış kısımlarında, başkenti çevreleyen nehrin üzerinde uzanan köprülerin ötesindeydi. Orada şehrin içindekilerle aynı düzende görünen daha ucuz yerleşimler vardı, şehir duvarlarının uzağına yayılmış daha dar caddeler, çalıntı arazilerden alınmış eğri çelik parçalar, patikalar boyunca kavis çizen dümdüz edilmiş ormanlar. Karmaşık apartman kuleleri geniş bir alana yayılmıştı. Çoğu yıkık, bazılarının üzeri boyalıydı. Red, bu kulelerden birinin ara sokakta oluşturduğu gölgenin içerisinde gece için kamp kurmuştu.

Sessiz, تنها bir köşeye kıvrılmıştı. Hemen yanında yol arkadaşı vardı, çarpıcı, zarif görünümlü bir Savaşçı.

Jeran? Jeran! Bir anda nefesim kesildi.

Rüyamda sanki yanında duruyormuşum gibi hissediyordum. Dar sokağa vuran mavi, gri ay ışığı yüzüne yansıyordu.

Red gözlerini açıp oturdu. Ardından doğruca bana baktı. Gerçekten uyanık mıydı? Başta bakışları nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yabaniydi. Metalik rengi saçlarından bir tutam yüzüne dökülmüştü.

"Talin?" diye fısıldadı yüksek sesle. Ardından gözlerini kırıştırdı. Beni gerçekten de ilk kez görüyordu. Rüyada bağlantı kurduğumu anladı. Tüm ifadesi değişti.

Ben bir şey diyemeden bana uzandı, ardından tereddüt etti, elleri korkuyormuş gibi bana dokunmadan önce geri çekildi.

Neden buradasın? diye fısıldadım bu kez rüyamda, ses bir hıçkırık gibi çıkmıştı. *Sana Newage'de kalmanı söylemiştim.*

Hemen konuşmadı, onun yerine başını eğdi. Yanındayım ama değildim. Nefesini hissedebiliyordum ama bedeni çok uzaklarda gibiydi, sıcaklığını hissedemiyordum. Hislerindeki tüm acıları algılayabiliyor ama yüzündeki ince detayları göremiyordum. Ona ince, yarı saydam bir kumaşın arkasından bakıyormuşum gibiydi,

ifadesi yumuşadı. Ay ışığının kolunun, boynunun ve omzunun kenarını gümüş rengiyle çerçevelediğini açıkça görebiliyordum.

Bu buluşmadan kaçamak için çaresiz bir girişimde bulunup arkamı döndüm. Bir gün içinde yeterince acıya sebep olmuştum. Ya şimdi de Red'i...

O sırada Red başını kaldırıp doğruca bana baktı. *Bekle*, dedi. Onu dinlemek için durdum.

Duygularındaki dalgalanmayı Constantine'in hissetmesinden korkuyorsun, dedi. *Ama rüyalarımızda birbirimizi görmeyi kesmemizin bir yolu yok. Bu kaçınılmaz.*

Başımı hayır anlamında salladım.

Ama belki bu rüyalarda onun hissedeceklerini kontrol edebiliriz, diye devam etti sakince. *Belki bu buluşmaları başkalaştırabilir, duygularımızı yönlendirebilir, böylece onun bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesini engelleyebiliriz.*

Yine başımı sallamaya başladım. Raina'nın tonağıne rağmen Savaşçılara ve Red'e zarar verme düşüncesi dehşet vericiydi. Acı ve özlem dışında başka ne hissedebiliirdim? Nasıl olur da ben...

Ama ben bunları düşünürken Red derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Karanlık ara sokak, Cardinia'nın gece manzarası.

Hepsi göldeki bir dalgalanma gibi bir anda değışti. Red gözlerini açıp etrafına bakındı. Sonra bakışlarını bana çevirdi.

En hoş anını düşün, dedi. *Sana huzur verecek bir yer düşün.*

Huzur. O kadar yabancı, o kadar uzak bir düşünceydi ki göz yaşlarım arasında kahkaha atmak istedim; ama bunun yerine düşüncelerimin anında ağaçlıklı bir yola kaydığını fark ettim.

Çocukluğumdaki *ağaçlıklı* yola.

Dalları biz zamanlar o kadar alçaktı ki kendimi kıvrımlarına çekip aylak aylak dolaşabiliirdim. O ağaçlar artık yoktu; Birlik, Bassea'yı ele geçirdiğinde onları yakmıştı. Yine de geniş yapraklarını ve altlarında güneşle lekelenen yolu gözümde canlandırdım. Evimize giden yolun iki tarafında çiçekli çalılıklar yetişiyordu.

Ben hayal ederken yol etrafımızda belirdi. O güzel, eğik ağaçlar. Sokağın kenarında eskiden gittiğim dondurulmuş küpler halindeki tatlı çilek suyu ve buz gibi karpuz dilimleri satan küçük tezgâh. Hırsızlık endişesi olmadığı için kilitsiz bırakılan, hatta bazılarının kapısı açık olan komşu evler. Ara sokakta Red'in önünde diz çökmüyordum artık, bunun yerine ikimiz birlikte en büyük, en yaşlı ağacın dalına oturmuş ayaklarımızı sallıyor, gölgeli yapraklar arasından esen rüzgârın, dudaklarımızdaki karpuz suyunun keyfini çıkarıyorduk.

O kadar gerçekçiydi ki inanmıştım. Korkum eriyip giderken yerini uzun zamandır hissettiğim en derin dinginlik, güven, aidiyet ve yuva duygusu aldı. Duygularım durgun bir göle dönüştü. Yüzeyde huzur vardı.

Nefesimi bıraktım. *Oh.*

Red hayranlıkla etrafımıza bakarken gülümsedi. *İşte bu çok daha iyi,* dedi nazikçe.

Constantine benden gelen bir şey hissediyorsa bile bu sadece nostalji ve hoşnutluk olacaktı ve şansımız yaver giderse Raina'nın Constantine ile bağımı zayıflatma çalışması da yardımcı olacaktı.

Red'in yakınımda olmasının sıcaklığı o kadar gerçekti ki ona doğru eğildim ve kendimi eğer istersem...

Eline dokunabileceğime.

Yüzüne dokunabileceğime.

Onu kendimi çekebileceğime.

Boynumdaki nefesini hissedebileceğime inandırdım.

Tüm çabamla kendimi tutup mesafemi korudum. *Şehrin neresindesin?* diye sordum.

Ulusal Müze'nin yakınlarında, diye cevap verdi. Duraksadı. *Constantine'in Mara'dan getirdiği kalıntı hakkında daha çok bilgi toplamaya çalışıyoruz.*

Aramızda ilk oyundan önceki gün laboratuvar enstitüsünden bir görüntü belirdi. İki asker kanayan bir adamı sedyeyle enstitüye doğru götürürken Red'in kalabalığın arasında durduğunu gördüm.

Kaşlarımı çattım. *Neden?*

Başını iki yana salladı. *Bilmiyorum ama o kalıntıyla ilgili bir şey var, Birlik için potansiyel enerji kaynağından fazlası olmalı.*

Çocukluğuma ait o sakın sokağa bakıp başımı salladım. *Başkan'ın hep başka bir nedeni oluyor.*

Her zaman, diyerek beni onayladı Red.

Etrafımızı saran huzuru içimize çekerken bir süre sessiz kaldık. Saçlarındaki metalik pırıltı hafif ışıktaki parlıyordu. Rüyada bile çok güzeldi.

Keşke gerçek olsaydı, dedim. *Keşke bu şekilde arenada yaşananları silebilseydim.*

Red gözlerime baktı. *Yapabileceğin başka bir şey yoktu,* dedi.

Neler olduğunu görmüştü. Nasıl olduğunu biliyordu. Yüzümü aşağı eğdim, zihnimdeki dinginliği korumaya kararlıyım.

Ben bir Savaşçı'yım, diye fısıldadım sonunda. *Savaş cephesinde sevdiklerimizi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Darbeye katlanır ve ses çıkarmam, böylece bir gün daha savaşabilmek için hayatta kalırım; ama ben sadece... Bu darbeyi kaldıramadım. Yapamadım. Daha en başta onları oraya atan benken olmazdı. Orada durup askerlerin onları zincirlemesine izin verdikten sonra olmazdı.*

Yutkundum, suçluluk boğazıma yumru misali oturdu. Constantine bugünkü yemi yutmasaydı ne olacaktı? Bana yine de devam etmemi ve Adena'yı öldürmemi emretseydi ya da bunu askerlerine söyleseydi ne olacaktı? Bununla nasıl yaşırdım?

Red cevap vermedi ama bağımız aracılığıyla duygularındaki titreşimleri, acısını hissedebiliyordum. O da sayısız kez bu yoldan geçmişti. Umut kalmadıysa darbelere katlanmanın ne anlamı vardı? Her halükârda kaybedeceksen ne anlamı vardı?

Buna mecbur değildin, dedi sonunda.

Dudaklarımı sıktım. *Onları oradan çıkarmam gerek,* dedim. *Onları çıkarmam gerek Red. Benim... Yapmam gerek.*

Nihayet gözlerine baktım. Bakışları güvenilir ve hüzünlüydü, derin mavi gözleri açık denizleri ve akşam göğünü hatırlatıyordu.

Her nasılsa tek düşünebildiğim ikimizin de banyo yaptığı Mara'daki o öğleden sonraydı, ikimiz de ayrı hamamlarda ama aynı evdeydik, buhar etrafımızdaki her şeyi kaplarken biz yeni bağımız aracılığıyla birbirimizi hissedebiliyorduk. O gün bağlantımız aracılığıyla onun gözünden suda yüzen saç tutamlarında başka bir şey görememiştim. Önemi de yoktu. En yakın olduğumuz anlardan bazıları hiç de yakın olmadığımız zamanlardı.

Derin bir nefes aldım, çevremiz bir an yeniden titreşti ve bu kez o kaplıcalara dönüştü. Ilık havuzun tenime çarptığını hissedebiliyordum, Red'i görmek için yanıma bakabiliyordum, su çıplak göğsünde kabarcıklar yapıyordu. Yükselen buhar ifadesini yumuşatıyordu. Havuzun yüzeyi aramızda dalgalanıyor, ortada çarpışıyordu.

Ben utanarak kendimi geri çekerken anı da titreyerek soluklaştı. Ağaç dalları geri geldi; ama Red bana takılmadı. Mavi gözleri sabit kalıp benimkilere baktı ve onun da o kaplıcaları düşünüyor olabileceğini fark ettim.

Elini kaldırdı ama yine tereddüt etti. Ardından aramızdaki mesafeyi kapattı, rüyada saçlarımı yüzümden çekmek için uzandı.

Elinin içimden geçip gideceğini düşünüyordum ama yüzüme dokunduğu anda onu *hissettim*. Tenin tenime değdiğini hissettim.

O da beni hissetmişti, şaşkınlıkla elini geri çekti. Gözleri hızla gözlerime baktı.

Bunu yapabileceğimizi bilmiyordum, dedi.

Sözlerini daha yeni tamamlamıştı ki eğilip onu öptüm.

Kaplıcadaki o günden beri onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak etmiştim. Rüyamızda, bağımız aracılığıyla birbirimize sarılacağımızı hayal etmek zordu, ben de aynı şekilde şaşırmıştım. Dudakları dolgun ve sıcaktı, vücudu benimkini arzuluyordu. Ben ne yaptığımı anlayamadan öpücüğüme karşılık verdi. Kollarımı boynuna doladım, bunu yapabilir miydim? Kollarını belime doladı, bunu yapabilir miydi?

Talin, diye fısıldadı, ismim dudaklarından boğuk çıkmıştı. Gözümün önünde geçmişimizden anılar canlandı; birlikte ilk savaşımızdan sonraki gece elime dokunup yanında kalmam için ısrarla yalvarması, annemin masasında yan yana oturup sessizce birbirimizin arkadaşlığının tadına varışımız, Mara düşmeden önce onu son görüşüm. Sonra bugünü, arkadaşımı öldürmekle annemin daha fazla acı çekmesine neden olmak arasında seçim yapmaya çalışarak Adena'ya doğru uçarken onu seyirciler arasında hissettiğimi düşündüm.

Güneşle yıkanan ağaçlar ve çocukluğumun sokağı etrafımızda titreşiyor, huzurumu bozmakla tehdit ediyordu beni. Constantine zihnime girip her şeyi ortaya çıkarmanın bir yolunu bulur muydu? Newage'de yaptığım gibi yanlışlıkla Red'i ele verecek bir şey yapar mıydım? Eğer yaparsam kendimi affedebilir miydim? Sebep olacağım zararları geri alabilir miydim?

Zayıf halka yine ben olabilirdim.

Beni Red'den uzaklaşmaya zorlayan düşünce bu oldu. Kollarımı çözdüm, vücudum ondan geri çekildi. Aramızdaki hava soğudu. Gözlerini açtı, derin derin nefesler alıp birbirimizin varlığıyla başımız dönerken bana baktı.

Seni kurtaracağız, diye fısıldadı. *Ve diğerlerini de kurtaracağız. Yemin ederim.*

Başımı iki yana salladım. *Kendini ve Jeran'ı kurtar. Onu buradan götür.*

Gözlerini kıstı. *Diğerleri için kendini feda edip sonra bize kendimizi kurtarmamızı söyleyemezsin.*

Her şeyimle ona Raina'dan bahsetmek, o ve Jeran'ın dışarıda tek başına mücadele etmediklerini, şehirde aktif başkaları olduğunu söylemek istedim ama ürküp kendimi tuttum. Ellerim bir kez daha korkuyla bağlanmıştı.

Evet yapabilirim, dedim. *Çünkü böyle görüşmeye devam edemeyiz. Üzgünüm Red.*

Birlikte çalışmak için başka bir yol bulabiliriz, diye başladı konuşmaya.

Hayır bulamayız! İçimdeki huzur tökezliyordu, büyük bir çabayla etrafımızı saran dünyayı bir arada tutmaya çalıştım. Rüzgâr, ağaç yapraklarını titretiyordu. Bir bulut güneşin önünü kapattı.

Hayır, dedim tekrar ama bu kez daha sakindim. Yapamayız.

Konuş benimle, diye ısrar etti. Uyanıkken konuş benimle, rüyanda değil. En azından daha iyi kontrol sağlayabiliriz. Belki aramızdaki bağ iletişim kurmamızı istiyordur. Belki uyanıkken iletişim kurarsak o zaman rüyalarımızdaki kesilir.

Başımı salladım. Onlara yeniden zarar vermekten çok korkuyordum.

Birbirimize yardım etmezsek kazanamayız, dedi. Bağımız aracılığıyla kalbinin kırıldığını hissedebiliyordum. Talin lütfen.

Bana yardım edemezsin, dedim.

Bana doğru uzandı sonra aniden durdu. Çocukluğumun geçtiği sokak etrafımdan kayboldu. Arkamda karanlık tünel açıldı. Dudaklarıma değen dudaklarının hissi silik bir anı hâlini aldı. Birden gerçekten yaşandı mı emin olamadım.

Üzgünüm, dedim rüyanın sonuna yaklaştığımızı hissederken. Ne için üzgün olduğumu bilmiyordum. Belki de her şey içindi.

Sonra o gitti, bense yatağıma geri dönmüştüm, battaniyelere sarılmış bir şekilde yan yatıyordum. Başkan'ın hâlâ uyuduğunu, kendi rüyasında kaybolduğunu hissedebiliyordum. Çocukluk evimin huzur dolu anısıyla hissettiğim duygularım onu uyanmasına engel olmaya yetecek kadar sakinleştirmiş olmalıydı.

Red ve Jeran dışarıda bir yerdeydi. Harekete geçmek üzereydiler. Bu düşünceye tutunup tüm kalbimle gerçek olmasını umdum.

Onlara her şeyi anlatmalıydım. Red'e ulaşmaya devam etmeliydim.

Birbirimize yardım etmezsek kazanamayız, demişti Red.

Peki ben Constantine'in sevdiğim herkese zarar vermek için kullandığı bir araçken nasıl kazanacaktık? Raina'nın toniği

Başkan ile bağımızı zayıflatsa bile onlara nasıl yardım edecektim? Arkadaşlarımı arenaya göndertmişim ve az kalsın Red'i yakalatacaktım.

Bir dahaki sefere ölebilirlerdi. Onlara yardım etmenin tek yolu uzak durmaktı.

Adena'nın arenada karşımda duran görüntüsü aklımdaydı. Constantine'in oyununu ona karşı çevirebileceğimi düşünürken ne kadar da cesurdum; ama işte yine buradaydım ve o anın anıme ne yapabileceğini düşünmek midemi bulandırıyor. Red ve Jeran'a nasıl fayda sağlayabilirdim? Sadece uzak durarak onlara en iyi şekilde yardımcı olabilir miyim?

Belki bir gün özgür kalırdım. İşte o zaman, Birlik'e karşı neler yapabileceğimi herkese gösterecektim.

Ama bunu tek başıma yapmak zorunda kalabilirdim.

21

RED

Bu gece başkentte kimsenin ilgilenmediği bir yer varsa o da Ulusal Müze'ydi.

Kutlamalar gecenin ilerleyen saatlerinde devam ederken ve havai fişekler gökyüzünde ısıklık çalarak kıvılcımlarını saçarken Jeran ile birlikte müzenin çevresindeki تنها patikalara yöneldik.

Burada askerler yoktu. Neden burada olsunlardı ki? Kimse bu salonlarda sergilenen kalıntılarla ilgilenmiyordu ve nöbetçilerin hepsi, başkentten her bir yanındaki gürültülü kalabalıklarla meşguldü. Müzenin önüne ve arkasına birer nöbetçi bırakılmıştı ve onlar da gönülsüzce küçük hırsızları gözlüyorlardı. Yüzlerine bir kez bakmak, gündönümü kutlama gecesinde müzenin basamaklarında mahsur kaldıkları için keyifsizce zaman geçirmeye çalıştıklarını anlamama yetmişti.

Ben sessizdim ama zihnimde fırtınalar kopuyordu. Gecenin başında Talin'le ilgili gördüğüm rüyayı, o yarım kalan öpücüğü düşünmeden edemiyordum. Hayali olmasına rağmen dokunuşunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Ona gitmemesi, uyan-
dığında bana ulaşması için yalvardığımı hatırlıyordum. Kendini geri çekişinin acısını, korkusunun geri döndüğünü hâlâ hissedebiliyordum. Acısı dalgalar hâlinde üzerime çökmüştü.

Constantine şüphesiz, bulduğu her fırsatta onun üzerinde bir baskı kuruyordu, Talin'in bütün bunların yaşattığı gerginliğin altında ezildiğini hissedebiliyordum. İtaatkâr, verimli, zalim, mükemmel bir Skyhunter'a dönüştürmek için onu da tıpkı beni kırmak istedikleri gibi kırıyorlardı.

Eğer bu lanet sistemi alt etmenin bir yolunu bulamazsanız başarılı olabilirlerdi.

Yumruklarımı sıktım. Hayır. Talin'i kaybetmeme imkân yoktu.

Dikkatimi müzeye çevirdim. Mara kalıntısının tam olarak ne olduğunu ve Constantine'in onları ele geçirmeyi neden kafasına koyduğunu ortaya çıkarabilirsek, o zaman belki de bunu onlara karşı nasıl kullanabileceğimizi, onları nasıl yok edeceğimizi öğrenebilirdik.

Savaşçıların eğitiminin faydaları asla bitmiyordu. Jeran müzenin gölgeleri arasında o kadar sessiz hareket ediyordu ki ben bile ara sıra onu gözden kaybediyordum. Binanın diğer tarafına yöneldim. Müzenin karanlıkta birer gölge gibi görünen basamaklarının iki ucundan birbirimize baktık, basamakların tepesinde bir nöbetçi nöbet tutuyordu. Bu arada ben kolumdaki bilekliklerden birazını çıkardım ve gömleğimin kolundaki tören kuşağını çözdüm. Ardından müzenin yükseltilmiş temelinin kenarındaki çalılıklara doğru ilerledim.

Orada, dudaklarımı büzüp ana cadde boyunca atılan havai fişeklere benzer seste bir ıslık çaldım.

Nöbetçi bana doğru döndü. İç çekti, ardından homurdanarak basamaklardan indi. Taş basamakların kenarına yaslanıp gölgelerin arasına karıştı. Beni fark etmeden yanımdan geçti.

Binanın diğer tarafındaki Jeran hiç ses çıkarmadan müzeye girdi.

Nöbetçi etrafı kolaçan ederken ben de kendimi basamakların kenarından çekip girişe doğru koştum. Koşarken attığım bilekliklerle kuşağımı bulan nöbetçinin sinirli bir şekilde homurdandığını duydum.

“Bir grup haşarı çocuk,” diye mırıldanıyordu.

O geri dönüp yerine geçmeden önce ben müzenin karanlıkları içinde kayboldum.

Üzerimizdeki tavan penceresinden, Birlik’in ele geçirdiği toprakların her köşesinden çalınmış nesnelerin düzen içinde yerleştirildiği mermer zemine kare şeklinde mavi ışıklar yansıyor. Zarif heykeller, gecenin karanlığında bile parlayan mücevherler, devasa vazolar ve oyma levhalar vardı. Sütunlar ve anıtlardan parçalar. Soluk taş duvarlarda asılı kilimler. O kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Daha önce hiç gece vakti burada bulunmamıştım. Gün ışığı içeride tüm alanı sanki rüyadaymışız gibi bir sisle kaplıyordu. Ancak gece yarısında müze hayaletli gibi hissettiriyordu. Burada ruhlar vardı, sanki kendilerine dair hikâyeler anlatıyorlardı.

Jeran önümdeki gölgelerin içinden çıktı. Işık üstünde gümüş rengi haleler oluşturuyordu. Meraklı gözlerle bana bakıp nereye gideceğimize dair bir ipucu aradı. Başımı salladım, gözlerimi kapatıp eskiden yürüdüğüm yolları hatırlamaya çalıştım. Sonra koridoru döndüm, o da peşimdeydi.

Eski Karensa ve fethedilen Reo’dan kurtarılan kapıları, Benton’da yıkılan evlerin molozları arasından alınan tabak çanakla ve gümüş çatal bıçakları, bir zamanlar muhtemelen kütüphanelerinin duvarlarını süslemiş olan Azaran halk masallarının betimlendiği halıları geçtik. Müzede ilerlerken burada aynı adımları atan, aynı koridorda yürüyen çocukluk hâlimi anımsadım. Aynı sergileri o zaman da gezerdim. Duvardaki tabloları ve sanat eserlerini daha iyi görebilmesi için kız kardeşimi havaya kaldırırdım. Laeni, koridorlarda yankılanışlarını duymak için bile isteye yüksek sesle kahkahalar atardı. Şimdi bile onu duyabiliyordum sanki, sesine dair anıların bir kısmı bu koridorlarda saklanmıştı.

Yanımdan geçtiğimiz bir masa takımını işaret ettim. “Şunu gördün mü?” O kadar kısık sesle fısıldamıştım ki sesim sanki havada kaybolmuştu. “Askerlerin görevliler bunu cilalasın diye müzeye getirdiğini hatırlıyorum. Bunu Carreal’dan bir trenle getirmişlerdi.”

“Burada mutlu anıların var mı?” diye sordu Jeran.

İkinci kata çıkan merdivenlerin en alt basamağına varmıştık. “Çok fazla,” diye fısıldadım.

Jeran anlayışla gülümsedi. “O anıları saklamanda bir sorun yok, biliyorsun,” dedi. “Şimdi bile.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım yukarı bakarken. Ardından çocukken çıktığım aynı basamakları tırmandık.

Tamamıyla Kadimler’in kalıntılarına ayrılmış ikinci kata ulaştık.

Jeran derin bir nefes aldı. Sıra sıra eserler sergileniyordu, tarihi salonlardan kemerler, bükülmüş metal parçaları, bir zamanlar çalışıyor olması gereken aletler, eski motorlar ve karmaşık dişliler, bugün var olan hiçbir şeye benzemeyen parlak metal ve camlar. Teşhirlerden birinde bulunan eski bir deftere çeşitli kişilerin yaşam sürelerinin titizlikle gösterildiği bir dizi tablo çizilmişti. İmkânsız olacak kadar uzun görünüyorlardı: 140 yıl, 151 yıl, 160 yıl. Bir diğerinde bir dizi cam kavanozun içindeki bulanık sıvıda korunan tuhaf şeyler vardı, uzun zaman önce canlı olan organik bir şeylerin parçaları olmalıydılar.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu objeleri kaç kez gördüğümün önemi yoktu, her seferinde beni rahatsız ediyorlardı.

“Hiç böyle bir şey görmedim,” diye fısıldadı Jeran ince, parlak metal sıralarla kaplı dikdörtgene benzer bir şeyin sergilendiği cam vitrinin önünde durdu. “Birlik bunun ne işe yaradığını biliyor mu?”

Yanımdaki etikete baktım. Uzun zaman önce unuttuğum başka bir hatıram canlandı: Küçük bir çocukken babamın yanında durmuş aynı nesneyi işaret ederek onun ne olduğunu sormuştum. Göz hizama çömelmişti, omzuma koyduğu elleri sıcacıktı, *Bunun bir tür motor olduğunu, metal bir makineyi çalıştırabilecek ve ona ne yapacağını söyleyebilecek bir şey olduğunu düşünüyoruz*, demişti.

İnce, düzgün metal sıralara hayranlıkla bakmıştım. *Nasıl olur da bu, bir şeye ne yapacağını söyler?*

Babam omuz silkmişti. *Nasıl oluyor da bir motor bir trene hareket etmesini söylüyor? Bana bakmıştı. Biz nasıl Hayaletlere saldırmalarını ya da durmalarını söylüyoruz? Kadimler hep bunu arıyordu.*

Neyi?

Kontrol edebilmeyi.

Bunu neden bu kadar çok istiyorlardı?

Doğrulup omzumu okşamış ve bir süre sessiz kalmıştı. *Tüm dünyayı, tüm yaşamı elinin bir hareketiyle kontrol edebilmeyi herkes ister. İfadesinde annemden bir iz ve her daim o ize eşlik eden hüznü görmüştüm.*

Bakışlarımı çevirmiştim, gözlerim odanın diğer tarafında cam vitrinde sergilenen mekanik bir bebeğe bakmak için parmak uçlarında yükselen Laeni'yi bulmuştu. Babam ne zaman böyle sessizleşse ona alan vermek için kendimi geri çekerdim.

Geriye dönüp bakınca kendi anlatımımı kontrol etmeye çalışıyor olabileceğimi fark ettim.

Anılar kayboldu. Aynı odanın diğer tarafına bakıyor, karşı duvara dayalı vitrinde sergilenen aynı mekanik bebeği görüyordum; ama şimdi bebeğin önünde duran bir Laeni yoktu.

"Kontrol edebilmek," diye fısıldadım.

Jeran bana baktı.

"Kadimler'in yarattığı her şey kontrol arayışıyla ilgiliydi," diye açıkladım, kas hafızama güvenerek bizi odanın içinde gezdirdiyordum. "Hayaletlerin ardındaki felsefe insanı kontrol edilebilir bir şeye indirgemekti. Işığın olduğu her yerde onu kontrol edebilmek için elektrik, seni gitmek istediğin yere götürecek devasa bir makineyi kontrol etmek için bir tren gerekir."

Nihayet üç farklı cam vitrinde bulunan bir dizi küçük nesnenin önünde durdum.

"Sanırım asıl soru Kadimler'in bu eserlerle neyi kontrol etmek istediği," diye mırıldandı Jeran.

Nesnelere baktım. Üçü de birbirinin aynısıydı, üçü de Mara'da çıkarılan silindirlerin minyatür versiyonlarına tıpatıp benziyorlardı. Tanıdık olduklarını düşündüğümü hatırladım. Tren vagonlarına yüklenen o şeyleri daha önce gördüğümü düşünmeme şaşmamalıydı. Bunca zamandır hep buradaydılar.

"Amaçları bilinmiyor." Jeran yanlarında duran etiketi okudu. "Haklarında sadece bu yazılı."

Başımı sallayıp nesneye daha yakından bakmak için eğildim. "Bunlar o kalıntıların modelleri gibi görünüyor ama onlardan farklı olarak bunların uçları açık." Minyatür silindirlerin içlerini işaret ettim, her biri, boş merkez etrafında yapılandırılmış ince çubuklarla doluydu.

"Gel şuna bir bak."

Jeran'a beni odanın diğer tarafına doğru takip etmesini işaret ettim, ardından duvara dayalı vitrindeki birkaç gravürü gösterdim. "Belki de o eserleri çok derinlere gömmelerinin bir nedeni vardı."

"Enerji kaynağı mı?" diye sordu Jeran.

"Belki," diye cevapladım başımı gravürlere doğru sallayarak. "Ama neye güç vereceklerdi?"

Uzun zaman önce solmuş bir dizi resimden ibarettiler ama çizgiler, bir zamanlar ahşap levha üzerinde olduğunu belli edecek kadar derindi. "Kadimler'in saltanatının sonunda ortaya çıkan hayatın tasviri," dedim.

Resimler çeşitli şehirlerin etrafına inşa edilen devasa yükseklikteki duvarları gösteriyordu. Aşağıda, duvarların altındaki toprak katmanları gösteren bir kesit vardı, enfekte olduğu düşülen insanların cesetlerinin derine, bir cesedin, gömülmesi gerekenden daha derine gömüldüğünü gösteriyordu. Sanki hayatta kalanlar onlardan korkuyorlardı.

"Yarattıkları ve üzerlerine saldıkları her ne ise hayatlarını uzatmakla ilgili olduklarına inanılıyordu," dedim Jeran'a.

Başını salladı. "Sonsuz Kader," diye mırıldandı. "Mara'daki harabeye kazınan sözler. Yıldızlara kadar hükmedeceklerdi."

"Şimdi, bunu görüyor musun?" Ahşap levhaya eğildim ve duvarların üst kısımlarına monte edilmiş bazı şeyleri gösterdim.

Jeran kaşlarını çattı. Gravürler pürüzlü ve anlaşılması zordu; ama yeterince yakından bakınca aşağıda, bir zamanlar orada olan metin blokları bir görüntünün belli belirsiz izlerini seçebiliyordum. Görüntü bir şey etrafında daire şeklinde toplanmış küçük bir kalabalığı tasvir ediyor gibiydi. Bir çocukken bu gravüre mümkün olduğunca yaklaşmış, Kadimler'in yüzlerini görmeye çalışmış, tuhaf giysilerini garipsemiş, bize benzedikleri kadar bizimle benzer davranıp davranmadıklarını merak etmişim.

Başımı yanındaki etikete sallayarak "Bu Kadimler tarafından yazılmış bazı eski kâğıtların ahşap baskısı," diye açıkladım kısık sesle. "Eskiden toplumlarında meydana gelen olayları halklarına düzenli olarak yazılı rapor ederlermiş. Bu, kasabalarından birini yok eden kaza eseri bir patlama ile ilgili."

Jeran ve ben bir süre oyulmuş resme baktık. Dağınık insan kalabalığı yere saçılmış büzüşük, ince metal kutuların etrafında duruyor gibiydi.

"Ya bu kalıntılar bir enerji kaynağı değil de başarısız olan bir silahsa?" diye fısıldadım Jeran'a bakarak.

"Kontrol edemedikleri bir silah," diye ekledi Jeran.

Başımı sallayarak onayladım. "Ya bu silindirler bir silah yatama amacıyla yapıldılar ve sonra ne kadar tehlikeli oldukları anlaşılınca gömüldülerse?"

Jeran bana baktı. "O zaman asla kazılıp çıkarılmamalılar."

"Trende birlikte gelen işçilere ne yaptığına bir bak."

"Ya açık havada radyoaktiflerse?"

"Bomba gibi mi?"

Eğer o kalıntılar gerçekten radyoaktiflerse o zaman düşündüğümüzden de az zamanımız var demekti. Karensalılar ellerinde ne tuttuklarını bilmiyorlardı. Bunun, şehirlerine güç verme

potansiyeli olan bir nesne olduğunu düşünüyorlardı. Ancak bu Cardinia'ya getirilmiş en tehlikeli şey olabilirdi, yer üstüne bir kez çıktığında bütün şehre yıkım getirebilirdi. Hepimizi bir anda öldürebilirdi.

Neler yapabileceğini bilmemek insanı iliklerine kadar ürper-
ten bu bilinmezlikti.

“Sence Constantine bu kalıntıların tehlikeli olduğundan kuş-
kulanıyor mu?”

Kaşlarımı çattım. “Evet ama eğer değerli olduğunu düşündüğü
ödülleri sunuyorsa her şeyin tehlikesini göz ardı etmeye hazırdır o.”

“Bu durumda değerli ödül nedir?” diye sordu Jeran. “Neden
bu kadar çok istiyor?”

Talin bize Başkan'ın bu kalıntıları potansiyel enerji kaynakları
olduğu için aradığını söylemişti; ama Birlik'in çok fazla kaynağı
vardı. Başka bir neden olmalıydı. Daha karmaşık, Constantine'in
kalıntıları bulmayı saplantı hâlinde getirmesine neden olan bir
şey olmalıydı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Ama eğer onun için bu kadar
değerliyse aynı zamanda zayıf noktası da olabilir. Onunla ne yap-
mak istediğini öğrenmeliyiz.”

22

TALIN

Ertesi gün, akşam gökyüzünü mora boyarken Constantine'le birlikte saraydan çıkıp Cardinia kalabalıklarına ziyafet vereceği Güneş Kadranı olarak bilinen sergi binasına doğru yol aldık.

Ana cadde meşalelerle aydınlatılmıştı, tüm tezgâhlarda kırmızı kâğıtlar asılıydı. Çalan müzikle beraber insanlar sokaklarda hiç düşünmeden dans ediyordu. Çelik ve cam yapı ileride belli belirsiz görünüyordu. Güneş Kadranı, Cardinia'nın Ulusal Panayır'da sergi salonu olarak kullandığı binaydı. Baş Mimar'ın dönüşümlerinin ortasında kafese kapatılmış bir dizi Hayaleti teşhir ettiği şenliklere bir yıl önce Jeran ve Adena ile birlikte tanık olmuşum. Şimdiyse Güneş Kadranı'ndan sergiler kaldırılmış, yerine binanın cam avlusunun ortasındaki platform kavisini takip eden devasa ziyafet masaları yerleştirilmişti.

Bu geceki ziyafet, Karensa halkının Başkanlarının gündönümü festivalini onlarla kutladığını, dans ve başka eğlencelerle doruğa çıkardığını görmeleri içindi. Bense bunun Constantine'in gücü ve popülaritesiyle ilgili bir şov olduğunu biliyordum. Bedava yiyecek ve içeceğin cazibesini kullanarak halkına dayanaklılığını ve şehirde artan huzursuzluklardan korkmadığını gösterecekti.

Salona girip daire şeklindeki merkezi platforma yaklaşırken Adena ve Jeran ile birlikte halka sergilenen, dönüşmekte olan Hayaletlerin kafeslerini izlediğimizi hatırladım. O zaman Savaşçı dostlarımla birlikte görünmekten korktuğum için kalabalığın arasında saklanıyordum. Bugünse insanların kafilemizden kaçıştığını, adımlarımı takip eden gözlerinin korku içinde olduğunu görüyordum. Kısmen açık kanatlarımın gölgesi zemine düşüyordu.

Yumruklarımı sıktım, varlığımın Karensalıları korkutması beni tatmin etse de dönüştüğüm bu canavar sayesinde yaşadığım memnuniyetten öfke duyuyordum.

Güneş ufukta alçalırken parlak altın rengi giysileriyle dansçılar platformun etrafında sıra hâlinde dönüyorlardı. Her tarafta yiyecek stantları vardı. Avlunun ortasına ulaştığımızda platformun etrafına yerleştirilen alçak bariyerlerin önünde bir kalabalık toplandı. Her biri Tyrus kardeşleri ve Başkan'ın Skyhunter'ını görmek için can atıyordu.

İlk kez Skyhunter üniforması giymiyordum, üstümde beyaz ve altın rengi gömlekle elbise gibi görünen geniş bir pantolon vardı. Kollarımı halkalar süslüyordu. Kemerime bıçaklar ve bir de kılıç takılıydı. Constantine, Başkan ve kafilesi için masaların kurulduğu platformda yerini almak için ilerledi.

Bugün oyunda olduğundan daha solgun görünüyordu. Hareketleri yavaştı ve bağımız aracılığıyla midesinin bulandığını hissedebiliyordum.

Şüphesiz bu Raina'nın işiydi ve güç gösterisi sergileyeceğini bildiği bir akşamın seçilmiş olması kastiydi. Kendimi duygularımı sakın, kalp atışlarımı düzenli tutmaya zorladım. Her zamanki gibi yorgundum. Red ile gördüğüm rüyadan uyandıktan sonra bir daha uykuya dalmadım. Sabah olana kadar odada dolanıp durdum. Öpücüğümüz hâlâ dudaklarımı yakıyordu.

Constantine'in yanındaki yerimi alırken bana bir bakış atmasını bekledim ama atmadı. Arenadaki olaylardan sonra askerlerine anemi incitmelerini emretmesinden korktuğumu, endişeyle vereceği

tepkiyi beklediğimi biliyordu ama sessiz kalarak beni cezalandırıyordu. Dün yaptığım hiçbir şey canını sıkmamış gibi görünüyordu. Bu yüzden ben de dudaklarımı sıkıp uzaklara baktım, huzursuzluğumu hissetmesine izin vermek istemiyordum.

Diğer yanında Baş Mimar Raina oturuyordu. Arada sırada ona bakıyordum ama o varlığını önemsemiyormuş gibi görünüyor, şarabını yudumluyor ve dikkatli gözlerle halkı takip ediyordu. Belediye Başkanı Elland, Karensa'nın soyluları olduğunu düşündüğüm insanlarla birlikteydi, kahkahayla gülerken başını geriye atıyordu. Kolunda genç bir kadınla çok rahat görünüyor, çünkü oyunlarda hayatının en güzel gününü geçirmiş gibi sohbet ediyordu.

Gökyüzü daha koyu mor ve mavi tonlar alıp halkın sesi gidecek yükselirken nihayet Baş Mimar'ın yüzünü hafifçe bana çevirdiğimi gördüm. Solumda Constantine, Caitoman'ın anlattığı bir şeye gülüyordu.

Caitoman da gülümsedi, ardından kadehini kaldırdı. Sesini yükseltti. "Kadeh kaldıralım," diye bağırdı.

Kullandığı Karenezce kelimeleri anlamamıştım ama hareketleri ne söylediğini anlamamı sağlıyordu. Ayağa kalktı ve ben ona bakarken kadehini önce toplanan izleyicilere ardından Başkan'a uzattı. Herkes onu dinlemek için susmuştu.

"Ağabeyimin başarısına," dedi, "yaz gündönümünün ilk akşamında ve sonrasındaki her akşamda, yaşayacağı tüm yıllar boyunca Sonsuz Kader'imizi ileriye taşımasına."

Alkışlayan kalabalık Başkan'ın uzun ömür yaşaması için tezahürat yapmaya başladı. Ancak toplanan insanlara baktığımda herkesin sloganı tekrar etmediğini fark ettim. Bazıları bize doğru bakmıyordu.

Masada, Mimar başını eğdi ve şarabından bir yudum aldı. Constantine şarabını içti. Tabii Caitoman da.

Tüm benliğimle kadeh kaldırmaya meydan okumak istesem de bardağımı kaldırdım, başımı arkaya atıp hızlıca bir yudum içtim. Boğazımdan kayan sıvı, sıcak ve yakıcıydı.

Yemek başladı. Constantine'e doğru baktım ama Caitoman ile sınır eyaletleri hakkında konuşurken bana aldırıyor gibiydi.

İfademdeki bir şey Caitoman'ın ilgisini çekmiş olmalıydı çünkü General konuşmasının ortasında bir anda susup alaylı bir gülümsemeyle bana baktı. "Skyhunter'ın bugün hasta görünüyor," dedi ağabeyine. Sandalyesini azıcık geri itti, ardından bana doğru eğildi. "Böyle şatafatlı yiyecekler sana uygun değil mi?"

Kasıldım. Arenada yaşananlar yüzünden sarsılmış olduğumu biliyor olmalıydı ve bu düşünce onu eğlendiriyor gibiydi.

"Ah ağabeyciğim," dedi Caitoman keyifle yüzümü incelerken. "Şunun yüzüne bak. Bunu da mahvederek kendini gerçekten aş-tın." Kadeh tokuşturmak için bardağını bana doğru uzattı. "O hâl-de sana içelim Skyhunter, merhametli kalbine."

Tuzağa düşmüştüm, şarabımı ona doğru kaldırdım ama sesindeki alaycı ton kadehimi onunkine tokuşturmama engel oldu.

Caitoman yüzümdeki başkaldırmayı gördü. Hiçbir şey demeden diğer eliyle bileğimi yakalayıp bir vida gibi sıktı. General fiziksel olarak canımı yakamazdı ama iradem dışında bir şey yapmaya zorlayabileceğini biliyordu. Gülümsemesi keskinleşti.

"Sana kadeh kaldırmayı teklif ettiğinde kaldıracaksın," dedi bana kısık sesle.

Constantine kardeşine baktı. "O benim Skyhunter'ım," dedi sorun çıkarmadan. "Senin değil."

Caitoman ağabeyine bakmadı. Bunun yerine bana bakmaya devam etti, irademi test etti, elimi bırakıp arkasına yaslandı. General'den kurtulduğum için rahatlasam da yardımına koşan Constantine olduğu için tiksinierek ben de arkama yaslandım.

General ağabeyine gülümsedi. "Elbette Başkan," dedi kibarca.

Constantine kardeşiyle sohbetine dönerken bağımız aracılığıyla bana hiçbir şey demedi. Tabağıma baktım, iştahımdan eser kalmamıştı. Başkan bana bir amaçla işkence ediyordu, General ise zevk için. Ona karşı fiziksel üstünlüğüm olsa da ona dokunacak politik gücüm yoktu ve bunu bilmek kalbimi sızlatıyordu.

Yemek uzayınca dans aşağıdaki sokaklara taşmaya başladı. Caitoman şenliklere katılmak için aşağı indi. Onun gitmesiyle rahatladım, bir süre kıvrılan bedenleri izledim sonra Constantine ayağa kalkıp dansa ona eşlik etmem için elini bana uzattı.

Başta onunla dans etme düşüncesiyle irkildiğimi hissettim.

Ardından Constantine'in ona eşlik etmemi istemesinin gerçek sebebinin bu olmadığını anladım. Bağımız aracılığıyla mide bulantısının ve bitkinliğinin artıp tüm vücuduna işkence ettiğini hissettim. Duygularını algılayamasam da hastalığının baskısı altında parçalara ayrılıyormuş gibi hafifçe sallandığını görebiliyordum. Gözleri kan çanağıydı ve güçlkle nefes alıyor gibi görünüyordu.

Basamaklardan inerken yardıma ihtiyacı olduğundan elini bana uzattı.

Ona yaklaştım. Yanımda oturan Baş Mimar bir süre bizi izledikten sonra ayağa kalkıp aşağıdaki şenliklere katıldı. Mimar'ın kocasına sarılıp dansa katılmasını izledim, bu arada muhtemelen oğlu olan bir çocuk da yanında dadısıyla dönüp duruyordu.

Constantine'in uzattığı koluna girdim. Uzun, ince parmakları bileğimi kavradı. Anında ağırlığını bana verdiğini, vücudunun hafifçe titrediğini hissettim.

Başkan? dedim bağımız aracılığıyla.

İfadesi değişmedi. Çenesini kastı ve benimle birlikte platformdan bir basamak aşağı indi. *Sadece yürü*, diye cevap verdi.

Dans edenlere doğru birkaç basamak indik.

Bir an durdu, kolumu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Titremesi şiddetlenmişti. Ona bakınca gözlerinin kapalı, teninin solgun olduğunu gördüm, kendini sıradaki basamağa hazırlıyormuş gibiydi.

Kalabalığa baktım. İnsanlar bizi fark etmişti, soylular arasında fısıldaşmalar başlamıştı.

Aşağıda duran Caitoman'ın gülümsemesi ağabeyinin yüzünü görmesiyle soldu.

Constantine, dedim, bu kez ismini kullanmaya cesaret etmiştim.

Gözlerini açtı, gergin ve merhametsizdi. Dik dik bana baktı. *Ben iyiyim*, diye cevap verdi bağımız aracılığıyla, sesi neredeyse hırıltı gibiydi. Ardından kendini bir basamak daha inmeye zorladı. Sendeledi.

Constantine'in yalpalayıp basamakta dizlerinin üstüne çökmesiyle kalabalık nefeslerini tuttu, cübbesi taş zemine serildi. Caitoman çabucak ağabeyine koştu, yanına diz çöküp kolunu uzattı. Etrafımızdaki nöbetçiler pozisyonlarını değiştirdi. Ben de onu korumam gerektiğine tüm kalbimle inanıyormuş gibi içgüdüsel olarak Başkan'a döndüm. Kanatlarım açıldı.

Constantine olduğu yerde uzun bir süre kaldı. Ben de diğer yanına çömeldim, genç Başkan'a bakmadan önce kısa bir an için Caitoman ile göz göze geldim.

"Yürüyebilecek misin ağabey?" diye sordu Caitoman kısık sesle.

Constantine dişlerini gıcırdatıp kardeşinin kolunu sıktı. "Evet," diye cevap verdi. "Geri çekil."

Caitoman sadece başını salladı ardından ayağa kalkıp en yakındaki nöbetçiye baş işareti yaptı. "Başkan'ı saraya geri götürün," dedi. "O iyi değil."

Ancak bunun üzerine Constantine tüm gücüyle kendini ayağa kalkmaya zorladı. Gerginliğini hissedebiliyordum. Doğruldu, delici bakışlarını kardeşine çevirdi, ardından kalabalığa baktı. Herkes onu izlemek için durmuştu.

Elimi tut, diye çıkıştı bağımız aracılığıyla.

Uzattığı kolu tutup bir harekette onu ayağa kaldırdım. Gücünü toplayıp kardeşinin yanından geçerek aşağı inmeden önce bir kez yalpaladı ve bana yaslandı. Caitoman dikkatli bakışlarla onu izliyordu.

Aşağıda, kadeh kaldırma sırasında gözlerini kaçırان kalabalığın küçük gruplar hâlinde toplanıp kendi aralarında mırıldandıklarını gördüm. Diğerleri boyunlarını uzatıp Başkan'ın soluk yüzüne bir kez daha bakmak istiyordu. Birçoğu şaşkın görünüyordu. Hatta müzik bile durmuştu.

Daha önce kimse Constantine'in sendelediğini görmemişti.

Constantine çenesini kaldırıp kalabalığa doğru başını salladı, ardından gülümseyip eliyle halkı selamladı. İnsanlar karşılık olarak gergince gülümsedi. Müzisyenler işlerini hatırlayıp yeniden çalmaya başladılar. Dans kaldığı yerden devam etti, en alt basamağa vardığımızda herkes yine platform etrafında dönüyordu.

Caitoman da dansa katılmıştı. Dans edilen alanda, ağabeyinin karşısında yerini almıştı. Etrafa bakarken General'in Raina'nın yanında durduğunu, kulağına bir şey söylemek için onu kısa bir an kenara çektiğini gördüm. Caitoman'ın bakışları her zamanki gibi ölümcüldü. Raina sakinliğini korudu ama cevap vermek için General'e dönerken Caitoman'ın ona ne demiş olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım. Acaba onunla da mı alay etmişti?

Yoksa planlarından mı şüphelenmişti?

Constantine beni hafifçe döndürerek dans çemberine yönlendirirken o kısa konuşmayı aklımdan uzaklaştırdım. Bu gece yorgunluğunun kırılma noktasına geldiğini hissedebiliyordum ama o, bir eliyle sıkıca elimi tutarken diğeriyle de belimi kavrayarak herkesle birlikte adım atmaya zorluyordu kendini. Hareket tarzından dik durmak ve diğerleriyle uyumlu adım atabilmek için tüm gücünü benden aldığını anlayabiliyordum.

Tüm bunların tam olarak neden olduğunu, istediğimizin bu olduğunu bilsem de yine de bu kadar zayıf olmasından ürküyordum. Neden umursuyordum? Belki de aramızdaki bağ, duygularını benimle paylaşan biriyle ilgilenmem gerektiği yanılsaması yaratıyordu; ama sonra planın işe yaradığı anlamına geldiği için sendelemesinden korktuğumu anladım. Bu demek oluyordu ki birkaç gün içinde arenada durup ona karşı hamlemi yapmam gerekecekti.

Bu da Raina ve Belediye Başkanı Elland'ın söz verdikleri gibi annemi koruyacaklarına güvenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Eğer her şey plana göre giderse.

Pekâlâ Talin, dedi Constantine döndüğümüz sırada. Gözlerine bakınca dudaklarında belli belirsiz, uğursuz bir tebessüm gördüm. *Beni böyle gördüğün için heyecanlanmış olmalısın.*

Bakışlarımı kaçırmadım. *Sadece korktum*, diye cevap verdim ve bağımız aracılığıyla gerçek hissettireceğini bilerek rahatladım.

Nedenmiş peki?

Annemin hayatı senin ellerinde. Sana bir şey olursa o ne olacak?

Constantine sözlerime gülerken müzikle aynı anda adımını attı. Her nasılsa bu durumdayken bile etrafımızdaki soylularla uyum içinde dans etmeyi başarıyordu. Diğer insanların hâlâ bize doğru baktıklarını, Başkan'ın tekrar ne zaman tökezleyeceğini merak ettiklerini görebiliyordum.

Endişelenmekte haklısın, dedi Constantine. Devam etmek için kendini zorlarken ağırlığını bana verdi.

Kalbimi taşlaştırıp avcunun içindeki elimi kastım. Birkaç çift ötemizde kocasıyla dans eden Raina'ya baktım. Bakışlarımı yakalayınca bir saniye göz göze kaldık. Caitoman ile yaptığı konuşma onu ürküttüyse bile belli olmuyordu.

Çemberin başka bir yerinde Belediye Başkanı Elland'ın da partneriyle dans ettiğini gördüm. Gerginlik kalabalık üstünde ciddi rol oynamıştı, tezahüratlar ve kahkahalar daha şiddetlenmiş, mutsuz insan grupları daha yüksek sesle mırıldanmaya başlamıştı.

Kalbimin etrafındaki duvarlara sıkıca tutunup Başkan ile dönmeye devam ettim.

Müzik hızlandı, dans değişti. Kendimi az ötede Baş Mimar'ın parmağında parıldayan yüzüğe bakarken buldum. Düz bir şerit, gümüş bir sarmal, ılık saçan bir güneş.

Tekrar döndük, etrafımı saran dünya bulanıklaştı. Kuru ve serin hava yanaklarımı acıttı.

Havadaki gerilim yoğunlaştı. Kaslarım gerildi. Bir şey olacaktı gibi hissediyordum.

Ben bunları düşünürken Constantine bana baktı. Huzursuzluğumu fark etmişti.

İşte seyircilerin arasından bir yerden gelen o minik *pat* sesini o anda duydum. Bir şey havada kıvılcım saçtı.

İronik olan bunu fark etmemi sağlayan Baş Mimar tarafından geliştirilen Skyhunter özelliklerim değil, yıllarca süren Savaşçı eğitimidir.

Pat sesi bir silahtan gelmişti. Kıvılcımlarsa baruttu.

Aynı anda yankılanan bir ses duydum, kelimeler havada açıkça çınılıyordu.

“O bizi yönetmek için görevlendirilmedi!”

Hiç düşünmeden hareket ettim. Çelik kanatlarımdan biri Constantine’in üzerine koruyucu bir biçimde kıvrılarak aşılamaz çelik bir kabuk oluşturdu. Kurşunun kanatlarımdaki bıçaklara çarptığını hissettim. Hareketlerim robot misali o kadar hızlıydı ki tepkimin saf gücü karşısında şaşırdım.

Gerçekte her şey bir anda gerçekleşmiş, hızlı tepkimi diğerleri görememişti. Constantine bile ben onu koruyana kadar sesin geldiği yöne dönememişti.

Yere yat! diye bağırdım bağımız aracılığıyla ardından kanatlarımı üzerine kapadım. Etrafımızı saran dünyada kıyamet kopuyordu.

Biri az önce Başkan’a suikast girişiminde bulunmuştu. Constantine’e karşı oynanacak oyun başlamıştı.

23

TALIN

O an her şey tamamen bulanıktı.

Zararsızca kanatlarıma çarpan kurşun Constantine'i ıskaladı ama Başkan ani hareketin şaşkınlığıyla bana doğru düştü. Anında koluna girdim.

Yakınımda bir yerde Caitoman ağabeyinin yanına koşup onu binanın dışına doğru götürürken arabanın getirilmesi için bağıırıyordu. Her tarafta koşturan insanlar vardı, bazıları panikle yere çömelmişti, bazıları olanlara sinirlenmişti ve nöbetçilere bağıırıyorlardı. Askerler bir anda iki katına çıktı ve bize yer açmak için insanları geri iten kızıl bir hat oluşturdular.

Caitoman önce bana ulaştı. Binanın önündeki atlara doğru başını sallayarak "Onu arabaya götür," diye bağıırdı.

Tereddüt etmedim. Constantine'i, kendisini bekleyen arabasına götürdük. Eğlenmek için sokaklarda olanlar arabanın etrafını sardı, caddelerde insanlar bağıırıyordu; suikast girişimi haberi orman yangını misali hızla yayılmıştı.

Raina ve Belediye Başkanı Elland haklıydı. Constantine'i aciz göster. Arı kovanına çomak sok.

Araba uzaklaşırken son gördüğüm şey muhtemel suikastçının cesediydi. Askerlerin geçmemiz için açtığı yolun ilerisinde,

platformun önünde, şimdi boş olan dans çemberinin ortasında yatıyor, kanı taş zemine akıyordu.

Tecrübeli paralı askere ya da becerikli bir nefere benzemiyordu. Bir kızdı yalnızca.

Muhtemelen benden daha küçük olan bir kız Constantine'in en zayıf anını sezmiş ve ona ateş etmeye cesaret etmişti.

Bunu, sonucunun mutlak bir ölüm olacağını, her şeyden vazgececeğini bilerek yapmıştı. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar cesedine baktım. Sonra sessizce oturdum, görüntüsü zihnime kazınmıştı.

Skyhunter güçleri ya da Savaşçı eğitimi olmayan bir kızdı.

Benden çok daha cesurdu.

...

Saraya vardığımızda askerler arazide öfkeyle dolaşıyordu. Sokaklarda bağırışlar vardı, insanlar dış kapının etrafında toplanmış, içeride ilginç bir şey olup olmadığını görmek için nöbetçilerin başlarının üzerinden bakmaya çalışıyorlardı. Sanki Constantine'i ya da suikast girişimine ne tepki verdiğini görebileceklerdi.

İçeride Constantine odasına götürülmüştü, Baş Mimar ve Belediye Başkanı Elland'ın yanı sıra bir doktor ordusu etrafını sarmıştı.

Onlardan uzak durmaya özen gösterip dikkatimi Güneş Kadranı'ndan kaçışımız sırasında kolunda oluşan kesiğe lapa süren bir doktora çıkışmakta olan Constantine'e verdim. Başka bir yerde Baş Mimar, Başkan'ın diğer bir doktoruyla usulca konuşuyordu; Constantine'in danışmanlarıyla baş başa veren Belediye Başkanı Elland'ın yüzü endişeyle gerilmişti.

İlk kez başka insanlarla da bir bağım olmasını istedim. Tam şu anda ne düşünüyorlardı? Bunun bugün mü olması gerekiyordu?

Ben orada olmasaydım bile bu umutsuz bir girişim olacaktı. Muhtemel suikastçı asla iyi nişan alacak kadar yaklaşmamıştı ve

yaklaştığı anda da General Caitoman, Constantine'i kanatlarımın arkasından çekip bariz bir felaketten uzaklaştırmıştı.

Kız en az on iki kez vurulmuştu. Saraya geldiğimizde askerlerden birini nefes nefese söylerken duymuştum. Daha yere düşmeden ölmüştü.

Cesedi yine gözümün önüne geldi. Kendini isteyerek ölüme atmıştı.

"Oyunların kalanını iptal et," diyordu Caitoman. Başkan'a bakıp başını salladı. "Halkın karşısına çıkacak durumda değilsin ağabey. Dinlenmen, uyuman, vücudunun kan toplaması için beslenmen gerek. Sen..."

"Oyunları iptal etmemi tekrar söylesene," Constantine'in sesi tehditkârdı.

Başkan'ın sesindeki tehlikeyi sezen General tereddüt etti. "Ağabey," diye yine söze başladı. Bu adamın tüm o zalim doğasına rağmen endişeli görünmeye çalışmasını duymak garipti. "Haklı olduğumu biliyorsun. Gücsüzsün."

"Oyunlar devam edecek," dedi Constantine.

Sesinin tonu, tüm odanın sessizliğe bürünmesine neden oldu. Raina ona endişeyle bakıyordu. Odanın karşı tarafında dudaklarını birbirine bastıran Belediye Başkanı da ona bakıyordu. Constantine gözlerini kardeşine çevirmeden önce öfkeli bakışları onlarınkilerle buluştu.

Caitoman haşın bir ifadeyle gülümsedi. "Benden emir almayı hiç sevmedin, değil mi?" dedi.

"Astlarımdan emir almam," diye karşılık verdi Constantine. Kardeşinin bakışlarını görmezden gelip odanın kalanını taradı. Bağımız üzerinden ona ulaşmaya çalıştığımda bir duvara çarptım. Etrafına o kadar güçlü bir savunma örmüştü ki öfke perdesinden başka bir şey hissedemiyordum.

Caitoman sadece ellerini kaldırıp omuzlarını silkti. Ardından odaya baktı. "Onu yalnız bırakın," deyip askerlerine odanın kapsını açmalarını işaret etti. "Bırakın ağabeyim dinlensin."

Danışmanların odadan çıkmasını izlerken içimin tatmin duygusuyla kaplanmasına engel olamadım. Constantine dışarıdan bakınca korkutucu görünüyordu, konsey üyelerinin çıkarken Başkan'ın aniden tutuklanıp idam edilmelerini emredeceğinden korkuyormuşçasına başlarını eğdiklerini görebiliyordum. Telaşla çıkmaya çalışırken neredeyse kendi ayaklarına takılacaklardı.

Ama ben koymaya çalıştığı duvarlardan şimdi sızan korkunun kemiklerine işlediğini hissedebiliyordum. Suikast girişimi onu şaşırtmıştı; ama hepsinden öte merdivenlerdeki güçsüzlüğü onu hazırlıksız yakalamıştı. Halkının karşısında kendine ihanet ettiğini biliyordu. Haberin çoktan yayıldığını biliyordu.

Kan çanağı gözlerinin bana dönmeden önce tüm odayı dolaştığını gördüm.

Talin, dedi bağımız aracılığıyla.

Başkan? dedim sakince.

Arenaların komutanını içeri gönder, dedi. Sıradaki oyunların yarın olacağını söyle.

Kalbim sıkıştı. *Yarın mı?*

Bu gece iğnelemeler için sabrı yoktu. *Ne dediğimi duydu* *Skyhunter*, dedi. Dudakları karanlık bir hırlamayla kıvrıldı. *Yarın.*

Adena ve Aramin. Anlamak için bunu yüksek sesle söyleme gerek yoktu, Constantine kuşkusuz, öfkesini yarın üzerlerine salacaktı. Günün sonunda Savaşçı arkadaşlarım ölmüş olacaktı. Suikast girişiminden sonra kimsenin hayatını bağışlamayacaktı.

Başımı eğdim. *Peki Başkan*, dedim.

Çıkmak için arkamı dönerken Constantine'in gözlerinin boşalan odaya baktığını gördüm. İçindeki korkunun havada asılı kalıp her şeye nüfuz ettiğini hissedebiliyordum.

Arkadaşların kimdi Başkan? Düşmanların kimdi?

İyi. Bırak da Constantine kendi zihninin çözüldüğünü hissetsin. Bırak da Raina'nın zehri vücudunda dolaşsın. Bırak da şehirdeki huzursuzluk ve insanların ona karşı nefreti, onu canlı canlı yesin.

Bunları düşündüğüm sırada kaybetmekten korktuğum bir parçamın yeniden canlandığını hissettim. Bu, Constantine beni ilk ele geçirdiğinde sönmüş olan, kalbimi başkalarına açmama, yardım kabul etmeme, hayatımı bir Kalkan'a emanet etmeme, hayatlarını vermeye istekli bir ekibin parçası olmama izin veren parçamdı. Annesiyle Basea'dan kaçacak kadar cesur olan kızdı. Çocukken Savaşçılara katılma hayalleriyle Savaşçı arenasının etrafından ayrılmayan kızdı. Yanında müttefikleri olduğunu bildiğinden cephedeki ormana girmeye çekinmeyen kızdı. Doğruyu yanlıştan kolayca ayıran, zor olduğunda bile inandığı şeyin peşinden giden kızdı.

Bir zamanlar Savaşçı arenasında tutsak olan bir çocuğa, daha iyisini hak ettiğine inanmaktan başka nedeni olmadığı hâlde yardım eden parçamdı. Bağımız aracılığıyla kendini Red'e açmayı çok isteyen parçamdı. Doğru olduğuna inandığı için hayatını ortaya koyan olası suikastçıya benzeyen parçamdı.

Constantine'in yastıklarına yaslanıp bana *herkes birilerinin kendine inanmasını ister*, dediği geceyi hatırladım. O an, sahip olduğu tüm güce rağmen ne kadar da yalnız görünüyordu. Ona nasıl da acımıştım. Şimdi nedenini biliyordum. Ona acımıştım çünkü, o zaman bile, onun gibi olmadığının farkındaydım.

Ben yalnız değildim. Kendi dünyamın ötesine ulaşmak için kendime izin verdiğim sürece değildim ve belki de kendimi bu şekilde uzak tutarak kimseyi koruyamıyordum.

Birbirimize yardım etmezsek kazanamayız, demişti Red rüyamda.

Belki de başından beri haklıydı. Belki de daha cesur olmalıyordum.

Odadan çıkarken duygularımın etrafındaki duvarları uzun zaman sonra ilk kez indirdim. Ardından gözlerimi kapadım ve Red'e ulaşmak için dikkatle aramızdaki bağı aradım.

Bu Birlik'i devireceksek mümkün olan tüm yardımları kabul etmeliydik ve bir başka Skyhunter tam da ihtiyacımız olan şey olabilir.

24

RED

Gündönümü şenliklerinde bir şey olduğunu anlamak için Constantine'e suikast girişimi yapıldığını duymamıza gerek yoktu. Kimse Başkan'a ateş etmeyi deneyip olay çıkmamasını beklemezdi, öyle değil mi?

Laboratuvar kompleksinin yakınındaki gözetleme yerimizden kargaşayı duyabiliyor, nöbetçilerin Güneş Kadranı binasına doğru koştuklarını görebiliyorduk. Kompleksin etrafındaki ağaç dallarının arasında saklanıp diğer ağacın yanına çömelen Jeran'a baktım. Buraya, komplekse getirilen iki kurban hakkında bir şeyler duyma umuduyla gelmiş ama hiçbir şey öğrenememiştik.

Şimdi nöbetçiler sokaklarda koştururken buradan uzaklaşmak için geç saatlere kadar beklememiz gerekecekti.

Ama bu bir suikast girişiminin neden olduğu kargaşaya tanıklık edemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Sokağın her yerinden bağırışlar yükseliyordu. Haberler, yanımızdan aceleyle geçen vatandaşların parça parça kısacık konuşmalarıyla bize ulaşmıştı.

"Başkan vuruldu!"

"bir kız,"

"onu malikânesi geri götürdüler,"

“platformun merdivenlerinde düştü,”

“isyancılar şehrin orta yerinde!,”

“o zayıf,”

“yaralı,”

“ölüyor,”

Nihayet saatler sonra mahsur kaldığımız yerden uzaklaşabilmiştik. Uzakta arena görünüyor, ışıkları çevresindeki caddeyi aydınlatıyordu. Suikast girişiminden sonra Adena ve Aramin’le ilgili farklı bir şey yapıp yapılmadığını merak ediyordum. Güvenlik önlemleri artırıldıysa planımız daha karmaşık bir hâl alacaktı.

İşte tam o anda imkânsız olan gerçekleşti. Talin’le aramızdaki bağda bir çekilme hissettim. Bu uykumuzda, konuşabileceğimiz anları çok az kontrol edebildiğimiz, o gerçek dışı rüya dünyasında kurduğumuz bağlantı gibi zayıf değildi. Hayır, bu bilinçli ve isteyerek yapılmıştı.

Talin doğrudan bana ulaşmaya çalışıyordu.

Red.

O kadar şaşırdım ki başta cevap veremedim. Rüyada olmalıydım. Talin şu an Başkan’ın yanında emirlerini yerine getiriyor, güvenliğini sağlamaya çalışıyor olmalıydı. Uzak durmam için ısrar etmişken neden şimdi bana ulaşmaya çalışıyordu?

Ama sesi açıkça geliyordu.

Red, yardımına ihtiyacım var.

Gözlerimi kapadım. Gerçekten de rüya görüyor olmalıydım; ama gözlerimi açtığımda Jeran’ın şaşkınlıkla bana baktığını gördüm, gözleri yüzümde beliren gülümsemeye odaklanmıştı.

Neye ihtiyacın var? diye sordum.

Adena ve Aramin, diye cevap verdi. Constantine öfke içinde ve sinirini onlardan çıkaracak. Oyunlar yarın oynanacak. Adena ve Aramin bir turdan daha sağ çıkamazlar, biliyorum ama onları kurtaramam. Elim kolum bağlı.

Talin bana ulaştığına göre onlar için gerçekten korkuyor olmalıydı. Aynı düşünce içimde hem bir rahatlama hem de bir korku dalgası yarattı.

Onlara ulaşabiliriz, dedim. Arenaya baktım. Sadece anahtar şifrelerini bilmiyoruz. Jeran arenadaki gardiyanlarda şifre olmadığını söylüyor.

Şifreyi alabilirim.

Karşımda duran Jeran'ın yüzüme bakan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bağımız aracılığıyla ne konuştuğumuz bilmese de ifademdeki kıvılcımlar saçan ışığı, bir olasılığı görebiliyordu.

Nasıl? diye sordum Talin'e. Ne zaman.

Bu gece. Sesi telaşlı ve gergindi. Gece yarısı, kuzeydeki ana caddede.

Kalbim gümbürdemeye aşladı. Seni görebilecek miyim?

Hemen cevap vermedi ama dikkatle seçtiği duygularının arasından cevabını hissedebiliyordum.

Çok değil, diye cevapladı sonunda. Ama orada olacağım.

Gülümsemem genişledi. Elimi yumruk yaptım. Eski Savaşçı, Basealı, mücadeleci Talin'in kıvılcımlar saçtığını, vahşi ışığının duvarlardaki çatlaklardan sızdığını hissedebiliyordum. Gücü bağımıza nüfuz ediyordu ve şu anda tek görebildiğim, bir zamanlar parlayan gözleriyle yanımda durup beni savunan o kızdı.

Geri dönmüştü.

O zaman orada olacağız, dedim. Ne olursa olsun.

25

TALIN

Constantine odasındaiken gecenin geri kalanı huzursuz bir durgunluğa büründü. Saray çevresine yerleştirilen nöbetçilerin sayısı artırılmıştı ve küçük koridordan odama giderken keskin kulaklarım koridorlarda yankılanan fazladan ayak seslerini duyabiliyordum. Şehrin dışında huzursuzluk artıyordu. Öfkeli grupları bastırmak için ek ordular çağırılmıştı ama sarayın içindeyken, bu kadar uzaktan bile, askerleri protesto eden potansiyel isyancıların bağırışlarını duyabiliyordum. Ateş edildiğini duyabiliyordum.

Kapımı kapatır kapatmaz banyoya koştum. Midem ağzıma geldi, içimde hiçbir şey kalmayana dek küvete kustum. Ağzımdaki ekşi tat havadaki kanın keskin kokusunu hatırlattı. Gözlerimi kapadığımda tek görebildiğim ölü kızın Güneş Kadranı'nda platformun yakınında yatan cansız bedeniydi. Bu görüntü Tomm ve Pira'nın cesetlerine dönüştü.

Son iki günde yaşananlar çok fazlaydı.

İçimi şiddetle çalkalanan bulantıya rağmen Red'in enerjisini hissediyordum. Bizi birbirimize bağlayan bağa korku dolanmıştı.

Aynı zamanda yeni bir sıcaklık da hissediyordum. Her şeye rağmen en azından yine benimleydi. En azından zihnimde kıpırdanan varlığı yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

Derin bir nefes alıp kendime, onun ve Jeran'ın dışarıda bir yerlerde olduğunu hatırlattım. Fiziki olarak olmasalar da ruhen onlar benim, ben de onların yanındaydım ve bir gün tüm bu durumu tersine çevirecektik. Buna inanmalıyım.

Arenanın bekleme odasının şifresi... Constantine o şifreleri yanında tutuyordu ama o odasında uyurken, faciayla dolu günün ardından huzursuz olduğu bir gecede gerçekten oraya girebilir miydim? Bu gece gerçekten Red ve Jeran ile buluşabilir miydim? Savaşçıların odasının şifresini alamazsam ne olacaktı? Constantine anlarsa ne olacaktı?

Gözlerimi kapadım. Saydım. Dakikalar akıp saatlere dönüştü. Ne kadar süre öylece durdum bilmiyordum. Dizlerimin üzerinden kalkıp lavaboya gittim, yüzümü yıkayıp ağzımı çalkaladım. Dilimdeki ekşilik kayboldu, zihnim biraz açıldı.

İşte o zaman hissettim korku dalgasının Red'den değil Constantine'den geldiğini anladım.

Ruh hâlim o kadar karmaşıktı ki bir an emin olamamıştım; ama şimdi belirgindi, karanlık bir gelgiti takip eden huzursuzluk kesinlikle ondan geliyordu. Başta kâbus görüyor olabileceğini düşündüm ama sonra duygularının uyku hâlindeki gibi düzenli dalgalar olarak değil, aksine, düzensiz bir biçimde yükselip alçal-
dığını fark ettim.

Merak ıstırabımı bastırdı. Başımı lavabodan kaldırıp odamın içine, diğer tarafında Constantine'in uyuduğu duvara baktım. Yere süzülen ay ışığı oda boyunca yayılıyordu.

Constantine yatağında değildi. Odasında yoktu. Ondan yayılan duyguları algımlarken bunların başka bir yerden geldiğini anladım.

Akşamın erken saatlerindeki suikast girişiminden sonra içimde uğursuz bir önsezi belirmişti. Olaya dahil olan başka birini

mi yakalamışlardı? Kapısının önünde duran nöbetçiler Başkan'ın odasından çıktığını biliyor muydu? Raina ve Belediye Başkanı El-land benim bilmediğim başka bir şey mi yapıyordu?

Kendimi odama dönüp kapıya doğru giderken buldum. Sessizce koridora çıktım.

Kapısının önünde duran iki nöbetçi beni görünce doğruldu ve gergince gözlerini kırptırdı. Onlara sessiz bir baş selamı verdikten sonra arkamı dönüp koridorda ilerleyerek bağımızdaki çekimi takip ettim.

Birbirimize bağlı olmamız sürekli onun nerede olduğunu bildiğim anlamına gelmiyordu; ama daha öncesinin aksine, tüm duygularını benden sakladığı zamanların aksine, şimdi hiçbir şeyi saklamıyordu. Duyguları o kadar güçlüydü ki kendimi bir işaret fenerini takip eder gibi sarayda kendimden emin şekilde yürürken buldum. Işık ve karanlık, önce ikinci katın diğer ucuna, sonra da merdivenlerden aşağı doğru yürüdüğüm sırada şeritler hâlinde yanımdan geçip gidiyordu. Sarayın içine konuşlandırılan nöbetçiler sessizce yanlarından geçerken beni fark ediyor ama hiçbiri nereye gittiğimi soracak cesareti gösteremiyordu.

Avluya çıkıp cam koridorda ilerleyerek saraydan ayrı olan seraya yürüdüm.

Constantine'in nabızı giderek güçleniyordu. Buralarda bir yer-deydi.

İçeride beni sıcak bir hava karşıladı. Yemyeşil bitkiler başlarını eğdi, dünyanın her yerinden gelen çiçeklerin kokusunu aldım. Başımın üstündeki cam kubbe gece göğünün mavi tonlarını yansıtıyordu. Şehrin ana caddelerini süsleyen heykeller gibi bu sera da Birlik'in ele geçirdiği topraklardan getirdiği bitkilerden oluşuyordu. Basea'da yetiştiğini hatırladığım geniş yapraklı ağaçları gördüm. Kısa süre içinde, Mara'nın deniz kayalıklarında yetişen dayanıklı *camifera* yosununun bulunduğu bir gölet de yapılacaktı.

Dikkatim seranın arka duvarına kaydı, serayı saraya bağlayan, cam yerine taştan yapılmış tek duvardı. Oraya doğru yürürken

diğerlerinin üstüne çivilenmiş yeni bir harita gördüm, eski ulusun her bölgesinin hassas bir çizimiydi. Bunun da üzeri Mara'nın tüm şehirleri daire içine alınarak karalanmıştı.

Açıktaki bir yüzey kalmamıştı. Işık girecek hiçbir pencere olmadan kendimi tam anlamıyla Başkan'ın zihnine adım atmış gibi hissediyordum.

Duvarları incelerken gözlerim kocaman açıldı. Mara'da daire içine alınmış her bölgenin eser aramak için kazı yaptıkları yerler olduğunu anlamam birkaç dakika sürdü. Burası, saplantı hâline getirdiği kalıntıları incelemek için geldiği yeri.

Ekibinin Newage yakınlarında çıkardığı kalıntıların eskizlerinin yanı sıra Kadimler'in belgelerindeki sayfalardan alınan notların karalandığı planlar da vardı. Kâğıtlar her yerdeydi. Küçük bir yığın, odanın girişine yakın bir masanın üstünde duruyordu.

Ardından başka bir şey dikkatimi çekti. Anahtarlarını tutan küçük anahtarlık aynı masanın üzerindeydi. İnce metal dikdörtgenin üstüne düzenli aralıklardan oluşan bir desenle delikler açılmıştı.

Adena ve Aramin'in hücrelerinin ve zincirlerinin anahtarı bir dizi sayı ile basılmıştı. Savaşçı dostlarımla kompleksi yok etmeye yönelik girişimimiz sırasında laboratuvar enstitüsüne girmemizi sağlayan kodu hemen hatırladım.

Başkan masasının üstüne eğilmiş vaziyetteydi. Olduğum yerden masanın üstünün de haritalar ve çizimlerle kaplı olduğunu görebiliyordum ama bunlar denizin diğer tarafındaki, tanımadığım topraklardı. Üzerlerine rastgele çizgiler çizmişti ve şimdi de sanki diğer tarafında bir şey görebilirmiş gibi boş gözlerle haritalara bakıyordu.

O anahtarlara ne kadar yakın olduğumu bilerek bir adım attım.

Constantine ilk kez kıpırdadı. Omzunun üstünden bana baktı. Hayli sarhoştur, dalgın bakışları onu ilk kez gerçekten olduğu kadar genç gösteriyordu.

Constantine uzunca bir süre bana baktı. Ardından gözlerini kıstı, bakışlarında daha hiç görmediğim buz gibi bir öfke vardı.

Artık yüzündeki boyanın ağladığı için dağıldığını anlayabiliyordum. Aramızdaki bağ sayesinde öfkesinin doruğa çıktığını hissettim. *Burada ne arıyorsun?* dedi, sesi hırıltıdan ibaretti. Beni ancak şimdi fark edebildiğine göre düşündüğümünden de sarhoş olmalıydı.

Seni yatağında göremedim, dedim. Ben de aramaya çıktım. Olaylı gecenin ardından akıllıca olduğunu düşündüm. Neden sarayda değilsin?

Sana her şeyi söylemem mi gerekiyor küçük Skyhunter'ım? Kelimeleri zihnimde bile geveliyordu.

Nerede olduğunu bilmezsem seni nasıl koruyabilirim?

Bugün beni korumakla pek ilgileniyorsun. Bir kez güldükten sonra yine sırtını döndü. Çık dışarı.

Tereddüt ettim, merakım beni olduğum yere çivilemişti, gözlerim haritalar, anahtarlar ve sarhoş Başkan arasında mekik dokuyordu. Suikast girişimi gerçekten de canını sıkmıştı.

Bir anda aklıma çok cazip bir fikir geldi: Onu burada öldürebilirdim. Pencere yoktu, onu koruyacak kimse yoktu. Muhtemelen Başkan'dan başka kimse bu odanın varlığını bilmiyordu. Halkın gözü önünde hayatını kurtardığım göz önüne alınırsa herkes bana güveniyordu. Burada yalnızdı, kendi yarattığı neredeyse yok edilemez olan silahı, Skyhunter'ı ile baş başa olan zayıf, ölmekte olan genç bir adamdı. Boğazını kesip gecenin yarısında kaçabilirdim. Anahtarları alıp Savaşçı arkadaşlarımı kurtarabilirdim. Biri onu bulana kadar hepimiz gitmiş olurduk. Ne enfes bir ironi olurdu. İçime dolan dürtü o kadar güçlüydü ki yumruklarım sıkılıyor, tüm vücudum hamle yapmak istiyordu.

Çıkmadığımı gören Constantine şüpheyile bana baktı. *Beni öldürmek istiyorsun, dedi bağımız aracılığıyla.*

Bir şey demedim.

Elbette istiyorsun. Herkes istiyor. Acıyla gülümsedi. Bunu dans sırasında yapmalıydın. O kızdan daha çabuk ulaşırdın. Yeniden arkasını döndü. Hadi o zaman durma. Yap ve kaç; ama unutma,

kayıp olduğum bildirilene kadar anneni bulamazsan askerlerim onun boğazını kesecektir. İstersen onu riske at.

Constantine'in sözleri beni lime lime kesti. Bu lanet gerçek beni tekrar tekrar esir alıyordu. Constantine'i öldürürsem annem kesinlikle ölecekti. Caitoman sabah kardeşini arayacaktı ve tabii danışmanları da. Onlardan önce annemi bulmayı deneyebilirdim. Belki Red ve Jeran bulurdu ama risk büyüktü.

Bunu yapamayacağımı biliyorsun, dedim.

Bana baktı, gözlerinden fenerlerin ışığı yansıyor, ardından haritalarına geri döndü. Bakışlarım onunkileri takip etti.

Bunlar çıkarılmalarını emrettiğin eserler, dedim. Uzun süredir onları inceliyorsun.

Constantine'in bana yine odadan çıkmamı emretmesini bekledim ama o, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi, elleri tembel tembel masanın üstündeki kâğıtların üstünde geziniyordu.

Kadimler'in yazılarında bu kalıntılardan bahsedildiğini ilk babam keşfetti, diye cevap verdi sonunda, kendi kendine konuşur gibi.

Babası. Merhum Başkan, Birlik ordularını kıtamızın ortasına gönderdiğinde ben daha çocuktum ama küçük bir kız olsam da çevremdeki yetişkinlerin endişeli seslerle Birlik'in ilerleyen ordularından bahsettiğini hatırlıyordum. Annemin tahta oyuncaklarıyla oynadığımı düşündükleri bir akşam babama "Ya bu adam gözünü Basea'ya çevirirse?" dediğini hatırlıyordum.

Bu ilginin nedeni ne? diye sordum Constantine'e. Anahtarlara biraz daha yaklaştım. İki yanımda duran ellerimi açıp kapatıyordum. *Gerçekten enerjilerini kullanarak Birlik'e enerji sağlamayı mı planlıyorsun?*

Yüzünü, bir duvarı tamamen kaplayan büyük kilim haritaya çevirdi.

Aramızdaki kısa sessizlikte Başkan'ın orada olduğumu unuttuğunu düşündüm. Bağımızdan akan duygular kafa karıştırıcı, sadece soğukluğu ve zalimliği olan bir fırtınaydı.

Sonunda anahtarlara yeterince yaklaştım. Metal üzerine basılmış deseni sessizce ezberlemeye çalışırken bir an tereddüt ettim.

Constantine hemen cevap vermedi ama tekrar konuşmaya başladığında şunları söyledi: *Annemi sevmiştim.*

Ansızın anılarından biri zihnimde belirip ikimizi de yok etmekle tehdit eden karanlık dalgaları bastırdı. Bir an için ezberlemeyi bıraktım.

Minik oda kaybolurken yüzümü buruşturup gözlerimi kırptırdım. Gözlerimi açtığımda kendimi yürümeye yeni başlamış kardeşiyle koştururken kahkahalar atan küçük bir oğlanın bedeninde buldum. Anıdaki Caitoman'ı anında tanıdım, küçük bir çocukken bile Constantine'den daha iriydi. Çocuklar çığlıklarının yankılandığı koridorda birbirlerini kovalıyordu, sonunda babalarını gördükleri bir koridora vardılar. Hayatının baharında görünen eski Başkan'ın, Caitoman'ın miras aldığı ama Constantine'in sahip olmadığı güçlü, heybetli bir yapısı vardı. Kısık sesle danışmanlarıyla konuşuyordu. Bu uzaklıktan danışmanlardan birinin Başkan'a mırıldandıklarını duyabiliyordum.

"Karıınız ve yeni oğlunuzun iyi olacağından eminim. Bu kaderlerinde yazılı."

Yeni oğul mu?

Babasını görünce ürken Caitoman durakladı. Constantine de durakladı, ardından kardeşine başka bir koridoru işaret etti. Birbirlerini sarayın labirentleri içinde koalamaya devam ettiler; babalarından uzaklaştıkça daha rahatlamış görünüyorlardı.

Sonunda çocuklar diğer yöne koşup kendilerini daha loş bir koridorda buldular. Constantine öne geçti ve kardeşi ona yetişmeye çalışırken birkaç dakikalığına yalnız kaldı.

O sırada yavaşladı ve yatak odasının aralanmış kapısının önünden geçerken durdu. Karanlık odaya bakıp annesinin yatakta yattığını, ebelerin etrafında dönendiğini gördü.

Dinledi, saatlerdir annesinin saray koridorlarında yankılanan çığlıklarını tekrar duymayı bekledi.

Ama bu kez hiçbir şey duymadı.

Kulağını aralık duran kapıya dayayıp başını aralıktan içeri uzattı.

Ebelerden biri kana bulanmış bezler taşıyordu.

Gözleri yataktaki figüre takıldı. Annesiydi. Tek görebildiği annesinin hatlarıydı, eli zengin giyimli soylu bir kadının elindeydi ama sesini duyamıyordu.

“Başkan’a ne söyleyeceğiz?” dedi ebelerden biri.

Diğeri başını salladı. “Onu hemen gidip getirin.”

Constantine’in elleri titremeye başladı. Her nasılsa en kötüsünün gerçekleştiğini anlamıştı.

“Santine?” dedi küçük Caitoman, ağabeyinin adını en iyi şekilde telaffuz etmeye çalışarak, ardından Constantine’i itip merakla içeri baktı.

Constantine bir elini küçük kardeşinin omzuna koyup onu geri çekti. “Önemli bir şey yok,” dedi küçük çocuğa. “Hadi. Doğu kanadına gidelim.”

Az önce geldikleri koridora gitmek için köşeyi dönerlerken babalarıyla karşılaştılar. Constantine irkildi, Caitoman küçük bir çığlık attı.

Başkan Constantine’e öfkeli bir bakış atıp gözlerini kısa bir an için Caitoman’a çevirdi. Bakışları alaylı bir hâl aldı.

Çocukların yanından geçerken “Şu şeyi koridorumdan götür,” dedi Constantine’e. “Sana onu saraya getirme demiştim.”

Caitoman’ı kastettiğini anlamam bir saniyemi aldı. Caitoman ayak altından çekilmesi gereken şeydi. Zihnimde küçük bir farkındalık belirdi. Caitoman sarayda Constantine ile büyümemiş miydi?

Anı değişti. Yine genç Constantine’i görüyordum, bu kez kasvetli siyahlar içindeydi, sandalyede arkasına yaslanmış babasının yanına gidiyordu. Çocuğun gözleri sanki ağlamış gibi kırmızı görünüyordu. Toplantı odasının diğer ucunda yanan ateş çıtırdıyordu.

“Bak,” dedi babası ona bakmadan. Bunun yerine şarap kadehi ile, duvarda asılı bir halıyı işaret etti.

Constantine sözünü dinledi ve baktı. Duvar halısında Karen-
sa henüz en kuzeydeki ve en güneydeki devletleri fethetmemişti.

Birlik sınırları kıtanın ortasından geçen bir yarık gibi uzanıyor ve daha da genişliyordu.

Constantine adama bakınca mücadelesinin yavaş ilerlemesinden hoşnutsuz olan birinin yüzünü gördü. Daha fazlasını isteyen bir hükümdarı. Bir şeyi eksik olan birini. Nefret ettiği birini.

Genç Constantine yutkunup babasına baktı. "Annemi özlüyor musun?" diye sordu.

Başkan kadehinden bir yudum alıp başını iki yana salladı. "Neden?" diye mırıldandı. "Ölümler bir işe yaramaz."

Anı bitti. İçinde bulunduğum odaya döndüm, Başkan Constantine masasına dayanmıştı, darmadağınktı, cübbesinin kolları yukarı çekilip kırışmıştı ve elim anahtarların yanındaydı. Geçmişine göz attığım için rahatsız olduysa bile belli etmedi. Belki de şarap kaygılarını azaltmıştı.

Annen doğum yaparken mi öldü? diye sordum.

Evet. Üç kardeş olacaktık. Constantine alaycı bir şekilde güldü. *Babamın hayalleri ve umutları.*

Ben cevap vermeyince devam etti. *Babam yaşlandıkça Karen-sa sınırlarının denizden denize uzadığını görecektik kadar yaşayamayacağını anladı. Başladığı işi bitirememişti. En kötüsüyse benim, zavallı, kırılğan ilk çocuğunun mirasını devam ettirecek yetenekte olduğumu düşünmemesiydi.*

Başka bir anı bağımızdan akmaya başladı, aniden küçük Constantine'in minik bir dolabın kapısını yumrukladığını, dışarı çıkarılmak için bağırdığını gördüm; bu sırada babası odanın diğer tarafından onu azarlıyordu. Başarısız olduğu bir ders hakkında. At sırtında sergilediği kötü performans hakkında. Bazı zayıflıkları hakkında. Constantine'in dolabın zemininde kıvrıldığı, kapı altından sızan ışığın değiştiğini, sonunda Caitoman'ın onu dışarı çıkardığını gördüm. Constantine'in avluda başka bir çocukla yüzleştiğini gördüm. Eski Başkan Constantine'in yanında diz çökmüş diğer çocuğa nasıl vuracağını söylüyordu. Sonunda Constantine yara bere içinde kaybetti. Başkan tiksiniyerek uzaklaştı.

Peki ya kardeşin? diye sordum.

Constantine bana baktı. *Caitoman üvey kardeşim.*

Caitoman piçti.

Elbette öyleydi. O ve Constantine birbirlerine benzemiyorlardı, eski Başkan küçük Caitoman'a tiksinererek bakıyordu.

Annesi kim? diye sordum.

Constantine yine uzaklara baktı. *Kim bilir?*

Caitoman uygun soydan gelmediğinden tahtı devralamazdı ve Constantine'in yetersiz olduğu düşünülüyordu. Eski Başkan karısının doğum sırasında ölmeden önce doğuracağı ikinci çocuğa bel bağlamıştı. Tyrus soyu, Birlik'in Sonsuz Kader'ine dair tüm ümitleri silerek tükenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

O hâlde baban sana karşı zalimdi, dedim. Ve Caitoman'a da.

Bir süre bir şey demedi. *Ben sadece kardeşim için üzüldüm,* diye cevap verdi yumuşakça.

Anı bir anda kesildi ve kendimi genç Başkan'ın ince sırtına bakarken buldum, zayıf gövdesi masaya eğilmişti. Ölümünden korkmasına, bugünkü suikast girişiminin onu bütünüyle sarsmasına şaşmamalıydı. Annesi genç yaşta ölmüştü, en büyük oğlunun hayatına sadece kısa bir süre dokunmayı başarmıştı. Babası mirasını devam ettirecek kimsenin olmadığı düşüncesiyle kendine işkence ederek yarım kalmış işleriyle ölmüştü.

Ya Constantine?

Tüm hayatının anlamı Sonsuz Kader'e bağlıydı, babasının başlattığı işi bitirmeye, layık olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı vardı. Bugün yaşananlar ölümlü olduğunun bir işareti, babasının sözlerinin gerçek olduğunu hissettirmiş olmalıydı. Babasının başından beri onun hakkında yanılmadığını...

Genç ölecekti, yakında ölecekti ve sayısız başarısı bunu değiştirmeyecekti.

Dikkatim yeniden duvardaki eskizlere kaydı. *Mara eserlerini isteme sebebin gerçekten ne?* diye sordum yeniden.

Cevap vermedi ama ellerinin masanın üstüne yayılmış kâğıtların üstünde tekrar tekrar gezdiğini görüyordum. Bu sayfalara karalanmış semboller Kadimler'in dilindeydi ancak kenarlarında Constantine'in el yazısıyla alınmış notları, güneş ve ay çizimlerini görebiliyordum.

Yanımda anahtarların durduğu masaya baktım. Anahtarların yanında kâğıt yığınları, çizimler ve planlar vardı. Bir anda en üstteki kâğıdı yığının üstünden alıp sessizce sararak cebime soktum.

Ben bunu yaparken Constantine başını kaldırmadı, eli Mara'nın bulunduğu bir haritanın üstünde durdu.

Sonunda bağımız aracılığıyla *Keşke ortaya çıkarabilseydim*, diye mırıldandı. *Her şeyi çözerdi.*

Neyi ortaya çıkarabilseydin?

Gördüğüm zaman anlayacağım, diye cevap verdi.

Belki sadece ölmekten korkuyorsundur, dedim, sesim yumuşak ve sakindi.

Yüzünü bana çevirdi. Gözleri yaşam belirtisiyle benimkilere baktı, sarhoş tiradında ayık olduğu kısa bir andı. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki tehditkâr ton korkutucu derecede belirgindi. Fırtına öncesi sessizlikti.

Çık dışarı Talin yoksa askerlerime anneni parça parça kesmelerini ve parçaları duvarlara asmalarını emredeceğim. Tekrar arkasını döndü. *Çık dışarı.*

Yürümeye başladım. Bu gece ona dair hatırladığım son şey mum ışığıyla çerçevelenmiş kambur siluetiydi; başı duvardaki kâğıtların, kazandığını iddia eden fetihlerin önünde eğilmişti.

Gizli kapıya vardığımda omzumun üstünden son bir kez ona baktım. Olduğum yöne bakma zahmetine girmemişti. Aksine ben gelmeden önceki hâline dönmüştü.

Başkan değildi.

Lider değildi.

Sadece kaçınılmaz olan ölüm onu köşede beklerken biraz daha zaman arayışı içinde, ulusları yok etmeye istekli genç bir adamdı.

26

RED

Geceleri hep Cardinia'nın dönüştüğünü düşünmüşümdür.

Gün içinde sokaklarda ses ve renk cümbüşü olur, nehirler teknelerle, duvarlar bayraklar ve çiçeklerle dolardı. Caddeleri kaplayan heykeller şehre sanat tadı verir, insanlar heykelleri arka fona alıp dışarıda yemek yer, çocuklar ellerinde ballı şekerlerle koşarlardı. Birlik'in olduğunu düşündüğü şeye benzerdi.

Geceleriye geniş bulvarlar boşalıp eğlence düşkünleri yataklarına çekildiğinde cadde üzerindeki sandalyeler ve masalar boş kalırdı. Duvardaki bayraklar kasvetli ve uğursuz görünürdü. Yerler konfetilerle dolardı. Şehri güzelleştiren sanat eserleri olmaları için özenle seçilen heykeller karanlıkta gerçek gibi görünürdü, soluk kemikleri ve dişleriyle başka yerlerden çalınmış iskeletlerin silüetleri gece göğüne yükselirdi.

Jeran ile birlikte Yedi Kız Kardeş'in devasa, kavisli kaburgaları arasında saklanırken bizi izliyor gibi görünüyorlardı. Yanındaki tabelaya göre bu heykel bir zamanlar Tanapeg'in başkentindeki Meclis Parlamentosu'nun yapısal desteğinin bir parçasıydı. Oluşturduğu gölgeler o kadar genişti ki yarattığı karanlığın içinde tamamen kaybolabiliyorduk ama o zaman bile bu bina parçasının

düzensiz nefeslerini hissedebiliyorduk, kanla köpüren sesi zihnimde uyanan diğer sesle birbirine karışıyordu.

Gerçekte Tanapeg'in çöküşü tarihteki en korkunç katliamlardan biriydi; ama okulda bu öğretilmiyordu. Ders kitaplarında askerler başkent kapılarından içeri girerken vatandaşların köprülerden bayrak salladığı yazılarak çok romantik bir şekilde anlatılmıştı. Olan bu değildi.

Gerçek siz olduğunuzda onu eğip bükmek kolaydır.

Bu heykellerin kanlı tarihi, son derece uzun olan cadde boyunca uzanıyordu bu gece. Talin'in duygularındaki dalgalanma olmasa bile bugün Başkan'ın hayatına kastedildiğini anlardım. İnsanlar şehrin büyük kavşaklarına akmıştı. Jeran ve ben göze batmamaya çalışmış, ek birlikler sokakları insanlardan temizlerken ara sokaklarda saklanmıştık. Şehirde genç bir asker olarak basit görevler yaparken bile böylesi şiddetli bir huzursuzluk görmemiştim.

Saklandığımız yerden kopmuş uzuvları görebiliyordum. Talin ile burada buluşmaya karar verdiğimizde şehrin böylesi bir kaosa sürükleneceğini bilmiyorduk. Her şeye rağmen gelip gelmeyeceğini düşünürken içimi endişe kapladı.

Geleceğinden ümidi kesmek üzereyken caddeden aşağı doğru indiğini hissettim. Bağımızdaki kalp atışları güçlenirken zihnimde yavaş yavaş beliren tanıdık şekil Talin'in görüntüsüydü.

İlk işaret veren Jeran oldu. Heykelin tepesinde kaburgaların gölgeleriyle birlikte dalgalanan silüetini gördüm. Çömeldiği yerde doğrulup bana baktı ve iki parmağıyla doğuya doğru işaret etti.

Gösterdiği yere baktım ve geldiğini gördüm.

Talin'in tanıdığım tüm savaşçılar gibi ölümcül bir zarafeti vardı ama şimdi hareketleri ürkütücü, insanüstü bir nitelik taşıyordu. Yürüyüşü doğal görünmek için biraz hızlı, adımları yürüyüşüne uyum sağlamak için biraz fazla sakın görünüyordu. Etrafını izleyiş şekli biraz fazla meraklıydı. Geldiğini bilenler dışında kimsenin fark edemeyeceği şekilde caddeyi karartan gölgeler arasından ilerlemesini izledim.

Hareketleri ürkütücü, sanki kendine bakıyormuşsun gibi. Sen de onunla aynı türden bir canavarsın.

Bağımız aracılığıyla hissettiğim duygularındaki hafif dalgalanma çekildi, kendini o kadar saklıyordu ki ne olduklarını anlamakta zorlanıyordum.

Son altı ayı böyle geçirmiş olduğunu o an anladım, Constantine'in algılamasını engellemek için duygularını bastırıyordu, Birlik ona karşı kullanmasın diye duygularını saklıyordu, bizi korumak için kendini benden gizliyordu.

İçimi bir özlem dalgası doldurdu, onu özlemenin sızısı, benim yaşadığım aynı işkenceleri yaşamasını izlemenin ıstırabı, onunla bir düşman olarak karşı karşıya gelmenin acısı. Duygularımın zihnimi doldurmasına izin verdim.

Burada onu çok seven birinin olduğunu bilmesine izin verdim. Yalnız olmadığını hatırlamasına izin verdim.

Talin kısa bir an durdu, ardından başını heykelin gölgelerinde çömeldiğim yere çevirdi. Bastırdığı duyguları hafifçe dalgalandı ama kendini hemen sıkıca kapadı. Ardından yürümeye başlayıp yanımıza geldi.

Talin heykelin altındaki geniş gölgenin içine girdiği anda Jeran gözetleme yerinden aşağı atladı. Birkaç adım ötemizde duran Talin'e baktık. Çelikle güçlendirilmiş ince ama güçlü vücuduyla bir katile benziyordu. Duruşunda, sanki saldırmaya hazırmış gibi tehditkâr bir hava vardı.

Bir an için tam burada bize saldıracağından korktum.

Karanlığın içinde kocaman açılıp benimkilerle buluşan gözleri yaşlarla doldu.

Sen bir hainsin, bir aptalsın. Elbette gözlerindeki korkuyu gördü. Sen de onun yüzünden yansıyan acıyı görebilirsin.

Tüm benliğimle onu kendime çekmek istiyordum ama onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Bu da geri durmama neden oluyordu. Bir ağa yakalanmış gibi görünüyor, bana dokunursa bastırdığı duygularının açığa çıkmasından korkuyordu.

Ama Jeran beklemedi. Talin'in ifadesini gördü ve içindeki çaresizlik tarafından yönlendiriliyormuş gibi öne atıldı. Jeran bir kolunu Talin'in boynuna dolayıp ona sarıldı, gecenin sessizliğinde dudaklarından çıkan belli belirsiz hıçkırığı duydum.

Jeran'ın sarılmasıyla Talin'in içinde bir şeyler devrilmiş gibiydi. Duyguları üstündeki baskının gevşediğini, acı ve sevincin aynı anda yükseldiğini hissettim. Jeran'a sarıldı ve sanki gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi gözlerini sıkıca kapadı. Elleriyle Jeran'ın giysilerini sıkıca kavradı. Ardından gözlerini açıp bana baktı. Dudaklarında küçük bir tebessüm titreşti.

Sen olmalıydın. Jeran yerine sen öne çıkmalı ve onu sen teselli etmeliydin; ama sen burada inanılmaz derecede tuhaf bir şekilde durup onu sevmekle aklının diğer ucunda onu izleyen adamı hatırlamak arasında sıkışıp kaldın.

Sonunda başımı sertçe sallayıp ona gülümsedim.

Talin geri çekildi ve bize baktı. *Bekleme odalarının anahtarı*, dedi bağımız üzerinden. Aynı anda Jeran'ın da anlayabilmesi için kelimeleri işaret dilini kullanarak tekrarlardı. *Kod bende*.

Sayıları, ikimizin de ezberlemesi için zaman vererek yavaşça birkaç kez söyledi. Jeran gömlek kolunun arkasına yazdı.

Hızlı hareket etmelisiniz, dedi. *Kapı kilitlerini her gün değiştiriyorlar*.

"Constantine senin yaptığını anlayacak mı?" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. *Bırak onunla ben ilgileneyim*, diye cevap verdi. *Sizin şehirde olduğunuzu bilmiyor. Benim de mazeretim var, odasının yanındaki odada onu izliyorum*.

Bir an sanki ağırlıktan kurtulmuş gibi omuzları gevşedi. İçinde o kadar derin bir hüznün vardı ki tek istediğim göğü uçup onunla birlikte uzaklara gitmekti, bu dünyanın canı cehennemeydi.

Zihnimdeki diğer sesin tonu şüpheli olmaya başladı.

Sana her şeyi anlatmıyor. Yine sana ihanet etmekten korkuyor.

Biz de korkmalıydık. Bir parçam zaten korkuyordu. Ona tüm planımızı anlatmak için yanıp tutuşuyordum ama tek düşünebildiğim Newage'in dışındaki tren garında tuzağa düştüğümüzü

anladığımız andı. Tek hatırladığım Talin'in gözlerindeki pişmanlık ve bizi ele vermek zorunda kalışydı.

Hayır. Çok riskliydi.

Talin bakışlarını indirip cebinden bir şey çıkardı. "Sizin için başka bir şeyim daha var," dedi hem işaret diliyle ve hem de bağımız aracılığıyla. "Eserlerle ilgili cevaplar aradığınızı biliyorum."

Çizimler ve notlar karalanmış bir kâğıt parçasını açtı.

Constantine'in el yazısını anında tanıdım, şehrin etrafına asılı bildirilerdeki aynı eğik yazıydı. Biz kâğıdı açıp incelerken Jeran öne doğru eğildi. Bir an nefesim daraldı.

Bu, Kadimlerin eseri gibi görünen silindir şeklindeki nesnenin kısmi planının birçok sayfasından biri gibi görünüyordu.

Bu o eserdi.

Bir silindirin iç kısmı, daha küçük metal çubuklardan oluşan bir iç halka ve boş bir merkez ile şematik olarak çizilmişti; ama bu çizimde boş merkezin içinde bir şey vardı.

Bir insan resmi.

Silindirin içinde yatan kişinin elleri göğsünün üstündeydi.

Karenezce okuyamıyorum, dedi Talin biz okurken.

Ona baktım. "Bunu nereden buldun?" diye fısıldadım.

Başını salladı. "Constantine özel bir odada saklanıyor," dedi işaret diliyle. "Bu tür şemalarla dolu bir oda. Durumu kötü."

Jeran, silindirin kenarı boyunca karalanmış bir metin bloğunu işaret etti. "Bu Kadimler'e ait bir metnin çevirisi," diye mırıldandı. "Onlara ait deneysel bir makine."

Bakışlarım en altına takılmadan önce tüm kâğıdı taradım.

"Bu mekanizmanın," diye okudu yavaşça, "bu enerjiye uygun miktarda maruz kalan bir insanın yaşlanmasını yavaşlatabileceğine inanmak için geçerli kanıtlar bulduk. Bu teoriye yönelik kanıtlar. Karşı kanıtlar." Metin sayfanın altında aniden bitiyordu, kurşun kalemle çizilen oklar muhtemelen başka bir kâğıtta devam ediyordu.

"Yaşlanmanın yavaşlatılması," diye fısıldadı Jeran.

İşte o anda, nihayet Constantine'in bu eserleri saplantı hâline getirmesinin asıl sebebini anladım.

Talin'le aynı anda nefes aldık.

"Ölümsüzlük," diye fısıldadım Jeran ile aynı anda.

Ölümsüzlük, diyerek onayladı Talin bağımız aracılığıyla.

Eserleri aramasının nedeni, Kadimler'in enerjisini Karensa Birliği'ne güç sağlamak için kullanma isteğiyle ilgili olmadığı gibi, silahlarını öğrenmekle ilgili de değildi. Tek bir nedeni vardı: Sonsuz Kader. Karensa'nın Kadimler'in yapamadığını başarabileceğine olan inanç ve bunu yaparak sonsuza kadar hükmetme isteği.

Constantine o eserlerin gücüyle zayıflıklarını güçlendirebileceğine ve sonsuz yaşama sahip olacağına inandığı için peşlerine düşmüştü.

"Peki işe yarıyorlar mı?" diye fısıldadı Jeran kâğıda bakarak.

Başımı hayır anlamında salladım. "Öyle olsa Kadimler hâlâ burada olurlardı."

Ama Constantine pes etmeyecektir. O eserleri çözebileceğine inanıyor, diye ekledi Talin. *Uzun zamandır ölümsüzlüğü arıyor. Özel odasında gördüğüm araştırmalar bunu kanıtlıyor. Gerçekten de bu enerjiyi kontrol edebileceğini ve imkânsızı başaracağına inanıyor.*

Kâğıdın üstüne vurarak gözlerimi kısıtım. "Ve bu süreçte buradaki herkesi öldürecek."

Ne demek istiyorsun?

"İşte." Mekanizmanın ortasında Karenezce yazılmış kelimeleri gösterdim.

Talin bize baktı. *Ne yazıyor?*

"Doğrudan çevrildiğinde mi?" dedi Jeran. "Ateş."

Başımı sallayarak onayladım ama anlamı bundan çok daha fazlasıydı. Karenezce'de *tazmin* kelimesi olmayabilirdi ama *yıkım* anlamına gelen birçok kelime vardı.

"Silindir merkezini hayli kararsız olduğu anlamına geliyor," diye ekledim. "Kadimler onu nasıl dengede tutacaklarını çözmemişler. Hata yapılırsa zincirleme reaksiyon başlatacak. Sadece

açık havada yanında duran insanlara neler yapabileceğini gördük, ciltlerini yakıyor, iç kanama geçirmelerine neden oluyor. Kadimler her ne yarattıysa bu sonsuz hayat makinesi değil. Toksik bir enerji. Zehirli.”

“Ve bir silah,” diye ekledi Jeran.

Başımı sallayarak onayladım. “Ateş ama sıradan bir ateş değil. Güneşten gelmiş gibi bir ateş. Etrafındaki her şeyi yok edecek bir ateş.”

Jeran’ın yüzündeki renk soldu. Talin derin bir nefes aldı.

“Kadimler’in benzer tasarımların silah olarak kullandığını gösteren başka kalıntıları var,” diye açıkladım. “Diğer türlü neden bunları o kadar derine gömsünler ki?”

“Başkente iki tane getirdiler bile. Muhtemelen yer altında daha bir sürü vardır.”

“Onları yok etmeliyiz,” dedi Jeran.

Talin, Jeran’a bakıp işaret diliyle söylediklerini bağımız aracılığıyla bana tekrarladı. “Yaparsanız çabuk yapın. Yakında Cardinia’da büyük şeyler olacak ve çok fazla tehdit var. Bu silahlar yanlış ellere geçmemeli.”

“Hepimiz bu şehirden gitmeliyiz,” dedim.

“Ya annen ne olacak?” diye sordu Jeran, Talin’e.

Bağımız sayesinde Talin’in kelimelerindeki gerginliği hissedebiliyordum. *Bir şekilde ona ulaşmalıyım.*

Bildiği bir şey vardı, büyük bir şey ama her ne ise, kalbinin etrafındaki duvarların arkasında saklıyordu.

Tanıdığım Talin’e ulaşmak için her şeyimle o duvarları kırıp geçmek istiyordum. Ona baktığımda çaresizliğimi gördüğünü anladım. Yüzünde küçük, kederli bir gülümse belirdi.

Ben iyi olacağım, dedi bağımız aracılığıyla.

Jeran boğazını temizledi. “Sizi bir dakika yalnız bırakayım,” diye fısıldadı ve bir anda sanki oraya aitmiş gibi karanlığın içinde gözden kayboldu, yukarıdaki gözetleme noktasından askerleri izlemeye gitti.

Fazla zamanımız yoktu. Talin'in elini tutup sıktım. Gerçekten yaşamak farklı hissettiriyordu, eskiden kasların olduğu yerlerdeki metal yüzünden eli soğuk ve sertti. O da benim elimi sıktı.

Yüzümü buruşturdum. "Ah," diye fısıldadım yüksek sesle.

Sessiz bir kahkaha attı. *Çok kötüsün.*

Omuz silktim. *Benim kadar güçlü birine alışık değilim.*

Bunun üzerine bakışlarını ellerimize indirdi, parmaklarını benimkilere doladı ve bir süreliğine ellerimizi birbirine kenetledi. Dokunuşu içimi ürpertti, bir an için gözlerimi kapatıp bu duygunun tadını çıkardım. Kalbinin hızlandığını hissettim ve gözlerimi açınca gülümsediğini fark ettim.

Ne? diye sordum bağımız aracılığıyla.

Ay ışığı gözlerine yansıyor, diye cevapladı.

Burunlarımızın birbirine değeceği kadar yaklaştım. *Muhteşem görünüyor olmalıyım.*

Newage'deki hapishanede seni ilk ziyaret ettiğim günü hatırlatıyorsun.

Bunu üzerine geri çekildim. *Ah evet, iğrenç eskimiş kıyafetler içinde olduğum zamanlar.*

Işık havuzunun altında oturuyordun. Gözlerinde aynı yansıma vardı.

Tereddüt edip bir süre sustum. *O zaman da iyi görünüyor muydum?*

Hayır.

Ama sen öyle olduğumu düşünüyordun.

Öyle mi sanıyorsun?

Kısık bir kahkaha attım. *Öyle sanıyorum,* diye cevap verdim. Ona takılmayalı, bir neşe kıvılcımı hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki sanki havadan tadını alabilirmişim gibi derin derin nefes aldım.

Şaşkın bir bakışla beni inceliyordu, gözlerindeki ağırlık biraz hafiflemişti. *Başka ne düşünüyorsun?* diye sordu.

Gülümsedim, ardından sessizleştım. *Geleceği düşünüyorum*, dedim sonunda.

Cevap vermedi.

Eğer kazanırsak diye düşünüyorum, diye devam ettim. *Eğer Birlik durdurulabilirse. Nerede olacağımızı, ne yapacağımızı düşünüyorum.*

Talin kısa bir an bakışlarını caddeye çevirdi, gözleri yol üzerindeki her bir anıtta, kayıp toplumların her bir parçasında tek tek dolaştı. *Ben annemle birlikte bir çiftlikte olacağım*, dedi sonunda. *O yeşillikler yetiştirecek. Ben genişlik yapraklı ağačların olduğu bir sokakta yürüyeceğim.* Bakışlarını bana çevirdi. *Seninle birlikte.*

Sanki nefes alamıyormuşum gibi kalbim bir an durdu. *Seninle birlikte bir araba sürerdim*, diye yanıtladım onu. *Gelecekteki evimize doru.*

Gülümsedi, bağımız sayesinde bu rüyanın onu neşelendirdiğini hissedebiliyordum.

Yemekten sonra seninle dans ederdim, diye ekledi.

Göğe baktım. *Gece yolun ortasında yatıp birlikte aya bakardık.*

Bunu yapardım. Talin bana doğru eğildi, yanağıma dokunan elinin soğuk yumuşaklığını hissettim.

Ben de bunu yapardım, diye cevapladım ve dudaklarımı onun-
kilere değdirmek için eğildim.

Aniden belki de yanlış yapıyorum diye utanarak endişeyle geri çekildim.

Talin tedirginliğime gülümseyerek karşılık verdi, bakışları yumuşadı. Sonra beni öptü, bu kez daha uzundu. Bağımızda akan duygularım sıcak ve parlaktı. Sanki hayatımda eksik olan her şey, neşe, sevgi, mutluluk ve arkadaşlık aynı anda içime akıyordu.

Bu yuvamdı. Aradığım şeydi. Hayatta kalma sebebimdi.

Ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrim yoktu. Tek bildiğim, nihayet birbirimizden ayrıldığımızda nefeslerimizin soluk buharının karanlıkta birbirine dolandığını gördüğümdü.

Pekâlâ, dedi bağımız aracılığıyla. *Böyle olacağını düşünmemiştim.*

Elimden gelenin en iyisini yaptım, diye itiraz ettim ve sessiz kahkahasını bir kez daha duydum.

Sakin ölme Red, dedi. Sesi o kadar hüzünlüydü ki kalbim parçalandı. *Diğerlerinin de hayatta kalmasını sağla. Beni duydun mu? Çünkü gittiğimde...* Aniden durdu, sanki gereğinden fazlasını söylemek üzere olduğunu fark etmiş gibi aniden durdu. *Çünkü o geleceğe ulaştığımda senin de orada olmanı istiyorum.*

Ona baktım, onu korumak için her şeye yapmaya hazır olduğumu fark ettim. Başarısızlığa uğrasak da şehir yanıp kül olsa da Constantine hepimizi hapse atsa da onunla Başkan arasında duracaktım. Ondan önce ölecektim.

İkimiz de orada olacağız, dedim. *Söz veriyorum.*

Nasıl?

Çünkü seni seviyorum, diye cevap verdim. Sözlerim bağımızda yankılandı. *Ve Birlik sevdiğim bir başkasını kaybetmeme neden olamayacak.*

Gözlerime baktı. Bana söylemediği her ne ise ateşinin gözlerinde dans ettiğini görebiliyordum. *O zaman bundan emin olalım*, dedi.

27

RED

Şafak sökmeden önce sadece birkaç saatimiz vardı. Acele etmeliydik.

Arena'da hâlâ yer yer nöbetçiler vardı ama gecenin iyice ilerlediği bu saatlerde sayıları azalmış görünüyordu. Karşılaştığımız şehir devriyelerini not alan yanımdan yeniden kendini göstermişti. Doğu devriyelerinin yokluğu dikkat çekiyordu.

Arenanın kapılarına yaklaştığımızda nöbetçilerin çoğunun sarhoş olduğunu hemen anladım. Belki de oyunlar ve suikast girişiminin yarattığı karmaşa çok stresliydi. Gülüyorlar, itişip kıkışıyorlardı, bazıları kimin daha etkileyici dövüştüğü ve gelecek oyunda olup olmayacakları hakkında aralarında tartışıyorlardı.

Gözlerimi kısıtım. Talin'in bize vermek için her şeyi riske attığı anahtar kodu zihnimde yanıyordu. Gelecek oyun mu? İhtimal dahilinde bile değildi.

Tomm'un nasıl öldüğü ve Pira'nın bunu yapmasının gerekip gerekmediğiyle ilgili esprileri Jeran sessizce dinliyordu. Duygularını kontrol etmeyi başarmasını hayranlıkla izliyordum; labirent Ade-na'yı kendisinden ayırırken Aramin'in çok yavaş hareket ettiğine

dair yorumları dinlerken bile yüzünü buruşturmadı. Arenanın etrafında yürürken kendi sarhoşluğumuz ve tartışmalarımız arasında kaybolmuş gibi yaparak araziye inceledim. Askerlerden bazıları diğerlerinden daha sessizdi, asker arkadaşları gürültülü kahkahalar atarken onlar huzursuz görünüyordu. Ben onları izlerken içimdeki diğer ses uyandı.

Belki onlar da bir zamanlar senin olduğun gibidirler. Sessiz. İzlediğin oyunlarla ilgili hastalıklı bir şeyler olduğunu bilmek. Durdurmaya yetecek kadar güçlü olmamak.

Sonunda Jeran beni sessizce dürtüp başını arena kapılarından birine doğru eğdi. "Bu iki devriye birbirine karışmış gibi görünüyor," diye işaret etti.

Jeran'ın baktığı yöne bakınca ne demek istediğini anladım. Kapılardan birindeki askerlerden bazıları diğerleriyle bahse girmek için yerlerini terk etmişti, hepsi gözetleme işlerine mola vermiş, yiyecek ve içeceklerini paylaştıkları küçük bir daire oluşturmuştu.

Kendilerini sohbete iyice kaptırana kadar sabırla bekledik. Bir sonraki kahkaha patlamasında gölgelerin arasından ilerleyip kemerli geçidin serinliğe adım attık; kemerin kemerin koridorunu geçtik ve hava kanalına girmek için sütuna tırmandık.

Arena hapishanesi içindeki koridorlar sessizdi, dün tribünlerde şahit olduğumuz kaosla karşılaştırıldığında şaşırtıcıydı. Şimdi koridorlarda devriye atan ve her saat başı nöbet değiştiren askerler vardı.

Hava kanalının içinden koridordaki tavan boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş minik aynalara baktım, her biri nöbetçilerin tüm alanı görebilmesi için eğik duruyorlardı.

Jeran ile bakışıp karanlıkta başımızı salladık.

Gardiyanlar nöbet değiştirirken koridor kısa süreliğine sessizliğe büründü. Kaybedecek zamanımız yoktu. Askerler gider gitmez Jeran başını kanaldan çıkardı ve aynalardan birine sapanla nişan aldı. Fırlattı.

Hafif bir şangırtı oldu. Döndü, aynısını kavisli koridorun diğer ucundaki aynaya yaptı.

O atış yaparken ben menfezin yanındaki filtreyi açtım. Zayıf ışık, kanalın bir kısmını aydınlattı. Aşağı sallandım ve ayaklarımın sessizce zemine vurmasıyla koridora indim. Jeran arkamdan atladı, o kadar sessizdi ki kaçmadığından emin olmak için omzumun üstünden bakmam gerekti.

Nöbetçiler yerine dönene kadar fazla zamanımız yoktu. Jeran önden ilerledi, Aramin ve Adena'nın ilk tutulduğu bekleme odasına sessizce yaklaştı.

Artık kapının üstündeki kilidi görebiliyorduk. Başta tanıdık gelmedi; kapı kolunu çevreleyen ve duvara bağlanan sağlam, dik-dörtgen şeklinde bir parmaklıktı.

Ürperdim. Bu farklı bir kilit miydi? Değiştirmişler miydi? Birlik bizim bu gece geleceğimizi biliyor muydu?

Ama kilidin yanında bir dizi küçük topuzun belli bir desen hâlinde kaydırılabileceği ince bir çizgi gördüm. Talin'in bize verdiği kodu gireceğimiz yer burasıydı.

İçeriden bize ilk yaklaşan Adena oldu. Gecenin içinde koyu renk gözleri taş misali parlıyordu, yaşadığı onca şeye, arenada katlanmak zorunda kaldığı tüm acıya rağmen dudaklarında bir gülümsemenin belli belirsiz izini görebiliyordum. Gardiyanlar koridorun uzak ucunda olsa da konuşmadı. Ellerini kaldırıp işaret etti.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Şefkatle kaşlarımı çattım. "Kaybolduk."

Adena bakışlarını Jeran'a çevirmeden önce bana göz kırptı. Kalkanlar birbirlerine başlarını salladı, birbirlerini korumak için ettikleri ömürlük yemin gözlerinde parlıyordu. Jeran tek kaşını hafifçe kaldırdı, Adena başını iki yana salladı.

"Ben iyiyim," diye işaret etti.

Ardından Jeran hücrenin içindeki Aramin ile göz göze geldi. Jeran'ın parmaklarının bilinçsizce silahlarının takılı olduğu

kemerinde dans etmesini bekledim, Aramin'i her düşündüğünde yaptığı bir hareketti; ama o öylece durdu.

İlk kez Aramin'in ifadesi çelik gibi değildi. Ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi tedirgin görünüyordu. Savaşçıların İlk Kılıç'ı söyleyecek söz bulamadı.

Belki de en iyisi buydu çünkü şu anda selamlaşma için vakit yoktu. Onlar sessizce bakışırken ben kilide eğildim ve topuzları dikkatle kaydırmaya başladım.

Bu arada ilk askerlik günlerimi hatırladım. Bu hücrelerde tutmak zorunda kaldığım sayısız mahkûmu. Sur Kama'yı işgal etmemizden bir gün önce Basea'daki savaş cephesinde olduğumu hatırladım, Basealı askerlerden oluşan birkaç mahkûmu tuttuğumuz derme çatma kafeslerin önünde tur atıyordum. İçlerinden biri çok gençti, parmaklıkların ardından iri gözleriyle beni izliyordu. Ona bakmak için durdum ama Danna Wendrove gelip beni dürttü. *Onlara dokunma, dedi. Onlar pis.*

Onu dinlemiştim. Midem mahcubiyetle kasılırken kafesten hızla geri çekilmiştim.

Şimdiyse kodu girmeye odaklanmıştım. Onları serbest bırakmaya.

"Acele et," diye işaret etti Jeran.

Kodu girmeye çalışırken parmaklarım topuzlardan birinin üstünden kaydı. Diğer birkaçını daha yerinden oynattı. Baştan başlarken içimden küfrediyordum.

Jeran koridorun ucuna bakıyor, geri dönmekte olan gardiyanların sesini dikkatle dinliyordu. Kahkahaları koridorun uzağından geliyordu ama orada fazla uzun kalmayacaklardı.

Topuzlar yine kayınca "Sen dene," diye işaret ettim Jeran'a.

Jeran eğildi ve baştan başladı, ince parmakları elinden geldince hızlı çalışıyordu ama Karensa kilidinin nasıl çalıştığına pek aşina değildi; topuzları birbiri ardına nasıl kaydıracağını anlamaya çalışırken yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum.

Kapının diğer tarafında Adena huzursuzca kıpırdandı. "Kesip açamaz mıyız?" diye işaret etti, bana bakarak. Jeran onun ellerini okuyabilmek için kısa süre durdu. "Kanatların çalışıyor, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Çok gürültü olur," diye işaret ettim. Bıçaklarımın bu türden çelik parmaklıklara çarpması koridorda büyük yankı yapardı.

"Askerlerle mücadele edebiliriz," diye işaret etti.

"Kodu girmeye çalıştığımızın haberi Constantine'e hemen gider," diye işaret etti Jeran bakışlarını kilide çevirmeden önce. "Talin'in bize yardım ettiğini anlar."

Bu sözlerin üstüne Adena'nın gözleri açıldı. "Kodu almanıza Talin mi yardım etti?"

Başımı salladım.

Adena parmaklıkları daha sıkı kavradı. Hemen yanında duran Aramin koridora baktı. "Seslerin geldiği yön değişti," diye işaret etti.

Aramin haklıydı; botlarının zeminde hareket ettiğini duyabiliyor, yerlerine geri dönmek üzere olduklarını biliyordum.

Jeran doğruldu. "Sonuncusunda bana yardım et," diye işaret etti.

Bakmak için eğildim. Kafa karıştırıcı tasarımlarına lanet okudum. Son topuzun kaymasını ve diğerlerini de yerinden oynatmasını izledim. Jeran dişlerini sıktı.

Ben tekrar denedim. Çok yaklaşmıştık. Talin bu kodu bize ölüm korkusuyla getirmiş, bizim için annesini tehlikeye atmıştı. Kapıyı açmalıydık.

Nihayet son topuz da yerine oturdu. Minik, tatmin edici bir tıkırtıyla kilit açılıp elime düştü. Jeran'a muzaffer bir gülümseme atmak için başımı kaldırdım.

Arkamdan gelen sesi de işte o zaman duydum.

"Red? Sen misin?"

Arkamı dönünce elindeki silahı bana doğrultmuş iri gözlü, genç Karensalı askeri gördüm. Benimkilere çevirdiği gözlerini kırptırdı.

“Ben, ben seni yürürken gördüğümü sandım,” diye kekeledi.

Danna. Onu hemen tanıdım. Bir zamanlar aynı devriyede olduğum, arkadaşlık yaptığım, Talin’i vuramadığım geceye kadar Basea’da birlikte hizmet ettiğim çocuktı. Beni korumasına ihtiyacım olduğunda sessiz kalan çocuk.

Bunca zamandır beni tanıyabilecek, benimle görev almış askerleri gözetiyordum, Danna’yı nasıl gözden kaçırmıştım?

Ağzını açıp tehlikeyi haber vermek için derin bir nefes aldı. Tam o anda ona doğru atıldım ve bağırmasına fırsat kalmadan elimle sertçe ağzını kapatıp onu bekleme odasının parmaklıklarına ittim. Bir hırıltı çıkardı, tüm vücudu acıyla kasıldı.

Ne yapacağımı bilemez hâlde koridora baktım. Diğer askerler bu gece sarhoş ve yorgun olabilirdi ama sonsuza dek yerlerinden uzak kalmayacaklardı.

“Bağırırsan,” diye tısladım, “ben de vücudundaki tüm kemikleri kırarım. Yemin ederim. Burada tek başına ne yapıyorsun, devriyenin kalanı nerede?”

Başını iki yana salladı, gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Sakinleşmiş gibi görünene kadar ona baktım ve fısıldamasına yetecek kadar parmaklarımı araladım.

“Ben sadece, seni gördüğümü sandım,” dedi boğuk sesle. “Devriyem daha vardiyasında değil. Ben tek başıma geldim. Ben, ben...”

Başımı öfkeyle iki yana salladım.

Onu serbest bırakamazdım. Herkese haber verirdi.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Jeran.

Başımı salladım. “Tanıyorum.”

Aramin’le birlikte açık bekleme odası kapısından dışarı adım atan Adena gölgelerin arasından çıktı, kaşlarını çatıp askere bakarken belindeki bir şey gözüne ilişti. Ardından eğilip kemerindeki bel çantasını çıkardı.

“O ne?” diye fısıldadı Aramin Maraca.

Adena çantayı açtı. “Patlayıcılar,” diye fısıldadı minik çubukları

işaret ederek. "Muhtemelen karanlıkta yolu aydınlatmaya yarıyor. Üzerlerindeki füynelere bak."

Ardından başını Jeran'a salladı. "O kilidi bana ver. Talin'i tehlikeye atmadan çıkacaksak kodu kullanmadan yaptığımızı düşüncelerini sağlayalım."

Tereddüt edecek zaman yoktu. Jeran mekanizmayı Adena'ya verdi, Adena hemen kilit üstünde çalışmaya başladı. Koridorun ilerisinden bir grup askerin gülüşmeleri duyuluyordu. Yavaşça bize doğru geliyorlardı.

Danna'ya döndüm. Onunla ne yapacaktım? Ağlıyordu, hıçkırıkları avcumun arkasında boğuluyordu, yaşlar bir nehir misali yüzünden sessizce akıyordu. Ona baktığımda tek görebildiğim uzun ve ince uzuvları, gülünç derecede büyük kulakları olan ve daha önce Basea'ya gidip gitmediğimi soran genç bir çocuktu.

Ama aynı zamanda onun Basealı bir çocuğu işgal sırasında evinden dışarı sürükleyip öldürdüğünü de hatırlıyordum. Diğer çocuğu kafeste bırakmamı söylediğinde onu dinlemiştim.

İçimdeki diğer ses yükseldi.

Onu canlı bırakamazsın. Onu öldürmen gerek.

Yanımızda Adena mekanizmayı yerleştirmeyi bitirdi ve füyne- nin tetiğini çekti. Kilidin içinde göz kamaştıran bir ışık kırmızı beyaz parladı, yarım düzine öteden bile sıcaklığını hissedebiliyordum. Jeran geri çekildi. Aramin dövüş pozisyonu aldı.

O sırada aklıma başka bir şey geldi.

Danna'ya döndüm. "Doğu ve güneydoğu şehir devriyeleri şenliklerde yoktu," diye fısıldadım. "Nerede olduklarını biliyor musun?"

Danna'nın gözleri kocaman açıldı, başını hızla iki yana salladı.

Dişlerimi sıktım. Talin'in işkence çektiği ifadesi gözümün önüne geldi. Yarım kalan öpücüğümüzü hatırladım, onu yeniden görmeyi deli gibi istiyordum. "Bir daha sordurtma bana," sesim kısık bir hırıltı hâlindeydi. "Sakın bilmediğini söyleme." Elim ağzına biraz daha bastırdım, istesem olağanüstü gücümle çenesini kırabileceğimi kesinlikle biliyordum.

Danna elimi altında titriyordu. Sonunda başını iki yana sallamayı bırakıp aşağı yukarı sallamaya başladı. Elimi bir nebze gevşettim. "Lei doğu devriyesinde görevli. Lei'yi hatırladın mı?" Başka asker arkadaşım, en son Basea yerine Tanapeg'e gittiğini duymuştum. "Hapishane bölgesindeki su türbinlerine gönderildiklerini söyledi. Son birkaç gündür çift vardiya çalıştıklarından şikâyet ediyordu."

Su türbinleri. Kalbim sıkıştı. Hapishane bölgesinde, şehrin su enerjisinin büyük kısmının üretildiği o bölgeyi, o alanı hayal meyal hatırlıyordum.

"Neden şenlikte değil de oradalar?" diye sordum. Hemen yanımda parlak ışık kilidin içini yakıp geçiyordu. Askerlerin sesi gittikçe yaklaşırken Jeran panikle koridora baktı.

Danna ağlamaya başladı. "Lütfen Red, seni götürürlerken bir şey demek istemedim,"

Bunun için zamanım yoktu. Acıyla kıvrana kadar elimi yüzüne bastırdım. "Neden *oradalar*?" diye tekrarladım.

"Bir mahkûm," diye soludu elimi gevşetirken. "Bir mahkûm, yeni bir mahkûm."

"Kim?"

"Bilmiyorum! Başkan bizzat emir vermiş."

Demek Başkan bizzat emir vermişti.

Bu sadece bir kişi olabilirdi. Başkan Talin'in annesinin yerini daha erken değiştirecekti.

"Gitmemiz gerek," dedi Jeran. "*Hemen.*"

Danna'nın boğazını tuttum, ardından kanatlarımdan birini acı verici bir sürtünmeyle açtım. İçimdeki diğer ses öfkeyle yükseldi.

Danna'yı hemen öldürmen gerek.

Ancak ona bakınca bunu yapamadım. Tüm kaslarım itiraz çılgınlıkları atsa da ona baktığımda eski devriye arkadaşımı görüyordum. Birlikte onlarca yemek paylaştığımız ailesini görüyordum. Annesi bana gülümseyip biraz daha yemek teklif ediyordu. Babası benim babamla konuşurken ütülü üniformamın düzgün

kenarlarını methediyordu. Örgülü saçlı kız kardeşi, benim kız kardeşimle birlikte masanın etrafında koşturuyordu.

Diğer ses tısladı.

O da senin aileni gayet iyi tanıyordu, seni savunmazsa onların cezalandırılacaklarını da biliyordu; yine de seni savunmadı.

O da tüm olanları hatırlıyor muydu? Sık sık aklına geliyor muydu?

Ona acıyarak elimi ağzından çektim. Elimden kurtulduğunda kapana kısılmış bir fare gibi tereddüt etti.

Ardından hamlesini yaptı. Elinde bir anda bir hançer belirdi. Karanlıkta parladığını gördüm. Boğazıma doğru hamle yaptığı sırada elimi kaldırdım.

Benim saldırmama gerek kalmadı. Aniden birisinin eli Danna'nın silah tutan elini sıkıca kavrayıp sertçe aşağı doğru kıvırdı. Bir kemiğin kırılma sesini duydum ardından hançerin kabzasına kadar Danna'nın göğsüne girdiğini gördüm.

Başımı kaldırıncı kendimi Danna'nın cansız bedenini yere bırakan Aramin'in koyu renkli parlak gözlerine bakarken buldum.

"Biraz daha yaşarsan Red," dedi Aramin, "bu kadar tereddüt etmezsin." Danna'nın göğsünden hançeri aldı, ölü askerin giysilerine sürerek kuruladı ve kendi kemerine taktı. "Onu çelik kanatla değil de bıçak yarasıyla ölü bulmaları daha iyi. Şehirde olduğunu bilmelerine gerek yok."

Sessizce başımı salladım ama tek duyduğum kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımdı. Tek gördüğüm Danna'nın korkuyla donmuş boş bakışlarıydı. Tek hissettiğim ben yapamayınca Aramin'in yapmak zorunda kalmasıyla duyduğum utançtı.

Pişmanlık için zaman yoktu. Yas tutmak için zaman yoktu.

Bu yüzden gözlerimi eski asker arkadaşımın cansız yüzünden ayırdım ve Savaşçılarla birlikte koridorda koşmaya başladım.

28

TALIN

Ertesi sabah duyduğum ilk şey General Caitoman'ın, Başkan'ın bütün kişisel muhafızlarının değişmesini emrettiği idi. Bütün askerler yeniden konumlandırılacaktı.

İkinci duyduğum şeyse sözde suikastçının kimliğinin teşhis edildiği idi. Belediye Başkanı'nın malikânesinde çalışan Maralı bir mahkûm olduğu anlaşılmıştı. Birlik'in cephemize yaptığı son saldırı sırasında tüm ailesini kaybetmişti. Karensa ordusuna ait bir silahı eline geçirmişti ve Başkan'a ateş etmeden önce dans çemberine kadar yaklaşmayı başarmıştı.

"Kesinlikle bizim planımızın bir parçası değildi," diye söylendi Belediye Başkanı Elland sabahın erken saatlerinde laboratuvar kompleksinin panik odasında volta atarken. Raina ve ben oturmuş onu izliyorduk. Güya ben güçlendirmeleri alacaktım ama onun yerine, Başkan ile olan bağımızı zayıflatacak sıvıyı içmeye devam ediyordum. Belediye Başkanı kollarını göğsünde kavuşturdu ve bize döndü, kaşları çatılmıştı. "O kız Başkan'ın etrafındaki güvenliğin artırılmasına neden oldu."

Raina başını salladı. "Bunun üzerine çalışabiliriz. İsyan ile bağlantısının olmaması iyi. Constantine onu bize bağlayamaz."

“Bağlayamaz mı?” Belediye Başkanı öfkeli bir ifadeyle karşımıza oturdu. Bir parmağını masaya vurdu. “O kız benim malikânemde çalışıyordu. Onun yüzünden tüm çalışanlarımın tam kapsamlı araştırılmasına izin vermem gerekecek. Constantine bazı infazlar görmeyi bekleyecek. Biz işimizi tamamlayana kadar onlarca can gidecek.”

“Peki ne bekliyorduk?” diye çıkıştı Raina, her zamanki kaygılı tavrı yerini öfkeye bırakmıştı. “Bu bir oyun değil. Tüm şehir kaosa hazır, halk arasında huzursuzluk çıkarmak için resmi isyan tarafından yapılan tüm işler bazılarının inisiyatif almasına bağlı. Herkesi kontrol edemeyiz. Bu iyi bir işaret. Bizim hareketimiz dışında başkalarında da kıvılcımlar yaktık.”

Belediye Başkanı’nın dudakları gerildi. “İsyanımıza katılanların hayatları konusunda ne kadar umursamazsın Raina? Onları araştırırken General Caitoman’ın meraklı gözlerinin eninde sonunda üzerimize döneceğinden endişelenmiyor musun?”

Raina kollarını katladı. “Ben sadece objektifim. Bireysel kaygılardan çok daha büyük faydalar düşünülmeli ve benim, bu işi yavaşlatacak şeylerle kaybedecek zamanım yok.”

Belediye Başkanı Elland öne eğildi. “Öyle mi? Peki kocanı ve oğlunu kaybetmeye de aynı derecede gönüllü olur musun?”

Baş Mimar gözlerini kaçırdı. Güneş Kadrani’nda dans ederken kocasına nasıl sokulduğunu, kalabalık içindeki oğlunu ve dadısını hatırladım.

“Feda edilecek o insanların da birer aileleri var,” dedi Belediye Başkanı usulca. “Anneler. Oğullar. Kızlar. Babalar. Müttefiklerimizin ailelerini önemse Raina, aksi hâlde kendini senin için önemli olan şeyleri kaybetmiş olarak bulabilirsin.”

Raina, Belediye Başkanıyla göz göze gelmeyi reddederek ayağa kalktı. “Yapmamız gerekeni yapıyoruz,” dedi gözlüğünü ittirerek. “Hiçbir şey değişmeyecek. Devam ediyoruz.”

Ardından çıkıp bizi yalnız bıraktı.

Arkasından kayarak kapanan kapıya baktım. Sözleri beni rahatsız etmişti, kendimi Constantine algılamasın diye duygularımın etrafına ördüğüm duvarlara sıkıca sarılırken buldum.

Raina diğerlerinin hayatlarını feda etme konusunda bu kadar rahatsa annemin hayatını feda etmekten onu ne alıkoyacaktı?

Belediye Başkanı'nın gözleri kuşkulu bakışlarımla buluştu. "Aramız uzun zamandır bozuk," dedi sonunda kısık sesle. "Baş Mimar'ın birkaç kayıp olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalamayacağı gerçeğini kabul ediyorum. Yine de bu oynamayı sevmediğim bir oyun."

Belediye Başkanı'nın gözlerinin etrafındaki yorgun çizgilere baktım. Bugün her zamanki gösterişinden ve cüretkârlığından eser yoktu, yaklaşmakta olanın ağırlığıyla ezilmiş olmalıydı. Bu kadının çelik gibi görüntüsünün altında yatan bir acı vardı. Raina'nın daha önce hor görerek Belediye Başkanı'nın Constantine'e karşı zaafı olduğunu söylediğini hatırladım.

Başımı eğdim, ona doğru bir parmağımı uzattım, ardından elimi kalbime değdirdim.

Belediye Başkanı anlamadığını belli edercesine başını iki yana salladı. Hayal kırıklığımı bastırdım, ellerimi okuyabilmesini istedim. Masadan bir kalem aldım ve önümüzdeki kâğıtlardan birine çizmeye başladım. Constantine'in tacının kaba bir resmiyle bir kadın resmi çizdim. Yine sorgulayan gözlerle ona bakıp elimi kalbime koydum.

Bu kez anlamış gibiydi. "Başkan'la geçmişimi öğrenmek istiyorsun," dedi. "Annesiyle olan."

Başımı salladım.

İç çekip uzaklara baktı. Gözlerinde uzak bir anı belirdi. Sonunda konuşmaya başladı. "Constantine'in küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlıyorum. Yaz aylarında öğleden sonraları annesi Darea ile serada yürürdük ve Constantine küçük bacakları elverdiğince önümüzde hızla koşardı. Tüm bunlar Caitoman'ın doğum skandalından önceydi, anlarsın ya. Darea o zamanlar daha mutluydu."

Constantine'in annesinden bahsederken sesindeki hoş iniş çıkışın nasıl değiştiğini dikkatle dinliyordum.

"Onu sevmiştim," dedi Belediye Başkanı bir süre sonra. Yan gözle bana baktı. "Darea. Yaşlı Başkan'ın o zamanın son fethi olan Carreal'den seçtiği genç gelindi. Darea'nın tüm ailesi kuşatma sırasında can vermişti." Keyifsiz bir kahkaha attı. "Peki Başkan ne yaptı? Onun resmi kraliçe olacak kadar güzel olduğuna karar verdi." Başını iki yana salladı. "O zamanlar ben sadece varlıklı, genç bir koca bekleyen genç bir soyluydum. Darea iyi bir arkadaş olmuştu. Malikânemin etrafında yürür, gelecekle ilgili hayaller kurardık." Masaya bakıp kaşlarını çattı ve o bakışta bir sevgilinin kırık kalbinden yayılan bir keder hissettim.

Belediye Başkanı Elland, Constantine'in annesine sevmişti. Ona âşık olmuştu ve sonra, Kraliçe Darea'nın doğum sırasında öldüğünü görmüştü.

"Constantine'i her annenin seveceği kadar sevmişti," diye devam etti. "Ama içinde derin bir üzüntü vardı. Constantine'in babası gibi olacağını ve onun yerini alacağını biliyordu." Derin bir nefes aldı. "Ölüm döşeğinde yanında otururken bana tüm bunları yıkmanın bir yolunu bulmam içi söz verdirdi. Dünyasını mahveden her şeyi. Geçmişini. Ailesini. Çocukluğunu."

Bana söz ver. Havada asılı kalan fısıltıyı neredeyse duyabiliyordum. Serada Constantine'den gelen, onu bir çocuk olarak gördüğüm anıyı düşündüm; ölmekte olan annesi zengin giyimli bir kadının elini tutuyordu. O kadın genç Belediye Başkanı Elland'dı.

Bu yüzden Belediye Başkanı Constantine'e az da olsa acıyordu. Artık var olmayan o çocuğu görüyordu.

Sanırım canavarlar bile bir zamanlar çocuk olmuştu.

"Bu yüzden buradayım," dedi bana. "Çünkü bir kalbim var. Çünkü kalbini vermediğin her eylem anlamsızdır." Bana doğru eğildi. "Kalbini koru Talin. Üzülmek, umursamak başkalarını incitmekten iyidir. Aksi hâlde zaten her şey boşadır."

Saraya döndükten kısa süre sonra üçüncü haberi aldım. Başkan'ın yanına giderken bana bir muhafızın eşlik edince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Haberi muhafız mırıldandı.

İki savaşçı arenadan kaçmıştı ve tek bir asker ölü bulunmuştu, yapmaması gerektiği hâlde garip bir biçimde devriyesinden ayrılmıştı. Bugünkü oyunlar iptal edilmişti.

Demek Jeran ve Red hamlelerini yapmıştı. Adena ve Aramin kurtulmuştu.

Dördü şu anda şehirde bir yerlerdeydi. Zincirsiz ve saldırmaya hazır.

Bunun getirdiği rahatlama, korku ve şüphe duygularının karışımı savunmamı yıkmakla tehdit ediyordu. Red'e ulaşmak, hepsinin iyi olduğundan emin olmak istiyordum ama Constantine'in anlayabileceği korkusu kendimi kontrol etmemi sağlıyordu. En azından Red'in uzaktan gelen düzenli kalp atışlarını hâlâ hissedebiliyordum. O yaşıyordu. Bu diğerlerinin de hayatta olduğu anlamına geliyor olabilirdi.

Constantine'le buluşmak için ana avluya giderken duygularımı bastırmak için elimden geleni yaptım ama koruyucu duvarlarım bugün zayıftı. Korkum aramızdaki bağdan akıyor, merhametsiz ve hain filizleri bağımızı güçlendirip kalbimi ona açmaya zorluyordu.

Dün gece kötü bir durumdaydı ama şu anda sakin görünüyordu. Ancak bu, onun en korktuğum hâliydi, durgun görünüşünün altında derin bir öfke gizliyordu. Gözlerinin altını koyu halkalar çevrelemişti. Konuşmamızdan sonra hiç uyumamış olmalıydı ve bu sabahki yorgunluğu, vahşi siyah boya şeridinin altından bile yüzünün hastalıklı solgunluğunu gözler önüne seriyordu.

Nöbetçi devriyeleri sarayın avlusunda cirit atıyor, kapıları mühürlüyor, arazinin her santimini araştırıyordu. Koridorlarda ve binanın çatısında daha fazla asker vardı. Yanımda duran Constantine konuşmuyordu. Çenesi kasılmıştı. Dün gece olanlarla ilgili tek kelime etmedi. Savaşçıların kaçışı hakkında bir şey söylemedi.

Benim bu işe dahil olduğumu mu düşünüyordu? Kaçtıkları sırada benim odamda olduğumu biliyordu. Muhafızları bunu doğrulayabilirdi.

Ama bu, bana inanacağı anlamına gelmiyordu.

Avluda yürürken tanıdık bir kadın sesi duydum. Hemen ardından onları gördüm. Belediye Başkanı Elland merdivenlerin aşağısında kişisel muhafızlarından oluşan bir ekiple birlikte duruyordu. Üzerindeki ağırlık son görüşmemizdeki kadar büyüktü ama şimdi daha dik duruyordu, bakışları sert, çenesi dikti. Günün erken saatlerinde yüzünde gördüğüm şefkatten iz yoktu. Önlerinde diz çökmüş, gözleri bantlı ve elleri arkadan bağlı üç mahkûm duruyordu; Belediye Başkanı tutuklanma emretmişti.

Tuhaf olansa General Caitoman'ın ortalıkta olmamasıydı.

Mahkûmlardan biri yaşlı diğeri gençti. Çok gençti. Red'i ilk gördüğüm zamanı düşündüm; silahıyla tepemde dikilen, ateş etmeye isteksiz cılız, genç bir askerdi. Bu çocuk da o yaşlarda olmalıydı ve gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

Raina'yı ve plansız suikastın sonucunu önemsemeyişini düşündüm.

Bizi görünce durakladılar. Merdivenleri inip onlara yaklaşıırken Belediye Başkanı göz ucuyla bana baktıktan sonra Başkan'a döndü.

"Başkan," dedi. "Bunlar size bahsettiği işçiler. Sorgulamanın ardından dün size saldıran kızla bağlantıları olduğunu öğrendik."

"Sadece üç kişi mi?" dedi Constantine nazikçe. Ses tonu göğsünde kabaran karanlıkla uyuşmuyordu ve bu uyumsuzluk beni rahatsız ediyordu.

Belediye Başkanı da bunu fark etmiş gibiydi ama bir tepki vermedi. "Üç," diyerek onaylayan sesi kendinden hayli emin çıkmıştı. Mahkûmlara küçümseyici bir bakış attı. "Daha fazlasını bulursak size getireceğim."

Constantine zayıfça gülümsedi. "Bana büyük iyilik yapıyorsun Belediye Başkanı Elland."

Elland göz kırptı. "Sizi çocukluğunuzdan beri tanıyorum Başkan. En azında bu kadarını yapabiliyorum."

Constantine'in bakışları yerde diz çöken mahkûmlara kaydı. "Görünüşe bakılırsa kilerimizde birkaç fare bulmuşuz."

Kalbim sıkıştı. Bu doğrudan bana bir göndermeydi. Bu haka-retin ne kadar anlamlı olduğunu gözden kaçıramayacak kadar çok kez Basea faresi olarak çağrılmışım.

Ama sakinliğimi korumaya çalıştım. Henüz hiçbir şey bilmi-yordu, aksi hâlde çoktan söylerdi. Belediye Başkanı Elland da çok iyi rol yapıyordu. Bu yüzden bağımız aracılığıyla hiçbir şey deme-den mahkûmlara baktım.

Belediye Başkanı Elland, Constantine'e başını salladı. "Onlara ne yapalım Başkan?" diye sordu kısık sesle. "Cellatlarım hazır. Ayrıca Baş Mimar, Hayaletlerinden ikisinin kemikleri doğru kayna-madığından onları yok etmeleri gerektiğini söylüyor. Mahkûmları ona götüreyim mi? Kesinlikle onlar için yeri var."

Elland onları kurtarmaya çabalıyordu.

Constantine Belediye Başkanı'nın gözlerine baktı. Aralarında konuşmadan anlaştılar, Başkan'ın duygularında hissettiğim hafif bükülme bir an varken sonra yok oldu.

"Hayır," dedi Constantine. Bu sabah ses tonu birbirine sürten kayalar kadar sertti. "Onların icabına Skyhunter'ım bakacak." Bakışlarını bana çevirdi. "Şimdi," dedi bana yüksek sesle.

Hemen ona baktım.

"Bu sabah hiç sabrım yok," dedi. Basea dilinde konuşuyordu. "Emri derhal yerine getir Talin."

Beni test ediyordu. Hayır, beni cezalandırıyordu. Ne bildiği-ni anlamak için gözlerine baktım. Bağımız aracılığıyla bana daha fazlasını söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Bakışlarımı Belediye Başkanı'na çevirdim. Yanlış anlamadıysam gözlerinden kedere benzer bir parıltı geçti.

Ama müdahale etmek için hamle yapmadı.

Çocuk çok gençti ama bana korkusuzca bakıyordu. Yaşlı kadın daha şimdiden cansızdı, gözlerindeki umut ışığı sönmüştü ve üçüncüsü başını yerden kaldırmayan bir adamdı.

Onlara doğru yürüdüm, Constantine'e bir kez daha itaatsizlik etmeyi göze alamazdım. Buradan kaçış olmadığı gibi merhamet etme ihtimali de yoktu. Bu yüzden kendime tereddüt etme fırsatı vermeden ileri atıldım. Bu sırada annemin çocukken okuduğu bir Basea şiirini tekrarlıyordum.

Kuş sabah güneşini görmek için erken kalkar. Yağmurlu günlerde bile bekler çünkü bilir ki güneşin görülmemesi orada olmadığı anlamına gelmez.

Hızlıca yaptım. Onlara gösterebileceğim tüm şefkat bu kaddı. Kanatlarım havada gümüş parıltılar saçtı. Hareketlerimin hızı karşısında yakınımıdaki askerler irkildi. İnsanların çoğu birini idam ettiğimi ve bunu yaparken yaratabileceğim hasarı görmemişti. Mahkûmlar kasılıp titredi. Çok kan vardı.

Yere yığıldılar. Ardından sessizlik oldu.

Onlara bakarken neden artık parmak uçlarımı hissedemediğimi düşündüm. Yorgunluğum neden onları infaz etmenin acısını dindiriyordu? Neden çelik kanatlarımdan damlayan kanlara aldırış etmiyordum.

Başımı kaldırdığımda Belediye Başkanı'nın sanki izlemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kaçırıldığını gördüm.

Ama Başkan doğrudan bana bakıyordu.

Farelerin hakkettiği budur, dedi bağımız aracılığıyla, sesi zihnimde yankılanıyordu.

Sözlerinde söylenmeyen kısmı bedenimde gezinip içini korkuyla doldurdu. Yoksa her şeyi biliyor muydu? Baş Mimar'ı, Red ile buluştuğumu, Aramin ve Adena'nın kaçışını? Acaba Belediye Başkanı'nın işin içinde olduğunu biliyor ve bu infazlarla kendi oyununu mu oynuyordu? Yoksa bu sözler bir tehdit miydi? Beni cezalandırmak için ne yapacaktı? Ya annemi?

Yine de çenemi dik tutup bakışlarına karşılık verdim. Altı ayımı Cardinia'da onun nasıl hissettiği, neler yapabileceği konusunda endişelenerek geçirmiştım. Nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Nöbetçiler cesetleri götürürken Constantine'in yanındaki yerime döndüm. Aramızdaki bağ her zamanki hâlini almıştı, gergin ve huzursuz. Ben sakin kaldım. Beni her zamanki gibi askerlerin gözetimindeki sokakların her karışını aramam için şehre gönderecekti. Adena ve Aramin'i bulup hayatlarına benim son vermemi isteyecekti.

Ama yeniden konuşmaya başladığında söyledikleri bunlar olmadı. Bana döndü, dudaklarında acı bir tebessüm vardı. "Bu sabah senin için bir sürprizim daha var. Bence nedenini biliyorsun. Olanlara bakılırsa annenin yerini biraz daha erken değiştirmenin akıllıca olacağını düşündüm. Sence de öyle değil mi?"

Belediye Başkanı gözlerini bana çevirdi ve orada korku gördüm. Bunu beklemiyordu.

Gözümü kırpmadan Constantine'e baktım, sağlam durmaya kararlıydım ama sözleri savunmamı delip geçmiş, pençelerini kalbime geçirmişti. Biliyordu.

Onları ben serbest bırakmadım, dedim bağımız aracılığıyla.

Elbette sen yapmadın, diye cevap verdi Constantine sesi sakin ve samimiydi.

Ama ona baktığımda tek gördüğüm bana diktiği karanlık ve vahşi gözleriydi. Sırlarımı arıyordu.

"Benimle gel Talin," dedi onu takip etmemi işaret ederek. Muhafızlar etrafıma dizildi. "Görmeni istediğim biri var."

29

TALIN

Constantine'in bizi götürdüğü yer gündönümü şenliklerine yakın bir yer değildi. Şehrin geri kalanı süslenmiş, insanlar sokaklarda kutlama yapmaya devam ederken biz Cardinia duvarlarına, şehrin dışını çevreleyen nehir üstünde uzanan demiryolu köprülerine doğru yol aldık.

Burada, şehrin arkasında geçen köprülerden birinde bayraklar yoktu. Dış duvar boyunca nehre bakmak için gezinen insanlar yoktu. Nehrin bu kesimini otlar sarmıştı, suyu çamurluydu ve köprü hafifçe sallanıyordu. Oraya vardığımızda bizi bekleyen sadece birkaç asker vardı.

Yanlarında bir mahkûm duruyordu. Yaşlı bir kadındı, saçları anneminki gibi beyazlaşmıştı, elleri önünde sıkıca bağlanmıştı. Yırtık pırtık giysilerine bakılırsa Basealı'ydı. Köprünün ortasında dizlerinin üstünde duruyordu ve başını kaldırıp Başkan'ı görünce kontrolsüzce titremeye başladı.

Constantine'in diğer yanında, Belediye Başkanı hiç renk vermiyordu ama durduğumuzda yanımıza geldi ve kısa bir anlığına göz göze geldik. Çaresiz görünüyordu. Korkunç bir şey olacağını biliyor gibiydi.

Mahkûm tanıımıyordum. Annem değildi ama ona o kadar çok benziyordu ki Başkan'ın arkasında donup kaldım, gözlerim bağlı kadına kilitlenmişti.

Bu ne? diye sordum Constantine'e bağımız aracılığıyla.

Başkan ellerini arkasında birleştirdi ve askerlerinden birine baktı. Adam mahkûma yaklaştı. Constantine konuşmaya başladığında bu kez doğrudan yüksek sesle konuştu. "Annenin yapmayı seçtiğin şeylerden dolayı doğrudan yarar ya da zarar gördüğünü biliyorsun," dedi. "Ve son birkaç gündür yaşananlardan sonra bunun seni şaşırtmadığından eminim." Omuz silkti. "Başta anneni buraya getireyim ki kendi gözlerinle gör istedim. Sonuçta sözümü tuttuğuma seni ikna etmemin tek yolu bu; ama sonra bu cezalandırma için biraz mesafenin daha faydalı olacağına karar verdim. Sonuçta ona ne olduğunu görünce onu kurtarmaya çalışabilirsin." Bana baktı. "Ve ben buna izin veremem. İşte bulduğum çözüm bu."

Kadına doğru başını salladı ve asker yüzüne sertçe tokat attı, o kadar güçlü vurmuştu ki kadın köprü'nün üstüne çöktü.

Kalbimin etrafındaki duvarlar paramparça oldu. Gördüğüm manzara karşısında tüm benliğim acıyla kıvrandı.

Belediye Başkanı ellerini önünde kenetlemiş sakince duruyordu ama gözlerindeki acı okyanusunu görebiliyordum.

"Bu kadına olan her şey," diye açıkladı Constantine, "aynı anda annene de oluyor. Bu o."

Asker oturma pozisyona geçmeye çalışan kadına doğru yürüdü ve doğrulmasına fırsat vermeden kadını tekmeledi. Kadının ağzından acı dolu boğuk bir inilti çıkarken yeniden devrildi.

Yumruklarımı o kadar sıkıyordum ki galiba avcum kanıyordu. *Bu arena yüzünden mi?* dedim. Öfkem ve korkum zihnimde şimşek gibi parlıyor, beni kör ediyordu. *Bir Savaşçı'yı öldürmeyi reddettiğim için mi?*

Ah, diye cevap verdi Constantine, bu kez bağımız aracılığıyla konuşuyordu. *Bence bundan fazlası olduğunu biliyorsun. Savaşçı arkadaşların, her nasılsa kaçmışlar.*

Sana söyledim. Onları ben serbest bırakmadım.

Senin yaptığını düşünmüyorum. Constantine'in bakışları içimi yakıyordu. Ama bence kimin yaptığını biliyorsun.

Bu Raina ya da Belediye Başkanı Elland ile ilgili değildi, eğer bundan şüpheleniyorsa bile hiçbir belirti göstermiyordu ama önemi yoktu. Arkasından bir şey çevrildiğini biliyordu.

Belediye Başkanı'nın, önünde tuttuğu elleri gerildi.

Taş zeminde kıvranan mahkûma baktım. Bir yerlerde annem de aynı şeyleri yaşıyordu, benim annem tekmeleniyor, suratına tokat atılıyordu. Annem kanlar içinde yerde yatıyordu.

"Dikkatli düşünmeni istiyorum Skyhunter," dedi Constantine yüksek sesle, bu arada askerler kadını ayağa kalması için çekiştiriyordu. İçlerinden biri kolunu geriye doğru kıvrıdı. "Ne bildiğini ve Savaşçıları kimin serbest bıraktığını iyi düşün."

Bilmiyorum. Bağlantımız aracılığıyla söylediğim sözlerimin gücüyle titriyordum. Tek bildiğim ben yapmadım.

"Pekâlâ." Yan gözle bana baktı. "Kardeşimin şu an nerede olduğunu biliyor musun?"

Caitoman da orada mıydı? Bu yüzden mi bizim yanımızda değildi? Sözleri, tıpkı bu askerlerin mahkûmun yanında durduğu gibi General'in annemin yanında durduğunu gözümde canlandır-mama yetmişti. Tüm bedenim titriyordu.

Hayır Başkan. Ona baktım, yüzümde nadir beliren yalvaran ifadeyi görmesine izin verdim. *Lütfen.*

Constantine askerlerine baktı ve yine başını salladı. "Kardeşimden bu askere yüzüklerinden birini vermesini istedim." Gerçekten de askerin parmağında sarı bir şerit parlıyordu. "Bu kadına elini her kaldırdığında kardeşimin de annene aynısını yaptığını hatırlatması için."

Gözlerim hafifçe açıldı. Bunu Caitoman yapıyordu.

Constantine'in yanında duran Belediye Başkanı bir an gözlerime baktı. O anda yüzündeki aydınlanmayı fark ettim. Caitoman'ın nereye gittiğini biliyordu. Bu da annemin nerede tutulduğunu bildiği anlamına geliyordu.

Ama şu an bunu düşünecek zamanım yoktu.

Asker, kadının arkasına doğru tuttuğu dirseğini sertçe büktü.

Sonra setçe çevirdi. Kemiğin kırıldığını duydum. Kadın çığlık attı. Yüzük parladı.

Bir yerlerde General Caitoman annemin kolunu kırmıştı.

Sanki darbeyi alan benmişim gibi dizlerimin üstüne çöktüm. Acı sanki benimmiş gibi içimde kükrüyordu.

Dur, dedim Constantine'e. Gözlerim parlarken mavi yansıması yerde görölüyordu. *Sana yalvarıyorum.*

"O hâlde kimin yaptığını söyle Talin!"

Bilmiyorum!

Asker hıçkırıklar içindeki kadının yanına gidip yeniden tekmeledi. Gördüklerim karşısında başım dönüyordu.

"Kimin yaptığını söyle Talin!" dedi Constantine bir kez daha.

Avuçlarımı yere bastırdım. Başkan'ın ne kadar kararlı olduğunu bağımız sayesinde hissedebiliyordum, iradesi kalbimde sakladığım sırların üstünde baskı kuruyordu. İçimdeki her çatlağı dolduran öfkem kaslarımı, çeliğimi ve tenimi öylesine yakıyordu ki alev alacağımı düşünüyordum. *Onlar Savaşçılar*, diye tısladım bağımız aracılığıyla, Başkan'a bakarken çenem iyice kasılmıştı, *kendileri kaçmış olamazlar mı? Fethettiğin herkese yaptığın gibi, bize yaptığın gibi, onların yeteneklerini de hafife almış olabilir misin? Sandığından çok daha iyi olamazlar mı?*

Constantine'in bakışları taş kadar sertti. "Sanırım neden benim Skyhunter'ım olduğunun hatırlatılması gerek," diye cevap verdi. "Bence fazla cesursun, benim kontrolümde olmayan birinin cevaplarını veriyorsun. Sanırım sana karşı fazla hoşgörülü davrandım Talin. O hâlde bu hatırlatıcı olsun."

Mahkûma baktı. Askerlerden biri bir bıçak çıkardı.

Hayır. Asker kadının bir elini kavrarken yerden fırladım. General Caitoman annemin elini tutuyordu. *Dur. Lütfen dur.*

Constantine durması için emir vermedi.

Yanında duran Belediye Başkanı derin bir nefes alıp Başkan'a sert bir bakış attı. "Constantine," dedi sakın bir sesle.

Daha önce kimsenin onun yüzüne karşı ismini söylediğini duymamıştım. Constantine her nedense bir an durdu, gözlerini bir zamanlar onu dinlemiş gibi Belediye Başkanı'na çevirdi.

Kadın ona baktı. "Kendi anneni hatırla Constantine," dedi yumuşacık bir sesle. "Burada olsa ne derdi."

Kelimler kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Bağımızdaki ani geri çekilmeyi hissediyor, zayıf yüzünün solduğunu görebiliyordum. Bir an için Constantine, Belediye Başkanı Elland'a başkentin belediye başkanı değilmiş de bir büyüğü, bir zamanlar sözünü kendi annesinin sözüymüşçesine dinlediği bir kadınmış gibi baktı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi, gözyaşlarım arasından dünyayı bulanık görüyor, çaresizce sözlerinin işe yaramasını bekliyordum.

Bir an için yarayacak gibiydi. Constantine yüzünde nadir görülen bir tereddütle gidip geldi. Annesini düşünüp düşünmediğini merak ettim. Belediye Başkanı Elland'ın onu sevdiğini bilip bilmediğini merak ettim.

Ama sonra kalbindeki karanlık yüzünü gölgeledi, var olan en ufak bir yumuşama silinip gitti. Tiksintiyle ileri baktı.

"Ama burada değil, değil mi?" dedi. "O öldü ve ölümler bir işe yaramaz."

Askere başını salladı. Ben ileri doğru adım attığım anda asker mahkûmun elini kaldırdı. Kadın gözlerime baktı. Sessizce yardım etmem için yalvarıyordu, ona baktığımda annemden başka bir şey görmüyor olsam da onun da bir insan olduğunu ve işkence görmesinin anneme azıcık benzemekten başka sebebi olmadığını hatırladım.

Asker bıçağı sıkıca kavradı. Ardından kadının orta parmağını tuttu ve kesti.

Kadın içime işleyen bir çığlık attı. Elinden kan akıyordu.

İzlemeye dayanamayıp başımı yere eğdim. Deli gibi titriyordum.

Constantine'in askerleri annemi her ziyaret ettiğimde beni gözlemişti. Ellerimizle iletişim kurmanın bizim için önemini biliyordu. Bu gaddarlığın bizim için anlamını biliyordu.

Yaşlar yüzümden akıyordu. Ellerim köprüyü öyle sıkı kavramıştı ki parmaklarım kanıyor, zeminde kanlı çizgiler bırakıyordu.

Lütfen dur, diye yalvardım Constantine'e. Önünde yüzümü yere yapıştırdım, bütün askerlerinin beni böyle ayaklarına kaparken görmesi umurumda değildi. Sonuçta onun istediği de buydu. *Lütfen dur. Sana yalvarıyorum.*

Constantine'in bana doğru eğildiğini, cüppesinin yere süründüğünü duydum. Soğuk bir el çenemi tutup başımı kaldırdı. Kendimi doğrudan onun gözlerine bakarken buldum. O gözlerde ve bağımızda cezalandırılmamın gerçek nedeni buldum.

Arenada onu meydan okumam değildi. Bir etkisi olmuş olsa da savaşçıların kaçışları bile değildi.

Gece yarısı o küçük odanın mahremiyetinde ona söylediğim şey yüzündendi yalnızca. Şu an gözlerinde gördüğüm ifade o gece gördüğümle aynıydı, vahşi, neredeyse dehşet dolu bir öfke.

Belki sadece ölmekten korkuyorsundur.

Ona baktım, acımın ve öfkemin ona akmasına izin verdim. *Bunu nasıl yaparsın*, dedim, *ve sonra da anneni sevdiğini nasıl söylersin?*

Bana baktı. Onda babasını görüyordum. *Çünkü onu kaybetmenin nasıl hissettirdiğini biliyorum*, dedi. *Ve bunun sana ne yaptığını da biliyorum.*

Ardından beni bıraktı ve askerlerine mahkûmu ayağa kaldırmalarını işaret etti.

Askerin mahkûma elini uzatmasını, kadının yaralı kolunu ve elini sakınırken irkilmesini, askerın sağlam kolundan tutup onu ayağa kaldırmasını şaşkınlık içinde izledim. Caitoman da tam şu an annemi ayağa mı kaldırıyordu? Yoksa ağabeyine söz verdiğinden fazlasını yaparak ona işkenceye devam mı ediyordu? O her şeyi yapabiliirdi.

Askerler onu hangi sefil hapishaneden aldılarsa oraya geri götürmek için harekete geçerken kadın acıyla iki büklüm sallanıyordu. Benim hayal edebildiğim tek şey annemin de aynı durumda olduğu, acıyla kanlar içinde kıvrandığı, her nerede tutulacaksa oraya götürüldüğüydü.

Belediye Başkanı Elland gidişlerini izledi, ifadesi kasvetliydi, aklını kurcalayan düşünceler ne olursa olsun sakinliğini korumak için mücadele ediyordu. Elinden gelen tek şey Constantine'e hayal kırıklığıyla bakmaktı. Başkan onu görmezden geliyormuş gibi yapsa da canını sıktığını görebiliyordum. Annesiyle ilgili sözler zihnine kazınmıştı.

Öfke ve korku içinde orada çömelirken Constantine'in buraya getirdiği askerle ilgili bir şey fark ettim. Caitoman'ın yüzüğünü takan askerle ilgili.

Yüzük bir güneş ve ışınlarının işlendiği altın bir şeritti. Işıktaki bir kez parlayınca gözüme ilişti. O anda Raina'nın yüzüğünü hatırladım, başkente ilk geldiğimizde benzer bir yüzük takıyordu.

Hayır benzer bir yüzük değildi. *Aynı yüzüktü.*

Caitoman'ın bu askere verdiği yüzün aynısıydı.

Işık bize rehberlik etti ve güneş kaderimizi belirledi.

Suikast girişiminden sonra muhafızların değiştirilmesi emrini General Caitoman'ın verdiği aklıma geldi.

Güneş Kadrani'ndaki ziyafet sırasında Constantine'in zayıflayan durumunu herkesin önünde açık etmişti, böylece herkes Başkan'ı merdivenden düşerken görebilecekti. O an kardeşi için gerçekten endişelendiğini sanmıştım.

Güçlü konumdaki müttefikler oydu.

Midem kalktı. Hayır, bu olmazdı. Caitoman ve Constantine arasında konuşulmayan bir dil vardı. Birbirlerini önemsiyorlardı. Constantine kardeşinin hayatını kurtarmak için Red'in kaçmasına izin vermişti ve Caitoman...

Caitoman başkalarını önemsemiyordu. Constantine bile bunu doğrulamıştı ve bu da ağabeyi ona acıyor olsa da Caitoman'ın

Constantine'i umursamadığı anlamına geliyordu. Caitoman bir canavardı. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Caitoman isyanın parçasıydı. Onunla aynı tarafta çalışıyordum. Baş Mimar ve Belediye Başkanı Elland, Constantine'i devirmeyi planlıyordu; ama Birlik'i dağıtmayacaklardı.

Bunun yerine tahta Caitoman'ın geçmesine yardım edeceklerdi.

30

RED

Birlik, beni ilk tutuklandığında babamı ve kardeşimi götürmüşlerdi. Evin önünde duran arabayı ve babamın beyaz giysiler içindeki gardiyanı karşılamak için önüme geçtiğini hâlâ hatırlıyorum. Babam yanımdan sakince geçmişti. Geçerken kulağıma eğilmiş ve ondan duyduğum son sözlerini söylemişti.

“Onlarla savaşıyorsan,” diye fısıldadı, “bunu anlamadıklarından emin ol.”

Geriye dönüp baktığımda hâlâ omuzlarının dikliğini, çenesinin kalkık duruşunu hayranlıkla hatırlıyordum. Neden geldiklerini, beni ve kız kardeşimi korumasının imkânsız olduğunu biliyordu. Bana sadece ne zaman olursa olsun kaçmam için bir an bulmamı söyleyebilmişti.

Alacakaranlıkta Cardinia'nın dış kısımlarında saklandığımız sırada son sözleri zihnimde yankılandı. Şehir burada küçülür, vitrinlerin, apartmanların ve parkların yerini büyük fabrikalar ve türbinler alırdı. İç duvarların yanında dönen devasa su değirmenleri, çarkların üzerine durmadan su akıtan bir dizi sulama kanalından güç alırdı. Fabrikalardan buhar ve duman yükselirdi.

Burada izleyiciler, sokaklarda kalabalıklar yoktu. Bunu yerine gri siyah giysileri içindeki yüzlerine ter ve kir bulaşmış işçilerin, fabrika arazisinin içindeki binaların arasında düzgün bir sıra hâlinde yürüdüklerini görüyordum.

Babam, bana ve Laeni'ye her zaman Cardinia'nın bu kesiminden uzak durmamızı söylerdi. Burası hapishane bölgesiydi ve şehrin etrafında büyük bir çember çiziyordu. Laboratuvar kompleksinde çalıştırılmaya değer bulunmayan suçlular buraya gönderilirdi. Hapishane hücrelerinin kiralarını ödemekle yükümlüydüler ve bunu ödemek için de çalışmak zorundaydılar. Rakamlar asla denk gelmezdi, bu yüzden her daim hücre kirasından daha az kazanırdınız. Bazı aileler borçlarını ödemeye ve bir mahkûmun cezasını bitirmeye yetecek kadar para bulmayı başarsa da çoğu asla yapamazdı.

Hava iyice kararmış olmamasına rağmen hapishane bölgesine yaklaştığımız andan itibaren gölgelerle sarılıp sarmalanmıştık. Tepemizde yükselen kuleler buharlarını püskürtüyor, devasa dişliler dönerek şehrin her yerindeki ampullerin parlakça yanmasını sağlayan elektriği ürettiyordu. İşçileri çoğu sokakları pisleten is yağmurundan korunmak için başlarına bez sarmışlardı.

Sanırım bu iyi bir şeydi. En azından yüzümü saklamam için bir bahanem vardı.

Hapishane kompleksinin kenarında alçak bir duvar vardı ve ona yaklaşıncı savaş cephesi dışında görmediğim kadar çok asker gördüm. Duvar boyunca neredeyse omuz omuza duruyorlardı, gözleri şehir sokaklarına dönüktü. Aralarındaki tek boşluk duvar boyunca düzenli aralıklarla yerleştirilmiş bir düzine açık kapının önünde oluyordu ve o kapılardan da sıkı gözetim altındaki komplekse ayaklarını sürüyerek mahkûmlar giriyordu. Şehir dışındaki sokakları temizleme, hapishane kompleksi dışındaki seralarda çalışmak gibi vardiyalarından dönüyor olmalılardı.

Jeran başına koyu gri bir bez sarmıştı, kumaş yüzünün görünmesini engelliyordu, ben de aynısını yapmıştım. Akşam ışığında

sokağın köşesindeki gölgelere karışmış hareket hâlindeki mahkûm sıralarını izliyorduk.

Adena ve Aramin çevredeki binaların balkon korkulukları boyunca ilerliyordu.

Başımı hayranlıkla sallamadan duramıyordum. Tutsak alınıp arenada dehşeti yaşadıktan sonra bile şehrin gölgeleri arasında sessizce süzülebiliyorlardı, o kadar kıvrak hareket ediyorlardı ki bazen biz bile nerede olduklarını seçemiyorduk. Sadece ara sıra korkuluklardan bize doğru hafif bir ışığın parladığını görüyordum. Adena şimdiden el yapımı icatlarına başlamış, Aramin'in yeni edindiği hançeri ayna gibi parlamasını sağlayacak kadar cilalamıştı. Onu, karanlıkta bizimle iletişim kurmak için kullanıyor, yerlerini başka kimselere açık etmeden bize ne yöne gittiklerini işaret ediyordu.

Jeran başını Adena'nın son sinyal gönderdiği yöne doğru eğdi, ardından onlara kısa bir işaret yaptı. Bana baktı. "Oldukları yerden hapishane duvarının üstünü görebiliyorlar," diye fısıldadı. "Adena belli aralıklarla sıralanmış çok sayıda gardiyan olduğunu söylüyor."

Yaklaşırken bilinçsizce altında göğüs damgamın bulunduğu gömleğimin yakasına dokunduğumu fark ettim. Her mahkûmun göğsü damgalanırdı. Bu, gardiyanlara kompleks içinde nereye ait olduklarını gösterir ve komplekse girme hakkı verirdi. Mahkûm orada kimin hangi hapishane bloğuna ait olduğunu takip eden bir kompleks yöneticisiyle eşleştirilirdi. Benim damgam beni elektrik jeneratörlerini çalıştıran pedalları çevirdiğim ve on saatlik vardiyalarla çalıştığım türbin fabrikalarına yönlendirmişti.

"O gardiyanları bize getirmenin bir yolunu bulalım," diye fısıldadım "Onlara girmeleri için bir alan açalım."

Jeran bir süre düşündü. "Kimin kompleksin içinde kimin dışında çalıştığına dair yazılı liste tutuyorlar mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Kompleks dışında çalışmasına izin verilen işçiler detaylı bir şekilde takip ediliyorlar."

Başını iki yana sallayarak bölgenin büyüklüğünü inceledi. Tüm şehri çevreliyordu. “Bazılarımız içeri girebilse de Talin’in annesini nasıl bulacağız? O da hâlâ buradaysa? Ya bu gece başka bir yere naklettilerse?”

“İşçileri özelliklerine göre ayırıyorlar,” diye cevap verdim. “Talin’in annesi sağlık konusunda yetenekli. Onu türbinlerde ya da fabrikada yaralanan diğer mahkûmların yaralarını tedavi etmesi için hemşire olarak kullanabilirler. Öncelikle hapishane revirlerine gitmeliyiz.”

“Peki ya onu burada hiçbir görev vermeden tutuyorlarsa? Ya sadece onu cezalandırıyorlarsa?”

Başımı iki yana salladım. “O zaman onu buraya getirmezlerdi. Constantine onu laboratuvarlara gönderirdi. Bu bölgede işkence Birlik’e verim getirmez. Burada senden faydalanmak isterler.”

Jeran bakışlarını sıralara çevirirken başını salladı. Dikkati bizden biraz öteye odaklandı. Ardından yine Adena’nın olduğu tarafa bakıp bir şey işaret etti. “Onlara gardiyanların dikkatini dağıtma fikrini söylüyorum,” diye fısıldadı.

Jeran’ın, Adena’nın sinyalini izlemesini sessizce bekledim. Kısa bir duraksamanın ardından bana döndü, yüzü kızarmıştı. Başındaki örtüyü daha sıkı sardı.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

Jeran sanki utanmış gibi başını salladı. “Hiçbir şey,” diye mırıldandı. “Bu kez cevap veren Adena değil Aramin’di.”

“Ne dedi?”

“Hiçbir şey.” Jeran omuz silkti, yanakları biraz daha kızardı. “Bir mil öteden ben olduğumu anladığımı ve daha iyi gizlenmemi söyledi.”

Jeran’ın kekelemeleri arasından bile Aramin’in ona olan hırçın sevgisini duyabiliyordum. Hafiften gülümsedim, bakışlarımı diğerlerine çevirdim. Aramin, Jeran’ın küçük hareketlerini ve zarif figürünü deşifre edebildiğine göre çok dikkatli takip ediyor olmalıydı.

Onları izlerken aklıma Talin geldi. Saatler önce aramızdaki mesafeye ve bağımızdaki yıpranmaya rağmen ondan gelen keskin, dayanılmaz bir ıstırap hissetmiştim. Olduğum yerde kalmıştım, rengim o kadar solmuştu ki Jeran iyi olup olmadığını sormuştu.

Ona ulaşmaya çalıştığım anda duyduğum o his sanki Talin duygularını bana kapatmış gibi dağılmıştı. O zamandan beri ondan sadece nabzının zayıf atışını alıyordum. Bu bile gerilim doluydu, onunla ilgili her şey yay gibi gerilmişti.

Ona bir şey olmuştu ve ben ne olduğunu bilmiyordum.

İlk kez diğer sesim beni teselli etmeye çalıştı.

Korkunu bastır. Talin yaşıyor, kalp atışı hâlâ düzenli. Devam etmekten başka yapabileceğin bir şey yok. En kötüsüne hazırlanırken bile en iyisini ummalısın.

Gecenin içinde karaltı gibi görünen kulelerden birine baktım, dar tavan penceresi olan bir yapıydı. "Oradan her gece bir ışık gönderilir," dedim. "Gardiyanlara kapıları kapamalarını söyler."

Dolunay gökte yükselip tüm bölgeyi gümüş parıltısıyla aydınlatana kadar hava daha da karardı. Olduğumuz yerde kalıp hapis-hane kompleksinin dışındaki sıranın uzayıp kısılmasını izledik. Mahkûmların hepsi aynı görünüyordu, yorgun, kirli, yanakları çökük. Bazıları kısık sesle söylenme cüreti gösteriyordu. Gardiyanlar çoğunlukla umurlarında değilmiş gibi davranıyordu.

Mahkûmlar arasında çocuklar da vardı. On iki, onu üç yaşlarındaki çocuklar buraya ilk geldiğim yaşlardaydı. En iri bakan gözler onlarınkilerdi, esir hayatına yeni başlamışlardı ve etraflarına bakınıp buradan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı ama kapıdaki gardiyanlara doğru bir adım attıkları anda panikleri azaldı. Yüzleri yere eğildi. Ben de böyle mi görünüyordum, diye düşünmeden edemedim. Öyle olmalıydı. Kapının ötesinde çelikler ve kükreyen ocaklardan oluşan karanlık bir labirentten ibaret araziye bakmaya korktuğumu hatırlıyordum. Beni buradan çıkarıp laboratuvar kompleksine götürdüklerinde minnettar olduğumu hatırlıyordum.

Ne aptalmışım. Etrafımda olanları ne az anlıyormuşum.

Saatler geçti. Kapıların kapanma saati yaklaşırken nazikçe Jeran'ı dürtüp gardiyanlara doğru başımı salladım. Kapılar kapanmadan hemen önce askerlerin sabırları hep daha azalıyordu. Tüm gece ayakta durmaktan yorulmuş, sıcak yemek yemek ve uyumak için bir an önce odalarına gitme isteğiyle yerlerinde zor duruyorlardı. Yeterince hızlı olmayan mahkûmlara terslenmelerini, bazılarını çekiştirmelerini, bazılarını bıçaklarının kabzalarıyla ittirmelerini izledik.

"Bu saatlerde hep daha dikkatsiz olurlar," diye mırıldandım Jeran'a.

Hareketlerini incelerken benimle aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. "Eve gitmek istiyorlar."

Sıra azalırken bir gölgeden diğerine geçerek kapıya yaklaştık. Başımı eğdim, bezi biraz daha sıkı sardım. Jeran da aynısını yaptı. Hapishane duvarına iyice yaklaşmıştık.

Biz kapıya vardığımızda neredeyse kapanmak üzereydi. Kapıyı kapatan dört gardiyan birbirleriyle tartışıyordu. Kollarındaki sembollerini hemen fark ettim. Doğu ve güneydoğu şehir devriyeleri. Gündönümü şenliklerinde şüpheli bir biçimde görünmeyen devriyelerdi.

"Bütün hafta çift vardiya yaptım," diye çıkıştı biri.

"Sence ben çift vardiya yapmadım mı?"

"Geçen hafta seni kim idare etti?" Asker silahını kemerinin arkasına sokarken gözlerini devirdi. "Burada hepimiz Başkan yüzünden fazladan çalışıyoruz ve sen de kızı etkilemek için kapı görevini aksatıyorsun."

"Seninle evlenmeyeceğini biliyorsun," diğer gardiyanlardan biri araya girdi. Jeran bana baktı. Devriyeler Başkan'ın şahsi isteğiyle buraya konuşlandırılmıştı. En azından zavallı Danna doğruyu söylemişti.

Gücenen asker her ikisine de saldırgan bir tavırla elini salladı. "Onunla evlenip bu pozisyonundan terfi edene kadar bekleyin,"

dedi. "Siz burada mahkûmlarla uğraşacaksınız. Ben de ana cadde bölgesinde düzgün yemekler yiyip uyuyacağım."

Jeran, Adena ve Aramin'e işaret ettikten sonra bana baktı. "Şu kuleye doğru gidiyorlar," deyip başını duvarın karşısındaki bir apartman kompleksine doğru salladı.

Neden oraya gittiklerini görebiliyordum. Yakındaki binaların birkaçının arasında yaya köprüsü vardı. Birkaç metre ötede budaklı ve eğri ölü bir ağaç olmasa hapishane duvarının arkasına geçmenin yolu olarak kullanılamazdı. Bu herkesin yapabileceği kadar basit, özellikle de sessizce yapılabilecek bir atlayış değildi, peki ya Savaşçılar için? Mümkündü. Zamanlamayı doğru yaparlarsa duvarın siperine ulaşabilirlerdi.

"Duvardaki gardiyanları o yaya köprülerinden uzaklaştırıp kendimize çekmeliyiz," dedim.

Jeran başıyla onayladı. "Harekete geçmek için bizi bekleyecekler."

Birkaç dakika daha bekledik ve sonra binaların gölgelerinden çıkıp askerlerin beklediği yöne doğru yürüdük.

İçlerinden biri anında gözlerini kısıp bize baktı, eli kemerindeki silahına gitti. Bakışlarını bana kilitledi. "Kayıp mı oldunuz?" diye terslendi.

İçimde kabaran ani bir dürtüyle çelik kanatlarımı açarak onları korkutmak ve yüzlerindeki düşmanca ifadeyi dehşete çevirmek istedim ama bunun yerine hislerimi bastırıp elimi kaldırdım.

Başka bir gardiyan copuyla beni itti. "Bu ne? Soru sorulduğunda cevap ver. Hapishane bölgesinin etrafında aylak aylak dolaşmak yok. Herkes bunu bilir."

"Özür dilerim," dedim utanmış gibi yaparak. En azından doğuştan Karensa aksanım vardı, bu da bizden şüphelenmemelerini sağlayan bir şeydi. Bir elimi yanımda duran Jeran'ın omzuna koydum. "Kuzenim ve ben buraya getirildiğini düşündüğümüz teyzemizi arıyoruz."

Oynadığımız çok bilindik bir senaryoydu. Bir sürü insanın hapisane bölgesindeki kapılarda şanslarını denediklerini, gardiyanlara aile üyelerini görmek için yalvardıklarını görmüştüm.

İlk asker homurdandı. "Belirli bir mahkûm hakkında sorularınız varsa yerel komutana sorun."

Cardinia'da yaşadığım ve şehirde yaptığım çeşitli görev gezilerine dair anılarımı hatırlayarak derin bir nefes aldım. "Sorardım," dedim, "ancak yerel komutan tüm hafta gündönümü şenliklerinin başında, o nedenle dairesinde olmayacak."

"Yerel komutanın kim?" diye sordu asker.

Hatırladığım bir ismi verdim. "Komutan Solamen," diye cevap verdim.

"Ah." Üçüncü bir asker başını sallayarak benim doğuştan buranın vatandaşı olduğumu onayladı. "Solamen haftalardır evine gidemiyor. Gündönümü yüzünden çok yoğun."

Bunun üzerine diğer iki gardiyan duruşlarını hafiften değiştirdi. İlk asker omuz silkti. "Şanssızsın bu hafta," dedi. "Gündönümü bitene kadar bekle. O zaman teyzeni sorarsın."

Jeran ağlamaya başlamış gibi yaptı. Ben başımı salladım, ses tonumu acılmış gibi çıkardım. "Hayır, anlamıyorsunuz," dedim. "O kadar bekleyemeyiz. Teyzemizin akciğer hastalığı var. Bu bölgede birkaç gün bile dayanamaz ve onun buradan nakledilmesi için dilekçe vereceğiz. Lütfen. Burada konuşabileceğimiz kimse yok mu? Mesajımı ulaştıramaz mısınız?"

Asker iç çekti. "İstisna yok, nakil yok. Bugünlerde çok sıkıyız." Silahını bana doğru salladı. "Kuzenini de al git. Sonra gelip yerel komutanınla konuşursun."

"Yapamam!" Sesim hayal kırıklığım artmış gibi çıkıyordu, diğer gardiyanlar bir parça gerildi, elleri silahlarına gitti. "Lütfen. Burada ölecek." Duvarın dibinde iki nöbetçi bize doğru döndü; ruh hâllerine azıcık canlılık getirecek dramaya minnettarlardı. Bu iyiydi.

"Burası hapishane bölgesi," diye çıkıştı ikinci gardiyan, sabrı tükenmek üzereydi. "Burada olmaya dayanamayacaksa kanunları çiğnememeliydi."

Üçüncü asker kararsız bir ifadeyle diğerlerine baktı. "Hadi ama," dedi, güzel yüzü inandırıcı biçimde kederli görünen Jeran'a baktı. "Onları yönlendirebileceğimiz biri yok mu? Komutan Mendal burada. Onunla konuşabilirler."

İlk gardiyan gözlerini devirip bizi geri itti. "Gidin buradan," diye bağırdı. "Bu kapılarda bekleyen çaresiz aile üyelerini şımartırsak işeyecek vakit bulamayız."

Kendimi tekrarladım; bu kez daha telaşlıydım, bu arada Jeran da tökezledi. Ağırlığını biraz daha omzuma verdi, bana doğru kayarken onu yakaladım. Performansı karşısında az kalsın alkış tutacaktım.

Gardiyanlar ona baktı. "Kuzeninin derdi ne?" diye mırıldandı ilk gardiyan.

"Üzgünüm," dedim Jeran'ın ayakta durmasına yardım ederken. "Geçen yıl ağır geçen kıştan dolayı zayıf düştü."

Anlayışlı gardiyan öne çıktı. "Gidip Mendal'ı getireceğim."

"Sakin cüret etme," dedi ikinci gardiyan öfkeli bir bakış atarak.

Duvarın üstünde, yaya köprüsünün yakınında, gecenin karanlığında küçük bir hareket gördüm. Adena ve Aramin harekete geçmişti. Duvardaki gardiyanların hepsi bize dönmüştü, talebimizle oluşan manzara ilgilerini çekmişti.

"Gidin buradan yoksa ikinizin de teyzenizle birlikte hapiste olmanızı sağlarım," dedi ilk gardiyan, silahlarını çekip bize doğrulttu. "Böylece nasıl olduğunu öğrenirsiniz."

Kibar gardiyan ona sinirle baktıktan sonra bize doğru yaklaştı. "Erik'e aldırmayın," dedi bizi kapıdan uzaklaştırırken. "Evlilik teklifi yakında reddedilecek de. Ama sen ve kuzeninin gitmesi gerekiyor. Burada teyzeniz için bir şey yapamazsınız."

Bir yanım biraz daha kalıp onunla konuşmak istedi. Bana bir zamanlar olduğum kişiyi hatırlatıyordu: Bu işte kısılıp kalmış,

kötülüklerinin peşine takılmasını isteyen bir dünyada kapana kısılmıştı. Danna'yı tanıyıp tanımadığını, ilk tutuklandığımda beni savunur muydu yoksa köşede sessizce durur muydu merak ettim.

Ama bunun yerine kendinden geçmiş Jeran'ın ağırlığıyla mücadele ediyormuş gibi yaparak birkaç saniye daha oyalandım.

Bakışlarımı yaya köprüsünün yakınındaki bölgeye çevirdiğimde Adena ve Aramin'in gölgelerinin orada olmadıklarını gördüm. Duvarı geçerek hapishaneye girmişlerdi.

Artık gitme vaktiydi. Jeran'ı hafifçe çimdikleyip onu bağırıp ayağa kalkmaya zorladım. Yönünü şaşırması gibi gözlerini kırptırırken onu kapıdan uzaklaştırmaya başladım.

Omzumun üstünden gardiyana bakıp "Ben, ben özür dilerim," diye kekelemeye devam ederken gardiyan bizi caddenin diğer tarafına yönlendirdi. "Teşekkür ederim. Özür dilerim."

Ardından dönüp yine gölgelerin arasına girdik. Gardiyan yerine, diğerleri de sıkıcı rutinlerine dönerken Jeran ve ben bir kavşağa doğru hareket edip yaya köprüsüne doğru yol aldık. Adena ve Aramin'in içeri girdiği duvarın karşısındaki sessiz caddeye girdik.

Jeran'a suçlayıcı bir bakış attım. "Kendini şaşırtıcı derecede ağırlaştırabiliyorsun," dedim.

Masum gözlerle bana baktı. "Gerçekten zorlanıyormuşsun gibi görünmeni istedim."

Gözlerimi devirdim sonra duvara doğru baktım. "Şimdi bekleyecek miyiz?" diye fısıldadım.

"Şimdi bekleyeceğiz," dedi Jeran.

Gece soğuğu giysilerimden içime giriyordu, ürperdim. Eğer onu bulurlarsa bize bir şekilde sinyal göndereceklerdi. Peki sonra ne olacaktı? Onu bulsak bile buradan güvenle nasıl çıkaracaktık?

Gerçi cevap bizim için bir şey değiştirmeyecekti.

Ya Talin'in annesini kurtaracak ya da bu uğurda ölecektim.

31

RED

Adena ve Aramin'den nihayet sinyal geldiğinde gece yarısına yaklaştığımız.

Onları ilk Jeran gördü. Bitişik binalara dayalı yaya köprüsünün oluşturduğu gölgeler arasında sıkış tıkış çömeldiğimiz yerden hafifçe ayağa kalktı. Ardından beni dürtüp hapishane duvarının yakınında akşam esintisiyle sallanan ağaçları işaret etti. Dalların karaltıları gökyüzünü şeritler hâlinde kesiyordu.

İlk başta neye baktığımı hakkında bir fikri yoktu. Görüşüm Jeran'inkinden daha keskindi ama onun ve Kalkan'ının savaş cephesinde yıllar içinde geliştirdikleri zekice işaretlerin pek çoğunu bilmiyordum. Ancak Jeran önümüzde küçük bir alanı işaret edince nihayet ne yaptığını anladım.

Ağaçtaki dallardan biri diğerleri gibi rüzgârla sallanmıyordu. Ay ışığıyla aydınlanan dal sanki biri tarafından tutuluyormuş gibi hareketsizdi.

"Oradalar," diye fısıldadı Jeran. Dalların arasında parlayan ay ışığına baktı.

Artık ben de daha fazlasını görüyordum. Ay ışığının yanı sıra ağaçlarda titreyen başka bir ışık daha vardı, o kadar soluktu ki

neredeyse ay ışığı tarafından yutuluyordu. Adena, Danna'nın hançeriyle belirgin bir desen çıkarıyordu.

Jeran mesajının tamamlanmasını beklerken huzursuzca parmaklarımı bacağıma vurdum. Gecenin içinde ifadesi gergin görünüyordu ve bir an için başarısız olduğumuzu düşündüm. Yanlış izleri takip edip yanlış yere gelmiştik.

Ama sonra Jeran yavaşça nefesini bırakıp bana döndü. Başını bir kez salladı. "Onu bulmuşlar," diye fısıldadı.

Talin'in annesi. Oradaydı.

İçimde bir dalga kabardı, ellerim titremeye başladı. Bağımız aracılığıyla Talin'e seslenmek, annesinin tam olarak nerede tutulduğunu, Başkan'ın onu bir sır gibi saklama girişimlerine rağmen annesinin izini bulduğumuzu söylemek istedim.

Ama Talin'e söylemenin bize faydası olmayacaktı. Bu haber duygularını sert bir biçimde dalgalandırabilir, Başkan onun bildiğinden şüphelenebilirdi ve bu durumda anında gardiyanlara haber verirdi. Annesinin yeri yeniden değiştirilirdi.

Saatler önce Talin'den gelen keskin acıyı ve tüylerimi diken diken eden korkuyu yeniden hatırladım.

Bu yüzden tüm gücümle ona söyleme arzumu bastırdım. Bunun yerine dönüp Jeran'a baktım.

"İyi mi?" diye sordum.

Jeran'ın bakışları ciddiye. "Kötü durumda," dedi. "Onu dövmüşler ve bir eli sargıyıymış."

Bir zamanlar Newage çevresindeki gecekonduarda mütevazı masasında bizi ağırlayan beyaz saçlı kadını, Talin'e nasıl gülümsemediğini düşündüm. Mara'nın başkentine fırtına gibi giren Birlik'e karşı savaşı ve saldırılarıyla gözünü kırpmadan yüzleşen genç anneyi düşündüm. Talin'in ıstırabını bu mu tetiklemişti?

Güçlkle yutkunup yeniden Jeran'a baktım. "Onu oradan çıkarabilecekler mi?"

Jeran başını iki yana salladı hâlâ gölgelerin arasında titreşen zayıf ışığı deşifre ediyordu. "Yalnız yapamazlar," diye fısıldadı.

Dudaklarıyla sessizce bir şey sayıyor gibiydi. "Ciddi gözetim altında olduğunu ve kadının kendi başına yürüyebileceğini sanmadıklarını söylüyorlar."

Başımı salladım. Ardından dikkatimi yaya köprüsüne çevirim.

Hapishaneye diğerlerinin kullandığı yoldan gitsem de aynı yoldan çıkamazdım. Talin'in annesinin bu kadar yaralanmışken olmazdı. Uçmayı deneyebilirdim ama kanatlarımın Newage'de aldığı hasara bakılırsa onun ağırlığıyla birlikte ihtiyacım olan yükseklığe ulaşamayabilirdim.

İçimdeki diğer ses beni onaylıyordu.

Başka bir yol bulmalısın.

Jeran öne geçti. Gece ilerler ve gardiyanlar duvar etrafında dönerken gölgelerin arasında gizlenip yaya köprüsünün yakınındaki ağaçların içine doğru yürüdük. Jeran, Ölüm Dansçısı gibi hareket ediyordu, her adımı çevik ve sessizdi, ağaçların en kalın kısımlarında çömelirken gardiyanlar arasında bir boşluk olup olmadığına bakıyordu. Gardiyanlardan biri diğerleriyle konuşmak için döndüğü sırada ağaç dalından duvarın üstüne atladı ve hemen yana yuvarlanıp duvarın diğer tarafındaki hapishaneye doğru geçerek gözden kayboldu.

Gidişini izledim, ardından kendi sıram için duvardaki muhafızları takip etmeye başladım. Dakikalar sonra ben de aynı atlayışı yaptım. Jeran'inki kadar zarif değildi ve duvara atlarken omzumu taşa çarpıp canımı acıtmama rağmen dişlerimi sıkıp diğer tarafa yuvarlandım. Hapishane binalarının gölgeleri içine girmeden önce yere çömeldim.

Sonuçta zor olan kısım bir hapishaneye girmek değildi.

Daha önce hapishane bölgesinin bu kısmında bulunmamıştım, hiç gerek olmamıştı. Bu bölgeyi çevreleyen devasa türbinler uzaktaki dış duvara dayalıydı, hâlâ dönüp duruyorlardı ve dişlilerinin gıcirtısı suyun şıptısına karışıyordu. Gözlerim alanın kalanını taradı.

İşçilerin çoğu, hapishanenin iç kısmına sıralanmış birbirinin aynı yıkık dökük gri bloklardan oluşan taş komplekslerde barınıyorlardı. Türbin fabrikaları da buradaydı ve çömeldiğim yerden türbinleri döndürmek için pedalları çeviren işçilerin ter içinde kaldıklarını görebiliyordum. Diğer binalar büyük depo alanlarıydı ve kapıları ardına kadar açıktı. Bir tanesinde hapishane işçilerinden oluşan ekiplerce sabitlenen büyük bir su türbinü vardı. Bulduğum yerden ikincisinin içinde ne olduğunu göremiyordum.

Yolun ilerisinde daha dar bir binanın karaltısını gördüm. Aynı tipte gri bir taş binaydı ve tek farkı girişinin üstünde asılı duran küçük tabelaydı. Hastane, yaralı işçilerin çalışmaya devam edebilecek kadar tedavi edildikleri yerdi.

Midemde rahatsız edici bir his belirdi. Talin'in annesini yeteneklerinden dolayı hapishane hastanesinde tutuyor olabileceklerini düşünmüştüm ama muhtemelen hasta olduğu için, yaralarının iyileşmesi için buradaydı.

Bir dakika sonra Jeran'ın kompleks hâlindeki evlerin birinin çatısının üzerinden bana işaret ettiğini gördüm. Beni daha iyi saklanmam konusunda uyarıyordu.

Hastanenin önünden iki gardiyan geçtiği sırada duvardan uzaklaşıp kompleksler arasındaki karanlık sokağa girdim. Onlar giderken Jeran'ın başını hastaneye doğru çevirdiğini gördüm. Tam o anda omzuma dokunan bir el hissettim.

Saldırmaya hazır bir şekilde arkamı döndüm ama ben hareket edemedi bir el bileğimi sertçe kavradı. Kendimi Adena'nın koyu renk gözlerine bakarken buldum. Bana hızlıca gülümsedi.

Karensalı bir asker gibi giyinmişti. Bir saniye sonra arkasında Aramin belirdi, o da aynı şekilde giyinmişti.

"Bu üniformaları kim diyor tahmin et," diye fısıldadı Adena komplekslerin etrafına bakınırken.

"Burada her yerde Hayaletler var," diye ekledi Aramin yola doğru başını sallayarak. Özellikle de hastane çevresinde. Talin'in annesi orada tutuluyor."

“Onu gördünüz mü?” diye fısıldadım.

Aramin başıyla onayladı. “Pencereden. İkinci katta, kendi hücrelerinde tutuluyor.”

Hücre. Hapishane bölgesindeki hastaneler tipik odalarla donatılmamıştı. İçerisi hapishane hücreleriyle, parmaklıklar ardında yatan hastalarla doluydu. Talin’in annesi gardiyanlarla dolu bir hücrede tutuluyor olmalıydı.

Yukarıdan Jeran bize işaret ediyordu.

Bitirdiğinde Adena bana baktı. “Hastanenin yanından tırmanabilir misin?”

Başımı sallayarak onayladım. Gücümü hâlâ iyi kullanabildiğim bir yer varsa o da yorulmadan böyle bir şey yapmaktı.

Adena, Jeran’a baktı. “O zaman hastanenin önüyle biz ilgileneneğiz. Biz dikkatleri üzerimize çektiğimizde Red, senin Talin’in annesini çıkarmak gerekecek.” Gözlerini kıstı. “Ne pahasına olursa olsun. Bizi bekleme. Durma. Onu buradan götür ki Talin özgür kalsın.”

Ses tonu içimde bir şeylerin sarsılmasına yol açtı. Bana onları arkada bırakmamı söylüyordu.

“Tüm bunları sizin ölmenizi izlemek için yaşamadım,” diyerek çıkıştım.

Aramin’in dudakları kasıldı. “Konu hiç biz olmadık,” diye cevap verdi. “Onu kurtar. Başkan’ın hayatını sonlandırma şansı olan tek kişi o. Biz sadece yardım etmek için buradayız.”

Onlara baktım. Cephede sayısız savaştan sağ çıkmışlar, Mara’nın düşüşü sırasında Newage’de yakalanmışlar, arenada ölümün kıyısına gelmişlerdi. Yine de arkadaşlarının annesini kurtarmak için hayatlarını vererek son direnişlerini yapacakları yer burası olabilirdi.

Her şeyi anladım. Ben de bu yüzden buradaydım; çünkü beni buraya kadar getiren kişi Talin’di. Onun sayesinde yaşıyordum. Diğerleri Cardinia’nın içinde ve dışında onu takip etmişti; sonunda bizim için her şeyi değiştirecek kişi o olabilirdi.

Başımı salladım. Ardından yumruğumu göğsüme bastırarak Savaşçı selamı verdim. Sonuçta bu yemini Talin'den öğrenmiştim. Ben onu Kalkan'ıydım, şimdi ve sonsuza kadar hayatım onunkiyle birbirine dolanmıştı.

"Daha nice şafaklara," dedi Adena usulca.

Hep bir ağızdan fısıldadık.

Diğerleri karanlığın içinde kayboldu. Onlar giderken ben dikkatimi hastanenin ikinci katına verdim. Talin'in annesine ulaşacaktım, yoksa tanrı şahidim olsun ki yoluma çıkan herkesi öldürdüm.

Hapishane komplekslerinin arasındaki sokaklarda gizlice ilerlerken işçilerin dev depolardan birine girip çıktığını, bir çarkı onarmaya çalıştıklarını gördüm; bu arada ikinci depodan daha fazla işçinin çıkıyordu. Merakım artmıştı ama hastaneye gitmem gerektiği için onları daha yakından izlemek üzere durmadım. Zamanım yoktu.

Jeran asker giysileri içinde, hastanenin önündeki gardiyanlara yaklaştı. Onlarla konuşuyordu, bulunduğum yerden söylediklerini bölük pörçük duyuyordum. Karenezcesi kusursuzdu. Gardiyanlar kaşlarını çattı. Bir an için, onlara her ne diyorsa inanmış gibi göründüler ama sonra içlerinden biri onu sertçe geri itti. Arkasından Adena geldi. Onun üniformasını görünce afalladılar. Gardiyanlar yaptıkları tartışmanın sesleri olduğum yer kadar yankılanıyordu.

Dikkatimi yeniden önümdeki binaya çevirdim. Kanatlarımı açabildiğim kadar açtım, verdiği acıyla yüzümü buruşturdum. Tek bir hareketle kendimi duvara fırlatıp tırmanmaya başladım.

Sırtımdaki acı tüm vücuduma terli ürpertiler gönderiyor, aynı anda hem üşüyüp hem yanıyordum. Aklıma bir anımın gelmesi ve diğer sesimin canlanmasına rağmen hareket etmeye devam ettim.

Basea işgalinin ertesi günü, sen Talin'i vurmayı başaramayıp amirinin ölmesine sebep olduktan sonra kafanı dağıtmak için Talin'in köyünün dışındaki ormana tırmanmaya gittin. Tırmandın, tırmandın, uzuvların genç ve güçlüydü, geniş yaprakları ve kalın

dalları aşarak zirveye kadar ulaşmayı başardın. Bir köylü hakkında Cardinia'ya geri mi götürülecek yoksa burada vurularak öldürülecek mi diye bahse giren Danna ve Lei'yi görmek için köye baktın. Sedyelerde taşınan cesetlerin sokaklarda düzgünce sıralandıklarını gördün. Küçük çocuklar senin gibi askerlerin yanından koşarak geçiyor, kanla lekelenmiş sokaklarda amaçsızca geziyorlardı. Ağacın tepesinde mümkün olduğunca uzun süre kaldın ve nihayet aşağı indiğinde, içindeki her şeyi ağaç kökünün yanına kustun.

Başımı sallayıp sesi ve anıları savuşturmaya çalışırken ikinci katın çıkıntısına ulaştım. Yüksek bir gözetleme noktasından olan biteni görmek daha kolaydı. Hastanenin ön tarafına, Jeran'ın çıkardığı kargaşanın yaşandığı yere doğru baktım. Aşağıdan bağırışlar geliyordu. Adena ve Jeran'ın askerlerle tartıştığı yere doğru gardiyanlar akın ediyordu.

Devam ettim. İkinci katın koridoruna açılan pencereye ulaşana kadar uçtum.

Aşağıda bir el ateş edildiğini duydum.

Duymazdan geldim. Çelik kanatlarımdan birini zorlayarak pencerenin parmaklıklarından birini kestim. Kendimi içeri çekip yuvarlanarak yere indim.

İçeride, koridor tuhaf bir şekilde aydınlıktı, duvarlardaki eğreti aplikler koridor boyunca garip gölgeler oluşturunuyordu. Etraftaki hastane süsü veren birkaç şey dışında bir hapishaneye benziyordu; havada yara lapası, şifalı ot, ilaç, buhar yanığı, kan ve ezilmiş uzuv kokuları vardı. Nane ve şeker kokusuyla karışıp mide bulandırıcı bir koku oluşturmuşlardı.

Bir anda laboratuvar kompleksine götürülürken gördüğüm iki kurbanı hatırladım, tanınamayacak kadar yanmışlardı.

Koridorun ilerisinde düzinelerce nöbetçinin seslerini duyabiliyordum. Her iki uçta çenelerini takırdatıp pençeleriyle zemini çizen Hayaletler vardı.

Varlığını herkesten önce sezmişlerdi. Görmeyen gözleri kordorda dolaştı, çeneleri gıcırdadı, burada olmaması gereken birinin varlığını sezmelerinin üzerine uzun kulakları seğirdi.

Gözlerimi kıstım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Değerli tutsakları için birinin gelmesi ihtimaline karşı Hayaletleri hazırlamışlardı; ama ben bir Skyhunter'dım ve göğsümde biriken öfkenin vücudumun tüm uzuvlarına yayılıp gözlerimi aleve verdiğini hissediyordum. Beni besleyip kamçıladığını hissediyordum.

Constantine beni böyle tasarlamıştı, durdurulamaz bir savaş makinesi olarak.

Ama asla ona sırtımı dönmemi planlamamıştı. Yeni şeyler icat etmek böyle bir şeydi. Sadece oluşumunu kontrol edebilir ama evrimini edemezsiniz ve ben evrilmiştim.

Hayaletlerden biri gözlerini bana kilitlediği anda ona saldırdım. Sağlam kanadım açılarak düzinelerce çelik bıçağa dönüştü. Tek bir dönüşle Hayalet'in kolunu kestim ve arkamı dönüp onu göğsünden bıçakladım. İki büklüm olup çığlık attığı sırada boğazını kesip yoluma devam ettim. Başka bir Hayalet geldi. Ölüm saçan bir yaratık gibi hareket ediyordum, bana dokunamadan onu bıçakladım.

Koridorun ilerisinde, Talin'in annesinin tutulduğu hücrenin önündeki gardiyanlar harekete geçmişti. Başkan, kadını esir aldığından beri bir gün onun hayatı için savaşmaları gerekeceğini bilerek bunun için hazırlanıyorlardı. Dişlerimi sıktım ve üçüncü Hayalet'in üstüne atladım.

Yoluma çıkan canavarları ne kadar çabuk öldürebildiğimin bir önemi yoktu. Talin, bir tehdit belirtisi gördükleri anda annesini öldürmek için eğitildiklerini söylemişti ve şimdi hücrenin kapısını açıyor, yüzüne silah doğrultmaya hazırlanıyorlardı. İleri atıldım.

Bağımız aracılığıyla beni duymasını umarak Talin'e seslendim.

Seni seviyorum. Anneni çıkaracağız. Sana söz veriyorum.

Ana caddedeki heykellerin gölgesinde onu öptüğüm anı düşündüm, ay ışığı gözlerinde parlıyordu. Arenadan sonraki gece bağımızdaki gözyaşlarını düşündüm.

Askerler bıçaklarını kaldırıp bana doğru koştu ama ben hepsini doğradım. İçlerinden biri kolumu derinden kesmeyi başardı.

Yüzümü buruşturdum ancak vücudumu güçlendiren çelik sayesinde kemiğe kadar gidebilecek olan kesik yalnızca kasımı yırtmıştı. Kanatlarımı savurdum, asker yere yığıldı. Gözlerimi koridorun sonundaki hücreye çevirdim.

Koridorun sonuna doğru hızla koştum.

Askerler birbirlerine acele etmelerini söyleyerek hücre kapısının kilidini açtılar. İçlerinden biri silahını çekip doğruca hücrenin içine doğru nişan aldı.

“Hayırl” diye haykırdım ve bunun kız kardeşim ve babam için attığım çaresizlik çığlığı olduğunu anladım. Kaybettiğim ailem içindi. Koştum. Biri bana ateş etti, omzumdan vuruldum. Yana kayıp ikinci atıştan kaçtım, ardından bana ateş eden askere saldırdım. Hücre kapısı yakınımdaydı.

Askerin tetiğin üzerinde duran parmağı kısıldı.

Tam hücrenin içine ateş ederken gardiyana doğru fırladım. Savurduğum kanatlarım yoluma çıkan herkesi yakalıyordu. Çok geç kaldım, çok geç... Aynı kelimeler zihnimde dönüp duruyordu. Talin’in annesini kurtarmayı başaramadım. Onu vurdular.

Onu öldürdüler.

Başarısız olduk ve bedelini Talin’in annesi ödedi.

Tam aklımdan bunlar geçerken, hücre kapısına vardığım anda, göreceklerimin korkusuyla içeri bakıp tanıdığım bir kadının yerde ölü yattığına tanık olacağımı, kalbinde kurşun yarası göreceğimi düşünürken...

İçeride hâlâ nefes alan bir kadın gördüm, başı duvara dayalı bitkin hâlde uzanıyordu.

Askere tam ateş ettiği sırada çarpmıştım. İyi bir atış yapmayı başaramamıştım. Talin’in annesi hayattaydı. Kendimi Talin’in miras aldığı yüzüne bakarken buldum, o sert bakış, o çenenin gururlu eğimi, korkusuzluğun ve kırılganlığın karışımıydı. Sevdiğim kişiyi doğuran birinin yüzüydü.

Ona ne yapmışlardı? Yüzü siyah ve mavi renkteydi, sol gözü şişip kapanmıştı. Bir eli bandajlıydı, giysileri kanlı, ciddi bir şekilde kırılmış gibi görünen kolu gibi alçıya alınmıştı.

Talin'in saatler önce çektiği acıya neden olan şeyin bu olduğunu hemen anladım. Annesine ne yaptıklarını biliyordu. Talin burada olup annesini bu şekilde görmediğine sevindim. Yanına koşarken soluklarım hızlandı.

Yaralı olmasına rağmen gözlerindeki ateş sönmemişti. Beni görünce dudakları hafif bir tebessümle büküldü. Beni tanıdığı gözlerinden okunuyordu.

"Sen," dedi hırıltılı bir sesle Maraca, ardından kaşlarını çatı. "İyi beslenmemişsin."

Daha yeni işkenceye maruz kalmıştı ama onun endişesi benim yetersiz beslenmiş olmamdı.

Her şeye rağmen gülümsemeden edemedim. "Umarım sizin yemeklerinizden bir kez daha yiyebilirim hanımefendi," dedim. "Hadi gidelim."

Ben kanatlarımı katlayıp onu kucağıma kaldırırken "Maracan biraz gelişmiş," demeyi başardı. Alçısını dikkatle bana dayarken dudaklarından bir inilti kaçtı.

Tam dışarı çıkarken diğer gardiyanlar bize yetişti. Dişlerimi sıkıp ilkinin üstüne atıldım başımla onunkine vurdum. Geriye doğru sendelerken silahı tutan eli gevşedi. Silahı ondan kapıp bir el ateş ettim. Omzuna giren büyük, ağır kurşun onu yere devirip çığlıklar atmasına yetecek kadar hasar vermişti. Talin'in annesinde kullanacakları bu türden bir silah mıydı?

Bir başkası bıçağını savurdu, eğildim, kollarımı Talin'in annesine dolayıp vücudumu ona siper ettim. Merdivenlerden aşağı koştuk.

Bir yerlerde bir alarm çalıyordu, kulaklarımı çınlatan bir korno sesiydi. Sesi tanıdım, genç bir askerken bunun kullanıldığı tatbikatlara katılmışım. Herkes görev başına demekti. Askerler tarafından kuşatıldığımız anlamına geliyordu. Şüphesiz bu haber bir yerlere acil olarak ulaştırılıyordu ve çok geçmeden Constantine hapishane bölgesine saldırdığımızı öğrenecekti. Bu artık bir sır olmaktan çıkacaktı; ama eğer başarabilirsek bunun bir önemi

olmayacaktı. Çünkü Talin'in annesi bizimle olacak ve Talin özgür kalacaktı.

Merdivenlerden aşağı koşarken basamakların altında yankılanan sesler duydum.

Askerlerin sayısı giderek artıyordu. Son basamakta üzerlerine atladım, bedenim kollarımdaki kadının etrafına koruyucu bir şekilde kıvrılırken kanatlarımı elimden geldiğince açıp yoluma çıkan herkesi keserek dışarı çıktım. İçimdeki öfke damarlarımda bir alev misali akıyordu.

Constantine kazanma stratejisinin bir parçası olarak aileleri tekrar tekrar parçalayacak, hayatlarımızı ve sevdiklerimizi yok edecekti. Biz onu durdurmazsak ölene kadar da bunu yapmaya devam edecekti.

Parlayan gözlerimi dehşet içindeki bir askere çevirdim. Tanrı şahidim olsun Talin'in annesini buradan sağ salim çıkaracaktım. Constantine'in hayatlarımız üzerindeki zaferlerine son verecektim.

Başka bir asker yaklaşmayı başardı, gözleri kollarımdaki kıymetli mahkûma odaklanmıştı, bir hançer savurdu. Top gibi kıvrıldım. Hançer omzumun üstünden boynuma yakın bir yere girdi. Acıyla hırlayıp kanadımı ona doğru savurdum. Bir çığlık. Kan.

Hapishanenin alt katına koştum. Burada tutulan diğer mahkûmlar arasında kargaşa başlamıştı. Gardiyanların arasından hızla geçerken çaresizce yalvardıklarını duyuyordum. Ellerini bana uzatıyorlar, birinin seslerini duymaları için yalvarıyorlardı. Gözümün ucuyla kolları, yüzleri sargılı yaralıları görüyordum, bazıları hapishane fabrikalarında çalışırken yanmış, diğerleri türbindeki tehlikeli işlerde yaralanmış ya da uzuvları kopmuştu. Kendimi onlara bakmamaya zorlarken bir yandan da uzattıkları kollarını kesmemek için uzak durmaya çalışıyordum.

Bir üniforma sürüsü gördüm, ardından da kavgaya karışan bulanık bir figür. Durakladığım o kısa an Aramin'in yüzünü görmeme yetti, ifadesi vahşetle ve öfkeyle parlıyordu. Bir askerden aldığı bıçağı bir diğerine fırlattı. Dudakları hırçın bir gülümsemeyle seğirdi.

İleride, hastanenin ön tarafı gözüme ilişti. Tek bir bakış sadece dördümüzün dövüşerek hapishane bölgesinde çıkamayacağımızı anlamama yetmişti. Benim yardımımıla bile yapamazdık, ben hâlâ arızalı bir Skyhunter'dım ve binanın önünde çok sayıda asker vardı. Çok geçmeden Constantine burada neler olduğunu öğrenecekti. Belki diğer devriyeler çoktan yola çıkmıştı.

Bakışlarım deli gibi etrafı tarıyor kaçabileceğimiz bir yol arıyordu. Kollarımda Talin'in annesi kederle gülümsedi.

"Üzgünüm Redlen," dedi. "Çok fazla acıya neden oldum."

Ona baktım. "Böyle söyleme," diye çıkıştım. "Seni kızına götüreceğiz."

Bunu söylerken Jeran'ın hastanenin diğer tarafındaki duvarın önünde durduğunu gördüm, her biri silahını ona doğrultmuş askerlerden oluşan dar bir çembere bakıyordu. Adena yaklaşma cesareti gösteren herkesi keserek bana doğru koşmaya başladı, biz hastane duvarına yaslanırken önümde durdu, sırtı bana ve Talin'in annesine dönüktü. Dişlerini gösterdi, gözleri kısıktı. İki silah tutuyordu. Yakınımdaki Aramin, Jeran'ı fark edip ona doğru çaresizce bağırdı. İlk Bıçak en yakınındaki askerlere doğru koştu, içlerinden birinin sıktığı kurşun onu kolundan vurdu.

Başaramayacaktım.

İşte o sırada önümdeki devasa depo alanını gördüm, önünden geçtiğimiz depolardan biriydi. Kapısı hâlâ aralıktı ama bu kez durduğum açıdan içinde ne olduğunu görebiliyordum

Bunu içinde diğerlerinde olduğu gibi devasa türbin dişlileri yoktu.

Bunun içinde Newage'deki trene yüklendiğini gördüğüm kalıntı vardı.

Gardiyanlara bunun ciddi bir zarara yol açmayacağı bir yere götürülmesi söylenmemiş miydi? Onu burada, hapishane bölgesinde saklıyorlardı. Mahkûmların bu nesneyi sökmesine izin vermişler, o şeyin yakınında çalışma riskine girmelerine göz yummuşlardı. Bu insanların başına gelecekler ciddi bir zarar olmayacaktı.

Gözlerim eserin açıkta kalan merkezine takıldı.

Bir saniye içinde kararımı verdim.

Her şey ağır çekimde gibiydi. Talin'in annesini Adena'nın arkasında yere bıraktım. "Mümkün olduğunca yere eğil" diye bağırdım Adena'ya. "Ve ne pahasına olursa olsun onu koru!" Aramin'e doğru elimi sallayıp ona da aynısını yapmasını söyledim. Jeran bana baktı, kısa bir an göz göze geldik.

Ardından arkama bile bakmadan depo alanına doğru koştum.

Koşarken beni kesen bıçakları hissediyordum. Kanatlarımı açtım. Düşünmek için durmadım. Sadece gözlerimi kapadım ve kulübeye yaklaşıp kadar askerlerin arasından geçtim. Yüzlerce küçük silindirden oluşan nesnenin içini sökmüşlerdi. Çekirdeğinden mavi renkli soluk bir ışık yayılıyordu.

Eğer ölecekse onu da yanınızda götürün.

Durdum, bir askerden aldığım silahı çektim. Doğrudan nesnenin çekirdeğine nişan aldım.

Yaklaşırken nesnenin yanında duran askerlerin her yöne kaçıştıklarını gördüm.

Ateş ettim, ardından dönüp geriye koştum. Kanatlarımı Adena ve Talin'in annesine kalkan yapmak için açtım. Jeran beni görüp kendini yere attı. "Aramin!" diye haykırdı.

Sözü patlamayla kesildi.

Patlama zemini salladı.

Alevler o kadar sıcaktı ki akkor gibi görünüyordu.

Sırtımı yaktığını, beni ileri savurduğunu hissettim. Patlamanın kuvvetiyle kanatlarım büküldü, acı tüm vücudumu ezip geçerken acıyla bağırdım. Yere düştüm, tekrar tekrar yuvarlandım. Etrafımda dönen dünya turuncu, beyaz ve mavi alevlerden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, kanatlarımı mümkün olduğunca açıp Adena ve Talin'in annesinin çömelen figürlerine siper ettim.

Molozlar sırtıma çarpıp sırtımı parçaladı. Etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Öfkeli alevlerin acısı içimi yakıyordu, sırtımın alev

aldığından emindim. Gözlerimi sıkıca kapatıp çığlık attım. Ölecektim.

Kulaklarım çınladı. Sesler boğuldu.

Ne kadar sürdü bilmiyordum. Zaman durmuş gibiydi.

Gözlerimi azıcık araladım. Adena ve Talin'in annesinin üstüne kapadığım kanatlarıma bakınca çelik tüylerimin uçlarının sıcaktan eridiğini gördüm.

Bu çeliği eritmek imkânsız olmalıydı.

Dehşet dolu bir an için onların öldüğünü sandım.

Ardından Talin'in annesinin kımıldadığını gördüm, gözlerini açıp bana baktı. Adena'da hareket etti, kolları hâlâ korurcasına kadına sarılıydı.

Hızlı hızlı soluyarak birbirimize baktık.

"İyi misiniz?" diye mırıldandım.

Adena tereddütle başını salladı, ardından mahvolan tüylerimin arasından arkamda bıraktığım katliama baktı. Omzumun üstünden bakınca depolama binasını tamamen yok olduğunu gördüm, kalıntı parçalar hâlinde etrafa saçılmıştı. Dağılmış, parçalanmış küçük silindirler aklıma müzede gördüğüm ahşap gravürleri getirdi. Yakındaki binaların yan tarafları yanmıştı. Patlamayı ateşine yakalanan askerler...

Onlar ölmekle kalmamıştı. Kömürleşmişti.

Yıkım hapishane bölgesi boyunca devasa bir yarıçap içindeki binalara ve sokaklara kadar uzanıyordu.

Birlik'in kullandığını gördüğüm silahların hiçbirinin tek atışta bu derecede bir yıkıma yol açtığına tanık olmamıştım.

Güneşten gelmiş gibi bir ateş.

Panikle Aramin ve Jeran'ı aradım. Başta onları bulamadım ama sonra Aramin'i bir duvarı kısmen çöken hastanenin yanındaki ufalanmış tuğla yığınlarının içinden çıkarken gördüm. Kan içindeydi, bir düzine yarası vardı ama yaşıyordu. Onun yanında yine yaralı olan ama hâlâ nefes alan Jeran vardı. Garip bir nesnenin patlamasıyla hepimiz yanmıştık. Belki de bildiğimizden fazla yaralanmıştık.

Rahatlamış olmam gerekiyordu ama uyuşmuş gibi hissediyordum. Tek düşünebildiğim kanlar içindeki o iki işçiydi. Senin kaderin bu, bir yıkım canavarı. Yıkıma sebep olmanın bir yolunu hep bulacaksın.

Ama şimdilik toparlanmalıydım. Hayattaydık. Bir gün daha savaşmak için yaşayacaktık ve Talin'in annesi bizimleydi.

Adena'nın yanına gittim, yaralarımın acısını görmezden gelip Talin'in annesini kucağıma aldım. Diğerleri koşarak yanımıza geldi. Kimse bir şey söylemedi. Tek bildiğimiz takviye devriyeler gelmeden buradan çıkmamız gerektiği idi. Bununla birlikte önemli bir hedefimiz daha vardı.

Talin'e annesini kurtardığımızı söylemek ve Talin'in zincirlerinden kurtulduğunu görmek.

Ben bunları düşünürken hapisane kapısının yıkık girişinde birkaç asker belirdi.

Onları görünce tükendiğimi hissettim. Constantine'in askerleri olay yerine çoktan ulaşmıştı. Askerlerden biri kollarını uzatarak bize doğru geldi, görünürde silah yoktu. Diğeri de aynısını yaptı.

Onlarla birlikte bize doğru koşan gümüş grisi saçları olan bir kadın vardı. Yanımıza gelir gelmez bana başını salladı. Üstündeki ipekler şık, ifadesi asildi. Karensalı bir soyluydu. Gözlerini telaşla bana dikti.

"Acele edin," dedi. "Benimle gelin. Fazla zamanımız yok."

32

TALIN

Köprüde yaşanan travmatik sahneden sonra odama çekildim. Tüm vücudum titriyordu. Artık duygularımı gizleme zahmetine girmiyordum. Kalbimin etrafındaki duvarlar kalkmıştı ve orada sadece saf öfkem, acım ve kederim duruyordu. Saatlerdir odamda huzursuzca bir aşağı bir yukarı yürürken içimde dolaşıyorlardı.

Constantine'in de hissetmesine izin verdim. Sonuçta istediği bu değil miydi? Beni yıktığını bilmek istemiyor muydu?

O zaman bilebilirdi. Umursamıyordum.

Şehirde bir yerde General Caitoman anneme işkence etmişti ve yardım etmeye değer gördüğüm isyan aynı adamı destekliyor, onu bir sonraki Başkan yapmayı planlıyordu.

Constantine canavar gibi bir liderdi ama Caitoman ondan daha beter olacaktı.

Ona nasıl yardım edebilmişim? Nasıl anlamamıştım?

General Caitoman, Mara'daki kurbanlarına dehşeti yaşatan adamdı. Mahkûmlara işkence eden, Başkan adına gaddarca şeyler yapmamı emrederken gülen...

Bu düşünce içimde cerahat gibi toplanıyordu.

Karensa rejimini sonlandırmaya niyeti olmayan birileriyle mi çalışıyordum? Bir Tyrus'u bir diğeriyle, daha da zalim olanıyla değiştirmek için. Başarılı olurlarsa ne olacaktı? Caitoman'ın Birlik'in yeni hükümdarı olmasına izin mi verilecekti? Ona Skyhunter'ı olarak hizmet mi edecektim? O zaman özgürlüğün benim için anlamı ne olacaktı? Nereye gidecektik? Uluslarımız Birlik'in yönetimi bünyesinde mi kalacaktı?

Öfkem kabardı. Her şeyi yok etmek istiyordum. Çıplak ellerimle her şeyi parçalamak istiyordum. Kanatlarım açılıp genişledi. Öfkeli gözlerinin ışığı duvarlarda yansıyor.

Bu ruh hâlindeyken odamın kapısının açılıp kapandığını duydum.

Arkamı dönünce Belediye Başkanı Elland'ın orada durduğunu gördüm.

Bana bakan gözleri endişe doluydu. Onu görmek beni daha da sinirlendirdi. Dişlerimi gösterip ona doğru yürüdüm. Onu hemen şuracıkta öldürebilirdim. Bana ihanet ettikleri için hepsini öldürebilirdim.

Belediye Başkanı ona yaklaştığımı görünce bir elini uzatıp beni durdurdu. Kolunu savurup onu duvara itmeye hazır bir şekilde hırladım.

"Annen bende," dedi.

Şaşkınlık içinde öylece kalakaldım. Ne demişti o?

Elim havada donup kalınca Belediye Başkanı dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı, onun da eli hâlâ havadaydı. "Annen bende," diye tekrarladı, sanki anlamamamdan korkuyormuş gibi her kelimeyi tek tek vurguladı. "Casuslarımdan bazıları muhafız değişimden sonra General'in devriyelerinin arasına katılmıştı. Constantine, Caitoman'ın annenin yanında olduğunu söyleyince onun yerini bana açık etmiş oldu. Şu anda benim malikânemde."

Nefesiz kalmıştım. Benim annem mi? Benim *annem*. Dakikalar önce Belediye Başkanı'nın üzerine yönlendirmeye hazır olduğumu hissettiğim tüm gücüm kaybolmuş, dizlerimin bağı çözülmüştü.

Bütün uzuvlarım felç geçiriyor gibiydi, bir an için yere yığılacakım sandım. Bakışlarım Belediye Başkanı'na döndü, kaybolup giden öfkem yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

Trajik bir şekilde gülümsedi. "Yaralarının iyileşmesi için dinleniyor." Göz kırptı. Bugün yaşananlar taze bir acı dalgasıyla içime aktı.

Demek gerçekten olmuştu bu. Constantine sözünü tutmuş, Caitoman da bunu yapmasına yardım etmişti. Dudaklarımdan fısıltı hâlinde bir hıçkırık kaçarken dizlerim daha fazla dayanamadı. Yere çöktüm.

"Üzgünüm Talin," diye mırıldandı yanımda diz çöken Belediye Başkanı.

"Onu ne zaman görebilirim?" dedim işaret diliyle, başka nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum.

Belediye Başkanı başını sallayarak anlamadığını işaret ettikten sonra cübbesine uzanıp küçük bir not defteriyle dolam kalem çıkardı. "Yazabildiğin kadarıyla yaz," diye fısıldadı.

Defteri ve kalemi almadan önce şüpheli gözlerle ona baktım ve sınırlı Karenezce yazma bilgimi topladım.

Ne zaman? Annemi görmek? yazdım.

"Arenadan sonra," diye cevapladı.

İçimdeki öfke kıvılcımları şiddetlendi, çenemi sıktım. Bu kez hiçbir şey yazma zahmetine girmedim, bunun yerine bir parmağımı Belediye Başkanı'nın göğsüne dayadım ve sonra kendimi işaret edip ellerimi sabırsızca havaya kaldırdım.

"Hayır, bekleyeceksin," diye çıkıştı Belediye Başkanı. "Bu çok tehlikeli. Sence buraya kadar gelip sana bu haberi vermek benim için kolay mıydı? Başkan gücünün baskılandığını, yakın bir zamanda çökeceğini anlayabiliyor. Hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı. O,"

Belediye Başkanı başını eğdi. "Üzgünüm Talin. Constantine... O..." durup başını iki yana salladı. O harekette küçük bir çocuğun zalim babasına dönüşmesini izlemekten doğan üzüntü, uzun yıllardır süren kalp kırıklığı gördüm.

“Raina de Balman kayıp,” dedi.

Omurgamda bir ürperti hissettim. Burada olmasının ve annemi şimdi görmemin bu kadar tehlikeli olmasının gerçek nedeni buydu.

Ne zaman? yazdım.

“Dün gecedan beri. Mektuplarıma cevap vermedi, beni görmek için laboratuvar enstitüsünün kapılarını açmadı. Oraya gittiğimde bir laboratuvar çalışanı tarafından karşılandım.”

Yüzüğü, Caitoman’ın Raina’yla olan bağıını düşündüm, Belediye Başkanı’na bakan gözlerim karardı. *General Caitoman? yazdım.*

Belediye Başkanı kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

Öfkemi, bastırarak yazdığım yazımdan çıkardım. *General Caitoman ile çalışıyorsun. Hepiniz onun için çalışıyorsunuz.*

Sanki yazdıklarımı doğru anladığına inanamıyormuş gibi bana baktı. “Neden Caitoman’ın planlarımızla ilgisi olduğunu düşünüyorsun?” diye fısıldadı.

Buz gibi bakışlarımı ona çevirdim. Ardından hızla üstünde güneş ışınları olan yüzüğün resmini çizdim. Üstüne Raina’nın yüzüğü, yazdım. *Caitoman’ın yüzüğü. Raina’nın yüzüğü, Caitoman’ın anneme işkence eden askere verdiği yüzüğün aynısı.*

Belediye Başkanı’nın yüzünde ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Belki oyunlarını ortaya çıkardığımı fark etmesini, benden korkmasını.

Ama tek gördüğüm şaşkınlıktı. Başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun” dedi. “Caitoman hedeflerimizden biri.”

Ona doğru bir adım yaklaştım. Ardından kâğıda başka bir cümle yazdım. *Sen ve Raina’nın farklı planları var.*

Gerçeği o anda anlamış gibiydi, aynı anda ben de anlamıştım. İki kadının arası hep bozuktı.

“Güneş yüzüğünü Baş Mimar’da ne zaman gördüğünü söyle,” dedi Belediye Başkanı usulca.

Tarihi yazmadan önce doğru Karenezce kelimeleri bulmak için çabaladım. Tarih, Constantine ile başkente döndüğümüz gündü.

Belediye Başkanı Elland güvenilmemesi gereken kişinin ben olup olmadığını anlamak istercesine bakışlarımı inceledi.

Ben de aynısını yaptım ama tek bulduğum samimi bir şaşkınlıktı. Ardından şöyle yazdım, *Bilmiyordun*.

İfadesi bana bilmem gereken cevabı verdi. Belediye Başkanı, Raina'nın General Caitoman için çalıştığını bilmiyordu. Raina bunca zamandır hepimizin arkasından planlar yapıyor, yeni hükümdar olması için Caitoman'a yardım ederken isyanın bir parçası olarak çalıştığını söylüyordu. Çok mantıklıydı. General'in bu planı denememesi için bir neden var mıydı? General Caitoman, Birlik ordusunun büyük bir kısmını yönetiyordu. Piç olarak reddedilmiş bir oğuldu ve Raina'ya ailesinin güvenliğini garanti etmiş olmalıydı.

Raina daha büyük bir amaç uğruna değil, kendi için çalışıyordu. Belediye Başkanı anlamalıydı. Bunu biliyor olmalıydı.

Raina kendi ailesini korumak uğruna bize acı çektirmişti. Elbette ben de aynısını yapmış, kendi annemi kurtarmak için Constantine'in Skyhunter'ı olmayı kabul etmiştim; ama Raina, Caitoman'ın adını kasten gizlemişti. Bunu her birimizi diğerlerinden korumak, birimiz yakalanırsak diğerlerinin de sonunun gelmemesi için yaptığını söylemişti.

Belki de ne düşüneceğimi bildiği için General'in adını saklamıştı.

Ne yapacağız? diye sormak istedim Belediye Başkanı Elland'a. Bunun yerine ellerimi kaldırıp başımı salladım.

Bir süre sessiz kalıp düşündü. Sonra bana baktı. "Plana sadık kal," dedi. "Constantine arena oyunlarının devam etmesi konusunda ısrarcı. Sen de katılacak ve Başkan'a karşı hamleni yapmak için işaretimi bekleyeceksin."

İşaret diliyle bir şey söylemeye başladım ama sonra anlamayacağını hatırladım. Başından beri amaç farklıysa plana devam etmenin ne anlamı vardı?

Belediye Başkanı Elland ne düşündüğümü biliyor gibiydi. Bir elini omzuma koydu. "Beni dinle Talin," dedi sertçe. "Plana sadık kal. Anlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıp başımı yine iki yana salladım ama o, omzumu daha da sıktı. "Çoğu şey yolunda gidiyor. Bir planım var." Bakışları karanlık ve kararlı, acımasız bir adalet duygusuyla doluydu. "Anneni tekrar göreceksin. Sadece bana güvenmen gerek."

...

Sabahın erken saatlerinde Constantine'i hiç görmedim. Bağımız aracılığıyla da benimle konuşmadı. Bunun yerine saraydan çıkarılıp arenaya götürüldüm. Yolda şehrin ana caddelerinden sınırlarına doğru hızla ilerleyen devriyeler gördüm. Uzakta ürkütücü bir yeşil parıltıya bürünen gökyüzü sanki gün korkunç yeni bir çağı beraberinde getirecekmiş gibi bir his yaratıyordu. Orada bir şey olmuştu, yerdeki sarsıntıyı hissedebiliyordum, Mara'da ara sıra olan depremlere benziyordu.

At arabamızın penceresinden göğün tuhaf rengine odaklandım, kalbim ağzımda atıyordu. Red ile bağımızda korkunç bir gerilim vardı. Constantine şehirde olduğunu öğrenmiş miydi? Ya Belediye Başkanı? General Caitoman, Raina ile başka bir şey mi planlamıştı?

Daha kötüsü birileri annemin Belediye Başkanı'nın malikânesinde olduğunu öğrenmiş miydi?

Çaresizce Red'e ulaşmak istiyor ama cesaret edemiyordum. Her şey muallaktayken, Belediye Başkanı Elland bile üzerimizde, tüm şehrin üzerinde asılı duran tehlikeyle gerilmişken olmazdı. Ya Raina, Constantine ile olan bağımı hiç zayıflatmadıysa? Ya bunca zaman beni Skyhunter'ı olmam için Caitoman'a bağlamaya çalıştıysa?

Birden Güneş Kadrani'ndaki ziyafet aklıma geldi ve Caitoman'ın elimi tutup ruhsuz gözleriyle bana bakışını hatırladım. Constantine onun Skyhunter'ı olmadığını söyleyerek General'i geri çekilmeye zorlamıştı.

Ama bu yakında değişebilirdi.

İyi misin? diye sormak istedim Red'e. *Yaralandın mı? Yakalandın mı? Ya diğerleri?*

Muhafızlarım soğukkanlıydı, bana bakmıyorlardı. Sonunda kendimi bağımız aracılığıyla çaresizce Constantine'e seslenirken buldum, iç sesim yalvarıyordu.

Sana yalvarıyorum, dedim ona. Lütfen Başkan. Lütfen. Anneme ne yaptın?

Annemin başka bir yere götürüldüğünü bilmediğimi sanması daha iyiydi ama hemen cevap vermedi.

Nihayet konuştuğundaysa bağımızdan gelen sesi soğuk rüzgârlar gibiydi.

Yakında her şey bitecek Talin.

Bununla ne demek istediğini bilmiyordum. Ben daha soramadan duygularının geri çekilip çeliğin ardına gizlendiğini hissettim. Bana başka bir şey söylemeyecekti.

Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kendi hâlime bırakılmıştım ve yalnızlık, kimsesizlik hissi başımı döndürüyordu.

Arenanın büyük kemerlerinin altında durduk, askerler at arabasının kapısını benim açtı, adımları sağlam basmak için kendimi zorlayarak dışarı çıktım.

Belediye Başkanı Elland ne yapacak olabilirdi? Güvenmemi gerektiren planları neydi?

Güvenmekten çok yorulmuştum. Başkalarına bel bağlamaktan yorulmuştum. Belki başından beri bana güvenmeyenlere güvenmek hataydı.

Bekleme odama sızan sabah ışığı zemine vuruyordu. Kafese tıkılmış bir hayvan gibi dolanıyor, paniğimin dışarı taşmasına engel olmaya çalışıyordum. Saat ilerledikçe kalbimdeki yük ağırlaşıyor ve korkum, yaşayan bir varlık misali hareket ediyordu.

Zamanın izini sürebilmek için dakikaları sayıyordum. Duygularımın kontrolünü kaybetmemek için biraz daha yürüdüm.

Red'e ulaşmaya çalıştım ama boşunaydı. Constantine'e ulaşmaya çalıştım.

Kimse bana cevap vermedi.

Bir saat daha geçti.

Tekrar tekrar durup koridordan bana doğru gelen tanıdık birini göreceğimden emin, bekleme odamın parmaklıklarından bakıyordum, belki Raina'yı, Belediye Başkanı'nı ya da Constantine'i. Hatta Red'i ve Jeran'ı. Onlar iyiler miydi?

Caitoman'ın yaklaşıp parmaklıkları tutan ellerimi sıktığını hayal ediyordum ama tek gördüm gardiyanlardı.

Bir saat daha geçti. Gözyaşlarımı bastırıp bekledim. Bekleme odamın dışında arenanın kemerlerinden dökülen ışık sabahın ilerlemesiyle daha da aydınlanmıştı. Odanın zemini koyudan soluk griye dönüşmüştü. Son gündönümüne uyanan şehrin sesini duyuyordum.

Belediye Başkanı Elland'ın gelip bana son sözlerini ve ikazlarını söylemesini bekledim; ama gelmedi.

Kalabalıklar arenanın dışında toplanmıştı, heyecanlarının tüm yapı boyunca yankılandığını duyabiliyordum. Arenada huzursuzluk dalgaları vardı, izleyiciden yükselen gerilim duygusu bir biçimde bana eskisinden daha somut geliyordu. Cardinia'ya ilk geldiğimden beri şehirde huzursuzluklar vardı ama bugün... Bugün bir başka hissediliyordu. Havada fırtına öncesindeki nemi andıran bir yoğunluk vardı.

Şimşekler buradaydı, sadece çakmak için bekliyordu ve çaktığında tüm şehri bir alev gibi aydınlatacaktı.

Gardiyanlardan biri önümde durup balını salladı. "Vakit geldi Skyhunter," dedi ardından başını eğdi.

Konuşurken bekleme odamın diğer tarafındaki kapının kayarak açıldığını duydum. Arkamı döndüm, parlak sabah ışığıyla gözlerimi kısıtım. Işıkla birlikte temiz hava da geldi ve arenadaki gürültü bir anda kulakları sağır edecek bir hâl aldı.

Kalbim parçalanacakmış gibi hissettim. Yalnızdım. Tribünlere bakacak, Constantine'i bir yanında Baş Mimar diğer yanında kardeşi ile orada dururken görecektim. Belki diğer Skyhunterların da hazır olduğunu görürdüm.

Bundan sonra ne olacağını sadece tahmin edebilirdim.

Kapılar tamamen açıldı, ışık beni içine çekti, arenada yankılanan sesler birden kuvvetlendi...

...Ve kendimi boş arena zemininde yürürken buldum.

Labirentler yoktu. Hayaletler yoktu. Gözleri bir bezle bağlanmış iki mahkûm dışında başka bir şey yoktu. Onların arkasında iki asker duruyordu, ikisi de cellat gibi giyinmişti. Arena öfkeli, şaşkın ve heyecanlı çığlıklardan oluşan bir kakofoni gibiydi. Kimse ne olacağını bilmiyordu.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. *Red ve Jeran*, diye düşündüm hemen. Yakalanmışlardı ve ben bu arenada onları infaz etmeye zorlanacaktım.

Belki de Adena ve Aramin'di. Sevdığım birileri olacaktı.

Belki de annemdi.

Midemi aklıma gelen en son düşüncem bulandırdı. Hayır, kendi annemi öldürmeye zorlanmamalıydım.

Ama sonra mahkûmların giysilerini fark ettim. Karensalılardı, üzerlerindeki paçavra değildi, parçalanmış ve kirlenmiş kaliteli ipek kumaşlardı. Biri beyaz tenli bir kadındı, elleri sıkıca arkasından bağlanmıştı. Diğeri ise kahverengi saçlı, asker gibi iri yarı bir adamdı.

Bir generale benziyordu.

Kaşlarımı çattım bir an için aklım karışmıştı. Sonunda gözlerimi Constantine'in her daim kardeşi, Baş Mimar ve son seferinde de benimle oturduğu balkona çevirdim.

Ama balkon boştu.

Constantine planımızı biliyordu. Burada değildi.

Bu, bir yerlerden olacakları izlemediği anlamına gelmiyordu çünkü farkına vardığım anda başımın içinde sesini duydum. Buz

gibi soğuktu, öfkesi zihnimi bir bıçak gibi kesiyor, beraberinde büyüyen bir ıstırap getiriyordu.

Bilmediğimi sandın, dedi.

Cellatlar uzanıp mahkûmların yüzündeki bezleri kaldırdı.

Önümde Aramin, Adena ya da Red'i görmedim. Caitoman Ty-rus ve Raina de Balman'ı gördüm.

Elleri bağlı, ağızları tıkalı, yüzleri hapishanede geçen gecenin ardından yara bere içindeydi. Raina bütünüyle titriyor, gözlerindeki derin boşluk bana ailesine neler olduğunu söylüyordu. Oğlu, kocası. Çevirdiği dolap yüzünden Başkan tarafından çoktan öldürülmüşlerdi.

Caitoman'ın yerine Constantine'i getirme planı. Artık bunların hiçbiri önemli değildi.

O anda planını Constantine'in kulağına fısıldayanın Belediye Başkanı Elland olduğunu anladım.

Arenadaki gürültü, izleyicilerin kime baktıklarını anladıkları anda kesildi. Karensa Birliği'nin generali. Baş Mimar. Şehrin hayatları boyunca Başkan'ın yanında durduğunu gördüğü iki kişi. Orada elleri bağlı, ağızları tıkalı ne yapıyorlardı?

Raina gözünde yaşlarla bana baktı. Tuhaf olan o bakışlarda yalvarma belirtisi yoktu. Vedaya benzer bir şey gördüm, sanki böyle biteceğini başından beri biliyordu. Tüm hayatını Birlik için canavarlar yaratarak geçirmişti ama sonunda en sevdiği insanlar elinden alınmıştı.

Şu an her şeyi riske atabilirdim. Onları korumak için öne atılabilir ve bu isyana hizmet edebilirdim. Bunu yapabilirdim. Çok yakındım. O an Başkan ve farklı bir gelecek arasında seçim yapabilirdim.

Ama kımıldamadım. Yapamadım. Herkesin piyonu olmaktan, oradan oraya, bir amaçtan diğerine taşınmaktan, karanlıkta bırakılmaktan yorulmuştum. Bu kadar güç sahibi olup onu kullanamamaktan yorulmuştum. Sahte vaatlerden, annemin bana karşı kullanılmasından yorulmuştum.

Bu yüzden sadece Birlik'in bu kadar yıkım yaratmasına yardım eden kadının yüzüne, anneme işkence ederken gülümsemiş olan adamın yüzüne baktım.

Her şey bir saniye içinde oldu.

Cellatlar arkalarından birer darbe vurdu.

Başları öne doğru savruldu. Yere düştüler.

Öldüler.

Her şey bitmişti.

İzleyiciler aynı anda nefeslerini tuttu. Bunu, şaşkınlık dolu çığlıklar izledi. Bunun bir oyun olmasını bekleyenlerden öfkeli haykırırlar yükseldi.

Ama en önemlisi huzursuzlukla bağırıyorlardı.

İsyanla.

Etrafımda tüm arena kaos içindeydi. İnsanlar ayağa kalkmış öfkelerini haykırıyorlar, aşağıya bir şeyler fırlatıyorlardı. Onlar Belediye Başkanı Elland ve isyanın geri kalanıyla çalışan diğer isyancılar olmalıydı; şehrin içinde huzursuzlukla kaynayan, Başkan'ı devirme şansı umarak bir sinyal bekleyen, benim bilmediğim ekiplerdi. Bugün kalabalıkta huzursuzluk hissetme nedenim onlardı. Hepsi buraya Başkan'a karşı bir isyanın patlak vereceği umuduyla toplanmış bunun yerine liderlerinden ikisinin öldürüldüğünü görmüşlerdi.

Bu, Belediye Başkanı Elland'ın planının parçasıydı.

Uyuşmuş hâlde arenada canlanan karışıklığa bakıyordum. İsyanın düşündüğümünden büyük olduğunu hatırladım. Karensa Birliği'nin sınırları yıpranmaya başlıyordu ve ilk kez burada, heyecanlı kalabalıkta bunu kendi gözlerimle görebiliyordum.

Belediye Başkanı Elland haklıydı. İsyan başarısızlığa uğramamıştı. O sadece barut ambarını inşa etmiş ve içine bir kibrit atmıştı.

Constantine'in sesi zihnimde yankılandı. O seste kaba, soğuk ve tehlikeli bir şey duydum. Bu az önce tüm imparatorluğunun mühendisini öldüren bir adamın sesiydi. Sevdiği kardeşinin

öldürülmesi emrini veren birinin sesiydi. Artık tamamen yalnız olan birinin.

Ben istediğimi yaparım, dedi Constantine. Sesi sanki kanıyor gibiydi.

İnsanlar bu yüzden şehrini yerle bir edecek, dedim.

Cevap verirken neredeyse yüzündeki gergin, acı gülümsemeyi görebiliyordum. *Bırakalım yapsınlar.*

Bu yüzden bugün burada değildi, isyanın bunun için yapıldığını, benim de bir parçası olduğumu biliyordu. Gözlerimin önünde gerçekleşmesini istedi. Onun rejimine meydan okuyanların ne kadar aptal olduklarını anlamamı istedi. Baş Mimar, hatta kendi kardeşi bile bu olanlardan sonra bağışlanamazdı.

İşte ancak o zaman arenanın alt kapılarından akın eden askerleri gördüm. Kapıları kapatıyorlardı. Kapılar kayarak kapanırken gittikçe daha çok sayıda kızıllar içindeki askerler arenaya giriyordu. Yüzlerceydiler. Hayır binlerceydiler. Onlarla birlikte gelen Hayaletler fazla uzamış dişlerini öfkeyle gıcırdatıyordu. Onları görünce tribünler bir an sessizliğe büründü, ardında daha çok gürültü çıktı. Bazı insanların neler olacağını anlayıp diğerlerinin üstüne çıktıklarını gördüm.

Böyle bitmesi gerektiği için üzgünüm Talin, dedi Constantine. Ama yapacak bir şey yok.

Arkamda birinin olduğunu hissettiğimde çok geç kalmıştım. Bakmak için arkamı döndüm ama boynuma keskin ve güçlü bir şeyin saplandığını hissettim. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı damarlarıma saplanmıştı. Dönüşümümde bile böylesini hissetmemiştim. Anneme benzeyen mahkûm gözlerimin önünde işkence görürken bile. Tüm vücudumu sıvı alev gibi yaktı.

Ellerimin ve dizlerimi üstüne düştüm. Zehirdi bu. Öyle olduğunu biliyordum. İçimde dolaşıyordu. Görüşüm bulanıklaştı. Kaos içindeki arenaya baktım, Constantine ile aramdaki bağın çatırdadığını hissettim.

Anılar gözümün önünden geçiyordu. Annemi, babamı, Bassea'yı, Corian'ı düşündüm. Savaşçıları. Red'i. Panik, içimde bir yangın gibi yükselirken zehirlenen uzuvlarıma boş yere tepki vermelerini emretmeye çalıştım ama yapamadım.

Belki annem de çoktan ölmüştü. Belki Belediye Başkanı Eland yalan söylüyordu. Belki Constantine, tıpkı Raina'nın ailesi gibi, onun da öldürülmesini emretmişti.

Askerler arenanın içinde yerlerini aldı. Ateş açtılar.

Bulanık görüşümde birinin koşarak başımda dikilen kişiye çarptığını gördüm. Metalik rengi saçları, siyah gibi görünen koyu mavi gözleri olan birinin.

Red miydi?

Sanırım rüya görüyordum ama yine de elimi yüzüne uzattım. Bana bir şey söylüyordu. Mara aksanını anlamam biraz zaman aldı.

"Annen bizimle Talin," diyordu. "O güvende."

Annem mi? Bu doğru olamazdı. Yüzüne odaklanmaya çalıştım ama etrafımda olan çok şey vardı. Dünya gözden kaybolmaya başladı, ben karanlığın içine doğru düşerken arenanın etrafındaki çığlıklar hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

33

RED

Etrafımızdaki her şey bulanıklaştı, daha bir gün önce kutlamaların yapıldığı sokaklarda alevler yükseliyor, öncesinde kırmızı kâğıtların şenlik için şeritler hâlinde döküldüğü yerde bayraklar ve afişler yanıyordu. Tüm Cardinia bir kaosa sürüklenmişti. Talin'in bahsettiği isyancılar liderlerini kaybetmiş olabilirlerdi ama bu onları isyan çıkarmaktan alıkoymamıştı. Başkente ilk geldiğimizde hissettiğimiz huzursuzluk tam anlamıyla bir devrime dönüşmüştü. Her köşede askerler vardı ve görünüşe göre Birlik'teki tüm Hayaletler şehre salınmıştı. Açık ağızları ve süt beyazı gözleriyle etrafı arıyorlar, kulaklarıyla yakınlardaki insanları duymaya çalışıyorlardı.

Talin hareket etmiyordu. Bağımız aracılığıyla konuşmuyordu. At arabamız bizi mahvolan o hapishaneden çıkaran Belediye Başkanı Elland'ın malikânesine geri götürürken Talin kollarımda güçsüz düşmüş, yatıyordu.

Onu sarstım, ona bağırdım, onu uyanık tutmaya çabaladım ama başı yana düştü, Belediye Başkanı'nın kapısına giden patikadan yukarı çıkarken gözleri odağını kaybetti.

Ölecekti. Constantine'in askeri ona ne enjekte etmişti? Korkuyla Talin'in yüzüne, dudaklarının mavimsi tonuna ve kulaklarının uçlarına çaresizce baktım.

Kapılar bizim için açılıp ardından hızla kapandı. Muhafızlar, arkamızdan koruyucu bir tavırla patikayı çevreledi. Birkaç hizmetçi malikânenin önünde duran arabaya doğru koşarak geldi. Talin'in bilincinin kapalı olmasına rağmen kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda Belediye Başkanı Elland'ın hızla merdivenleri inip yanımıza geldiğini gördüm. Ben kollarımda Talin'le arabadan inerken o da sabırsızca "Çekilin, çekilin!" diye bağıırıyordu. Belediye Başkanı'nın yanında üzerinde laboratuvar önlüğü olan genç bir kadın duruyordu, Baş Mimar'ın eski asistanlarından biriydi.

Onlarla birlikte beyaz saçları sıkıca arkasından toplanmış, kırık olan kolu askıya alınmış annesi, Talin'e doğru koştu.

"Askerler ona zehir enjekte etti," dedim telaşla annesi yanımıza vardığında.

Talin'in annesi kızının hâlini görünce hıçkırıklara boğuldu, bizi hemen içeri yönlendirdi. "Hâlâ nefes alıyor," dedi telaşla.

"Buz gibi," diye ekledim.

Malikânenin koridorundan geçip yemek odasına girerken "Bu sakinleştirici serum," dedi laboratuvar çalışanı. Bir masanın üstü bizim için hazırlanmıştı.

"Ne için?" diye sordu Belediye Başkanı.

"Baş Mimar Skyhunter adaylarımızdan biri saldırganlaşırsa diye elinin altında tutuyordu," diye cevapladı çalışan. "Onları bilinçsiz bir duruma sokmak için tasarlandı. Öldürmek için değil." Ben Talin'i dikkatle yatırırken dudaklarını sıktı. "Ama kısa süre içinde buna karşı bir tonik almazsa ölecek. Kan dolaşımında uzun süre kalabilecek bir formül değil."

Talin'in annesi sertçe başını salladı. "Elinizde var mı?"

"Laboratuvar kompleksinden getirdiğimiz bazı malzemeler var," dedi aceleyle ve elini beyaz önlüklü başka bir çalışana doğru salladı. "Şehir alt üst olmadan önce her şeyi alamadık. Git. Git!" diye çıkıştı diğer asistana.

Masanın yanında annesi Talin'in güçsüz elini tutup kulağına eğilmiş, sürekli bir şeyler fısıldıyordu. Diğer tarafta Adena çaresizce durmuş bakıyordu, Aramin bir elini Jeran'ın omzuna koymuş olanları izliyordu, ikisi birbirlerine yaslanmıştı. Ben sadece izliyordum.

Bir süre sonra dışarı çıktım. Talin'i bu hâlde görmek çok zordu. Talin durdurulamaz görünürdü, hayatımı birçok kez kurtarmıştı, çektiği onca acıya rağmen onu bir yenilmez gibi görüyordum; ama işte yine de buradaydı, rengi soluk ve maviydi, teni taş gibi soğuktu.

"Düzelecek," dedi Belediye Başkanı yanıma yaklaşırken.

"Biliyorum," dedim hırıltılı bir sesle. Yine de dönüp bakacak cesaretim yoktu.

"Raina birkaçınızın Skyhunter programını atlatabildiğini söylemişti," diye devam etti kollarını göğsünde kavuşturup ciddi bir bakış atarak. "Hiçbiriniz kolay pes etmiyorsunuz. Sizin belirleyici özelliğiniz bu. Sırf iradesinin gücüyle bile olsa bunu da atlatacak ve biraz annesine benziyorsa akşam yemeği vaktinde ayağa kalkmış olacak."

"Peki sonra ne olacak?"

Müttefiklerini kaybetmiş olmanın ağırlığı omuzlarına çökmüş gibiydi ve Belediye Başkanı, sadece bir anlığına yenilmiş gibi göründü.

Ama tedirginliği göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Dikkatini yeniden bana odaklayıp burnunu çekti. "Sonra da senin bu yaralarınla ilgili bir şeyler yapacağız," diye karşılık verdi sırtımdaki yanıklara ve kurumuş kana bakarak.

Yaralarımдан bahsetmesi aniden aklıma gelmelerine neden oldu ve tam o anda acıyla yüzümü buruşturdum. Sırtım alevler içinde gibiydi.

"Arka avluda geçici bir revirim var," diye devam etti. "Gerektiğinde kullanabilirsin. Bu akşam toplanıp sıradaki hamlemizi tartışacağız." Uzanıp çeneme dokundu, anaç ifadesi sayesinde içime

ailemdeki tüm kayıpları hatırlatan bir sancı saplandı. “Bir Skyhunter olabilirsin ama yine de dinlenmeye ve yemeye ihtiyacın var. Anlıyor musun?”

“Anlaşıldı hanımefendi,” dedim.

“Hanımefendi,” dedi alayla çenemi bırakıp. “Yıllardır bana hanımefendi diyen olmadı.” Çalışanların Talin’le ilgilendiği yemek odasına doğru başını salladı. “Git hadi. Nerede olmak istediğini biliyorum.”

Odaya geri dönüp masanın yanına gittim, Talin hâlâ bilinçsiz yatıyor, yavaşça nefes alıyordu. Onu ilk gören laboratuvar çalışanı Talin’in koluna beyaz bir tonik enjekte ediyordu. Talin’in annesi sıcak su olan bir tas istedi, ardından kızını ısıtmak için ıslak bezi alnına ve göğsüne bastırdı.

Talin’in elini tutup sıktım. Bağımıza sessizlik hakimdi ama kalbinin atışını hissedebiliyordum. En azından şimdi daha güçlü geliyordu.

Talin, dedim beni duyacağından emin olmasam da. Hepimiz buradayız. Hepimiz.

Bir an için tereddüt etsem de boğazıma oturan yumruyu geri ittim.

Seni seviyorum, diye ekledim. Kımıldamadı. Seni seviyorum.

34

TALIN

Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Red'in sesini sanki çok uzaktan geliyormuş gibi duyuyordum. Ona doğru dönmeye çalıştım ama tüm bedenim çeliktenmiş gibi hissediyordum.

Diğer sesler de tanıdıktı. Jeran. Aramin. Hızlı konuşması, stresli zamanlarda içine düştüğü çekingen tarzıyla Adena. Tüm benliğimle uyanıp onları görmek istiyordum. Şu an neyden bu kadar çok korkuyordu? Benim hakkımda konuşuyorlardı. Adımı söylediklerini duyabiliyordum. Bir anda kendimi savaş cephesinde buldum, puslu anılar etrafımı sardı. Yeni atanmış genç bir Savaşçıydım; Corian ve ben sınırdaki yorucu devriyemizden geri dönüyorduk. Ateşin karşısında oturup Adena ve Jeran ile gözlerimizden yaşlar gelene kadar gülüyorduk. Aramin ile antrenman yapıyorduk, bana hançerlerimi kullanarak karmaşık bir hareket yapmayı öğretiyordu. Hepimiz yan yana uzanmıştık, ben yıldızları gösteriyor, takım yıldızları görmeye çalışıp Kadimler'in orada yaşamak için mi buradan ayrıldıklarını düşünüyordum.

Henüz gençtim, öfke ve umut doluydum, arkadaşlarımla birlikteydim. Hayatımdaki ilk gerçek arkadaşlarımla birlikte. Evdeydim.

Şu anda üstümde süzülen seslerine doğru gitmek istedim. Nerede olduğumun önemi yoktu. Hep birlikteydik ve evim burasıydı.

“Talin? Talin!”

Şimdi Adena’nın endişeli yüzünü, bana bakan gözlerinin nasıl parladığını görebiliyordum. Dünya bulanıklaşıp netleşti. Jeran’ın yüzünde tüm güzelliğini ortaya çıkaran şimdiye dek gördüğüm en büyük gülümseme vardı, hemen yanında duran Aramin rahat bir nefes aldı.

Buradaydılar.

Adena’ya baktım, parmaklarımı hareket ettirmek onları trende ve arenada kurtaramadığım için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Uzunlarım çamura saplanmış gibiydi; ama önemi yoktu çünkü Adena kollarını bana dolayıp sarıldı. Vücudunun tüm sıcaklığı anında içime aktı ve tamamen uyandım, gözyaşları arasında gülüyor, dermansız kollarımı ona doluyordum.

“Lanet olsun Talin,” diye bağırdı, “kesinlikle ağırdan almayı seviyorsun.”

“Onu rahat bırak,” dedi Jeran. Bir elimi o tutuyordu. “Daha yeni kendine geliyor.”

İtişip kakışıyor, atışıyorlardı ve ben bu patırtıya gülmek istiyordum.

“Hepiniz ona yer açın,” dedi Aramin hırçın sesiyle ama buna rağmen onun da gülümsediğini görebiliyordum.

Ve Red. Red de buradaydı, gülüşü mahcuptu, gözleri gözlerime bakıyordu. Diğer elimi onun tuttuğunu anladım ve parmaklarımı sıkıca sardım.

Hey, dedi bağımız aracılığıyla

Hey, dedim bağımızın keyfini çıkararak.

“Ah!” Jeran aniden doğruldu ve geri çekildi. “Geri çekilin. Ona yer verin.”

Zihnimi saran tuhaf sisten beni kurtaran net duyduğum son ses buydu. Kokulu pirinç ve tavuk, dumanı tüten poğaçalar ve sıcak çaydan oluşan basit bir yemek yerken defalarca konuştuğum

o sestti. Sırtında asılı geyikle mırıldanarak eve gelen sestti. Alevler içindeki vatanından kaçarken bizi güvenli bir yere götürmek için karanlık bir arazi ve köprü boyunca takip ettiğim sestti. Bir zamanlar bana "Sorun yok bebeğim. Sorun yok," diyen sestti.

Annemdi, buradaydı, başımda duruyordu, sıcak, tanıdık eli benimkini tutuyordu.

Başımı çevirdim ve doğrudan gözlerine baktım. Beyaz saçlarına... Beni görünce yüzüne yayılan gülümsemesine...

Belediye Başkanı doğruyu söylemişti. Annem buradaydı. Yaşıyordu ve iyiydi.

Göğsümdeki dalga büyüdü ve kalbimdeki her şey açığa çıktı. İlk yakalandığımızdan beri beni saran acılar bir anda kayboldu. Yine küçük bir kızdım. Sağlam koluyla bana sarılmak için eğilirken kollarımı ona uzatmayı başardım. Yaşlar gözümünden sel gibi akıyordu.

Anne. Dudaklarım kelimeyi sessizce oluştururken boğazımdan boğuk bir hıçkırık yükseldi. *Anne. Anne.*

Annem bana sıkıca sarıldı.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldadı kulağıma ben ağlarken. "Sorun yok. Ben buradayım."

35

RED

Belediye Başkanı'nın avlusunda tedavi edilmeye başlayana kadar ne çok yaram olduğunun farkında bile değildim. Sırtımdan aşağı yakıcı bir sıvı döktüler, parmaklarım acıyla yeri tırmalamış olsa da ben her nasılsa dayanabildim. Beni sıkıca bandajladılar.

Umurumda değildi. Önemi yoktu çünkü Talin uyanmıştı. O yaşıyordu.

Saatler sonra onu, malikânenin arka kapısındaki basamaklara dağılmış insanların arasından dikkatle yürüdüğünü gördüm, kolu hâlâ annesinin kolundaydı, asla ayrılmayacak gibi görünüyordlardı. Hemen yanlarında yürüyen Belediye Başkanı da kısık sesle ona bir şeyler söylüyordu. Talin'in yanakları biraz renklenmişti ama yine de olması gerekenden solgun görünüyordu.

Bir süre hiçbir şey demedim. Sadece hayranlıkla ona bakıyordum. Olanlardan sonra bile Savaşçı birlikleri tarafından öğretilen o zarafetle, sanki bir ormanın içinde ses çıkarmadan süzülüyor-muşçasına hareket ediyordu. Koyu renk saçları dağınık savaşçı topuzu hâlinde toplanmıştı. Dökülen birkaç tutam yüzünü çerçeveliyordu.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Bakışlarımı ondan ayırmak istemiyordum.

Jeran bana bakıp gülümsedi. "Cardinia'ya gelmek için yola çıktığımızdan beri ilk kez bu kadar mutlusun," dedi. "Üstelik hepimiz yaralıyız ve bir savaşı kaybediyoruz."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Elimdekiyle yetineceğim," deyip başımı yanında oturmuş sıcak çayını yudumlayan Aramin'e doğru salladım. "Jeran?"

Jeran kızardı ama bakışlarını kaçırmadı. Bunun yerine farkında olmadan İlk Kılıç'ın yanına yaklaştı.

Bir hançeri bileyen Adena doğruldu. "Gücünüzü koruyun beyler," dedi gözlerini vücuduma sarılı beyaz bandajlar üzerinde gezdirerek. "Burada uzun süre kalamayız. Belediye Başkanı isyancılarla olan ilişkisini sonsuza dek saklayamaz ve işte o zaman Constantine peşimize düşecektir. Biliyorsunuz, kapılarda duran isyancı muhafızların sayısı sonsuz değil."

O konuşurken Talin bizi fark etti. Bakışları doğrudan bana çevrildi, aramızdaki bağ sıkıca çekildi. Hafifçe gülümsedi. Kalp atışlarım hızlandı.

Annesiyle birlikte yanımıza geldiler.

Ben daha başımı sallayarak ikisini de selamlamayı bitirememiştim ki annesi kolunu kızının kolundan çıkarıp sağlam eliyle çenemi tuttu. Yüzümü nazikçe sağa sola çevirip kaşlarını çattı.

"Çok kesik var," diye mırıldandı Maraca.

Hapishane bölgesinde aldığım sıyrıklara aldırış etmeyip "Ben iyiyim hanımefendi," diye cevap verdim.

Başını iki yana sallamadan önce beni biraz daha inceledi. "Biraz yara lapasına ihtiyacın var. Senin gibi genç askerler asla yardım istemez. Belediye Başkanı'na civanperçemi yetiştiriyor mu diye soracağım."

Talin, annesinin bizi bırakıp Adena'nın yaralarını kontrol etmesini izlerken eğleniyormuş gibi görünüyordu. Ardından yanımdaki basamağa oturdu ve bana gülümsedi.

Merhaba, dedi.

Ona yeniden iletişim kurabilecek kadar yakın olmak, güçlü ve sağlam bağımızda sesini bir kez daha duymak...

Gözlerim doldu. Hafifçe gülümseyip yere baktım, utandım, gözyaşlarından kurtulmak istercesine gözlerimi kırptırdım.

Merhaba, dedim bağımız aracılığıyla.

Zihninde sesimi duymak onu da şaşırtmış olmalı ki gülümsemesi genişledi ve gözleri loş ışıktaki parladı. Bana daha fazlasını söylemek istiyor gibi görünüyordu, tereddüt etti sonra yeniden gülümsedi ama bu kez gülümsemesi utangaçtı.

Annen iyi mi? diye sordum. Eli...?

Talin omzunun üzerinden annesinin onunla ilgili endişeleri nedeniyle nazikçe sızlanan Adena'ya doğru baktı. *Olacak, diye cevap verdi. Bana acılarından hiç bahsetmez ama hepimizi burada gördüğü için mutlu.*

Dudaklarım küçük bir tebessümle kıvrıldı. *Birlik izin verse güneş batmadan tüm ulusun sıkıntılarını çözer.*

Buna inanırım, diyen Talin'in sesinde bir kahkahanın fısıltısı vardı. Sonra endişeyle sargılarıma baktı. Sırtın, dedi.

Sargılı sırtımı ona çevirdim. *Ne oldu? diye sordum omzumun üzerinden ona bakarak. Kötü mü görünüyor?*

Şakacı bir ifadeyle başını eğdi. *En iyi hâlin değil.*

Atlatırım.

Güldü, sonra annesinin Savaşçı kolundaki bir kesiği sararken Adena'nın yarım ağız sitem ettiği yöne baktı. Bir anda uzanıp Talin'in elini nazikçe avcumun içine aldım.

Ona dokunmak. Gerçek ona, burada, bizzat dokunmak. Çok iyi hissettirmişti. Elim parmaklarını sıkıca sardı, o da sıkarak karşılık verdi.

Teşekkür ederim, dedi Talin kısa bir duraksamanın ardından. Gülümsemesi kaybolmuş yerini ciddi bir ifade almıştı. Onu bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum; ama sonra sen onu oradan çıkardın.

Utandım, ne diyeceğimi bilemedim. *Sana burada ihtiyacımız vardı, dedim. Constantine'in yanında değil, isyanda.*

Talin'in duyguları dalgalandı, kendime lanet okudum. Harika iş Red. Ona annesini kurtarmanızın tek nedeninin isyanda ona ihtiyaç duymanız olduğunu biraz daha anlat.

Boğazımı temizleyip ona gerçek nedeni söylemek için hazırlandım ama Belediye Başkanı avluda yanımıza oturdu ve etraftaki herkes susup söyleyeceklerini dinlemek için ona döndü. Zaman bulamadım. Talin de başını Belediye Başkanı'na çevirirken cevabımı yuttum. Ellerimiz ayrıldı.

Belediye Başkanı Elland öncesinden farklı olarak bitkin, yorgun görünüyordu. Yine de konuşmaya başladığında sesi güçlü ve istikrarlıydı. "Başkan Birlik sınırlarının parçalanmakta olduğunu biliyor," dedi. Jeran kısık sesle Adena ve Aramin için tercüme yapıyordu. "İsyanın başkentte kışkırdandığını, otoritesini zehirlediğini biliyordu. Arenadaki katliamın sebebi buydu bir uyarıydı."

Katliam, Talin'in endişe dolu sesi bağımızdan geliyordu, cina-yetler sırasında kendinde olmadığını hatırladım.

Ona üzüntüyle başımı salladım. *Katliam*, dedim. Constantine'in arenanın giriş ve çıkışlarını kapattığını, ardından emirlerini yerine getirmeleri için askerlerini gönderdiğini söylememeye karar verdim. *Kaç kişinin öldüğünü*.

Talin'in kalbi sızladı, acısını hissedebiliyordum.

"Constantine bugün bir hamle yapmayı planladığımızı nasıl öğrendi?" diye sordu biri.

"Çünkü ben söyledim," dedi Belediye Başkanı.

Sessizlik oldu. Kalabalıktan bazıları bunu biliyordu, tepki vermemelerinden bunu anlamıştım. Diğerleri şaşkınlıkla nefeslerini tuttu.

"Ona Baş Mimar ve kardeşinin ihanetini anlattım," diye devam etti Belediye Başkanı gözlerini kısarak. "Raina'nın hatası General Caitoman ile ittifakını bir sır olarak saklamasıydı. Amacımız gücü başka bir Tyrus'a devretmek değil."

Onaylayan mırıldanmalar oldu.

“Başkan’ın hatası,” diyerek araya girdi Jeran. “Tüm isyancıları yalnızca öldüremeden onları şehit yapmak oldu.”

“İyi ama şimdi ne yapacağız?” diye sordu Adena, Jeran tercüme ederken. “Kozumuzu kaybettik, orijinal planınız rafa kalktı.”

Başka bir isyancı başını sallayarak konuştu. “Haklı. Constantine kim bilir nereye saklandı. Onu çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Ben nerede olduğunu biliyorum.”

Talin kelimeleri Mara işaret diliyle söyledi ve Jeran onun adına konuşup herkesin anlaması için tercüme etti. Tüm gözler Talin’e döndü.

Belediye Başkanı onu izliyordu. “Aranızdaki bağ sayesinde onu hissedebiliyor musun?” diye sordu.

Talin’in işaretleri sert ve öfkeliydi, o hareketlerde Başkan’ın kontrolündeyken çektiği acıların izlerini görebiliyordum. “Yalnız kalmak istediğinde saraydaki serasına çekiliyor.”

Belediye Başkanı anlayışla başını salladı. “Elbette oraya çekilir.”

“Neden böyle dedin?” diye sordum.

Belediye Başkanı sanki çok uzun zaman öncesinden bir şey hatırlıyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. Sonunda yine konuşmaya başladı. “O seranın yapılmasını Başkan’ın annesi emretmişti. Onun sığınanıydı. Constantine içinde oynadığını hatırlıyorum.”

Başkan’ın annesi. Onun kim olduğunu pek düşünmemiştim. Belediye Başkanı’nın sözlerini sessizlik takip etti ve o sessizlikte Belediye Başkanı’nın Constantine’in babasından nefret ettiğini, isyancıları davalarında desteklemesinin nedenini duydum.

Talin ve Belediye Başkanı konuşmadan anlaşmış gibi bakıştı ama bunun ne demek olduğunu anlamadım. Ardından Talin işaret diliyle anlatmaya devam etti. “Constantine’in o serada gizli bir odası var.”

“Gizli oda mı?” diye sordu Belediye Başkanı, Jeran çeviri yaparken.

“Onu orada bulmasaydım bilemezdim,” diye cevap verdi Talin.

“Şu an orada olduğundan emin misin?”

Talin bir an için gözlerini kapadı sonra yine açtı. "Kalp atışlarını hissedebiliyorum," dedi. "Üzerine bahse girmeye hazırım. Kalp atışları başkentten ayrılmamış gibi yakın."

Aramin başıyla onayladı. "Saray çevresinde konuşlanmış çok fazla devriye gördük. Korunacak kimse olmamasına rağmen çok fazlaydılar."

"Şehirde hâlâ çok sayıda destekçimiz var," dedi bir isyancı kısık sesle. "Hâlâ hayatta ve savaşacak güçte çok fazla kişi var. Hepsi sokaklarda. Onlara yardım etmek için ne yapabiliriz?"

"Onları silahlandırın," diye yanıtladı Belediye Başkanı. "Ekipman, silah, yiyecek, ilaç, sargı bezi gönderin."

"Şehirde Constantine'e sadık çok kişi var," dedi bir başka isyancı. "Bu kapıları hedef alırlarsa ne yapacağız? Yakında hepimizin burada barındığını öğrenecekler."

Sessizliğin ardından Talin'in annesi Maraca konuşmaya başladı. "Tamam o zaman. Demek ki Başkan bize aynısını yapmadan önce biz onu yok edeceğiz. Doğru değil mi?"

Jeran sözlerini bizim için tercüme etti, sesi açık havada çınılıyordu.

Belediye Başkanı bize dönmeden önce Talin'in annesine gülümseyerek başını salladı. "Onu duydunuz. Elimizden geleni yapacağız. Constantine'e gideceğiz. Başka alternatif yok."

"Bir keresinde Başkan'a acıdığını söylemiştin," dedi Talin aniden işaret diliyle. "Hâlâ aynı şekilde mi hissediyorsun?"

Belediye Başkanı, Jeran'ın aynı soruyu Karenezce tekrar etmesini dinlerken herkes sessizdi. Belediye Başkanı Elland vereceği cevabı dikkatle düşünürken dalgın gözlerle boşluğa baktı. Ardından gözlerini Talin'e çevirdi. "Bir zamanlar acıdığım o çocuk artık yok," dedi. "Onun rejimini sonlandıracağız." Dudakları gerildi. "Ve onu bitireceğiz."

Constantine ölürse Birlik onunla birlikte dağılacaktı. Artık başka biri yoktu. Caitoman ya da başka bir varis yoktu. Constantine olmadan Birlik'in Tyrus adıyla kurduğu yönetim sona erecekti.

"Ona ulaşacağım," dedi Talin işaret diliyle.

Jeran ona sertçe baktı, ardından sözlerini bizim için tercüme etti. Talin ona çevrilen dikkatlerden ürkmeydi.

"Onunla yüzleşmek benim kaderim," diye ekledi.

"Seninle geleceğim," dedim yüksek sesle. Talin bana döndü, bakışlarımı inceledi ama ben başımı sallayıp tekrarladım "Seninle geleceğim ve birlikte bunun sonsuza dek bittiğinden emin olacağız."

"Önce dinlenin," dedi Belediye Başkanı Elland. Ne kadar yorgun olduğumuzu hatırlamış gibi hepimiz sessizliğe büründük. "Sarayda şu anda çok fazla asker var, yorgun olmanızın kimseye faydası olmaz. Kararımızı sonra vereceğiz."

36

TALIN

Belediye Başkanı'nın hizmetlilerinin avlu terasında hazırladığı akşam yemeğinden sonra yavaş yavaş dağıldık. Akşam çökerken ayağa kalkıp isyancıların arasına geri döndüm. Belediye Başkanı diğer isyanlara liderlik edenlerden birkaçıyla usulca konuşuyordu. Sesi istikrarlı çıksa da yaşananların ona verdiği zararı görebiliyordum. Ben saray avlusunda Constantine'i memnun etmek adına üç canı alırken hizmetlileri için acı çeken oydu. O anı kalbimde büyük bir utanç ve sızıyla hatırladım. Ellerim hâlâ kanlıymış gibi hissediyordum. Kim bilir o nasıl hissediyordu? Arenadaki katliamda kaç arkadaşını kaybetmişti? Onca hayat, Raina ve Caito-man'ın ihaneti yüzünden feda edilmişti.

Belki Raina için de acı çekiyordu, Constantine'e onları tutuklamasını söylediği için ömür boyu suçlu hissedecekti. Belki de Baş Mimar ile inançları farklı olmasına rağmen gerçekten arkadaşlıklar.

Biraz ileride Adena bir askerle yarın sabah saraya girmemize yardım etmek için dikkat dağıtırken hangi aletlere ihtiyacı olacağını söylüyordu. Her nasılsa, tüm yaşananlardan sonra bile hevesle bir şeyler üretmenin yolunu bulmuştu. Odasına giderken omuzları yorgunluktan çökmüş olmasına rağmen kemerindeki iki bıçağı çıkarıp yarına hazır olmaları için cilalamaya başladı.

“Ne?” diye homurdandı onu izlediğimi fark edince.

Sadece gülümseyip başımı salladım. Gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarında bir gülümsemenin izlerini görebiliyordum. Bu eski ritmimize dönüşümüzdü ve kendimi onun sıcaklığına bırakırken buldum. Bir süre daha durup ellerinin zarif hareketlerini hayranlıkla izledim, sonra yürümeye devam ettim.

Jeran kısık sesle Aramin’le konuşuyordu. Onların odalardan birinde karşılıklı oturduklarını fark ettim, elleri birbirlerine değecek kadar yakındılar, bir süre daha oyalanınca aralarındaki bakışmayı gördüm. Jeran, Aramin’e bir şey söylüyordu, bir soru. Aramin’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, ardından bir kahkaha attı. Daha önce onu gülerken duyduğumu hiç sanmıyordum. Jeran da şaşırmış görünüyordu ama sonra düşünmeden İlk Kılıç’ına yaslanıp o da güldü.

Oradan ayrılıp koridorda yürümeye devam ettim. Red’i aradığımı fark etmem biraz zamanımı aldı. Bandajlarını değiştirmek için malikânenin içindeki odalardan birine gitmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim.

İçeri girerken başka bir isyancının yaralı eliyle ilgilenen annem başını kaldırdı. Gülümseyip sağlam eliyle iyi olduğunu ve gidip Red’i bulmam gerektiğini işaret etti.

Onun sargılı eline bakarken içim yeni bir öfkeyle doldu. Constantine’in gaddarlığı her daim kasıtlı ve hedefine yönelikti. Annemin eline yaptığının iletişimimize zarar vereceğini, ona ne olduğunu ömrümün sonuna kadar unutmayacağımı biliyordu. Yanağımın içini ısırp bağımızın diğer ucunda Constantine’in zihninin sonsuza dek var olacağını görmezden gelmeye çalıştım.

Bağımız aracılığıyla Red’in kalp atışlarını duyabiliyordum, her zamanki gibi düzenli ve güvenilir. Yalnız kalmak isteyip istemediğini anlamak için sessizce dinledim ve malikânenin arka avlusuna bakan pencereye yaklaştıkça belirginleştiğini fark ettim. Fırtınalı gün geceye dönüyordu ve gökyüzünde şehrin iç kısımlarındaki yangınların soluk parıltısını görebiliyordum. Birkaç saat

içinde Başkan'ı sonsuza dek bitirme kararlılığıyla oraya doğru yola çıkacaktık; ama şimdi, zamanın tuhaf bir biçimde askıya alındığı anda, ötedeki kaosun aksine sıradışı bir huzur içindeydik.

Evden avluya çıktığımda gökyüzünde birkaç yıldız göz kırpmaya başlamıştı. Serin bir rüzgâr saçlarımı okşadı. Gözlerimi kapatıp uzun zaman üstüne ilk kez yavaş, derin bir nefes çektim ve bir an için Mara'ya döndüğümü, Newage'in gecekondü mahallesinde annemin eski evinin önüne çömeldiğimi, kurbağaların vıraklamalarını dinlediğimi ve bir tanesini yakalayıp kavanozla eve götürmeye çalıştığımı hayal ettim.

Şimdi ufka baksam gecenin içinde o evin silüetini görebilir miydim? Toprak yola dökülen sıcak ışığın parıltısını görebilir miydim?

Gözlerimi açtım. Arkamdaki ev benim evim değildi, bizi girişe götüren basamaklar tanıdık değildi, bahçedeki çiçekler annemin yaz günlerini toplayarak geçireceği çiçekler değildi.

Bir an orada durup kaybımı hissetmeye çalıştım. Ancak bir müddet sonra gözlerimi kapattığımda Basea'yı değil de Mara'yı hayal ettiğimi fark ettim. Her nedense aklıma ilk olarak çocukluğumun geçtiği vatanım değil, kan ve terle savunduğum yer gelmişti.

Anılarımın kuyusuna derinlemesine düştüğüm ve hiç çıkmak istemediğim zamanlar olmuştu; ama şimdi evden uzaklaşıp bahçeye doğru dönerek tembel tembel Red'i aramaya devam ediyordum. Belki de rahatsız edilmek istemiyordu, bu fikir tereddüt etmeme neden oldu. Neden dışarı çıkıp onu aradığımı bilmiyordum. Alevlerin içine geri dönmeden önce birkaç saat dinlenmiydim.

İçimde kıpırdanan kararsızlığımı hissetmiş gibi Red'in sesi zihnimde belirdi.

Bahçenin arkasında gizli bir koru var, dedi.

Sesi içimi ısıttı, onun peşinden gitmek eski anılarımın acısını daha kolay uzaklaştırmama yardım etti. Kararan gecenin içinde, Belediye Başkanı'nın mülkünün sonundaki ağaçlığa ulaşana kadar çimlerin arasındaki dolambaçlı yolda ilerledim. Ağaç gövdelerinin

arasından esen rüzgâr burada daha serindi, içgüdüsel olarak esintiyi takip edip kendimi ağaçlığın sonunda bir nar korusuna bakarken buldum. Kalın dalları birbirlerine o kadar yakın ve sık ki bir duvar oluşturmuş gibi görünüyorlardı. Dallarda dolgun kırmızı meyveler sallanıyordu.

Red'in kalp atışı göğsümde belirgin bir davul sesi hâlini aldı. Koruda bir açıklık bulup içeri girdim.

İçerisi daha karanlıktı, dallar evdeki ışıkların içeri süzülmesini engelliyordu ama korunun ortasındaki küçük çimenlik açıklığı ve içinde kıvrılmış figürü görmekte zorlanmadım. Red bağdaş kurmuş oturuyordu, paltosunun altındaki bandajlar değiştirilmişti, göğe doğru bakıyordu.

Başımı kaldırıncı neye baktığını anladım. Işığın girmesini engelleyen dallar sayesinde yıldızlar burada daha rahat görünüyordu ve bu noktadan bakınca dünyanın geri kalanı kaybolmuş, geriye sadece bakir gökyüzü parçasını saran başımızın üstündeki yaprak çemberi kalmış gibiydi.

Red içeri girdiğimde bana bakmadı ama karanlıkta yanına oturabilmem için hafifçe kaydığını gördüm.

Kafamı toplamak için bir yere gitmem gerekiyordu, derken yüzü hâlâ yukarı dönüktü. Gecenin kirpiklerini çevrelediğini belli belirsiz seçebiliyordum. Burayı buldum. Hiç nar yedin mi?

Başımı salladım. *Bir kez.*

Kadimler'in bununla ilgili hikâyeleri olduğunu duymuştum. Narla ilgili.

Aslında dişlerin arasına kaçmıyorlar mıymış?

Hafifçe güldü. *Bir zamanlar ölülerin yaşadığı Yeraltı Dünyası denilen bir yerde kapana kısılan bir kızı baştan çıkarmak için kulllanmışlar.*

Yüzümü ekşittim ve bağımız aracılığıyla hissedip hissedemediğini merak ettim. *Birini baştan çıkarmak için ne tuhaf bir şey.*

Bunun üzerine Red bakışlarını gökyüzünden çevirip bir anlığına benimle göz göze geldi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Sen istemezsen onları ben alacağım, diye cevap verdi.*

Yanına oturdum. Hiç hareket etmedik, ona yakın olduğumu, vücudundan yayılan sıcaklığı, kolunun koluma değdiğini düşündüm. Tıpkı benim gibi parçalanıp yeniden yaratılmıştı, inanılmaz travmalar atlatmış ama bu kim olduğunu değiştirmemişti. O hâlâ benim tanıdığım, içinde yaşadığı dünyayı anlayan ve aynı anda hem cesur hem ele avuca sığmayan hem de saf olan çocuktü.

Narlarla dolu bir koruda oturmak bizi o Yeraltı Dünyası'na biraz olsun bağlıyor mu merak ediyorum, dedi sonunda.

Ölüme mi?

Hafifçe başını salladı. Vücudunun kımıldadığını görmesem de hissettim. *Constantine'e ulaşmayı başaramayabiliriz, dedi. Belki de başarısız oluruz, Constantine'in orduları etrafımızı sarar ve biz onu alaşağı edemededen hepimizi öldürür.*

Ses tonundan soru sorduğunu anladım ve cevap verdim. *Ya da?*

Ya da biz kazanırsak? Dönüp bana baktı. Ya Başkan'a ulaşır ve hayatını sonlandırırırsak? O zaman Birlik'e ne olacak? Geri kalan uluslara ne olacak, Mara'ya, Basea'ya... Fethedilip merhametsizce davranılan bölgelere ne olacak?

Söylemekten çekindiği şeyin ne olduğunu biliyordum. Başkan'ı öldürmeyi başarırırsak, bu rejimi sonlandırırırsak dünya nasıl parçalara ayrılacaktı? Gerçekten de eskiden yaşadığımız yerlere dönüp bizim için yeniden inşa edildiklerini görebilecek miydik? Tam olarak nereye dönecektik?

Bilmiyorum, diye itiraf ettim. Belki hiçbir şey olmayacak. Belki Başkan'ın yerini başka bir şey alacak ve her şey eskisi gibi kalacak.

Red yine hafifçe başını salladı. Ardından bir eliyle yanağını sildi. Dikkatli bakınca gözyaşlarını kuruladığını anladım.

Belki de o da benim gibi kendi geçmiş acılarını düşünüyordu.

Üzüntüsünün dağılmasını bekledim. Hüznünün dalgaları tekrar tekrar kalbime vuruyordu ve benim onları durdurmamın yolu yoktu. Buna hakkım da yoktu. Bu yüzden benimkine karışan acısını dinleyip hissettim.

Bir süre sonra Red bana sokuldu. *Senden korkuyor, dedi. İkimizden de korkuyor. Yok ettiği her şeyden, dünyaya verdiği zararların ona geri dönmesinden korkuyor. Zamanı tükeniyor Talin. Söz veriyorum.*

Başımı sallayarak onayladım, yüreğimi çökerten kederin içinde bir alev yandığını hissedebiliyordum. Beni şaşırtansa o alevlin boğazımı düğümlemesi oldu.

Red, dedim. Üzgünüm.

Gözlerini kırptırdı. Ne için üzgünsün?

Skyhunter olarak yaşadıklarını anladığımı düşünmüştüm. Anlamamışım.

Bir süre sessiz kaldı ardından elimi tuttu. *Sen yaşama sebebinsin, dedi. Ve yaşadığım sürece hayatımı sana adayacağım. İster saray kapılarında olsun ister burada, bu koruda ya da kalbinde olsun her savaşta yanında olacağım. Sen beni kurtardın. Her şeyi sana borçluyum Talin. Bunu unutma.*

Sözleri içimi ısıttı. O ve diğerleri olmasa annem o hapishane bölgesinden asla çıkamayabilirdi. Constantine'in ona yaşattığı dehşetten sağ çıkamayabilirdi ama işte buradaydı ve yaşadığı tüm acılardan sonra hâlâ o ateşi besleyebiliyordu. Hâlâ savaşmaya hazırды.

Birimiz bile olmadan bu kadar ilerleyemezdik ve işte sonunda buradaydık.

Karanlıkta gözlerim onunkileri buldu. *Belki, dedim tereddütle, belki bir gün, buradan çıktıktan sonra, eğer kurtulursak...*

Kurtulacağız, dedi bana emin olarak. Ardından beni kendine çekip öptü.

Daha önce bir banyonun farklı uçlarında oturmuş birbirimizle ilgili düşüncelere dalmıştık. Rüya hâlindeyken bir kez öpüşmüştük, o kadar hissedilebilirdi ki gerçek sanmıştım. Bir keresinde bir caddenin karanlık gölgelerinde daha fazlasından korkarak gizli bir öpücük paylaşmıştık ama şu an farklıydı. Gizli değildi. Korku yoktu. Sadece... Biz vardık.

Red'in dudakları benimkilerle buluştu, vücutlarımız birbirine yaklaştı, gerçek bir gece göğünün altında, gerçek bir korudaydık. Dokunuşumla bana doğru eğildi ve kollarını belime doladı. Ben onu daha arzulu öptüm, soluklarım sıklaştı. Acısına rağmen kollarında kendimi güvende ve yıkılmaz hissediyordum. Öpücükleri yanağıma, ardından çeneme ve sonra boynuma kaydı.

Ellerimi kollarında dolaştırdım, sonra nazikçe sargılı sırtına dokundum. Hareketleri tedirgin, bakışları utangaçtı. Gençliğini laboratuvar enstitüsünde esaret altında geçirdiğinden tüm bunların onun için yeni olduğunu anladım. Durdum, ellerini ellerimin arasına alıp onu yönlendirdim. Hiçbir şey söylemedik. Buna gerek yoktu.

Birlik; aileleri birbirine bağlayan bağları, ahlakı ve sevgiyi yok etmek için tüm gücünü kullanabilirdi ama onu parçalayamazdı. Bu kısa, özel anda Constantine'in tüm ordularının ve deneylerinin asla zarar veremeyeceği bir güç vardı. Biz burada yenilmezdik.

Red beni bir kez daha öptü. Gömleğimin kenarının kaydığını hissedebiliyordum. Teninde gezen ellerim yaşadığı travmaların yaralarını, travmanın dokunamadığı insanı hissediyordu. Palto-sunu çıkarmama izin verdi, ardından gömleğimi başımdan çekip çıkardı.

Çok sıcaktı. Önce kendimi kollarının arasına bıraktığımı hissettirdi, ardından çimlerin üstünde yattığımı anladım, Red üzerimdeydi, yıldızlarla çevrelenmiş yüzü mükemmeldi, saçları yüzüme değiyordu.

Bunun gerçekten aşk olup olmadığını bilmiyordum. Uzun zamandır benden çekip almaya çalıştıkları bir duyguydu ama aşk bu değilse onu istemiyordum. Kollarımda Red, etrafımızdaki dünya sessiz, bulunduğumuz an bize özeldi.

İstedğim şey buydu.

Sonrasında sessizdik. Parmakları saçlarımda gezindi. Yanaklarıma değen nefesi sıcacıktı. Birlikte yıldızlara baktık, ikimiz de konuşmak istemiyorduk, ikimiz de büyüünün bozulmasından

korkuyorduk. Yakında bu sihirli yerden ayrılmak zorunda kalacaktık ama şimdi, kendi özel kozamızda kalıp yaşadığımız dünyanın bu olduğunu hayal etmeye çalıştık. Bakışlarımı yıldızlardan Red'e çevirdim. Gözleri uzaklardaydı. Bağımıza rağmen ne düşündüğünü tahmin edemiyordum. İçinde birlikte olduğumuz bir gelecek hayal edip etmediğini düşündüm. Bunu düşünmeye korksam da yine de cesaret ediyordum.

Başkan güç arzusuyla dünyadaki tüm ulusları fethedebilirdi. Kim olduğumuzu, ailelerimize olan sevgimizi, birbirimize olan bağlılığımızı, önemli olan her şeyi unutturmayı deneyebilirdi. Sonuçta Karensalılar için sadece Sonsuz Kader önemliydi, çaresizce dünyanın her santimini ele geçirmeyi istiyorlardı.

Ama bazı güçler ele geçirilemezdi.

37

TALIN

Bu ağaçların arasından çıkmak istemiyordum. En son ne zaman birine bu kadar yakın olduğumu ve bu yakınlığın getirdiği güven duygusunun tadını çıkardığımı hatırlamıyordum. Red'in solukları düzenli ve hafifti. Koluna yatıp yıldızlara bakarak takım yıldızları ezberlemeye çalıştım. Uzuvarımız birbirine dolanmıştı, sıcaklığı içimde dalgalanıyordu. Bir elini kolumda gezdirdi. Bir tutam saçını parmaklarımın arasına alıp Skyhunter dönüşümüyle saçları metalik ve sert bir hâl almadan önce nasıl olduklarını düşündüm.

Açık kahverengiydi, dedi bağımız aracılığıyla.

Uzun süre sonra bana ilk söylediği şeydi, yüzüne bakabilmek için döndüm. *Tüy kadar yumuşak olduklarından eminim,* diye takıldım.

Ah, bunu asla bilemeyecek olman ne kötü. Göz ucuyla bana baktı.

Güldüm, o kadar güzel bir histi ki sonsuza dek hatırlamamı söyledim kendime. Yeniden ona baktığımda sakince gülümsüyordu. Düşüncelerimin içinde duygularının iniş çıkışlarını hissedebiliyordum. Bazıları yüzümü kızartıyordu. Yine de tüm duygularının altında bir gerginlik yatıyordu, bu hissi biliyordum çünkü benim içimde de köpürüyordu.

Buradan dışarı adım attığımız anda dünyanın kalanı geri dönecekti.

Sonunda Red endişeli bir öksürükle dönüp bana baktı. *Acaba sen...* diye başladı ama nasıl devam edeceğini bilmiyormuş gibi durdu. Gerçi ben sözlerinin nereye varacağını biliyordum. *Acaba sen şu anda Constantine'i hissedebiliyor musun?*

İsteksizce düşüncelerimi serbest bırakıp kendimi Başkan'ın her daim var olan kalp atışlarına odaklanmaya zorladım. *Daima,* dedim kısa bir duraklamanın ardından.

Duygularını hissedebiliyor musun?

Bu konuda çok dikkatli, diye cevap verdim, *tıpkı benim gibi; ama sanırım korkuyor.*

Bunun üzerine Red inanamayarak homurdandı. *Umarım bir köşede saklanıyordur.*

Sessizleştım. Onu seradaki gizli odada bulduğum geceyi, masaya eğilmiş figürünü, duvara iğnelenmiş tüm o haritaları ve çizimleri düşündüm. Gözlerinin altındaki koyu halkaları, içten içe sürekli olarak zamanının sona ereceğinden korkmasını düşündüm.

O sadece bir adam, dedim sonunda. *Bir sürü güvensizlikleri var.*

Red içimdeki ılımlı duyguyu hissedip bana baktı. *Sıradaki hamlesi ne olacak sence?*

Cardinia'nın düşeceğini biliyor, dedim. *Hayata kalmak daimi hedefi. Bir kaçış yolu bulmadan ona ulaşmamız gerek.*

Red gözlerini kıstı. *Kaçamayacak. Onu köşeye sıkıştırana kadar izini süreceğiz.*

Duygularını benden saklama konusunda hep iyiydi. Buruk bir gülümsemeyle ona baktım. *Ama son zamanlarda ondan gelen yeni bir şey hissettim.*

Neymiş?

Güvensizlik.

Red'in tuttuğu kolumu biraz daha sıktı. Ondan temkinli, gergin bir umut damlasının geldiğini hissettim.

Pekâlâ, dedi. Bu da bir şey.

Bahçenin bir yerinden Adena'nın sesi geldi. Bizi birbirimizi kollarından ayıran, aniden hafif ve tuhaf hissettiren şey onun sesiydi. Seslendiği yöne bakıp ne tarafta olduğunu anlamaya çalışırken giysilerimi giymeye başladım. Red de sessizce hızlı hareket ediyordu. Anımız bitmişti ama hâlâ aramızda kalan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Aceleyle ağaçların arasından çıkarken Adena çoktan korunun başına varmıştı. Bizi görünce rahat bir soluk alıp malikâneyi işaret etti.

"Jeran çıktı bile," dedi nefes nefese. "Yardımanız gerekebilir." Durup bize baktı. "Bir süredir yoktunuz."

Ben saçımı toplamaya çalışırken Red öksürdü. "Talin bana sarayın planını anlatıyordu," dedi Red. "Ben sarayın planını biraz biliyorum tabii ama ah, o..."

Adena iç çekti. "Sadece şaka yaptım. Orada ne yaptığınızı biliyorum."

Ben ona bakarken Red kıpkırmızı oldu. Adena çoktan yürümeye başlamış, yüzündeki bilmiş sırıtışın yerini ciddiyete bırakmıştı. "Acele etmemiz gerek."

Mide bulandırıcı bir his içimi kapladı. "Niçin? Ne oldu?"

Adena bana baktığında gözlerinde bir olasılığın parıltısı vardı. Derin düşüncelere daldığını görebiliyordum. "Diğer kalıntı," diye cevap verdi. "Hatırladın mı? Bir isyancı kalıntının yerini tespit etti."

Bunun üzerine Red doğruldu. "Nerede?" diye sordu.

"Şehir hapishanelerinin diğer ucunda." Adena ona söylenenleri hatırlamaya çalışırken duraksadı. "Tekstil fabrikalarının orada."

Constantine'in ana kaçış yolunu engellemek için ihtiyacımız olan oyalama bu olabilirdi.

"Saray için mi kullanmak istiyorsun?" dedi Red.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Adena.

Red başını iki yana salladı. “Zamanında götürülemeyecek kadar ağır. Çok fazla insana ihtiyacımız var. Ayrıca kontrol etmesi çok zor. İlk patlamayı hatırla. Fazla yakına konulursa o şey tüm sarayı ve etrafındaki her şeyi yok edebilir.”

“Hepsine ihtiyacım yok.” Adena cebinden kauçuk ve kurşun siperlere özenle sardığı birkaç küçük silindir çıkardı. “Beni oraya götür, onu patlatmadan küçük parçalara ayırabilirim.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

Küçük silindirlerden birini kaldırdı. “Bu ilki. Sen patlatmadan önce işçilerin parçaları nasıl söktüklerini gördüm. Yeterince parça alabilirsek bir dizi stratejik ve kontrollü patlama planlayabiliriz. İhtiyacımız oldukça patlatırız.”

“Hızlıca yapabilir misin?” diye sordum işaret diliyle.

“Yardım alırsam,” diye yanıtladı. “Sizin gücünüzü kullanabilirim; ama şimdi gitmemiz gerek. Constantine’in harekete geçtiğine dair işaretler var. Askerler yer değiştiriyor.”

Korku göğsüme saplandı ve sanki bunu bekliyormuş gibi Constantine’in ruh hâli içimde kıpırdandı. Kaburgalarımın arasındaki boşlukları bir karanlık doldurdu. Constantine’in bir planı vardı.

...

Malikânenin ön girişinde bizi bekleyen bir araba duruyordu. Adena içine atlayıp bize yer açmak için kaydı. Jeran ve Aramin çoktan binmişti. At arabası şehrin diğer ucuna gitmek için sarsılarak hareket ettiğinde henüz tam yerleşememiştik bile.

Yayılan alevlerin gökyüzüne yükseldiğini, ufukta kırmızı ve altın rengi bir hâl aldığını görebiliyordum. Şehir merkezine yaklaştıkça artan kalabalık yüzünden daha fazla ilerlememiz imkânsız hâle geldi. Şehirdeki insanların çoğu asker değildi. Yine de isyancılara artan bir korkuyla baktım.

“Başka yöne sap,” diye seslendi Red, at arabamız bir engelin önünde ani bir gıcırtyla dururken. Ablukanın bir tarafında, isyancılar Constantine’in ordularıyla çatışırken karşılıklı silahlar ateşleniyor ve birbirine çarpan metallerin çınlamaları yankılanıyordu. “Batı caddesini kullanmalıyız.”

“Askerlerin orayı da kapatıp kapatmadığını biliyor muyuz?” diye sordu Aramin.

Hemen at arabasından aşağı atladım. Arabanın kapısını kapatmadan önce “Gökyüzünden bakmamız gerek,” dedim aceleyle işaret dilini kullanarak. Caddede çömelip kanatlarımı açtım.

Birkaç kişinin tanık olmasıyla şaşkın bağırışlar yükseldi. Çelik kanatlarıma bir merminin çarptığını hissettim. Jeran sürücüyü Karenazce acele etmesini söylüyordu. Onlar giderken ben tüm gücümü toplayıp havalandım. Altımda dünya giderek küçülüyordu.

Tüm şehir alevleri içindeydi. Turuncu ve altın rengi alevler etrafa saçılmıştı, yukarıdan gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Daha bir gün önce Cardinia fethedilemez bir kale gibi görünürken şimdi bir kaos denizine dönmüştü.

Gecenin gökyüzünde süzülüp at arabamızın üzerinde bekledim.

Buradan batıya dön, Red’in bağımız aracılığıyla verdiği talimatla döndüm.

İleride Constantine’in askerlerinden bir grup kırmızı üniformalarıyla cadde boyunca toplanmıştı. Aralarındaki Hayaletler çenelerini açıp kapatıyor, sokağın diğer ucundan kaçan isyancılara saldırmak için ileri atılıyordu.

Sertçe döndüm. *Buradan değil,* diye seslendim Red’e bağımız aracılığıyla. *Durun. Birkaç blok daha gidin.*

Beni duyduğunda bağımızda bir güven duygusu yayıldı. Araba aniden durup geri dönerek yoluna devam etti. Birliklerden bazıları arabayı fark etti. Bir grup onları takibe başlarken Hayaletlerin hantal figürleri de onlarla birlikte ilerledi.

Başka bir arayan gözlerim nihayet buldu. Red’e arabayı o yöne çevirmelerini söyledim.

Onlar dönerken askerler arkalarından yetişti.

İçimdeki tüm öfke kabardı, çelik kanatlarımı kısıp vücudumu onlara doğru çevirerek alçaldım. Bu kez beni kimse yönetmiyordu. Mahkûmları öldürmemi emreden Başkan yoktu. Bu kez *kendimin* Skyhunter'ıydım.

Askerler başlarını kaldırıp geldiğimi gördüklerinde çok geçti. Üzerlerine atılıp muhafızları ve Hayaletleri kestim. Hayaletlerden biri eğildi, dişlerini kanadıma geçirdi, sertçe döndüm. Bıçaklarım onu kesip geçerken sadece çığlık attığını duydum. Zeminde kayarak durdum, gözlerim parlıyordu.

Araba hızla ilerledi. Peşim sıra köşeden dönerlerken kanatlarımı kendimi korumak için etrafıma sardım ve yeniden göğe fırladım.

Burada kendimi yenilmez hissediyordum. Olanların heyecanı beni sarhoş edene kadar içimi memnuniyetle doldurdu. Raina'nın beni uyardığı tehlike buydu; Skyhunter olmanın tadına bir kez vardığımda daha fazlasını isteyecektim.

Bu düşünce duygularımı bastırmamı sağladı. Aniden midemin bulandığını hissettim, kanatlarımı arabaya doğru çevirdim. Başım dönüyordu. Kanatlarımdaki kanın keskin kokusunu alabiliyordum.

Bu kokuya alışmana izin verme, dedim kendi kendime.

Bir anda Constantine'in sesini duydum.

Alışacaksın, dedi bana. Zamanla seveceksin.

Sesinde bu kez vahşi ve gaddar bir tını vardı, sanki içimde kıpırdanan korkuyu hissetmekten keyif almış, memnuniyetimin başkalarını öldürmekten kaynakladığını anlamıştı.

Ellerimi önümde kenetledim. *Önce seni bitireceğim, dedim.*

Ama karşılığında ondan hissettiğim tek şey karanlık bir tatmin duygusuydu.

Sonunda araba şehir merkezini geçti. Merkezden uzaklaştıkça yangınlar azalıyordu. Diğer ablukalardan kaçarak birbiri ardına farklı yollara saptık. Sonunda Cardinia duvarı boyunca uzanan hapishane bölgesinin bulunduğu çember görüldü.

Araba yakınlarda durdu. Herkes aşağı atlarken arabanın yanına indim. Hapishanenin ardına kadar açılmış kapılarından birinin önünde bir kalabalık toplanmıştı. İsyancılar içeri dışarı akın ediyordu.

Adena kalabalığa doğru koşup fırsat buldukça onları geri çekti. "Geri çekilin, geri çekilin!" diye bağırdı. "Hiçbirinizde doğru aletler yok! *Geri çekilin!*"

Kalabalığın arasından yer açıp kapıdan geçerek hapishane bölgesine girdik.

Tekstil fabrikaları dört bir yanımızı sarıyordu. Mara'dan alınan silindir patikanın ortasına bırakılmış, yan yatıyordu.

İsyancılar silindiri dışarı çekmek için derme çatma bir makara sistemi kurmuşlardı ama sayıları nesneyi getirdikleri platforma taşıyamayacak kadar azdı.

Jeran önden koştu, görünüşe bakılırsa göğsüne sarılı yeleğin ağırlığı ona engel olmuyordu. Hemen yanında Adena vardı. Silindir tabanına aynı anda ulaştılar ve neredeyse hiç düşünmeden Savaşçı pozisyonu aldılar. Jeran diz çöktü, ellerini birleştirdi, Adena üstüne basıp onun yardımıyla kendini yukarı itti. Çevik bir hareketle silindir üstüne çıktı, hızla bir alet alıp daire şeklindeki kapağı gevşetmeye başladı.

Aramin nesneyi sabitlemek için uzun bir ip getirdi. İpi Adena'ya fırlattı, Adena ipi kapağın üst kısmına sardıktan sonra Jeran ve Aramin aşağı attığı ucu sıkıca çekti. Onlar çalışırken Jeran etrafımızdaki isyancılara Karenezce silindiri çekmek için pozisyon almalarını söylüyordu.

Red ve ben öne çıktık. Skyhunter gücümün içimde dolaştığını ve bağımız sayesinde Red'in de kendi gücünü topladığını biliyordum. İpin ucunu tuttuğumuzda gözlerimizde hafif mavi bir parıltı vardı.

Birden Newage hurdalıklarında bir metal yığınının diğerine dengemi kaybetmeden atlayarak, ayaklarımın altında gıcırdayıp ikiye ayrılarak değişen o manzaranın verdiği hissi ezberleyerek

geçirdiğim günlerimi hatırladım. Etrafımdaki ağırlıklara ve nesnelere aşına olmaya çalışırdım. İpin ucunu tuttum, Red önümde pozisyonunu aldı ve sonra yukarı bakıp Adena'nın işaretini bekledim.

Adena hareket etmemizi işaret etti, ardından silindirin üzerinde geriye doğru yaslandı.

Çek, diye seslendim Red'e bağımız aracılığıyla o da diğerlerine seslendi.

"Çekin!" diye bağırdı.

Hepimizi tüm gücümüzle çektik.

İki Skyhunter ve yardım eden bir düzine kişiye rağmen kapak zar zor kıpırdadı. Gözlerimi kapatıp tüm gücümü ipe verdim. Arkamda kanatlarım açıldı. Etrafımdakiler yoldan çekildi.

Tekrar tekrar tüm gücümüzle kapağı çektik. Dördüncü denemede nihayet açılıp titrek bir metal gürültüsüyle yere düştü. Nesnenin üstümüze toz sıçratarak yere çarpmasıyla herkes kaçıştı. Kapak açılınca Adena'nın topladığı küçük silindirlerle dolu içi ortaya çıktı.

İsyancılar Başkan'larının ta Mara'dan buraya getireceği kadar ilgilenmiş görüldüğü bu gizemli nesneyi görmek için merakla etrafını sardılar.

Adena sırtarak silindirin yanından kayıp aşağı indi. Bize doğru koştu. "Kadimler akıllarını kaçırmış olabilirler," diye mırıldandı elindeki nesneye hayranlıkla bakarak. "Ama nihayetinde hepimizi kurtarabilirler."

Bakışlarım kısa bir an açık hapishane kapısından uzaktaki sarayın silüetine kaydı. Kadimler, yarattıklarından aldığımız ve orijinal amacından saptırdığımız şeyler hakkında ne düşünürdü?

Belki onların niyetleri de asla masum değildi. Belki de tıpkı onlar gibiydik ve onlar da tıpkı bizim gibiydi.

"Bana güven Talin," dedi bakışlarımı fark eden Adena. Bir an için hepimiz arkamıza baktık. Gözleri intikam ateşiyle parlıyordu. "Onu küle çevireceğiz."

Raina bunun gerçekten savaşın sonu olabileceğini söylemişti. Bunu hangi yolla yapacağı konusunda onunla aynı fikirde olmasam da ve tüm çektiğim acıları bana yaşatan o olsa da sözleri yine de zihnimde yankılanıyordu. Bu, bizim elde etmemiz gereken sondu.

Adena'ya dönüp sırtımdan başımı salladım. "Bize saraya nasıl konuşlanacağımızı söyle."

38

RED

Şafak uçurumun eşiğindeki şehrin üzerinde söküyordu.

Bir zamanlar kutlamalar ve şarkılarla şenlenen sokaklar şimdi kül ve kan ile kaplıydı. Cardinia'nın hiçbir yerinde hem Birlik askerleri hem de onların öldürdükleriyle uğraşacak sağlık görevlisi yoktu. Düzinelerce yapı hâlâ alevler içindeydi, bir fabrika öylesine yanmıştı ki çöktüğü sırada tüm şehir sallanmıştı.

Sarayın doğu kapısında gergin bir şekilde bekliyordum. Etrafımda binlerce isyancıdan oluşan bir kalabalık vardı, bulabildikleri her şeyi ellerine silah olarak almışlar ve Başkan'ı savunmak için kalın bir hat oluşturan Birlik askerlerinin olduğu yerin yaklaşık otuz metre kadar gerisinde konuşlanmışlardı. Sarayın üstünde silahlarını ve oklarını bize doğrultmuş o kadar çok asker vardı ki nerede başlayıp nerede bittiklerini anlayamıyordum. Adena saray etrafına koyacağı patlayıcıların yerini belirlemek ve onları patlatmak için yanımızdan ayrılmıştı. Harekete geçme sinyaliz buydu. Aramin ve Jeran, saraya yakın çatıların üzerine çömelmiş, işaretimi bekliyordu. Talin isyancıların arasındaydı, bedenleri arasında saklanıyor, harekete geçmek için doğru zamanı kolluyordu.

Güvendiğimiz şey, burada toplanan isyancıların sayılarının fazla olmasıydı ama yine de bu kadar kalabalık olduklarını görmek içimde bir şeylerin çökmesine neden oldu. Belediye Başkanı Elland onlardan sarayın çevresini kuşatmaları ve Başkan'ın ayrılmaya çalıştığına dair bir işaret görürlerse haber vermelerini istemişti. Hazır olduklarında ve söylendiğinde doğu kapısına akın etmeleri gerekiyordu.

Etrafımdakilere baktım. Kitle hâlindeyken yüzleri olmayan bir insan denizi gibi görünebilirlerdi ama ben onların nelere şahit olduklarını ve kimi kaybetmiş olabileceklerini düşünüyordum. Onların çoğunu asker hattını geçmek için kullanacaktık. Saraya girdiğimizdeyse Talin'in Başkan'ın izini sürme şansı olacaktı; peki yalnız mı yapacaktı? İçeri girmesi için şans vermek adına dikkat dağıtacak büyük bir şey yapmalıydık.

Şehri aydınlatmaya başlayan ışık, sarayın kubbelerini pembe ve altın rengine boyuyordu. Sokaklarda isyancıların sesleri yükseliyordu. Bir hükümdarı devirmek böyle mi görünüyordu? Kadimleri bitiren şey bu muydu?

Arkamda Talin'in duygularının dalgalandığını hissettim.

Vakit neredeyse geldi, dedi.

Kelimelerini sessizce dinledim. Yanımda yattığının anısı hâlâ zihnimdeydi, bir an için gözlerimi kapatıp o kolların huzuruna dönebilmeyi diledim.

Arkana bakma, dedim bir süre sonra. Sadece devam et. Ben orada olacağım.

Talin hemen cevap vermedi ama konuştuğunda sesi sakin ve sıcaktı. *Biliyorum.*

Bağımız sayesinde korkularını ölçtüğünü anlayabiliyordum, duyguları Hayalet saldırısından önceki gibi bir döngü içindeydi. Bir keresinde bana Savaşçıların nasıl antrenman yaptıklarını anlatmıştı, ilk hamleyi yaptıktan sonra devamını getirmeliydin.

Bir kez başladık mı başladığımız işi bitirmemiz gerekiyordu. Geri gitmek, ağaçların arasına dönmek yoktu.

Ansızın ayaklarımın altındaki toprağın içinde hafif bir g m-börtü hissettim.

Hareket etmeden dinledim sonra başıımı yavaşça saraya çevir-dim. Bir an için hiçbir Şey olmadı. İsyancılar da durmuştı, Birlik askerleri kıpırdandı. Birbirlerine baktıklarını, donmuş yüzlerinin ani bir belirsizlikle se irdiğini görebiliyordum.

Bir süre yanlış hissettiğimi sandım.

Ama sonra, hayatımda duyduğum en gürültülü patlama Şehrin her yerinde yankılandı ve hemen peşinden de sıcak bir rüzgâr o kadar güçlü esti ki neredeyse devrilecektim. Etrafımızdaki herkes, isyancılar, askerler, dizlerinin üstüne düştü ve orada, sarayın diğ r tarafında, aydınlanan gökyüzünde yükselen, göz kamaştıracı tu-runcu ve kırmızı bir renk topu gördüm, patlamanın oluşturduğu bulutlar büyüdükçe kendini tekrar tekrar yutuyordu. Toprak sanki yerin tabakaları yer değıştiriyor gibi uğulduyor, sarsılıyordu.

Patlamanın kaynağından ufka yükselen soluk mavi bir ışık huzmesi gördüm, dehşet içindeydim. Işılıyla parlamış, bulutları aydınlatmış ve sonra geldiği gibi hızla kaybolmuştu.

O silindirin içindeki her neyse sıcaklığını buradan hissettirecek kadar güçlüydü.

Adena. Patlamanın uzağında mıydı? Zamanlama hatası yap-mış mıydı?

Etrafımdaki isyancılar harekete geçti. Kuzeyden, batıdan ve güney kapılarından kitleler, yığınlar hâlinde bana doğru akın edi-yorlardı, saflarımızı büyüten ani bir kalabalıktı. Herkesin içeri gir-mek için itişip kapıştığını, silahlarını bir anda solgunlaşan asker-lere doğrulttuklarını görebiliyordum. Askerler silahlarını kaldırıp nereye nişan alacaklarını kestirmeye çalışıyorlardı, o kadar kala-balıktık ki korkularının kokusunu alabiliyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

İlk hareket yapılmıştı. Artık geri dönüş yoktu.

Seni seviyorum, dedim Taline'e bağıımız aracılığıyla.

Seni seviyorum, diyerek karşılık verdi Talin, sözleri tüm benliğini ışıltıyla doldurdu.

Dikkatimi önümüzdeki askerlere çevirdim, gergindim. İsyan-
cılar yanımda ve arkamda toplandı. Ben, askerlere ve çılgık atan
Hayaletlere doğru atılırken etrafımdakiler de aynı anda ileri atıldı.

Askerler neredeyse anında ilk sıramızı indirdi. Silah sesi duyulmadan önce düştüklerini gördüm ancak bir sonraki dalga, biz, pervasızca ileri koştuk, düşenleri geride bırakarak karmaşaya doğru ilerledik. Askerler yeniden ateş etti, daha fazlası önümüze düştü ama artık daha yakındık. Tüm gücümü saldırıya verdim. Öne geçtim, beni gören ilk askerin gözleri fal taşı gibi açıldı, ardından panikle ellerini havaya kaldırdı.

Ona çarpıp avlunun karşısına fırlattım ve tüm gücümü arkasından saldıran Hayalet'e çevirdim. Yaratık çılgık attı, pençesini salladı ama eğildim, kırık kanadıyla hâlâ vücudunu kesebiliyordum. Darbenin verdiği acıyla her yerimden soğuk terler boşandı ama gözyaşlarımı bastırıp bir kez daha öne atıldım. Etrafımdaki askerler tarladaki buğdaylar gibi yerlere düşüyordu. Hayaletler bana doğru koştı. Göz açıp kapayınca kadar doğumdaki ve batımdaki askerler toplanıp kapanıp beni diğerlerinden ayırmaya çalıştılar; ama aynı anda isyancılar iki koldan hücum ederek silahlarını savurdu –baltalar, mutfak bıçakları, bastonlar, kapı sürgüleri, tabancalar, tahta kalaslar, ev yapımı oklar– buldukları her şeyi kullanıyorlardı. Askerler karşılık verip onları etkisiz hâle getiriyordu ama tam şu anda çok kalabalıktık.

Bir hayalet kanatlarımdan birini ısırdı. Acı, sırtıma bir mızrak gibi saplandı. Tam zamanında dönüp aynı Hayalet'in pençelerini bana savurduğunu gördüm. Tüm uzuvlarım titredi. Tekrar ileri atıldım, hasarlı kanadımı açıp canavarın bacağına kestim. Dengesini kaybedip bir yana devrildi.

Asker hattına tekrar tekrar hücum ettik. Yine ileri atıldım. Sayıları biraz azalmıştı. Ne yapmak istediğimizi anlamış gibilerdi, çaresizce birbirlerine bağırdıklarını duydum, saray etrafındaki

muhafızlar yerlerini terk edip onlara yardım etmeye çağırıyorlardı ama artık çok geçti. Asker yığınlarının ötesindeki avluyu görebiliyordum. Kanatlarımdaki metal bıçaklarını savurdum. Askerler dalga hâlinde yere yığıldı.

İsyancılar bir kez daha hücum etti. Askerler önümüzde genişleyen boşluğu kapamaya çalışıyordu maa aralarında açık bir yol gözüme ilişinceye kadar onları geri püskürtmeye devam ettik.

Talin! Bağımızdan ona seslendiğimi fark ettim. Talin!

Cevap vermedi, zaten gerek de yoktu. Çünkü bir saniye önce arkamda görünmez hâldeyken bir saniye sonra hızla yanımdan geçti. Askerlerin onu durdurmasının yolu yoktu. Onların yanından geçip yoluna çıkmaya cesaret eden ilk Hayalet'i öldürdü.

Çatıdaki askerler ateş açtı. Talin o kadar hızlı hareket ediyordu ki belli bir yere nişan alamıyorlardı ama mermilerden biri omzuna isabet etti. Hissettiği acı onun içinden bana aktı, sanki yara bana aitmiş gibi kıvranırken buldum kendimi. Onun için korku duyan kalbim daha da hızlı atmaya başladı; ama o görmezden geldi, omzuna bakmadı bile, sarayın yan girişine doğru atıldı.

Arkamızda asker hattı yeniden kapanmaya başladı. Sayıları artan askerler, isyancıları geri püskürtüyordu. Patlamanın yarattığı alevlerin uzaktan gelen kükremelerini hâlâ duyabiliyordum. İçimde zayıf bir umut dalgası kabardı. Başaracaktık. Saraya giriyorduk. Talin Başkan'ın izini sürecekti ve onun bizi durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

İşte tam o sırada, tam da zaferin ilk işaretlerini hissettiği anda çatıda bir siluet gözüme ilişti.

Durup bakışlarımı yukarı çevirdim. Hayır. Bunu görüyor olamazdım, olabilir miydim?

Ama hata yoktu. Kızıl gökyüzünün altında kanatları açılmış iki Skyhunter duruyordu. Loş ışıkta gözleri mavi mavi parlıyordu.

Tam anlamıyla buz kestim.

Constantine'in hazırda bekleyen silahları vardı. Elbette vardı.

Panikle Talin'e bakıp bağırdım. "Talin!" diye seslendim. Aynı anda bağımızdan da bağıırıyordum.

Talin! Talin! Dikkat et.

Omzunun üzerinden bana baktı, bir an için duraksadı. Ardından gözlerini benim odaklandığım yere çevirdi. Skyhunterları gördü.

Yüzünün rengi çekildi.

Düşünmedim. İleri fırladım. İlk Skyhunter havalandığı anda hattı kırıp ileri koştum. İçimdeki ses konuşmaya başladı.

Senin tek amacın Talin'e zaman tanımak ve bunu sonuna kadar yapacaksın.

Dişini sık ve yaptığın tüm yanlışlar için af dile. Aldığın tüm masum canlar için. Gardiyanlar seni almaya geldiğinde babanın söylediğinden farklı bir şey değil bu. Bu, savaşta bir sivili öldürmek için silahını, bıçağını ya da okunu her kaldırmak zorunda kaldığında defalarca içinden tekrarladığın cümlelerin aynısı. O masum insanların gözleri aklından çıkmıyor.

İlk Skyhunter süzülerek bana doğru geldi, kanatları açık, gözleri öldürmeye hazırды.

Benim kanatlarım kırıkты. Sırtımda yaralar vardı; ama korku hissetmiyordum. Şu anda sunabileceğim tüm korumaya ihtiyaç duyan tek bir kişi vardı. Talin.

Bu senin kurtuluşun.

39

TALIN

Raina bana etrafı gezdirirken laboratuvar kompleksinde gördüğüm iki Skyhunter. Onları nasıl unutturdum?

Arkama baktım ve dehşetle Red'in ilkinin durdurmak için ileri atıldığını gördüm. Bana zaman kazandırıyor.

Red! diye bağırdım bağımızdan ama faydası olmayacağını biliyordum. Kaybedecek zaman yoktu, özellikle de Red bana zaman kazandırmak için hayatını tehlikeye atarken.

Bakışlarımı ilk Skyhunter ile mücadeleye başlayan Red'den ayırdım. Kapiya koştum. Hızla saraya girerken soğuk hava beni karşıladı.

İçeri adım attığım anda Constantine'in varlığının ağırlığını hissettim. O kadar güçlüydü ki bunun sadece bağımızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olamadım. Belki de varlığı bu sarayın koridorlarına sinmiş, mirasının fısıltıları bu ıssız sarayın her kiremitine, her taşına, her duvarına işlemişti. Sarayın ana avlusuna giden koridorda ilerlerken kalp atışları göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse kendi kalp atışlarıma karıştırıracaktım.

İlerlemeye devam ederken *Çık dışarı Constantine*, dedim bağımız aracılığıyla. Öfkem zihnimde bir yangındı. *Kaybettin*.

Cevap vermedi ama duygularındaki değişimi, kalbindeki nefreti hissedebiliyordum. Burada daha güçlüydü, sanki duvarlarda yankılanıyordu. En azından hâlâ kapana kısılmış hâldeydi.

Arkamdan bir yerden Red geliyordu ama enerjisinin beni takip ettiğini hissettiğim sırada bir şey ona saldırıp onu duvara çarptı. Vücuduna yayılan acının bağımız boyunca titrediğini hissedince irkildim ve kısa bir arkama bakıp onun bir Skyhunter'la dövüştüğünü gördüm.

Bana sert bir bakış attıktan sonra Skyhunter'a dişlerini gösterip saldırdı.

Git, dedi bana, bağımızdaki sesi çekiç gibiydi. Git!

Constantine. Onu bulmam gerekiyordu. Bakışlarımı Red'den ayırıp kendimi koridorda ilerlemeye zorladım. Koridor yüksek tavanlı avluya açıldı. Bu alanı güneş vururken görmeye o kadar alışmıştım ki başta tamamıyla yabancı geldi. Cam tavandan görünen gökyüzü karanlık ve karışık, şehirdeki yangınlar gökyüzünü kırmızının tonlarına boyamıştı, tüm alana kızıl bir parlaklık veriyordu.

Balkondan bir yerden üzerime kurşun yağdırılıyordu. Başımı kaldırıp gözlerimi kıstım, keskin nişancıların korkulukların arasında pozisyon aldıklarını gördüm, silahlarını bana doğrultmuşlardı. Baktığımı görünce irkildiler, ardından korkuluklardan uzaklaştılar. Aynı anda etrafımdaki kolonların gölgeleri arasından bana doğru gelen Hayaletlerin homurtularını duyuyordum. Süt beyaz gözleri bana dönüktü, çenelerinden kan damlıyordu.

Etrafımda her şey sanki bir rüyadaymışım gibi hareket ediyordu. Hayaletler hareket ederken havada süzülüyor gibi görünüyordular. Kasları yarıyor, kanıyor ve açık bir yaraya dönüşüyordu. Sanki yine savaş cephesindeydim, yanımda savaşan Corian ile hayatta kalmak için mücadele ediyorduk. Red ile olan bağımızda, koridorun uzak ucunda dövüşürken öfkesinin kabardığını, düşman Skyhunter'ın her darbesiyle içinde bir acının dalgalandığını hissediyordum.

Hayaletlerden biri bana yaklaştı, dişleri kolumu arıyordu. Yana kaçtım, ardından havalanıp kanatlarımla boynuna ölümcül bir kesik attım. Eğer etimi ısırса ben de dönüşecek miydim? Benim gibi bir Skyhunter, Hayalet'e dönüşebiliyor muydu? Hayaletin kanı etrafa yayılırken ben dikkatimi diğerlerine çevirdim. Çığlıkları alanda yankılanıyordu. Yukardan gelen başka bir mermi sırtımın üstüne çarptı. Darbenin etkisiyle irkildim, normal bir insanda olduğu gibi vücuduma girmese de acısını hissediyordum. Kendi kanımın keskin kokusunu duydum. Başka bir Hayalet'i de kestim, ardından havalanıp korkuluklara uçtum. Balkona yaklaşırken kendimi korumak için kanatlarımı etrafıma sardım.

Korkulukları yıkıp geçtim. Beni gören muhafızlar korkuyla kaçtılar. Koridorda arkalarından bakarken Constantine'in uğursuz, soğuk sesi bağımızda yankılandı.

Çok yazık Talin.

Sözleri içimi ürpertti. Sanki onu görebilirmişim gibi etrafıma bakındım.

Sen en güçlü Skyhunter'ımdın.

Koridorlar cam tavanın gökyüzünden yansıttığı kasvetli kırmızıya boyanmıştı. Sözleri zihnime yankılanırken Constantine'in yerini bulmak için yeniden koşmaya başladım.

Yeni Skyhunterlarım seni parçalara ayırırken ne yapacaksın? diye sordu.

Yapamayacaklar, diye cevap verdim. Çünkü onlar geldiğinde ölmüş olacaksın. Uğruna savaşacak kimseleri kalmayacak.

Birlik'i tek başına yenemezsin Talin.

Yalnız değilim. Dişlerimi sıkarak acımasızca güldüm. Ama sen öylesin.

Constantine cevap vermedi ama koridorun sonuna gelip merdivenlere yaklaştığımda sesi geri geldi. Aniden burada kalp atışlarının güçlü ve merhametsiz olduğunu algılayabildiğimi fark ettim.

Gözlerimi önce cam tavana, ardından çatıya açılan kapıya kadar kıvrılarak yukarı çıkan merdivenlere çevirdim.

Bu bir tuzaktı. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum, ondan gelen sinsi kurnaz bir karıncalanma vardı. Saklamaya bile çalışmıyordu. İçeri girmemin tek nedeninin bu olduğunu biliyordu, planımızın onu öldürecek kadar ona yaklaşmam üzerine kurulu olduğunu biliyordu. Aşağıda avluya askerler akın etti. Botlarının sesleri her tarafta yankılanıyordu ve ben merdivenlerden yukarı çıktıklarını duyabiliyordum. Aralarından Hayaletlerin çığlıkları yükseliyordu.

Aşağıdan bir yerlerden Red çaresizce bana sesleniyordu. *Gitme!* diye bağıırıyordu. *Seni tuzağa düşürecekler!*

Artık daha fazla bekleyecek zaman yoktu. Ellerimi yumruk yaptım ve dışarıda isyancılarla birlikte ok atan annemi düşündüm. Hiçbirimiz burada olmamalıydık. Tüm bunlar koca bir tuzaktı.

Ama artık korkmaktan bıkmıştım.

Red'i, korkusunu üzerimden atıp ve merdivenlerden yukarı fırladım.

Kapıyı açıp çatıya çıktım. Ortasında yer alan cam tavanla bölünen geniş, taştan bir zemindi. Dışarı çıktığım anda koluma isabet eden mermi beni geri savurdu. İçgüdüsel olarak kanatlarım üstüme kapandı, birden çok merminin metale çarptığını hem duyuyor hem de hissediyordum. Gözlerimi kapatıp Skyhunter eğitiminin kontrollü ele almasına izin verdim. Gece yarısı ormandaydım, Hayaletleri sadece seslerinden avlıyordum. Mermilerin yönüne odaklandım ardından zihnimde nereden geldiklerine dair bir resim çizdim. Kendime gardiyanların benden, benim onlardan korktuğumdan daha çok korktuğunu hatırlattım ve onlara doğru fırladım.

Askerleri ardı ardına kestim. Diğerleri benden kaçmaya, koşarlarken silahlarını atmaya başladı. Onlar bile bu savaşın ancak Başkan'larıyla karşı karşıya gelmemle biteceğini biliyorlardı. İçimde yükselen öfke gözlerimde parlıyordu.

Sonra onu gördüm. Çatının ortasında, saray sınırının ötesini, askerlerini geri püskürten isyancı kitlelerini görebileceği bir noktada duruyordu. İlk bakışta Constantine yalnız gibiydi. Dimdik

duruyordu, ellerini arkada birleştirmişti, üstündeki siyah kızıl üniforması ateşle parlayan bir gökyüzüne karşı silüetini ilk gördüğüm zamanı hatırlattı.

Her zamanki gibi delici, öfkeli bakışları üzerime kilitlenmişti.

Gülümsedi. *Merhaba Talin.*

Arkamdan bir şey bana çarptı. O kadar sert çarpmıştı ki bir an için gözlerim karadı, kendime gelmek için başımı salladığımda kendimi havada savrulurken buldum. Dönerek ayaklarımın üstüne indim ve çömeldim.

İki Skyhunter bana doğru koşuyordu.

40

RED

Onun gözlerinden bir görüntü görmeden de Talin'in karşısına çıkan diğer Skyhunterların varlığını hissedebiliyordum. Duygularındaki ani sıçrama bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Onlarla tek başına savaşıacaktı.

Talin'i öldüreceklerdi.

Constantine'in üzerinde çalıştığı kaç Skyhunter vardı? Koca bir ordu yaratma sürecinde miydi?

Bu düşünce içimde hayvani bir güç yarattı. Skyhunter kanatlarını gerip boğazıma ulaşmaya çalışırken eğildim. Ardından koştum. Diğer Skyhunter beni kovalarken hızımı artırıp çizmelerimin yönünü avluya çevirdim. Her şey kızıl bir gölgeyle kaplanmıştı. Her tarafta askerler vardı ve hepsi kanlı ışıkla aydınlanıyordu. Beni görünce tereddüt ettiler, benimle diğer Skyhunter'lar arasındaki farkı anlayamadıklarını, ikimizin de Başkan'a sadık savaş makineleri olduğumuzu düşündüklerini hemen anladım. Kafa karışıklıklarından faydalanıp hızla aralarından geçtim. Arkamdaki Skyhunter bana yaklaşıyordu.

Bana yetiştiği anda aniden durup döndüm ve kanatlarından birini yakaladım. Öfkeli bir şaşkınlıkla baktı, elimi bıçak tüylerinden

birine doladım. Avcumu derinden kesti. Keskin acıyı duymazdan geldim, onun hareketinin hızını kullanıp etrafında dönerek sırtına atladım ve diğer elimle kanadının ucunu kavradım.

Öfkeyle dönüp bana ulaşmaya çalıştı. Havada deli gibi daire çiziyorduk. Ardından yapmasını istediğim şeyi yaptı, yukarı, doğruca cam tavana fırladı. Kendini korumak için kanatları öne kıvrıldı.

Gözlerimi kapayıp kendimi hazırladım.

Tüm gücüyle tavana çarptı. Cam tuzla buz oldu, cam kırıkları altımızdaki avluya yağıyordu. Darbenin etkisiyle az kalsın sırtından düşecektim ama o, beni yakalamak için etrafında tekrar tekrar dönerken bir şekilde tutunmayı başardım. Sonunda çatının zeminine düşerken darbeyi sırtıyla karşılamak için arkasını döndü.

Çarptığımız anda onu bıraktım. Nefesim kesilmişti. Vücudum yuvarlanıyor, etrafımı saran dünya dönüyordu. Başımı salladım, Constantine'in yalnız figürünü görmek için çatının diğer ucuna baktım.

Ama gözüme çarpan o değildi. Talin'di. Aynı anda iki Skyhunter'la mücadele ediyordu.

Ona yeterince hızlı ulaşamazdım. Yapabileceğim tek şey nefes nefese ayağa fırlamak ve bağımız üzerinden bir mesaj göndermekti. *Talin*. Sadece ismini söyleyebildim. Bir an için bağımızdan gelen tepkisini hissettim, titrek, öfkeli, dehşet içinde bir titreşimdi.

En azından burada olduğumu biliyordu.

Ama onun da tek yapabildiği bu oldu. Sonrasında Skyhunterlardan birinin onu boğazından yakalamasıyla acı içinde geriye eğildi.

Ben dehşet içinde izlerken ikinci Skyhunter kanatlarından birini yakaladı ve tek bir vahşi hareketle sırtından tamamıyla kopardı.

41

TALIN

Acı, Raina'nın dönüşümüm sırasında üzerimde yaptığı tüm deneylerden daha beterdi. Ter içinde, titreyerek geçirdiğim gecelerden daha beterdi. Vücudum ikiye ayrılmış, sanki biri kılıcını sırtıma saplamış, ardından kemiklerimi parçalamış gibi bir histi.

Travmanın etkisiyle zihnim boşaldı. Gözlerim irileşti, ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Acı şiddetli dalgalar hâlinde içimde kabarıırken geriye doğru eğildim. Dengem bir anda bozuldu, bir yanımlı tüm vücudumun kalanından daha hafif hissediyordum. Kızın beni bırakmasıyla düştüğümü hissettim. Bir yerlerden acı dolu bir haykırış geldi.

Red? Burada mıydı?

Çatının zemine çarptığım sırada, göz ucuyla iki Skyhunter'ı da gördüm. Bana ne olduğunu az çok anlamıştım. Kanatlarımdan birini koparmışlardı.

Güçlü bir el tekrar sırtımı kavradı. Kendimi savunacak gücüm yoktu. Vücudum acılar içindeydi. Skyhunter diğer kanadımı tutup metali sırtımdan koparmadan önce sadece çatının diğer tarafından adımı haykırarak bana doğru koşan Red'i görebildim.

Gözümün önünde şimşekler çaktı. Yere devrildim, dudağımın taş zemine sertçe sürtmesiyle ağızda kendi kanımın tadını aldım. Bir yerlerden Constantine'in sesi geldi.

Bu son, Talin.

Sesinde gerçek bir keder vardı, sanki çok emek verdiği bir şeyi kaybetmiş gibiydi. Dişlerimi sıktım, bulanık görüşümle yana bakıp ikinci Skyhunter'ın yanıma çömeldiğini gördüm. Beni kendine çekti, bıçaklı kanatlarını saplayacakmış gibi büküp beni yakalamak için uzandı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Zihin kendini korumak istediğinde bazen ilginç şeyler yapardı. Beni kendine doğru çekerken yan dönmeyi başardım, böylece arkamdaki Skyhunter da benimle hareket etmek zorunda kaldı. Vücudum kendi kanımla kayganlaşmıştı; dönerken elinden kurtuldum ve kendimi çatının düz zeminine attım. Kız, kanadını benim yerime doğruca ikinci Skyhunter'ın göğsüne saplandı.

İkinci Skyhunter şiddetle titremeye başladı. Sırtımdan kopardığı kanlı kanadı düşürdü, ardından diğer Skyhunter'ın göğsünden girip sırtından çıkan çelik tüylerine şok içinde baktı.

Buraya geldiğimden beri ilk kez Constantine'in şaşkınlık ve öfkeyle titrediğini hissettim. Tek yapabildiğim soluğumu tutmaktı. Buz kesen partneri kanadını çekerken bıçaklanan Skyhunter dizlerinin üstüne çöktü, sertçe yere yığıldı. Hareketsizdi. Vücudunun altında bir kan gölü oluşmuştu.

O kimdi? Uğruna savaşmak için zorlandığı sevdikleri kimlerdi?

Başım dönüyordu. Uzuvarımın sanki suyun içinde hareket ediyormuş gibi güçsüzleştiğini hissediyordum. Ne kadar kan kaybettiğimi bilmiyordum. Diğer Skyhunter öldüğü için rahatlayayım mı yoksa sevineyim mi bilmiyordum. Nedense, karmaşık duygular içindeyken bile onun için üzüldüğümü fark ettim.

Dişi Skyhunter öfkesini bana çevirdi ama o henüz bana ulaşmadan, Red'in yakınımdaki varlığını hissettim. Gerçekten de

oradaydı, tüm gücü ve öfkesiyle Skyhunter'a atıldı. İkisi birlikte yuvarlandılar.

Çok yorgundum. Hemen burada yatıp uyuyabilirdim. Bulanık görüşümle çatıyı taradım ve sonunda biraz uzakta duran Constantine'i gördüm. Hayır, harekete geçmişti. Benden kaçıyordu. Gözlerimi kırptıştırıp gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Zihnim çok yavaş çalışıyordu.

Constantine kaçıyordu çünkü hayatında ilk kez kaybettiğini biliyordu.

İçimde kalan son güç zerelerini topladım. Çocukluğumdan beri, Karensa askerlerinin evimize gelip babamı öldürdüğü geceden beri, göğsümün derinlerine gömülmüş, sıkıca kilitlenmişlerdi. Gece yarısı annemle birlikte çayırdaki koşarken ve sonrasında da geceler boyunca orada gömülü kalmışlardı. Annemle birlikte Mara köprülerini geçip köprünün diğer ucunda çömelerek Maralıların kendi köprülerini yıktıklarını izlediğim günden beri orada saklıydılar. Mara beni savunmazken benim onu savunmak için cephede savaştığım onca yıl boyunca, o güce dokunulmamıştı. O güç hâlâ içimdeydi, duvarların arkasında korunuyordu. Her bir zerresine ihtiyaç duyacağım anı bekliyordu.

Bu o andı.

Red arkamdaki Skyhunter'la boğuşurken ben ayağa kalktım. Ellerimden ve kollarımdan akan kan her yeri kirletiyordu. Kızıl nehirlerin üstünden geçerek ilerledim. Her nasılsa koşmaya başladım. Hançerlerimden biri elimdeydi; sımsıkı tutuyor, kan yüzünden elimden kaymasından korkuyordum. Constantine'e doğru koştum.

Savaş makineleri yanında yokken zayıftı. Yürürken koluma yaslanmak zorunda kaldığı zamanları, kırılğan yapısını, uyuyamadığı gecelerdeki savunmasızlığını hatırladım. Şimdi koşuyordu ve koşarken gerçekten ne olduğunu gördüm: Bir arada tutamadığı Birlik'in parçalarına çaresizce tutunan, ölmekte olan genç bir adamdı; babasının ve kendi mirasını sonuydu. Bağırmız aracılığıyla hissettiğimin bu olduğunu fark ettim. Sonunun

geldiğini gerçekten ve kederle kavramıştı. En büyük korkusuyla yüzleşmek üzere olduğunu kavramıştı.

Hızlı koşamayacak kadar zayıftı. Ben yaralı hâlimle ona yetiştim. Bana döndü, dişlerini gösterdi, bıçağını bana doğru savurdu ama umurumda değildi. Bir elim havaya kalktı, onu kendime doğru çektim.

Gözlerine baktım. Şaşkın bir ifadeyle bana baktı, kendimi çocukken böyle görünüp görünmediğini merak ederken buldum

Ardından hançeri kaldırıp kalbine sapladım.

Vücudu kasıldı. Hırıltılı bir nefes aldığını duydum, sanki hâlâ —o anda bile— bunu yapabildiğime çok şaşırmış gibiydi. Bana doğru yaslanınca bıçak daha da derine gitti. İçine işleyen acı, dalga hâlinde bana çarptı, kendi bacaklarım da bükülecekmiş gibi hissettim. Skyhunterlar sırtımdan kanatlarımı kopardığında duyduğum acının bir kısmını hissetmiş olduğunu anladım. Hissettiği kederin nedeni buydu. Bir parçası ölmüş gibiydi.

Şimdi ben de aynı kederi hissediyordum. Uzun zamandır daimi bir parçam hâlini alan düzenli kalp atışlarının düzensizleştiğini, sanki hızlanmak kanamasını durdurabilirmiş gibi deli gibi attığını hissediyordum.

Sonunda Constantine'in bacakları gücünü yitirdi ve yere düştü. Ben de aynı anda yığıldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmaya çalışırken son kez gözleriyle buluştum.

Korkmuş bir çocuk gibi bakıyordu. En çok korktuğu şey olan ölüm sonunda onu almaya gelmişti. Ağzının kenarından incecik kan süzülürken bir şeyler mırıldandı. Ne söylemeye çalıştığını duyamasam da bağımız sayesinde biliyordum.

Sonsuz Kaderim. Ölürken bile sesi zihnimde yankılanıyordu.

Sonra zihnimdeki sesi kaybordu. Kalbinin atışı kaybordu. Bizi bağlayan bağ koptu ve bedeni gevşerken varlığının artık içimde olmadığını anladım. Bakışları ifadesizleşmişti.

Constantine, Karensa Birliği'nin genç Başkanı, artık hiçbir şeye bakmıyordu.

Beni sihirli bir şekilde ayakta tutan güç kayboldu. İçimi yakan acıyı, sırtımdan fışkıran ve her şeyi kırmızıya boyayan kanı fark ettim. Teslim olup yana devrildim. Yanağımın altındaki taş çatı soğuk ve sertti. Dünya grileşti, boğuk ve eğik bir hâl aldı.

İçinde bir yerde Red koşuyordu. Kendi savaşını kazanmış mıydı? Kan içindeydi, yaralıydı, topallıyordu ama bana doğru geliyordu. O yaklaşırken gülümsedim, her parçam onun için yanıp tutuşuyordu. Yanıma diz çöktü, ellerini dikkatle kollarımda gezdirdi ama beni kaldırmaya korkuyordu. Sırtımı harap eden hasarın farkındaydı. Uzaktan insanların tezahüratlarını duyuyordum.

Red'in elleri yüzüme dokundu. Bir an gözlerimi kapadım, iç çekip tenime değen sert avuçlarının tadını çıkardım. Belki artık her şey yoluna girerdi. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Talin. Talin. Belki de şu an sadece bunu duyabileceğim için bağımız aracılığıyla konuşuyordu. Ona baktım, gözlerinden yaşlar akıyor, çenesinden damlıyordu. Başını eğdi, sıcak nefesinin yüzüme vurduğunu hissettim.

Başardın. O kadar çok tekrarladı ki sonunda onu anladım. O öldü. *Sen başardın.*

Ne yaptığımı bilmiyordum, bundan sonra ne olacağını da bilmiyordum ve asla öğrenemeyeceğim, her şeye rağmen buradan çıkıp bir daha annemi göremeyeceğim düşüncesiyle büyük bir üzüntü duyuyordum.

Ellerimi kaldırıp Red'in yüzüne dokunmayı başardım. O kadar şiddetli titriyorlardı. O da kendi ellerini benimkilerin üzerine koydu, sıcaklığını hissedebildiğim için minnettardım.

Uyanık kal Talin.

Deniyorum, dedim. Deniyorum.

Seni bekleyen çok şey var.

Sözlerine tutunmaya çalıştım. Beni, bizi, bu dünyayı bekleyen çok şey vardı. Yanarken bile, kan içinde yatarken bile, ölürken, nefes almaktan başka hiçbir şeye odaklanamazken bile... Tekrar

tekrar göz kırptım. Red hâlâ buradaydı. Onu kendime çektim, dudaklarının benimkilere dokunduğunu hissettiğimi düşündüm.

Seni seviyorum.

Gücünü sakla, sonra söylersin.

Seni seviyorum

Seni seviyorum.

Bağımız aracılığıyla gücünün, hayat ışığının bana aktığını, kalbinin benim için attığını, beni ayakta tuttuğunu hissedebiliyordum. Dünya solup giderken bile içimde kalan her şeyle ona tutundum. Kızıl bir gökyüzü vardı, aşağıdan bağırışları geliyordu. Red buradaydı.

Belki de bizi bekleyen bir şey yoktu. Belki de sadece bu vardı.

42

RED

Bir zamanlar buranın güzel bir şehir olduğunu düşünürdüm. Şimdi ölüm gibi görünüyordu. Gökyüzü kanıyor, ufukta alevler kükrüyordu; sokaklara isyancıların, askerlerin ve Hayaletlerin kanı bulaşmıştı.

Talin'in kalp atışlarını hâlâ hissedebiliyordum ve birbirimize bağlı olmamız gerçeğiyle teselli buluyordum. Aşağıda omuz omuza dövüşen Aramin ve Jeran gözüme ilişti ve sonra karmaşanın arasında Talin'in annesinin ilerlediğini gördüm.

Kendime gelirken insanların Constantine'in öldüğünü görmesi, bunu bilmesi gerektiğini hatırladım.

Talin'i bir an için bırakıp Constantine'in cansız bedenini sürükleyip ardından çatının kenarına taşıdım. Onu tuttum.

Başta beni kimse görmedi. Sonra biri beni gösterip bağırdı. Onun çığlığı bir başkasının dikkatini çekti, o da aynısını yaptı. Sonra onlara başkaları katıldı ve ardından askerler gördü. Sarayın etrafındaki çatışmalar durdu, sonra yeniden başladı; ama giderek daha çok insan tuttuğum kişiyi gördü.

"Constantine öldü!" diye bağırdım gözyaşlarım arasında. "Başkan öldü!"

Tezahürat kavganın ve alevlerin gürültüsü arasında yükselirken Constantine'in bedenini çatının kenarında bırakıp Talin'in yanına döndüm. Yaralı sırtına daha fazla zarar vermemeye çalışarak onu omzuma yasladım.

İşte o sırada çatıda tanıdık bir figür gördüm. Talin'in annesi ve hemen arkasında Adena, merdivenlerden koşup bana doğru geliyorlardı. Arkalarında dağınık hâlde bir sıra isyancı vardı. Tek düşünebildiğim bunun sarayı ele geçirdikleri anlamına geldiği idi.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Yavaşça eğilip Talin'in annesiyle Adena'nın yanımıza gelmesini bekledim. Onlara bir şey söylemeye, Talin'e ne olduğunu açıklamaya çalışmış olmalıyım çünkü Adena hemen ceketini çıkarıp sıkıca Talin'i sırtına sardı. Talin'in annesi bağırarak bana doğru eğildi.

"Kana ihtiyacı var," dedi kadın. Ben onu dikkatle kollarıma alırken o ve Adena, Talin'in vücudunu sabitlememe yardım ettiler. "Onu aşağı indirmeliyiz!"

Çatıdan çıktık. Basamaklardan aşağı inmeye başlarken omzumun üstünden son bir kez arkama baktım. Constantine'in cese di çatının kenarında tek başına, korunmasız bir hâlde, aşağıdaki kalabalığın bakıp birbirine göstereceği bir obje gibi duruyordu. Bir sürü yıkıma sebep olmuş, bir sürü hayatı yok etmişti ama sonunda yalnız, kırılgan bir figür, diğer bir ceset olarak kalmıştı ve zamanla, tüm cesetler gibi, toprağın içinde kaybolacaktı.

Tek bir kişinin yapabileceklerini düşündüm, tarif edilemez tüm iyilikleri, kelimelerle anlatılamayacak tüm kötülükleri.

• • •

İç şehirdeki hastanede Talin'in öldüğünü düşündüğüm bir an oldu. Kalp atışları o kadar zayıftı ki zar zor algılıyordum. Dışarıda, şehre bir çağın bitişiyle gelen kaos hakimdi. Pencereden bakınca insanların Constantine'in babasının kendimi bildim bileli Gündönümü Çemberi'nde bulunan heykelini devirdiklerini gördüm.

Fethedilen tüm uluslardan insanlar bugün sokağa çıkma cesareti göstermişti, çoğu ülkelerinden çalınmış ve şimdi ana caddeyi süsleyen anıtların önünde çömelmiş ağlıyordu.

Kaos sokaklarda hızla yayılırken ben Talin'in yanında kaldım. Eski laboratuvar kompleksinden bir hemşire vücuduna sıvı infüzyonu yapmak için gelmişti. Bazen kalbi o kadar yavaşlıyordu ki attığını duymak için başımı göğsüne yaslamam gerekiyordu. Annesi de yanındaydı, güçlü elleri Talin'in sırtında açılan yaraları özenle dikiyordu. Hemen yanında ona yardım eden Adena uyanacağı umuduyla arada sırada Talin'in yüzüne bakıyordu.

Jeran ve Aramin bizi görmek için hastane kapısından girdiğinde saat kaçtı bilmiyordum. Gün gelip geçmiş, şehrin üstüne gece çökmüştü. Dışarıda Cardinia hâlâ bağırıyordu ama caddelerde çatışan asker sayısının azaldığını görüyordum. Bunun yerine tutuklamalar yapılıyor, isyancılar fethedilmiş ulusların bayraklarını sallıyordu. Her yerde, Karensa Birliği'nin bayrakları yakılıyordu.

"Olanları duydum," dedi Jeran, Talin'in yanına giderken. Ter ve kanla sırlıklam olmuş, yüzü ise bulanmıştı ama onun dışında iyi görünüyordu.

Adena başını iki yana salladı. "Çok kan kaybetti. Ne zaman uyanır bilmiyorum."

Aramin başta bir şey söylemedi. Sessizce nefeslerini sayıyormuş gibi Talin'in inip kalkan göğsünü izledi. Yüzünü dikkatle inceledikten sonra ikisine de başımı salladım. "Dışarıda neler oluyor?" diye sordum.

Jeran bana baktı. "Constantine'e sadık olanlar sen cesedini çatının kenarına getirdiğin anda geri çekildiler. Herkes Başkan'ın öldüğünü biliyor."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Adena usulca, bakışlarını benden ayırıp Jeran ve Aramin'e odakladı.

Sessizdik. Hiçbirimiz bilmiyorduk. Birlik'in başkentinin; isyancıların, fethedip yönettiği kurbanların eline geçmesi gerçekmiş gibi

gelmiyordu. Şimdi ne olacaktı? Başkan ölmüştü, kardeşi ölmüştü, varis yoktu. Bundan sonra nasıl ilerleyeceklerdi?

İlk konuşan Aramin oldu. Sesi sanki ağlıyormuş gibi çatallıydı. "Uzun süre bilemeyebiliriz," dedi. "Belki bu iyi bir şeydir. Bırakalım insanlar *hissetsin*. Ancak o zaman durup ne yapılacağını düşünebiliriz."

Oturup yeniden sessizliğe büründük. Bu sessizlik rahatsız edici olmadığı için minnettardım. Bu, her şeyi birlikte yaşamış arkadaşların sesiydi ve o anda hepimizi aynı şeyi bekliyorduk. Gözlerimiz Talin'in üzerindeydi, her nefesini izliyor, gözlerine bakıyor, en ufak bir belirti arıyorduk.

Eli elimdeydi; ama o benimkini tutmuyordu.

...

Talin'in annesi hep buradaydı, ben de. Annesi sık sık gitmemi söylese de ikimiz de onun yanından hiç ayrılmadık.

"Şu hâline bak," diye azarladı bir sabah elini sabırsızca sallayarak. "Git buradan biraz hava al, biraz yemek ye."

"Ben de aynısını sizin için söyleyebilirim hanımefendi," dedim kıpırdamayı reddederek.

İç çekip başını salladı. "İnatçı gençler," diye mırıldandı kızının yüzüne bakmak için başını çevirirken.

"Siz de öyle değil miydiniz?" diye sordum bir süre sonra.

Hemen cevap vermedi ama dudaklarında bir gülümsemenin izlerini gördüm. "Ah," dedi hüzünlü bir sesle. "Seni göndermek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, değil mi?"

"Korkarım yok."

Nazikçe kızının yüzüne dokunurken kendimi küçük Talin ve genç annesini hayal ederken buldum.

"Sanırım aşk inatçı bir şey," dedi sonunda.

Adena laboratuvar kompleksinin yakınındaki kalıntıları araştırmak için bir süre ortadan kayboldu. Silindiri patlattıklarında tam olarak ne olduğundan ya da patladığında havaya fırlayan

mavi ışık huzmesinin ne anlama geldiğinden emin değildi. Daha şimdiden birkaç isyancı o zavallı işçilerde gördüğüm gibi bir gün içinde yanarak ölmüştü. Laboratuvar kompleksinin etrafındaki arazinin kavrulduğunu, taş, toprak, çelik, her şeyin eriyip tek bir kütle hâlini aldığını söylemişti Adena. Kadimler enerji kaynağıyla ne yapmayı amaçlamış olurlarsa olsunlar sanki yeniden bulunmasını istemiyormuş gibi yerin derinliklerine gömmüşlerdi. Şimdi nedenini anlıyordum.

Bazen pencerenin dışında Jeran ve Aramin'i görüyordum, baş başa vermiş konuşarak huzursuzca hastanenin avlusunda geziyorlardı. Bir keresinde, akşam geç saatlerde Aramin'in Jeran'ın ellerini avuçlarının içine aldığını ve öpmek için kendine yaklaştırdığını gördüm. Elim Talin'in elini sıkıca kavradı.

Bir noktada onun yanında uyuyakaldım. Rüyamda yine Talin'in beni beklediğini gördüğüm parlak, dar tünelin sonuna doğru yürüyordum; ama ben yürüdükçe tünel sürekli uzadı ve ona ulaşamadım. İleride bir yerden zayıf, düzenli nefeslerini duyuyordum. Hâlâ oradaydı ama cevap vermiyordu.

Sonsuza dek bu rüyada yürümeye devam edip etmeyeceğimi merak ettim. Savaşçı arenasında bana elini uzatışını, savaş alanında bana ulaşmasını hatırladım. Laboratuvar kompleksinden kaçmayı başaramadığımızda yardımına yetişmişti.

Talin, dedim, bağımızdan tekrar tekrar ona sesleniyor, cevap vermesini bekliyordum.

Bekledim. Gün değişti. Gece sabaha, sabah geceye döndü. Arkadaşlarımız sırayla odaya girip çıkıyordu. Talin'in annesi bitkin hâlde uyuyordu. Pencerenin dışında sesler duyuluyordu. Rüyaya dalıp çıkıyor, her rüyada Talin'in adını seslenerek tünelde yürüyordum.

Sesleniyor, sesleniyor ve sesleniyordum.

Sonra nihayet, dördüncü günün sabahında, yine ona seslendim. Bağımız aracılığıyla *Talin*, dedim.

Aniden uyandığımda onun açık, berrak ve hayat dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Zayıfça gülümsedi.

Merhaba Red, dedi.

43

TALIN

Çelik Savaşçı.

Red sokaklarda bana böyle dediklerini söyledi. Mara'dan bir Savaşçı, kemikleri çelikle güçlendirilerek bir Skyhunter'a dönüşmüştü. Bir savaşçı. Bir kurtarıcı. İnsan olmayan bir insan.

Constantine'in kalbine hançeri saplayanın ben olduğum haberi yayılmıştı: Başkan'ın Skyhunterlarından biri zincirlerini kırmış, ona sırtını dönmüş ve tek bir hamleyle Tyrus hükümdarlığının sonunu getirmişti. Birlik sınırları –Tanapeg, Carreal ve diğerleri– Başkan'ın ölümüyle yıpranmaya başlamıştı. Diğer bölgelerin de bağımsız olduklarını ilan ettiklerini duymuştum.

Gece sokaklarda isminin haykırıldığını duyabiliyordum. Onları duyduğumda rüyada mıyım yoksa uyanık mıyım anlayamıyordum.

İmparator yıkıcı. Çelik Savaşçı. Skyhunter.

Listeme ekleyecek başka bir isim daha.

Constantine'in artık zihnimin ucunda olmadığını bilmek tuhaf bir histi. Annemin hayatının yaptıklarına bağlı olduğunu söyleyecek kimse yoktu. O buradaydı, yanımdaydı. Red, Jeran, Adena ve Aramin de. O kadar düzenli aralıklarla odama girip çıkıyorlardı ki

gelmelerini beklemeye başladım, her saat başı farklı bir arkadaşım yanıma gelirken kalbim de farklı bir şekilde hızlanıyordu.

Günler haftalara dönerken bile annem yanımdan hiç ayrılmadı. Her uykuya dalıp uyandığımda orada oluyor, yanaklarımın rengine ya da tepside ne kadar yemek bıraktığıma bakıp hayıflanıyordu. Her daim yeni bir kâse yulaf lapası ya da bir tencere et yahnisi veya içi tavuk ve sebze doldurulmuş leziz çörekler oluyordu. Malzemeleri nereden buluyor ya da ne zaman, nerede pişiriyor bilmiyordum ama bir şekilde, tıpkı Mara'da yaptığı gibi, sürekli bir yolunu buluyordu.

Bu sabah tavuk yahnisi ve sıcak tatlı çöreklerin kokusuyla uyanırken “İyileştiğini söylüyorlar,” dedi Baseaca.

Sırtımdaki hiç geçmeyen yakıcı acı aksini söylüyordu. “Bir daha savaşamayabileceğimi söylüyorlar,” dedim işaret diliyle.

“Bunu yürekten dilerim,” dedi annem işaret dilini kullanarak ama bakışları şefkat doluydu. Savaşın bende asla iyileşmeyecek yaralar bıraktığını biliyordu ama aynı zamanda tattığım en büyük mutlulukları getirmişti. Benimle omuz omuza duracak insanlar bulmuştum. Birlikte başarmıştık.

Ben yemeğimi yerken annem sessizce oturdu. Buradan şehir merkezi görünüyordu. Hâlâ her yerde Karensa birlikleri vardı ama çatışmaların yarattığı hasarları onarmaları için işçileri yönlendirmek ve sokaklarda arbede çıkmasını engellemekle uğraşıyorlardı. Kimileri iş yerlerinin yandığını gören insanlara yiyecek dağıtıyor, kimileriye hiçbir şey yapmadan Çember'in bir ucundan diğerine yürüyüp duruyordu.

Yüzlerinde kaybolmuş gibi bir ifade vardı. Artık Başkan'ın hizmetkârları değilse kimdiler? Hizmet ettiğiniz rejim yerle bir olduktan sonra ne yapardınız?

“Başka ne diyorlar biliyor musun?” dedi annem yemeğimi bitirdikten sonra.

Ona baktım. “Ne diyorlar?”

Annem ayağa kalkıp boş yemek tepsisini aldı. Bu arada göz ucuyla bana baktı.

“Başkan’ın boşluğunu senin doldurman gerektiğini söylüyorlar.”

Sonra ben daha cevap veremeden arkasını dönüp beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Bakışlarım pencereye kaydı.

Birkaç haftadır diktatörleri yoktu ve şimdiden bir başkasının merhum Başkanlarının yerine geçmesine hazırdılar. Karensa, yöneticilerinin gücüne değer vermeleri gerektiği öğretilen bir Birlik’ti. O gücü bende görmüşlerdi. Bir Skyhunter görünüşte yenilmez bir Skyhunter’dı. Onları doğru şekilde yönetebileceğime, kötü olan bir rejimi alıp iyiye çevirebileceğime inanıyorlardı.

Gülmek, gözlerimden yaşlar gelinceye kadar, hıçkırıklara boğulana kadar kahkaha atmak istedim.

Ne aradıklarını anlamıyorlardı.

İyilik tek bir liderle olamazdı. Tek bir kişiyle olamazdı.

İyilik, ne yaptığını bilmiyor olmandan korktuklarında bile yanında duran arkadaşlardır. Kızları için savaşan annelerdir. Daha iyiye inanmak ve bunu hayata geçirmek için harekete geçmektir. Bozulmamış saf sevgidir.

İyilik binlerce çiçeğe hayat veren bahçedir. Hüküm sürmek değildir. Vermektir.

...

Bir hafta daha geçti.

Güneşli bir sabah annem yatağımın ucuna oturmuş yumuşak sesiyle benimle konuşurken Red’in varlığının koridordan yaklaştığını hissettim. Bakışlarımı annemden kapıya çevirdim, ben doğrulurken Red birkaç Karensa askeriyle içeri girdi. Onu görmek her zamanki gibi rahatlatıcı olsa da kırmızı paltoları görmek hâlâ içime korku dalgaları yayıyordu. Gerildim.

Sorun yok, Red'in sesi zihnimde yankılandı. Gözleri benimkilerle buluştu, ardından sağında duran kadına kaydı.

Belediye Başkanı Elland.

Annem gözlerini kısarak baktı, dinlenen kızlarını rahatsız ettikleri için kızmıştı. Belediye Başkanı Elland boğazını temizledi. Annemin Belediye Başkanı'nı bile tedirgin edebilmesine az kalsın kahkahalarla gülecektim.

"Talin Kanami," diyerek selamladı kadın bizi. "Seni iyi gördüğüme sevindim."

Başımı bir kez sallayıp devam etmesini bekledim.

Yanımıza yaklaştı sona annemin yanına oturup bana baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Başımı hafifçe eğdim. "Yeterince güçlü," dedim işaret diliyle, Red tercüme etti. "Yakında ayağa kalkacağım."

"İyi."

"Neden iyi?" Ona baktım. "Neye ihtiyacın var?"

Kısa bir an sandalyesinde arkasına yaslanıp soğuk bakışlarını ona diken anneme baktı. Ardından nefesini bırakıp dizlerine doğru eğildi. Gözlerini bana sabitledi.

"Karensa Birliği lidersiz," dedi. "Şimdilik Cardinia içindeki işleri ben yönetiyorum ama Başkan'ın koltuğunun doldurulması gerek."

"İnsanlar sana Çelik Savaşçı diyor Talin," diye ekledi Red. "Sarayın çatısında ne yaptığını biliyorlar ve ismin sürekli ağızlarında."

Başını sallayan Belediye Başkanı'na baktım. "Ben de sokaklarda aynı şeyi duyuyorum. Çoğu, kısa süre içinde yeni bir lider belirlememizi istiyor."

Birlik için yeni bir lider.

Belediye Başkanı Elland'a bakıp kaşlarımı çattım. "Bu rolü üstelenmek için adım atmamana şaşırdım?"

Omuz silkti. "Birlik'i yönetmekle ilgilenmiyorum," diye cevapladı. "Bu onuru başkasına bırakacağım. Ben yeteri kadar şey yaptım."

Red yatağının yanına geldi. Parmak uçlarını benimkilere değiyordu. Bağımızda duyduğum sesini bir sıcaklık dalgası takip etti.

Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, dedi. Sadece seni çok destekliyorlar.

Cevap vermeden önce kendimi tutup sözlerinin kalbime yerleşmesine izin verdim. *Birlik'i yönetmek için adım atarsam bize ne olacak?* Benimle adım atmaktan başka seçeneği olmayacaktı. Birlik'i birlikte, yan yana kontrol edebilir, bir zamanlar bize onca acılar yaşatan sistemin en tepesine oturabilirdik.

Ama bağımız aracılığıyla ona söyleyebileceğim tek şey *Biliyorum*, oldu.

Belediye Başkanı Elland bana doğru eğildi. Bu kadını ilk gördüğüm anı hatırladım: Sıcak, hayat dolu gözlerle beni selamlamıştı, omuzları dikti. Gülümsedi. "Sen hafife alınmaması gereken bir güçsün Talin ve biz senin gücünü gerçekten kullanabiliriz. Birlik'i ben yönetmeyeceğim ama belki sen, benimle ve benzer düşünen soylularla birlikte çalışıp Birlik'in rotasını çizmeye yardımcı olacak samimi bir çevreye rehberlik edebilirsin."

Kalbimde kıvılcımlar çakmasına sebep olan bu sözlerindeki olasılığı hemen kenara atamadım. Hayatımda hiçbir zaman böylesi bir değişim yaratmaya davet edilmemiştim.

Birlik'teki her yasayı değiştirebilirdim. Bütün savaş suçlularını cezalandırabilir, Constantine için savaşmış ve onun emirlerini yerine getirmiş herkesin idam edilmesini emredebilirdim. Karen'sa'nın fethettiği bölgelerde işkence yapan asker, sivil, işçi, herkesin kökünü kurutabilir, nihayet içimdeki ıstırapı hak edenlerin üstüne salabilirdim.

Constantine'in elde etmek için çabaladığı şey ben olabilirdim.

Bir süre konuşmadım. Dışarıda askerler bir o yana bir bu yana koştururken bile ara sıra sokaklarda atılan sloganları duyabiliyordum.

Sonunda işaret diliyle "O hâlde konseyinle konuşmama izin ver."

Belediye Başkanı hafifçe gülümsedi. Davetini kabul edip etmediğimden emin değildi ama bunu sorgulamadı. Benden Skyhunter güçlerim olduğu için çekinmiyordu. Sadece bir kez başını eğdi.

“Konseyi toplayacağım.”

Annem tek kelime etmeden bana baktı. Hiçbir tepki vermemiş olsam da annem cevabımı gözlerimde görüyordu.

...

O akşam ilerleyen saatlerde haftalardır ilk kez yatağımdan çıktım. Her hücrem ağrıyordu, Constantine’in Skyhunter’larının verdiği hasar nedeniyle sırtım hâlâ hassastı. Diğer yaralarım daha küçük olmalarına rağmen sızlıyor, merhum Başkan’ın sarayının avlusunda toplanan küçük konseye katılırken canımı yakıyordu.

Buraya geri dönmek tuhaftı. Mermer döşemelere kan bulaştığını görmüş, yukarıdaki muhteşem cam tavandan inen ışıktaki Constantine’e hizmet etmeye ve öldürmeye zorlanmıştım.

Şimdiyse bahar güneşinin aydınlattığı sakın bir alandan ibaretti yalnızca ve ben Karensa soylularının oluşturduğu yarım dairenin ortasında duruyordum. Aynı yerin bu kadar farklı görünmesi ne tuhaftı.

Bazılarını tanıyordum. Elbette Belediye Başkanı Elland vardı. Red ve annemle birlikte Adena, Aramin ve Jeran’ın da bu yarım dairede oturmaları için nezaket gösterilmişti. Belediye Başkanı’nın layık gördüğü Constantine’in eski danışmanlarından birkaçı da buradaydı. Birkaç tane de isyancı müttefik vardı.

Ne tuhaf bir karışımdık.

Belediye Başkanı beni resmi bir baş selamıyla karşıladı, Red yerinden kalkıp yanıma geldi. Eli benimkine değdi, onunkilere dokunmak için parmaklarımı uzattım, ondan güç almak istiyordum.

“Hoş geldin Çelik Savaşçı,” dedi Belediye Başkanı Elland. “Bize söylemek istediklerini dinlemeye hazırız.”

Benden ne duymak istediğini sormama gerek yoktu. Bu yeni dönemde Karensa Birliği'ni yönetmekte onlara yardım edip etmeyeceğimi öğrenmek istiyorlardı. Merhum Başkan olmadan ne olacaktı? Tyrus ailesinden sonra ne gelecekti?

Belediye Başkanı'ndan anneme, sonra Savaşçı arkadaşlarıma ve Red'e baktım. Constantine'in yönetimi altında kapana kısılmış bir durumdayken yürüdüğüm o koridorlardan yürüdüğümü, Cardinia sarayında bir ömür geçirdiğimi gözümde canlandırdım. Constantine'in ve ondan önce de babasının yaptığı rezaletleri telafi ettiğim, hayatımın geri kalanını tekrar tekrar felaketleri hatırlayarak geçireceğim bir gelecek hayal ettim. Geçmişimle tanımlandığımı, rüyalarımın yanan evlerin, silahlı çocukların ve geceleri yıkılan köprülerin musallat olduğunu gördüm.

Birlik'in daha ne kadar gitmesi gerektiğini ve oraya varmak için neler gerekeceğini düşündüm.

Cevabımı Red ile olan bağlantım üzerinden verdim. Sözlerimi yüksek sesle Karenezce dile getirdi.

"Karensa Birliği'nin bir sonraki yaşamına liderlik etme teklifinizi memnuniyetle kabul ediyorum," dedim.

Belediye Başkanı gülümsedi, diğerleri başını salladı, benimle el ele vermeye hazır, birlikte çalışmaya hevesliydi.

"Bu çabaya öncülük ederken ilk emrim," Belediye Başkanı'yla göz göze gelirken işaret diliyle devam ettim, "Birlik'i parçalamak."

Alkışlamaya başlayan birkaç el şimdi durmuştu. Birkaçının şaşkınlıkla gözlerini kırptırdığını görüyordum. Bunu beklemiyorlardı.

"Burası sizin dünyanız, benim değil," dedim işaret diliyle. Red'in sesi güçlü bir şekilde yankılanıyordu. "Bunun bir parçası olmayı istemiyorum. Bunun bir parçası olmayı hiçbir zaman istemedim ve Karensa'nın fethettiği uluslar da istemedi. Hiçbirimize katılmak isteyip istemediğimiz sorulmadı. Bizler buraya getirildik."

Belediye Başkanı dudakları gerilmiş olsa da sözlerimi başını sallayarak onaylıyordu. Onun pozisyonunda geçen bir ömrün

ardından birinin gücü reddetmesi onun için şaşırtıcı olmalıydı. Danışma konseyinden hafifi bir mırıltı yükseldi.

“Ne istiyorsun Talin?” diye sordu.

Ne istiyorsun Talin? Bu o kadar nadir duyduğum bir soruydu ki nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

“Benim istediğim,” dedim işaret diliyle, “Karensa Birliği’nin şimdiye kadar fethettiği tüm bölgeleri serbest bırakması, her birine özerkliklerini geri vermesi. Basea halkının isterlerse Basea’ya dönmelerini istiyorum. Mara’nın sınırlarının onarılmasını istiyorum. Karensa’nın şimdiye kadar aldığı her şeyi, her heykeli, her yapıyı, başkasına ait olan her bir parçayı geri vermesini istiyorum. Tüm eski ulusların yeniden kendileri olmalarını, kendi hükümetleri tarafından yönetilmelerini, istediklerini yapmakta özgür olmalarını istiyorum. Olması gerektiği gibi. Bana vermek istediğiniz gücü alın ve başından beri sahip olması gerekenlere geri verin.”

“O zaman Birlik yok olur,” dedi danışmanlardan biri inanamayarak.

“Kesinlikle,” diye yanıtladım.

Belediye Başkanı beni dikkatle dinliyordu. Bu isteklerin bazılarının imkânsız olduğunu düşündüğünü biliyordum ama bence öyle olmadığını biliyordu. Bunlar çok uzun zaman önce yapılması gereken şeylerdi. Konsey üyelerinden biri ayağa kalkıp bir şey söyleyecek gibiydi ama Belediye Başkanı bir elini kaldırdı. Adam sustu sonra arkasına yaslandı.

“Peki ya *sen* Talin?” diye sordu “Tüm bunlardaki rolünün ne olmasını istiyorsun?”

Ona yumuşak bir gülümsemeyle baktım. “Birlik’in suçlarını temizlemek benim sorumluluğum değil,” diye cevap verdim. “Ben sadece eve gitmek istiyorum.”

Sözlerim derinlerde sakladığı bir şeyi hatırlatmış olmalıydı çünkü gizlice gülümsedi ve bir an için bunun Constantine’in annesiyle, her şeyini kaybetmiş bir kadın olan Kraliçe ile paylaştığı

gölümseme olup olmadığını merak ettim. Belediye Başkanı, aklından her ne geçtiyse benimle paylaşmadı. Yine de başını eğdi.

“Söylediğin gibi yapacağız,” dedi.

Bu hareketinde, bir Karensa soylusunun şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha samimi olduğunu hissettim. Hareketinde hüznü ve kabul vardı. Bir de çözüm.

Danışmanlardan birkaçı Belediye Başkanı’nın cevabına şaşırılmıştı; ama diğerleri onunla devam etmeyi kabullenmişler gibi istiflerini bozmadı. Yarım dairede Adena’nın bana gülümsediğini gördüm. Jeran ve Aramin birbirlerine gülümsediler. Annem, bana her zamanki gibi hep yanımda olacağına dair sarsılmaz bir güvenle bakıyordu.

Red sanki hayatı boyunca yaptığı bir şeymiş gibi elime dokundu. *Eve gitmek istediğini söyledin*, dedi bağımız aracılığıyla. O güzel derin mavi gözlerini bana çevirdi. *Ev neresi?*

Red ile rüyamızda buluştuğumuz, bilinçaltımızla iletişim kurduğumuz geceyi düşündüm. Red’in bana huzur veren, kalbimde dinginlik sağlayacak bir yeri hayal etmemi söylediğini düşündüm.

Yaşlı ağaçların geniş yapraklarıyla gölgelediği, çocukluğumdan kalan o eski sokağı, ikimizin o ağaçların dallarından birinde oturduğumuzu, dudaklarımızın karpuz suyuyla ıslandığını düşündüm. Çiçekli bitkilerin ışığını ve renklerini içeri sızdıran pencereler, ağaçların arasında dans eden rüzgâr ve çiyle kaplı bir çatı hayal ettim. Üzerinde cam kavanoz içinde kelebek kozası asılı ince bir dal. Babamın kahkahası. Ardından Mara’da savaş cephesini, Savaşçı yemekhanesinin sıcaklığını, antrenman için kullandığımız arenayı, yana yana bir duvarın üstünde oturduğumuzu düşündüm. Red’i ve kendimi düşündüm, ikimiz de sıcak buharlı bir havuzda dinleniyorduk, ayrıydık ama tamamen ayrı değildik.

Orası bir yer değil, dedim elini sıkarak.

O bir histi. Bir insandı.

Kalbimi açacak kadar cesur olduklarım ve bana kalplerini açanlardı.

O bizdik.

44

TALIN

Etrafta rahatça hareket etmeme daha birkaç hafta vardı. Kaslarım uzun süre yatmaktan zayıf düşmüştü ve yürüdüğümde titriyordum; ama Red yanımdaydı ve beni sımsıkı tutuyordu. Annem yanımda kalmaya devam etti, gece geç saatlerde şehirde neler olup bittiğiyle ilgili dedikodu yapıyordu. Giderek beni daha uzun aralıklarla yalnız bırakmaya başladı. Bu yalnız anlarının sessizliğinde huzur buluyordum. Arkadaşlarım gelip gidiyordu.

Sonra bir sabah şafak sökmeden önce uyandım, odam hâlâ koyu mavi ışıkla kaplıydı.

Bir süre dönenip durduktan sonra iç çekerek oturdum. Ardından bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, bol beyaz gömleğimle bol siyah pantolonumu çıkardım. Benim için dikilip temizlenmiş ve özenle dolaba asılmış Savaşçı üniformamı giydim. Kumaşın o bildik ağırlığı beni gülümsetti.

Koridor serin ve karanlıktı. Birkaç hemşire oraya buraya koşturuyordu; ama diğerleri uyuyordu ve çoğu benimle ilgilenmedi. Biri beni tanıdı, bana bir şey söylemek istiyor gibiydi, sonra durdu. Neler yaşadığımı biliyorlardı. İstedikleri son şey bana nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı söylemekti.

İşim uzun sürmeyecek, dediğimi anlamasını umarak ona gülümsedim. Göz kırptı, hafifçe başını sallayarak cevap verdi. Devam etmem için beni yalnız bıraktı.

Dışarı adım attığımda gün ağarmaya başlamıştı. Bir an gözlerimi kapatıp serin esintinin tenime vurmasına izin verdim ve derin bir nefes aldım. Sırtımdaki ağrı, iyileşmekte olan yaralarım bir an için dinmiş gibiydi ve Basea'dan ayrıldığımdan, annemle birlikte Mara sınırlarına kaçtığımdan beri ilk kez kendimi hafif hissettim. Cadde üzerinde askerler vardı ama onlar haricinde, şehri ilk kez bu kadar sakin görüyordum.

Yukarıdan bir yerden Adena'nın sesini duydum. Başımı hastanenin çatısına çevirdim. Binanın yanındaki merdivenler oraya çıkıyordu ve bir Savaşçı olduğum zamanlarda yaptığım gibi en yüksek gözetleme noktasını arayıp hiç düşünmeden o tarafa yöneldim.

Merdivenler beni çabuk yormuştu ama yine de tepeye çıkmayı başardım. Jeran'ın yanında oturan Adena'nın, tasarladığı bir kemerdeki tokaları gösterip kısık sesle hızlı hızlı bir şeyler anlattığını gördüm. Jeran'ın diğer tarafında Aramin çıkıntının kenarına çömelmiş, ana caddeyi kaplayan yüzlerce kalıntıdan birini sökmek için çalışan ekibi izliyordu. Jeran ellerinin üzerine yaslanmıştı ve ara sıra elindeki kemeri çevirip duran Adena'ya cevap veriyordu. Onları izlerken yavaş yavaş aydınlanan günün bedenlerini uçuk maviyle çevrelediğini, üzerlerine ince bir ışığın vurduğunu fark ettim ve bir anda gözümün önünde kaybolup gideceklerinden korktum.

Bana doğru ilk bakan Aramin oldu. Sanki birbirlerine bağlılar-mış gibi Jeran'ın bakışları da bana döndü. Ben onlara yaklaşırken Adena cümlesinin ortasında durdu, ardından gülümsedi.

"Bak sen şu gelene," dedi, kenara kayıp bana yanlarına oturmamı işaret ederken. "Bu kadar çok dolaşman doğru mu? Kenara çok yaklaşma, peşinden atlamak istemem."

Gözlerimi devirdim, ardından dikkatle yanına oturdum ve ısınan ufka doğru baktım. Manzara tanıdık değildi; Kadimler'den kalma uzak harabelerin kıvrımları, Cardinia kuleleri ve birçok sergi salonun kubbeleri arasında neredeyse kayboluyordu. Güneş tıpkı yakında Basea'nın üzerinde yükseleceği gibi yükselmeye başlamıştı. Bir zamanlar sabahı birlikte selamlamak için Savaşçı kompleksinin üzerinde oturduğumuz Mara ve Newage'in üzerinde de yükseleceği gibi.

Sessizdik. Esinti, beraberinde nostaljik bir şey taşıyordu, başka bir zamanın anısını. Kendimi aydınlanan ufuktan arkadaşlarıma bakarken, varlıklarının huzurunu içime çekerken buldum. Adena'nın kollarında ve yanaklarında hâlâ laboratuvar kompleksindeki patlamadan kalan bazı yanık izleri vardı. Jeran'ın yaraları iyileşiyordu, kolu hâlâ alçıdaydı. Aramin'in savaşın son gecesinden kalma korkunç bir kesikle perişan olan yüzü durgun görünüyordu.

Ama yine de hepimiz buradaydık.

Red'in varlığının yaydığı hissi takip eden ayak sesleri dikkatimi ona çevirmeme neden oldu. Onun da çatıya çıktığını gördüm, bakışları beni görünce rahatlayarak yumuşadı. Hiçbir şey demedi. Sessizce yanıma yürüdü, hayatımız boyunca bunu yapmayı beklemişiz gibi ellerimizi kenetledik.

Parçalanmış, kopmuş, yeniden birleşmiş ve her nasılsa hayatta kalmıştık. Güneşin ilk ışıkları ufukta görünüp şehri altın rengine boyarken ellerimi kaldırıp işaret ettim.

"Daha nice şafaklara."

Diğerleri aynı işaretlerle cevap verdi. Red bile. "Daha nice şafaklara."

Gözlerimi yukarı kaldırıp ışığın gökyüzünü ele geçirmesini izledim.

Sonsuza dek nice şafaklara.

BEŞ YIL SONRA

45

TALIN

Bir zamanlar, yıllar önce, Newage'in İç Şehir'ini çevreleyen bir dizi çift duvar vardı. Bizden çok önce, Kadimler tarafından yapılmıştı ve şehri, Karensa Birliği'nin bizi yenmek için kullandığı savaş canavarlarından koruyorlardı. Annem gibi duvarın diğer tarafında yaşayan bizlere ise o duvarlar farklı görünürlerdi.

Ama duvarlar artık yoktu. Bunun yerine Newage'in İç Şehir'i ve Dış Şehir'i daha eğimli görünüyor, siyah ve beyaz mimariyle süslenmiş işlek ve dolambaçlı sokaklardan geniş, yeşil avlulara ve sıra sıra evlerin çevrelediği arazilere doğru genişleyerek meralara, çiftliklere ve nihayet açık kırsallara kadar uzanıyordu.

Savaş cephesi de artık yoktu. Sınırdaki devriye gezerek yıllar geçirdikten sonra orada olmadığına inanmakta zorlanıyordum. Ormandan başka bir şey yoktu. Etrafta dolaşan Hayaletler, dinlememiz gereken gıcırdayan dişler yoktu. Diğer tarafında başka bir ülkeden başka bir şey yoktu.

Trenimiz Newage'in eteklerinde ilerleyip güneye, Mara'ya doğru dönene ve onu da ardında bırakıp Basea'nın kuzey tepelerine girene kadar dışarıyı izledim. Red yanımda oturuyor, omzu benimkine değiyordu, ellerimiz her zaman olduğu gibi birbirine

kenetlenmişti. Kollarında çeşitli tohumlar, özenle sarılmış çiçek tomurcukları, kırık yumurta kabuğu torbaları bulunan bir sepet vardı. Jeran ve Aramin'in Savaşçı arenasının hâlâ durduğu yerden birkaç mil uzakta, Newage Ulusal Salonu'ndaki evlerinin arkasındaki bahçeden topladıkları hediyelerdi.

Aramin, Mara'nın Savaşçı Kuvvetleri'ne İlk Kılıç olarak göreve geri alınmıştı; ama artık savaşacak Hayaletler, çatışacak bir Birlik yoktu. Savaşçılar en faydalı bilgileri diğer askerlere aktarıyorlar, arada sırada bir yerlerde dolaşan yalnız, başıboş bir Hayalet bulduklarında çağırıyorlardı. Eğitilecek yeni acemiler yoktu. Belki bir nesil Savaşçılara hiç ihtiyaç duymayacaktı. Bu yüzden Aramin zamanının yarısını Mara'nın yeni Meclis Başkanı seçilen Jeran'a ülkenin yıkılan kısımlarını onarmaya yardım etmek için Savaşçı güçlerini nasıl kullanacağı konusunda rehberlik ederek geçiriyordu.

Kırık yumurta kabukları formülü Adena'dandı, geliştirdiği yeni gübreyi annemin bitkilerinde denemesini istiyordu. Adena, Savaşçı güçlerinden ayrılmış, Newage Meclis'i tarafından finanse edilen, kendine özel laboratuvarıyla şehri iyileştirmenin yeni yollarını keşfetmeye odaklanmıştı. Red ve benim paylaştığımız daireye türlü boru hatları ve enerji ampulleri monte ederek ek bir deney alanı yaratmıştı. Karensa Birliği'ndeki bazı icatlar en azından sahiplenmeye değerdi.

Dikkatimi sepetin içindekilere çevirdim. Basea'da bulunması zor baharatlar, kuruyemişler, tohumlar ve Mara'nın serin ormanlarında yabancı olarak yetişen şifalı otlar vardı. Bakışlarım koluma kaydı. Tenime dokunup yıllar önceki Skyhunter dönüşümün sonucu olan, doğal olmayan sertliği hissettim. Sırtım tam olarak iyileşmemişti, sırtımdaki çapraz yara izleri korkunç görünüyordu. Perişan bedenim bir daha asla savaşamayacağımı söylüyordu. Bazen kendimi gecenin bir yarısı Red'in yanında cam duvarlar ve sivri iğnelerin musallat olduğu rüyalarımın terler içinde titreyerek uyanırken buluyordum; ama her geçen yıl kâbusların sayısı azalıyordu. Belki bir gün, Savaşçılar gibi, onlar da hiç var olmazdı.

Bunun dışında iyiydim, şu anki hâlimle barışmıştım. Çenemi dik tutarak katlanabileceğim bir şeydi.

Bir zamanlar Skyhunter'dım ama hayatta kalmıştım.

Saatler geçti. Dışarıda değişen manzaraya odaklandım. Yıllar önce bu topraklar Karensa Birliği'ne aitti. Karensa bayraklarıyla donatılmış kasabaları, her durakta kızılar içindeki askerleri görek aynı yoldan geçmiştim; ama şimdi o bayraklar gitmiş, yerlerini Basea bayrakları almıştı. Onları hayal meyal hatırlıyordum; şimdi yaz toprağını anımsatan koyu yeşil ve sarı renkteki bayraklar her yerdeydi.

Sur Kama'ya vardığımız güneş batmaya başlamıştı. Trenden kıvrılarak duman gibi yükselen buharla kaplanmış platforma indik. Kasaba çocukluğumdan hatırladığım, yıkılan kasabaya benzer miyordu. Benim hatırladığım kasabanın sık ağaçları olan cadde-leri vardı, dalları o kadar alçaktı ki kendinizi kolayca kıvrımlarına çekip tembel tembel oturabilirdiniz. O ağaçlar artık yoktu, Birlik fethettiğinde yakılmışlardı; ama şimdi bulvar boyunca düzgün sıralar hâlinde gökyüzüne uzanan genç, narin ve soluk yeşil yeni ağaçlar dikilmişti. Mirasımıza uygun olarak sokaklar gür çiçekli bitkiler, yemyeşil çalılarla dolup taşıyordu.

Ana caddeyi arkamızda bırakıp daha küçük bir mahalleye döndüğümüzde kalp atışlarım hızlandı. Şimdi bazı şeyleri hatırlamaya başlamıştım. Küçükken ziyaret ettiğim, donmuş çilek suyu küpleri ve buz gibi karpuz dilimleri satan bir sokak tezgâhı vardı. Red ile rüyamda gözümde canlanan o tezgâhtı. Yine oradaydı ve onu görmek eski anılarımı canlandırmıştı: Annem elimi sıkıca tutuyordu ve dudaklarım meyve suyuyla yapış yapış olmuştu. Evler yeni yapılmış olsa da hatırladığım gibiydi, etrafları çiçekler ve ağaçlarla çevrili küçük, düzgün dikdörtgenlerdi. Kapıları tıpkı küçüklüğümde olduğu gibi açıktı, komşular birbirlerini tanıdıkları için kimse kapısını kilitleme ihtiyacı duymuyordu.

Red yanımda yürürken hayranlıkla gülümsedi ve bir an onun da çocukluğuna döndüğünü hissettim.

Sonra annemin evini gördüm.

Elbette biraz farklıydı. Renkleri mavi ve beyazdı, yanları henüz kalın sarmaşıklarla kaplanmamıştı, taşları ve çatısı yeni olduğundan henüz güneşte solmamıştı. Evin etrafına diktiği ağaçlar parlak yeşil, dik ve hâlâ gençti, çiçekler muhteşem sarı ve beyaz renkleriyle açmıştı ve ön kapı ardına kadar açıktı.

Annem hem onu hatırladığım hem de şimdiki hâliyle ön girişte duruyordu, saçları özenle geride toplanmıştı, gözleri bize odaklanmıştı, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Ben de gülümsediğimi fark ettim. Göğsümde bir kahkaha köpürüyordu. El salladı. Ben de el salladım.

Red gülümsedi. *Huzur bulduğun yer burası mı?* diye sordu bamız aracılığıyla.

Kalbimi açıp ışığın içime girmesine izin verdim. *Burası ondan güzel,* diye cevap verdim.

TEŞEKKÜRLER

Skyhunter ve *Steelstriker: Çelik Savaşçı* karanlık zamanlarda yazılmış karanlık kitaplar. Korkunç bir Amerikan başkanlığının yaşattığı sancılar ve tüm dünyayı perişan eden bir pandemi sırasında yazıldılar. Hikâyelerim her daim kim olduğumun ve çevremde olup bitenleri yansımasıdır; bu yüzden de pek çok açıdan bu iki kitap, yazdığım en zor ve en gurur duyduğum kitaplardır. Yanımda harika insanlardan oluşan bir ekip olmadan bunu yapamazdım.

Editörlerim Jen Besser ve Kate Meltzer'e en derin şükranlarımı sunuyorum. Kate sen çok zeki, nazik ve bilge bir ruhsun ve seninle çalıştığım için çok şanslıyım. Jen, binlerce teşekkür yazsam da sana asla yeterince teşekkür edemem. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Yazarın ve arkadaşın olmak büyük benim için büyük bir ödül. Luisa Beguiristáin, keskin bakış açın ve nazik sözlerin için sana sonsuza dek minnettarım. Anne Heausler, ne diyebilirim ki? Birlikte geçirdiğimiz tüm yıllar ve seninle yaptığımız her kitap çok keyifliydi. Teşekkür ederim.

Olağanüstü temsilcim ve gemimizin sadık kaptanı Kristin Nelson, sen olmadan yapamazdım. Bu zor yıllar boyunca bana ilham verdiğiniz ve yanımda olduğunuz için sana ve tüm NLA ekibine teşekkür ederim. Harikulade Jenny Meyer, sana ve ekibine beni uluslararası alanda desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Macmillan Çocuk Kitapları'nın inanılmaz ekibi: Allison Verost, Kristin Dulaney, Molly B. Ellis, Kelsey Marrujo, Mariel Dawson, Kathryn Little, Katie Quinn, Teresa Ferraiolo, Melissa

Zar ve Cynthia Lliguichuzhca. Samimiyetiniz, destekleriniz ve rehberliğiniz —özelikle de böylesi bir zamanda— için hepinize çok teşekkürler. Perde arkasında yaşanan zorlukları hayal dahi edemiyorum ama sizler çalışmaya devam ettiniz, kitaplarımız basıldı ve okuyucularımıza öncelik verdiniz. Bu, hiçbir zaman küçük bir başarı değildir; ama 2020 ve 2021’de hiç değildi! Sizler birer savaşçısınız.

Aurora Parlagreco ve Novans V. Adikresna: *Çelik Savaşçı*, ona her baktığımda nefesimi kesiyor. Yeteneklerinizi bu kapakta sergilediğiniz için minnettarım. Beth Clark ve Rodica Prato o muhteşem haritayı yarattığınız ve bu dünyaya hayat verdiğiniz için teşekkür ederim.

Kitaplarıma inandıkları ve bana bir şans verdikleri için uluslararası yayıncılarımın hepsine çok teşekkür ederim. Leo Teti ve ekibine özel olarak teşekkür etme istiyorum: Geçen yıl görüşemediğimiz için üzgün olsam da gelecekte buluşacağımızı umuyorum. Hepinize sağlık diliyorum.

Dostlarım, hayatımda olduğunuz için her zamankinden çok minnettarım. Var olduğunuz ve kendiniz olduğunuz için teşekkür ederim. Kocam Primo ve küçük çocuğumuz: Bir salgın olacaksa onu sizinle geçirdiğim için minnettarım. Sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Dünyanın her yerindeki kütüphane görevlilerine, kitapçılara ve öğretmenlere: Zor birkaç seneydi. Yaşamak zorunda kaldığınız her şey için üzgünüm. Yaptığınız önemli iş için hepinize kalbimin derinlerinden teşekkür ederim.

Ve elbette okurlarım. Bu salgı süresince hepiniz ne ağır yükler taşıdınız. Sizlerle yas tutuyorum, varlığınız için minnettarım ve yakında çoğunuzu yüze yüze görmeyi umuyorum. Talin’in çocukluğundan hatırladığı şiirdeki gibi: *Güneşin görünmüyor olması orada olmadığı anlamına gelmez*. Umarım güneşli günlere kısa sürede ulaşırız.

Daha nice şafaklara.

